

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2000/C 303 E/001)	E-1450/99 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Stambog for Haftling-hesteracen	1
(2000/C 303 E/002)	E-1470/99 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Programmet for fødevarerhjælp til Den Russiske Føderation efter forordning nr. 2802/98	2
(2000/C 303 E/003)	E-1626/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Nødhjælp i form af fødevarer til Rusland	3
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1470/99 og E-1626/99	3
(2000/C 303 E/004)	E-1562/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Vurdering af projekter under det femte FTU-rammeprogram	4
(2000/C 303 E/005)	E-1673/99 af Horst Schnellhardt til Kommissionen Om: Forordning nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter.	6
(2000/C 303 E/006)	E-1716/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Økologisk katastrofe som følge af bombardementerne af Pancevo	7
(2000/C 303 E/007)	P-1840/99 af Christos Folias til Kommissionen Om: EU's miljøpolitik	8
(2000/C 303 E/008)	P-1871/99 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Vurdering af de miljømæssige følger af krigen i Forbundsrepublikken Jugoslavien og foranstaltninger til beskyttelse af den offentlige sundhed og miljøet samt genopretning af ødelæggelserne	8
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1716/99, P-1840/99 og P-1871/99	9
(2000/C 303 E/009)	E-1722/99 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse på Internettet	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/010)	E-1751/99 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Fléchar-d-sagen — Er der yderligere eksempler på lignende sager i Europa- Kommissionen?	12
(2000/C 303 E/011)	E-1766/99 af António Campos til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik (supplerende svar)	14
(2000/C 303 E/012)	E-1787/99 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: EU-forordning om harmonisering af tekniske krav inden for civil luftfart	16
(2000/C 303 E/013)	E-1883/99 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Byområder ved lufthavne	16
(2000/C 303 E/014)	E-1903/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: ESPRIT-programmet (1994-1998)	17
(2000/C 303 E/015)	E-2097/99 af Christos Folias til Kommissionen Om: Esprit-programmet	17
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1903/99 og E-2097/99	18
(2000/C 303 E/016)	P-1918/99 af Francesco Turchi til Kommissionen Om: Rusland	19
(2000/C 303 E/017)	E-1941/99 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Transeuropæiske transport- og energinet — regionerne i den yderste periferi	20
(2000/C 303 E/018)	E-1948/99 af Gérard Deprez til Kommissionen Om: Metode til kontrol af genetiske egenskaber	21
(2000/C 303 E/019)	E-1953/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Børnepornografi	23
(2000/C 303 E/020)	E-2016/99 af Jan Andersson til Kommissionen Om: Kommissionens indsats for at afhjælpe mangler i behandlingen af attester vedrørende eksport af kød	24
(2000/C 303 E/021)	E-2032/99 af Inger Schörling til Kommissionen Om: Drikkevareemballage	25
(2000/C 303 E/022)	E-2078/99 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Incitament til at cykle	26
(2000/C 303 E/023)	E-2079/99 af Giles Chichester til Kommissionen Om: EU-lovgivningen og undtagelsesbestemmelser for små virksomheder	27
(2000/C 303 E/024)	E-2119/99 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Eksterne relationer	28
(2000/C 303 E/025)	E-2137/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: Forbud mod BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser (supplerende svar)	29
(2000/C 303 E/026)	P-2165/99 af Guido Viceconte til Kommissionen Om: Intern omrokering i Kommissionen	31
(2000/C 303 E/027)	E-2213/99 af Guido Viceconte, Luigi Cesaro, Raffaele Costa, Francesco Musotto, Umberto Scapagnini, Stefano Zappalà, Jas Gawronski, Raffaele Fitto, Mario Mauro og Renato Brunetta til Kommissionen Om: Intern omrokering i Kommissionen	31
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2165/99 og E-2213/99	32
(2000/C 303 E/028)	E-2198/99 af José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Programmet AL-INVEST	33
(2000/C 303 E/029)	E-2199/99 af José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Programmet AL-INVEST	33

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/030)	E-2200/99 af José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Programmet AL-INVEST	33
(2000/C 303 E/031)	E-2201/99 af José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Programmet AL-INVEST	34
(2000/C 303 E/032)	E-2240/99 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Skatteken i de enkelte medlemsstater	35
(2000/C 303 E/033)	E-2249/99 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Ammoniakgrænseværdier i EU	36
(2000/C 303 E/034)	E-2251/99 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Flaskegasdepot (LPG) tilhørende firmaet Repsol Butano i Alumbres (Murcia, Spanien)	37
(2000/C 303 E/035)	E-2261/99 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Anerkendelse af eksamensbeviser	38
(2000/C 303 E/036)	E-2268/99 af Hans Kronberger til Kommissionen Om: Anerkendelse af erhvervsuddannelse som massør inden for EU	40
(2000/C 303 E/037)	E-2276/99 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Kontrolmyndighed vedrørende Internet-steder	41
(2000/C 303 E/038)	E-2277/99 af Inger Schörling til Kommissionen Om: Erhvervelse af et sommerhus i et andet land	42
(2000/C 303 E/039)	P-2286/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: Ændring af EU's chokoladedirektiv	43
(2000/C 303 E/040)	E-2294/99 af Bart Staes til Rådet Om: Ændring af EU's chokoladedirektiv	45
(2000/C 303 E/041)	P-2300/99 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Den europæiske værftsindustri fremtid	46
(2000/C 303 E/042)	E-2302/99 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: Veterinærkontroller på fiskeforarbejdende virksomheder og dermed forbundne gebyrer	47
(2000/C 303 E/043)	E-2336/99 af Anna Karamanou til Rådet Om: Livstruende fare for helbredet som følge af radioaktiv stråling fra mobiltelefoner	49
(2000/C 303 E/044)	E-2338/99 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for kapital inden for sundhedssektoren	50
(2000/C 303 E/045)	E-2349/99 af Roger Helmer til Kommissionen Om: EU-støttemidler	51
(2000/C 303 E/046)	E-2356/99 af Riitta Myller til Kommissionen Om: Udvidelsens indvirkninger på miljøet	52
(2000/C 303 E/047)	E-2360/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Ordningen for løn, tillæg, pension og beskatning i EU-institutionerne	53
(2000/C 303 E/048)	E-2371/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Støtte til Grækenland efter de seneste naturkatastrofer	54
(2000/C 303 E/049)	E-2378/99 af Juan Izquierdo Collado til Kommissionen Om: Sikkerhed i busser	55
(2000/C 303 E/050)	E-2398/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af kloakslam som gødning	56
(2000/C 303 E/051)	E-2418/99 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: EU-støtte til oprettelse af en børs for latinamerikanske værdipapirer	58

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/052)	E-2419/99 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Hvordan vinde slaget om den teknologiske fornyelse?	58
(2000/C 303 E/053)	E-2429/99 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Foranstaltninger til forebyggelse af menneskesmugling	59
(2000/C 303 E/054)	P-2434/99 af Inger Schörling til Kommissionen Om: EU-direktiv om Sveriges restriktive narkotikapolitik	60
(2000/C 303 E/055)	E-2446/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse i Latium	62
(2000/C 303 E/056)	E-2447/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Fejl ved fastlæggelse af mål for kommunerne i regionen Latium	64
(2000/C 303 E/057)	P-2449/99 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: WTO/GATS	65
(2000/C 303 E/058)	E-2461/99 af Bart Staes til Rådet Om: Rådets holdning til projektet om »Europamuseet«	66
(2000/C 303 E/059)	E-2479/99 af Luigi Vinci og Fiorella Ghilardotti til Kommissionen Om: Direktiv 96/67/EF	67
(2000/C 303 E/060)	P-2496/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Foranstaltninger med henblik på at øge mulighederne for at søge lægehjælp på EU-plan	68
(2000/C 303 E/061)	P-2498/99 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Kompensation for tvungen slagting af laks i henhold til EF-lovgivningen	69
(2000/C 303 E/062)	E-2506/99 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Tilladte grænseværdier for aflatoxin i paranødder, der importeres i EU	70
(2000/C 303 E/063)	E-2516/99 af Sergio Berlato til Kommissionen Om: Direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle	72
(2000/C 303 E/064)	E-2518/99 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Anvendelse af laserinstrumenter i byen Modena	74
(2000/C 303 E/065)	E-2519/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Konkurs for firmaet IMEG (Lucca)	75
(2000/C 303 E/066)	E-2528/99 af Jürgen Zimmerling til Kommissionen Om: Størelsen af udgifterne til genopbygningen af Kosovo	76
(2000/C 303 E/067)	E-2529/99 af Markus Ferber til Kommissionen Om: Udgifterne til komitologi	76
(2000/C 303 E/068)	E-2547/99 af Guido Podestà til Kommissionen Om: Tidligere grænsebyer	77
(2000/C 303 E/069)	E-2549/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Eksklusivbetegnelser for øl	78
(2000/C 303 E/070)	E-2554/99 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Forbrændingsanlæg	79
(2000/C 303 E/071)	E-2560/99 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Renheden af badevand	80
(2000/C 303 E/072)	E-2609/99 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Overtrædelse af menneskerettighederne i Tyrkiet	80
(2000/C 303 E/073)	E-2615/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og miljø	81

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/074)	E-2619/99 af Robert Sturdy til Kommissionen Om: Støtte til den britiske svinekødssektor	82
(2000/C 303 E/075)	E-2622/99 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Anlægsarbejde i Valle de Bustarviejo (Spanien)	83
(2000/C 303 E/076)	E-2625/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fællesskabsmidler til jordskælvet i Umbria	84
(2000/C 303 E/077)	E-2627/99 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Sikkerhedsseler i biler	85
(2000/C 303 E/078)	E-2637/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Demokratisering og omprioritering inden for Verdenshandelsorganisationen	86
(2000/C 303 E/079)	E-2638/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Sundhedssektoren og milleniumrunden	87
(2000/C 303 E/080)	E-2647/99 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Kontrakt om ydelse af en allerede varetaget tjenesteydelse	88
(2000/C 303 E/081)	E-2654/99 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Forebyggelse af infektionssygdomme blandt immigranter	89
(2000/C 303 E/082)	P-2688/99 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Kompatibilitet mellem præferenceaftalerne mellem EU og AVS-staterne med WTO	90
(2000/C 303 E/083)	P-2691/99 af Pernille Frahm til Kommissionen Om: FN's flygtningekonvention	91
(2000/C 303 E/084)	E-2699/99 af Ole Krarup til Kommissionen Om: ECB valutareservens funktion	93
(2000/C 303 E/085)	E-2707/99 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Fiskeri – flådestørrelse og flerårige udviklingsprogrammer (FUP)	93
(2000/C 303 E/086)	E-2708/99 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Spanske områder under mål 2	94
(2000/C 303 E/087)	E-2709/99 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Huerta de La Puente (Valencia – Spanien)	95
(2000/C 303 E/088)	E-2710/99 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Projekt til udvidelse af et slamtørningsanlæg i Sierra de Fontcalent (Alicante – Spanien)	96
(2000/C 303 E/089)	E-2713/99 af Sylvia-Yvonne Kaufmann til Kommissionen Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran	97
(2000/C 303 E/090)	E-2714/99 af Sylvia-Yvonne Kaufmann til Kommissionen Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran	97
(2000/C 303 E/091)	E-2715/99 af Sylvia-Yvonne Kaufmann til Kommissionen Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran	98
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2713/99, E-2714/99 og E-2715/99	98
(2000/C 303 E/092)	E-2718/99 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Rusland: sagen om Dmitry Neverovsky – fængslet militærnægter, indgivet den 9. december 1999	98
(2000/C 303 E/093)	E-2727/99 af Ulpu Iivari til Rådet Om: EU-borgernes ret til at anvende egen bil i en anden medlemsstat	99
(2000/C 303 E/094)	E-2728/99 af Thierry La Perriere til Kommissionen Om: Støtte til udgivelse af to brochurer med titlerne: »Equality for Lesbians & Gay Men« og »Égaux en droit«	100

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/095)	E-2731/99 af Luisa Morgantini til Rådet Om: Nicaragua: korruption og EU-bistand	101
(2000/C 303 E/096)	E-2733/99 af Carlo Fatuzzo til Rådet Om: Italiensk lov, der er diskriminerende over for handicappede over 65 år	101
(2000/C 303 E/097)	E-2737/99 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Illoyal konkurrence inden for sektoren for brændevin af presserester	102
(2000/C 303 E/098)	E-2744/99 af Emilia Müller til Kommissionen Om: Phare- og Interreg II-midler til Den Tjekkiske Republik	103
(2000/C 303 E/099)	E-2746/99 af Ioannis Marinos og Christos Folias til Kommissionen Om: Ansættelse af en græsk generaldirektør i Europa-Kommissionen	104
(2000/C 303 E/100)	E-2754/99 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Støtte til indsatsen for at bekæmpe stofmisbrug blandt unge	104
(2000/C 303 E/101)	E-2757/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Administrativ forenkling	105
(2000/C 303 E/102)	E-2758/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Kinas indtræden i WTO	106
(2000/C 303 E/103)	E-2759/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Oprindelsesregler i frihandelsaftaler	107
(2000/C 303 E/104)	E-2767/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: Støtte til kanal- og flodskibe på under 1000 t	108
(2000/C 303 E/105)	E-2774/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Fremskridt i opførelsen af metroen i Athen	108
(2000/C 303 E/106)	E-2776/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Finansiering af en skole for turistguider (supplerende svar)	109
(2000/C 303 E/107)	E-2786/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Sammenstyrning af en bro på Attika-vejen i Markopoulos i Attika	110
(2000/C 303 E/108)	E-2797/99 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Bekæmpelse af handlen med kvinder i EU	111
(2000/C 303 E/109)	E-2800/99 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Kommerciel udgivelse af De Europæiske Fællesskabers Tidende	112
(2000/C 303 E/110)	E-2803/99 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Et indre marked i Middelhavsområdet	113
(2000/C 303 E/111)	E-2809/99 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Hvidvaskning af penge	114
(2000/C 303 E/112)	E-2811/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Arbejdet med lovgivning og gennemførelsesbestemmelser	115
(2000/C 303 E/113)	P-2818/99 af Pietro-Paolo Mennea til Rådet Om: Bekendtgørelse af Fællesskabets straffebestemmelser om doping	116
(2000/C 303 E/114)	E-2819/99 af Helle Thorning-Schmidt til Kommissionen Om: WTO-sagen mellem Frankrig og Canada om asbestforbud	116
(2000/C 303 E/115)	E-2828/99 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Den europæiske kulindustri	117
(2000/C 303 E/116)	E-2835/99 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Indkaldelse af forskningsforslag for områder under det femte rammeprogram	118

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/117)	E-2838/99 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Sæsonbetinget foranderlighed og regionale svingninger i analyserne af klimaændringer	118
(2000/C 303 E/118)	E-2839/99 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Klimaændringer i de foregående forskningsprogrammer og i det femte rammeprogram	119
(2000/C 303 E/119)	E-2847/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Tilbagelevering af Elgin-marmorskulpturerne (the Elgin Marbles)	119
(2000/C 303 E/120)	E-2855/99 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Hvad er tilladt med den nye foderlov	120
(2000/C 303 E/121)	E-2858/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Ufuldstændig gennemførelse af direktivet om vurdering af indvirkningen på miljøet i Regionen Lazio	120
(2000/C 303 E/122)	E-2859/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Den offentlige lov og orden	121
(2000/C 303 E/123)	E-0002/00 af Nicole Thomas-Mauro til Kommissionen Om: Mobiltelefoner	122
(2000/C 303 E/124)	P-0005/00 af Nicole Thomas-Mauro til Rådet Om: Forholdene i Sudan	123
(2000/C 303 E/125)	E-0015/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Programmer for bevarelse af Kosovos kulturarv	124
(2000/C 303 E/126)	P-0022/00 af Bertel Haarder til Kommissionen Om: Fælles register over asylansøgerees fingeraftryk – Eurodac	125
(2000/C 303 E/127)	P-0024/00 af Béatrice Patrie til Kommissionen Om: Støtte til de franske departementer, der er blevet ramt af stormene	126
(2000/C 303 E/128)	E-0025/00 af Manuel Pérez Álvarez til Kommissionen Om: Legetøjs sikkerhed	127
(2000/C 303 E/129)	E-0026/00 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Våbenhandel	127
(2000/C 303 E/130)	E-0029/00 af Marianne Eriksson til Rådet Om: Overvågning af folkeafstemningen i Vestsahara	128
(2000/C 303 E/131)	E-0033/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Konference om protokollen om biologisk sikkerhed	129
(2000/C 303 E/132)	E-0037/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Katastrofe i Venezuela	129
(2000/C 303 E/133)	E-0038/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Nye landbrugsforanstaltninger under Poseima i den autonome region Azorerne	130
(2000/C 303 E/134)	E-0043/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: mælkekvoter i regionerne i de yderste randområder	130
(2000/C 303 E/135)	E-0044/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet hvad angår forsyningen med korn i form af landbrugsråvarer på Azorerne forskellige øer	130
(2000/C 303 E/136)	E-0045/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne hvad angår incitamentet til produktion af grønsager	131
(2000/C 303 E/137)	E-0046/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: Tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne med hensyn til hedvine	131

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/138)	E-0047/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: Tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne med hensyn til præmieammekøer	131
(2000/C 303 E/139)	E-0048/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet hvad angår handel med landbrugsprodukter	132
(2000/C 303 E/140)	E-0049/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-Processen: Tilpasning af Poseima-programmet og støtte til økologisk produktion	132
(2000/C 303 E/141)	E-0050/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-Processen: Tilpasning af Poseima-programmet og støtten for levering af avlsvæg	132
(2000/C 303 E/142)	E-0051/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Köln-processen: Iværksættelse af Poseima-programmet på Azorerne mindste øer	133
(2000/C 303 E/143)	E-0052/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Dyrkningen af tobak på Azorerne og tilpasningen af Poseima-programmet	133
(2000/C 303 E/144)	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-E-0038/00, E-0043/00, E-0044/00, E-0045/00, E-0046/00, E-0047/00, E-0048/00, E-0049/00, E-0050/00, E-0051/00 og E-0052/00 . .	134
(2000/C 303 E/144)	E-0039/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik og dyrevelfærd	134
(2000/C 303 E/145)	P-0053/00 af Torben Lund til Kommissionen Om: Nitrosaminer i kødprodukter	135
(2000/C 303 E/146)	P-0057/00 af Brian Simpson til Kommissionen Om: Katastrofen med olieudslippet fra Erika	136
(2000/C 303 E/147)	E-0058/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Støtte til fodersukker	137
(2000/C 303 E/148)	E-0066/00 af Manuel Medina Ortega til Kommissionen Om: Kommissionen og en delegation i Ecuador	138
(2000/C 303 E/149)	E-0077/00 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Manglende udnævnelse af en generaladvokat ved Domstolen	138
(2000/C 303 E/150)	E-0079/00 af Margrietus van den Berg og Dorette Corbey til Kommissionen Om: Privatisering af offentlige opgaver i Nederlandene	139
(2000/C 303 E/151)	E-0084/00 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Firehjulede knallerter	140
(2000/C 303 E/152)	E-0089/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Forhandlinger om den nye fiskeriaftale mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko	141
(2000/C 303 E/153)	E-0105/00 af Gerardo Galeote Quecedo og José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Fredsprocessen i Mellemøsten, forhandlinger mellem Syrien og Israel	141
(2000/C 303 E/154)	E-0108/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Krise i finanssystemet og »Euroasiatisk Udviklingsprojekt«	142
(2000/C 303 E/155)	P-0118/00 af John Cushnahan til Kommissionen Om: Omkostningerne ved forarbejdning af 1 liter mælk	143
(2000/C 303 E/156)	E-0120/00 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: Overtrædelse af en handelsaftale mellem EU og Sydafrika	144
(2000/C 303 E/157)	E-0128/00 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Bankprovisioner i Italien	145
(2000/C 303 E/158)	E-0129/00 af Ria Oomen-Ruijten og Bartho Pronk til Kommissionen Om: Enhedsprogrammeringsdokumentet 2000-2006	145

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/159)	E-0139/00 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Life-kontrakt (beskyttelse af naturen) med henblik på bevarelse af vådområder i Murcia-regionen i Spanien	147
(2000/C 303 E/160)	E-0140/00 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Sejlsportscertifikater og forsikring	148
(2000/C 303 E/161)	E-0141/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Program for teknisk og finansielt samarbejde med henblik på at afhjælpe skaderne som følge af naturkatastrofen i Venezuela og koordinering af medlemsstaternes indsats	149
(2000/C 303 E/162)	P-0148/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Kroatiens medlemskab af WTO	150
(2000/C 303 E/163)	E-0153/00 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: Hindringer for landevejstrafikken ved de franske grænser	150
(2000/C 303 E/164)	P-0157/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Moderniserings- og industrikvalitetsprogram for Andalucía	151
(2000/C 303 E/165)	P-0158/00 af Vincenzo Lavarra til Kommissionen Om: Forfalskning inden for sektoren for spiseolier: Ulovlige blandinger af valnøddolie og olivenolie	152
(2000/C 303 E/166)	P-0160/00 af Francesco Turchi til Kommissionen Om: Hav- og landreservater	152
(2000/C 303 E/167)	P-0163/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Kommissionsmedlemmet Franz Fischlers besøg i Marokko	153
(2000/C 303 E/168)	E-0164/00 af Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Den spanske ordning vedrørende omkostninger ved overgangen til fri konkurrence (CTC)	154
(2000/C 303 E/169)	E-0169/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Akkordarbejde	154
(2000/C 303 E/170)	E-0175/00 af Olivier Duhamel til Kommissionen Om: Europæisk udmærkelse	155
(2000/C 303 E/171)	E-0186/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Ukontrolleret deponering af radioaktivt materiale i Albanien og det sydlige Balkan	155
(2000/C 303 E/172)	E-0188/00 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Tolkesystemer med over 20 sprog	156
(2000/C 303 E/173)	E-0189/00 af Salvador Jové Peres og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Import af tomater fra Marokko	157
(2000/C 303 E/174)	E-0190/00 af Salvador Jové Peres og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Import af tomater fra Marokko	157
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0189/00 og E-0190/00	158
(2000/C 303 E/175)	P-0196/00 af Mario Mantovani til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder og svig ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra	158
(2000/C 303 E/176)	P-0197/00 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: Nedsættelse af momssatsen for arbejdsintensive tjenester	159
(2000/C 303 E/177)	P-0198/00 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Udvidelse af indfaldsvejen til Gardaland, Castenuovo del Garda (Verona)	160
(2000/C 303 E/178)	E-0206/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Beskyttelse af husdyr under transport	161
(2000/C 303 E/179)	E-0209/00 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Import af levende dyr fra tredjelande	162

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/180)	E-0211/00 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Kommissionens nye informationspolitik	163
(2000/C 303 E/181)	P-0224/00 af Carlos Costa Neves til Kommissionen Om: Rapport fra Kommissionen om gennemførelsen af bestemmelserne i traktatens artikel 299, stk. 2	163
(2000/C 303 E/182)	E-0231/00 af Nicole Thomas-Mauro til Kommissionen Om: Hvidbog om levnedsmiddelsikkerhed	164
(2000/C 303 E/183)	E-0232/00 af Nicole Thomas-Mauro til Kommissionen Om: Hvidbog om fødevarerikkerhed	164
(2000/C 303 E/184)	P-0241/00 af Ioannis Marinos til Rådet Om: Grækenlands udgifter til gennemførelse af Schengen-aftalen	165
(2000/C 303 E/185)	E-0246/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Forhøjelse af præmien for tobakssortgruppen Kaba – Kulak Classic	165
(2000/C 303 E/186)	E-0253/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Bestemmelser	166
(2000/C 303 E/187)	E-0263/00 af Christopher Heaton-Harris til Rådet Om: Det portugisiske formandskabs hovedmålsætninger på uddannelsesområdet	167
(2000/C 303 E/188)	E-0270/00 af Paulo Casaca til Rådet Om: Det indre markeds funktion mellem EU og Schweiz hvad angår arbejdsmarkedet	168
(2000/C 303 E/189)	E-0275/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Sanktionering af ukorrekt anvendelse af KKP i Fællesskabets retstekster	169
(2000/C 303 E/190)	E-0276/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Manglende pålidelighed af KKP-oplysninger fra Eurostat	170
(2000/C 303 E/191)	E-0278/00 af Ewa Hedkvist Petersen til Kommissionen Om: Import af fugle og vildt fra Rusland	171
(2000/C 303 E/192)	E-0284/00 af Hans-Peter Mayer til Kommissionen Om: Lighedsprincippet i forbindelse med kriterierne for tildeling af britisk statsborgerskab	171
(2000/C 303 E/193)	E-0285/00 af Claude Desama til Kommissionen Om: Foreslået sammenlægning af Worldcom og Sprint	172
(2000/C 303 E/194)	E-0291/00 af Jan Wiersma til Kommissionen Om: Phare-programmet for Kroatien	172
(2000/C 303 E/195)	E-0310/00 af Lutz Goepel til Kommissionen Om: Undersøgelser gennemført af Institut for Økonomisk Ret og Forbrugerret i Berlin for Kommissionen	173
(2000/C 303 E/196)	E-0317/00 af Anna Karamanou og Minerva Malliori til Kommissionen Om: Effektiv bekæmpelse af aids	174
(2000/C 303 E/197)	E-0327/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Sundhedsmæssige risici fra telekommunikationsmaster for mobiltelefoner	175
(2000/C 303 E/198)	E-0328/00 af Georges Berthu til Kommissionen Om: Courtoisietitler tildelt EU-tjenestemænd af tredjelande	176
(2000/C 303 E/199)	E-0331/00 af Karla Peijs til Kommissionen Om: Franske vognmænds blokader	177
(2000/C 303 E/200)	E-0339/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Overtrædelse af bestemmelser i direktiv 89/391/EØF om foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet	178

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/201)	E-0345/00 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Sundhed og et europæisk agentur for fødevarerikkerhed	179
(2000/C 303 E/202)	E-0348/00 af Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Ekspert, som af Kommissionen har fået til opgave at vurdere den offentlige støtte til elsektoren i Spanien . .	179
(2000/C 303 E/203)	E-0349/00 af Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Offentlig støtte og styrkelse af dominerende stilling på det spanske elmarked	180
(2000/C 303 E/204)	E-0351/00 af Rosa Díez González, Fernando Pérez Royo og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Forbrugerinteresser i sagen om den spanske elsektor – undersøgelse af statsstøtte	180
(2000/C 303 E/205)	E-0352/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Italiensk økonomisk initiativ i Serbien	181
(2000/C 303 E/206)	E-0353/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Foreneligheden mellem et rumænsk lovforslag om bestemmelser for udlændinge og fællesskabslovgivningen .	181
(2000/C 303 E/207)	E-0357/00 af Elisa Damião til Kommissionen Om: Sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen	183
(2000/C 303 E/208)	E-0358/00 af Elisa Damião til Kommissionen Om: Europæisk standardisering af maskiner og udstyr	183
(2000/C 303 E/209)	P-0361/00 af Florence Kuntz til Kommissionen Om: Godtgørelse af moms på biler	184
(2000/C 303 E/210)	E-0364/00 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Frankrigs anerkendelse af kvalifikationer inden for medicin	185
(2000/C 303 E/211)	E-0377/00 af John McCartin til Kommissionen Om: Skattefritagelse for små virksomheder	186
(2000/C 303 E/212)	E-0386/00 af Vasco Graça Moura til Kommissionen Om: Betaling til den europæiske sammenslutning for uddannelse af journalister (AEFJ)	186
(2000/C 303 E/213)	E-0389/00 af Ilda Figueiredo til Rådet Om: Genetisk analyse af indvandrere i Schweiz	187
(2000/C 303 E/214)	P-0390/00 af Liam Hyland til Kommissionen Om: Israels nægtelse af adgangsvisa til EU-borgere	187
(2000/C 303 E/215)	E-0396/00 af Doris Pack til Kommissionen Om: F.I.B.T.'s fjernsynsrettigheder	188
(2000/C 303 E/216)	P-0405/00 af Pasqualina Napoletano til Kommissionen Om: Den EU-finansierede task force for toldreformen i Albanien	189
(2000/C 303 E/217)	P-0412/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: EU-traktatens artikel 6 og 7	190
(2000/C 303 E/218)	E-0415/00 af Torben Lund til Kommissionen Om: Kunstnerisk ophavsret	191
(2000/C 303 E/219)	P-0428/00 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Placering af et symbol på medicinpakninger, der kan vise, hvilke medikamenter indeholder forbudte dopingstoffer	191
(2000/C 303 E/220)	P-0437/00 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Parlamentets retlige muligheder for at gradere eller afvise politisk kontakt med en medlemsstat.	192

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/221)	P-0438/00 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Virkningerne for det indre marked af et britisk forbud mod pelsdyravl	193
(2000/C 303 E/222)	P-0441/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Udkast til nye fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse	194
(2000/C 303 E/223)	E-0444/00 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Støtte til aviser	195
(2000/C 303 E/224)	E-0461/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Tilbageholdelse af støtte fra ESF	196
(2000/C 303 E/225)	E-0473/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Albansk medlemskab af WTO	197
(2000/C 303 E/226)	P-0486/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Aflønning af personalet ved den Den Europæiske Investeringsbank (EIB)	197
(2000/C 303 E/227)	P-0498/00 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Foranstaltninger for personer, der lider af neurodegenerative sygdomme	199
(2000/C 303 E/228)	P-0499/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Prøvforske på biler	200
(2000/C 303 E/229)	E-0531/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Eventuelle bidrag til de italienske faglige landsorganisationer CGIL, CISL og UIL	202
(2000/C 303 E/230)	E-0535/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Europa 2000-programmet	202
(2000/C 303 E/231)	E-0536/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Pleje på alderdomshjem	202
(2000/C 303 E/232)	P-0555/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af en medlemsstats egne borgere	203
(2000/C 303 E/233)	P-0574/00 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Udformningen af traktatens artikel 158, hvad angår øer	203
(2000/C 303 E/234)	E-0598/00 af Hervé Novelli til Kommissionen Om: Den franske stats afslag på at udbetale boligydelse til en studerende med den begrundelse, at hendes bopæl skal være på fransk område	204
(2000/C 303 E/235)	E-0609/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Prioritering af Den Europæiske Skole for Restaurering i Fællesskabet	205
(2000/C 303 E/236)	P-0617/00 af William Newton Dunn til Rådet Om: EU's hurtige indsætningsstyrke som omhandlet i konklusionerne fra topmødet i Helsinki	206
(2000/C 303 E/237)	E-0674/00 af Marit Paulsen til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for arbejdstagere	206
(2000/C 303 E/238)	P-0706/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Ændring af Nederlandenes almindelige lov om særlige sygdomsudgifter (AWBZ)	207
(2000/C 303 E/239)	E-0782/00 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Forbrugeroplysning om en række fødevarers særlige sundhedsværdi	208
(2000/C 303 E/240)	P-0787/00 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Finansiering inden for Socrates af projekter til fremme af mindre udbredte sprog	208
(2000/C 303 E/241)	E-0797/00 af Lousewies van der Laan til Kommissionen Om: Krav til nederlandske statsborgere om tilbagevenden til Nederlandene i forbindelse med pludselige krav om ydelser fra visse typer af kollektive forsikringer	209

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 303 E/242)	P-0805/00 af Othmar Karas til Kommissionen Om: Midler til Prince-programmet – oplysningskampagne om euroen	210
(2000/C 303 E/243)	E-0949/00 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Kollektiv afskedigelse inden for ABB-Alsthom-gruppen	210
(2000/C 303 E/244)	P-1110/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fri bevægelighed i Italien for personer, der ikke kan identificeres	211

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2000/C 303 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1450/99
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Stambog for Haftling-hesteracen

Haftling Hesteopdrætsforbund i Tyrol har i flere år rettet henvendelse til EU for at få stambogen for Haftling-hesteracen. Afgørende for stambogen er den allerførste stambog, som opstod i 1921 i Zams/Nordtyrol.

1. Hvorfor er der hidtil ikke blevet udarbejdet nogen stambog for Haftling-hesteracen?
2. Hvilke regler gælder principielt for udarbejdelsen af stambøger for heste?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. november 1999)

Rådet har fastlagt de zootekniske og genealogiske betingelser for samhandel med enhovede dyr i direktiv 90/427/EØF af 26. juni 1990⁽¹⁾.

Med Kommissionens beslutning 92/353/EØF af 11. juni 1992⁽²⁾ fastsattes efterfølgende kriterierne for godkendelse eller anerkendelse af organisationer og foreninger, der fører eller opretter stambøger for registrerede enhovede dyr. Mindstekravene til sådanne stambøger angives i bilaget til denne beslutning, herunder de omfangsrige forpligtelser, der påhviler en organisation eller forening, der opretter eller fører en stambog om racens oprindelse.

I Kommissionens beslutning 92/354/EØF af 11. juni 1992⁽³⁾ fastsattes visse regler for samordning mellem organisationer og foreninger, der fører eller opretter stambøger for registrerede enhovede dyr. Denne beslutning indeholder især procedurer for løsning af uoverensstemmelser. Kommissionen kan i den sammenhæng på eget initiativ eller på anmodning af en af de berørte medlemsstaters myndigheder påtage sig en aktiv mæglerrolle, når der opstår uoverensstemmelser omkring fællesskabsrettens anvendelse.

I spørgsmålet om hesteavl har medlemsstaterne i Rådet kun givet Kommissionen begrænset kompetence. Kompetencen for anerkendelse af avlsorganisationer og -foreninger ligger hos de pågældende myndigheder i medlemsstaterne. Disse myndigheder informerer Kommissionen om, hvilke organisationer og foreninger de har godkendt eller anerkendt, og Kommissionen stiller disse informationer til rådighed for alle medlemsstaterne.

Ifølge den meddelelse af 4. oktober 1995, Kommissionen modtog fra det italienske avlsforbund, var de tre vigtigste Haflinger-avlsområder Østrig, Italien og Tyskland den 26. juli 1993 i München-Riem blevet enige om at tilkende den italienske »Associazione Nazionale Allevatori Cavalli di Razza Avelignese« status som den organisation, der fører den oprindelige stambog.

Den 16. november 1995 meddelte Østrig Kommissionen, at »Razza Avelignese/Italien« var den organisation, der førte den oprindelige stambog for Haflingeravl forbundet i Tyrol.

Den ajourførte fortegnelse over de avlsorganisationer, der anerkendtes i Østrig pr. 1. juli 1999, angiver i modstrid hermed »Haflinger Pferdezuchtverband Tirol« som den organisation, der fører den oprindelige stambog for Haflingerracen. Kommissionen vil indhente yderligere oplysninger fra de østrigske myndigheder om den nye anerkendelsesprocedure.

Andre medlemsstater anerkender Italien, mere nøjagtigt »Associazione Nazionale Allevatori Cavalli di Razza Avelignese« som den organisation, der fører den oprindelige stambog.

Visse medlemsstater anerkender både Østrig og Italien som oprindeligt avlsområde. Dette skal sikkert ses i sammenhæng med de respektive avlsområder, de pågældende avlsbestande i alt væsentligt kommer fra.

De to berørte avlsorganisationer har flere gange og uafhængigt af hinanden kontaktet Kommissionen på egne vegne, men ingen af de kompetente myndigheder i Italien eller Østrig har indsendt en officiel anmodning om, at Kommissionen bidrager til løsning af uoverensstemmelsen i henhold til artikel 2, stk. 4, i beslutning 92/354/EØF.

Det er Kommissionens opfattelse, at spørgsmålet om føring af stambog om en races oprindelse skal løses af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne i sammenhæng med myndighedernes procedure for godkendelse og anerkendelse.

(¹) EFT L 224 af 18.8.1990.

(²) EFT L 192 af 11.7.1992.

(³) EFT L 192 af 11.7.1992.

(2000/C 303 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1470/99

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Programmet for fødevarerhjælp til Den Russiske Føderation efter forordning nr. 2802/98

Med forordning nr. 2802/98 (¹) vedtog Rådet den 17. december 1998 et program for fødevarerhjælp til Den Russiske Føderation til en værdi af 400 millioner euro. Den Europæiske Union og Den Russiske Føderation aftalte, at denne hjælp skulle sælges af de russiske myndigheder til lokale markedspriser, og at nettoindtægterne fra salget via en modværdifond skulle gå til sociale aktioner.

1. Hvilke mængder produkter er der hidtil leveret til Den Russiske Føderation?
2. Hvilke mængder produkter har de russiske myndigheder solgt og til hvilke priser?
3. Hvilke beløb er der hidtil bogført på modværdifonden for sociale aktioner?
4. Kan Kommissionen bekræfte beretninger i de nederlandske medier om, at store mængder af produkter leveret under programmet for fødevarerhjælp ikke er blevet solgt af de russiske myndigheder til lokale markedspriser, og at nettoindtægterne fra salget ikke er bogført på modværdifonden for sociale aktioner? Hvilke sanktioner agter Kommissionen i bekræftende fald at iværksætte?
5. Hvordan påtænker Kommissionen at garantere en dækkende kontrol med gennemførelsen af programmet for fødevarerhjælp og administrationen af modværdifonden?
6. Hvorfor har Kommissionen stadig ikke aflagt beretning for Parlamentet om programmets gennemførelse, således som Kommissionen gav tilsagn om under lovgivningsproceduren for forordning nr. 2802/98 og i forbindelse med bevillingsfremførslen til regnskabsåret 1999 (SEK(1999) 0122)? Hvornår påtænker Kommissionen at underrette Parlamentet?

(¹) 1 EFT L 349 af 24.12.1998, s. 12.

(2000/C 303 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1626/99
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Nødhjælp i form af fødevarer til Rusland

Som følge af den vanskelige fødevarer-situation i vinteren 1998-1999 besluttede EU at sende særlig nødhjælp i form af fødevarer til Rusland. Er hjælpen nået frem, og er distributionen af fødevarer foregået efter planen således, at fødevarerne ikke er blevet videresolgt tilbage til markederne i Vesten?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-1470/99 og E-1626/99

(17. november 1999)

Hvad angår spørgsmålet om den påståede finansielle korrupsion i Rusland fastholder Kommissionen den opfattelse, den udtrykte i sin udtalelse i Parlamentet den 16. september 1999. Drøftelserne i G7 om dette spørgsmål i slutningen af september var ligeledes i overensstemmelse med Kommissionens opfattelse.

1. 1,7 mio. t fødevarer er blevet leveret eller er ved at blive leveret til Den Russiske Føderation, fordelt som følger (i 1 000 t):

(i mio. tons)

	Leveret	Under levering	I alt
Hvede	794	180	974
Rug	380	80	460
Oksekød	99,1	37	136,1
Ris	30	19,7	49,7
Svinekød	22	36,5	58,5
Mælkepulver	0	45	45

2. I henhold til aftalememorandummet mellem Kommissionen og Den Russiske Føderation skal de modtagende regioner inden 75 dage efter varenes ankomst til bestemmelsesstedet eller 120 dage efter ankomst i havn, alt efter hvad der er tidligst, på en særlig konto indsætte betalingen for de produkter, der er leveret og solgt til de i prisprotokollen fastsatte priser. En protokol blev vedtaget i maj 1999 og revideret i september 1999 for at tage højde for prisbevægelserne i hele Den Russiske Føderation. Ifølge de seneste disponible tal er der blevet indsat i alt 1 195 mio. rubler på denne særlige konto. Dette svarer til værdien af de solgte produkter bortset fra de restancer, der er nævnt under punkt 4. Produkterne er blevet solgt til følgende priser:

(rubler pr. ton)

Produkt	Pris i september	(Pris i maj)
Hvede	1 600	(1 429)
Rug	1 000	(790)
Ris	8 000	(6 500)
Svinekød	25 000	(25 000)
Oksekød (slagtekroppe)	22 000	(22 000)
Oksekød i kartoner	35 000 29 000 16 000	(35 000) (29 000) (16 000)
Mælkepulver	20 000	(22 000)

Variationerne i prisen på oksekød i kartoner skyldes, at det drejer sig om forskellige udskæringer.

3. I henhold til aftalememorandummet skal hovedparten af indtægterne (op til 80 %) anvendes til at afvikle udestående betalinger fra pensionskasser. 961 mio. rubler er allerede blevet anvendt til dette formål. Ud af det samlede beløb, der til dato er blevet indsat på den særlige konto, er der 290 mio. rubler til rådighed for finansiering af sociale aktioner. En række licitationstilbud, som det russiske ministerium for arbejde og socialpolitik har afgivet for nylig, er i øjeblikket under evaluering.

4. Ifølge de rapporter, Kommissionen har modtaget, er der ikke hold i de påstande, der er fremsat i den hollandske presse. Produkternes salgspris er blevet aftalt med henblik på at sikre at markedet ikke kan manipuleres. Skønt der er åbnet mulighed for, at fødevarerne undtagelsesvis kan uddeles gratis, er denne mulighed endnu ikke blevet udnyttet. Alle varer skal sælges til de fastsatte priser og indtægterne indsættes på den særlige konto. Ifølge de seneste disponible tal udgjorde restancerne 18 % af hele det til dato indsatte beløb, og i henhold til aftalen er den russiske administration forpligtet til at garantere betaling fra føderationens kasse for de regioner, der ikke opfylder deres forpligtelser.

5. Overvågningen af programmet i Rusland bliver gennemført af Euro Monitoring Group, som Kommissionen har indgået kontrakt med gennem åbent udbud. Dette firma har ti strategisk placerede regionale baser, som daglig rapporterer til Euro Monitoring Group's hovedkvarter i Moskva. Alle kontrolrapporter bliver analyseret af et hold eksperter, og alle oplysninger sendes til et websted, som kun er tilgængeligt for autoriserede brugere. Et hold på 400 kontrollører udøver mængde- og visuel kvalitetskontrol ved ankomsten til den russiske grænse, forsegler produkterne før afsendelsen til det endelige bestemmelsessted, kontrollerer seglene ved ankomsten til bestemmelsesstedet og kontrollerer mængderne igen. Alle uregelmæssigheder noteres og meddeles til Moskva, hvor der tages passende forholdsregler. Kommissionen skønner, at der ved dette kontrolsystem er tilstrækkelig garanti for, at varerne når frem til modtagerregionerne. Yderligere kontrol efter levering til første modtager vil være uforholdsmæssig dyr.

6. En udførlig rapport⁽¹⁾ over programmets gennemførelse pr. 31. maj 1999 blev forelagt Rådet, Parlamentet og Revisionsretten den 5. juli 1999. Der er udarbejdet en månedlig rapport for september 1999⁽²⁾ som blev forelagt Rådet, Parlamentet og Revisionsretten den 15. oktober 1999. Endnu en udførlig rapport er under udarbejdelse og vil blive udsendt i slutningen af oktober.

⁽¹⁾ SEK(1999) 1070.

⁽²⁾ SEK(1999) 1651.

(2000/C 303 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1562/99

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Vurdering af projekter under det femte FTU-rammeprogram

Kommissionen har udliciteret vurderingen af forslag under FTU-rammeprogrammet til selskabet Wang. Kommissionen har imidlertid undertegnet kontrakten for sent, og for at få opgaven afsluttet har den derfor måttet udkommandere sine egne tjenestemænd til at udføre arbejdsopgaver, der ligger uden for deres kvalifikationer – som f.eks. samling af borde, transport af stole fra en bygning til en anden samt indkøb hos IKEA af borde og stole, som der var mangel på.

1. Hvor meget kostede dette udbud?
2. Er det rigtigt, at det selskab, der vandt udbuddet, gratis benytter Kommissionens lokaler, og hvor meget koster lejen af disse lokaler Kommissionen?
3. Hvorfor undertegnede Kommissionen ikke kontrakten med Wang i tide, når den dermed måtte tvinge sine direktorater til at lade vurderingerne foretage under ukorrekte forhold?

4. Hvorledes vil Kommissionen — efter at Kommissionens egne tjenestemænd har tilrettelagt vurderingerne — sørge for, at de vurderinger bliver gennemført, som Wang skulle have forestået i 1999, men som selskabet ikke længere kan garantere bliver udført i indeværende år?
5. Hvilken tjenestegren og mere præcist hvilken tjenestemand bærer ansvaret for den forsinkede undertegnelse af kontrakten med Wang, og hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe som følge af de problemer, dette har medført?
6. Hvor meget ville forvaltningen af vurderingerne have kostet, hvis opgaven som alle de tidligere år var blevet udført direkte af Kommissionen?
7. Er det rigtigt, at det edb-program, der er udarbejdet til gennemførelse af vurderingerne, er uhensigtsmæssigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(16. november 1999)

Kommissionen evaluerer projektforslag på grundlag af henstillinger fra uafhængige eksperter. Alle forslag undersøges af flere eksperter: først af én enkelt ekspert og derpå af et ekspertpanel. For at sikre en effektiv og anonym evaluering indbydes eksperterne til at deltage i et evalueringsteam i Bruxelles eller Luxemburg. Kommissionen stiller den fornødne infrastruktur til rådighed (mødelokaler, databehandlingsudstyr og administrativ bistand) og udarbejder dokumenterne med de individuelle eksperters og ekspertpanelets evalueringsresultater samt eksperternes rapporter.

På basis af de budgetmidler, der er tilrådighed til det samlede rammeprogram, og i lyset af de positive erfaringer, der er gjort med Esprit-programmet under det fjerde rammeprogram, har man ved det femte rammeprogram valgt at indgå en kontrakt med et eksternt firma, der skal udføre alle arbejdsopgaver i forbindelse med evalueringen, der ikke berører Kommissionens ansvar for evalueringsproceduren, dvs. modtagelse af forslag, registrering af formularer, lagring af forslag, oprettelse af elektroniske filer til viderebehandling i Kommissionens informationssystem og indberetning.

Underleverandøren og bygningen til evalueringsarbejdet (mødelokaler, midlertidige kontorer til Kommissionens medarbejdere og lokaler til tjenesteyderen) blev fundet via almindelige offentlige udbudsprocedurer i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for tildelingen af offentlige aftaler.

1. I finansiell henseende indeholder kontrakten tre dele, nemlig en fast pris til infrastruktur (f.eks. 1,6 mio. € i år 2000), en variabel pris pr. behandlet forslag (f.eks. 54 € til et forslag indgivet ad elektronisk vej af en individuel partner, 107 € til samme type forslag indgivet på papir og 354 € til et forslag på over 20 sider fri tekst på papir indgivet af flere partnere) og en variabel pris pr. arbejdsdag (5,4 €), som evalueringsseksperten har præsteret i de omtalte lokaler.
2. Tjenesteyderen benytter ca. 10 % af det samlede areal (1 300 m²), der er lejet til evalueringsarbejdet, til egne aktiviteter. Det meste af bygningen (i alt næsten 12 000 m²) anvendes således til mødelokaler, hvor der under evalueringsrunderne normalt befinder sig op mod 700 eksperter, og til kontorer til Kommissionen. Denne fordeling var udtrykkeligt fastsat i specifikationerne i udbuddet.
3. Det er klart, at kontrakten med tjenesteyderen må indgås samtidig med eller efter lejekontrakten om bygningen. Kontrakten om bygningen blev forsinket, fordi man — da Kommissionen trådte tilbage — vurderede, at den måtte til fornyet høring i Kommissionens tjenestegrene for at sikre, at den tilbagetrådte Kommissions princip om at begrænse sin virksomhed til »løbende forretninger« blev anvendt med behørig forsigtighed.

4. Som nævnt under punkt 1 godtgør Kommissionen — for så vidt angår de variable omkostninger — udelukkende reelt leverede og godkendte ydelser (på basis af antallet af forslag eller arbejdsdage, hvor eksperterne har ydet bistand).

Alle parter erkender, at rammebetingelserne, hvorunder de første forslag blev modtaget, registreret og sendt til Kommissionen, og hvorunder de første evalueringsrunder blev afholdt, ikke var de allerbedste (pga. den sene indgåelse af lejekontrakten og betingelserne i forbindelse med gennemførelsen af budgettet for 1999). Flere dele af bygningen var ikke helt klar til tjenesteyderen og evalueringseksperterne, og infrastrukturen til databehandling var ikke fuldt installeret.

Kun ved en fælles indsats fra Wangs og Kommissionens side var det under disse ekstraordinære omstændigheder muligt at gennemføre evalueringen og sikre, at de vigtige arbejdsopgaver blev udført, og at de vigtige frister blev overholdt.

5. Spørgsmålet er for størstedelens vedkommende besvaret under punkt 3. De forsinkelser, der er indtruffet som følge af de uforudsete omstændigheder, kan derfor ikke tilskrives nogen bestemt tjenesteyderen eller person.

6. Under det fjerde rammeprogram blev evalueringerne fortrinsvist gennemført på midlertidige kontorer og hoteller, der blev lejet i 3-6 måneder. Dette krævede først installation og derefter afmontering af infrastruktur, netværk og inventar. Desuden blev der ansat midlertidigt personale (både til ledende og administrative stillinger). Det er svært at anslå de samlede omkostninger, da regnskabssystemerne ikke gjorde det muligt at indkalkulere disse omkostninger, herunder også de mange indirekte omkostninger. Kommissionen mener ikke, at de udgifter, der er forbundet med en sådan fast evalueringsfacilitet, er højere end, hvis den selv forestod evalueringen.

7. De computersystemer, der blev brugt ved de første evalueringer, var meget velegnede og fungerede efter hensigten. Den manglende infrastruktur betød dog, at de kun i begrænset omfang var til rådighed. Nu, hvor der er en netværksinfrastruktur og computerrum i bygningen, flyttes pc'erne til det sikre computerrum, hvorfra de kan benyttes af alle brugere i bygningen.

(2000/C 303 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1673/99

af Horst Schnellhardt (PPE-DE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Forordning nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter.

I en forordning nr. 820/97⁽¹⁾ af 21. april 1997 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter vedtog Rådet (Landbrugsministrene) den obligatoriske mærkning af oksekød fra 1. januar 2000 i alle medlemsstater. Ifølge pressemeddelelser påtænker Kommissionen at afvige fra denne dato og ikke at indføre den obligatoriske mærkning i den i 1997 vedtagne form før år 2002.

Der rejser sig følgende spørgsmål i denne forbindelse:

1. Hvor langt er man nået i de forskellige medlemsstater med indførelse af oprindelsessikringsordningen?
2. Hvilke problemer opstår i forbindelse med gennemførelse af forordningen? I hvilke medlemsstater optræder disse problemer specifikt?

3. Fastholder Kommissionen i modsætning til pressemeddelelserne den 1. januar 2000 som frist for indførelse af den nye ordning for identifikation og registrering?

(¹) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. november 1999)

Ifølge artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 820/97 af 21. april 1997 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter (¹) skal medlemsstaterne aflægge beretning til Kommissionen om gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød, og Kommissionen skal udarbejde en beretning til Rådet og Parlamentet om, hvor langt gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød er i de forskellige medlemsstater, ledsaget af forslag om fremtidige foranstaltninger.

En velfungerende obligatorisk mærkningsordning afhænger af, om metoden for identifikation og registrering af kvæg er fuldt operationel. Da Kommissionen udarbejdede rapporten, kom den til den konklusion, at alle medlemsstater undtagen én har hensigtsmæssige metoder for sporing af slagtekroppe tilbage til den sidste landbrugsvirksomhed. Det vil imidlertid ikke være muligt for mindst halvdelen af medlemsstaterne fra 1. januar 2000 at have kendskab til alle slagtede dyr, deres fødested og alle de steder eller lande hvor de har opholdt sig i levende live, især fordi bestemmelserne om en fuldstændig redegørelse for et dyrs bevægelser i form af et pas kun finder anvendelse på dyr født efter den 1. januar 1998.

Den 13. oktober 1999 vedtog Kommissionen formelt beretningen (²) og to forslag (³) om tidsplanen for den obligatoriske ordning for mærkning af oksekød og oksekødsprodukter i Fællesskabet. Begge forslag tager udgangspunkt i EF-traktatens artikel 152 (tidl. artikel 129) om folkesundhed.

Formålet med det første forslag er at erstatte den nuværende rådsforordning (EF) nr. 820/97 og at fastsætte de generelle bestemmelser for indførelse af en obligatorisk mærkningsordning i to faser. Første fase, der træder i kraft en måned efter vedtagelsen af forordningen, indeholder bestemmelser om, at let tilgængelige oplysninger om slagtestedet obligatorisk skal anføres på mærket. Fra den 1. januar 2003 skal oksekødsmærket også indeholde præcise oplysninger om det sted, hvor dyret var født og opdrættet.

Da det kræver tid at vedtage den første forordning i henhold til den fælles beslutningsprocedure, er der stillet forslag om endnu en forordning. Denne ændringsforordning forlænger bestemmelserne i den nuværende rådsforordning (EF) nr. 820/97, der danner juridisk grundlag for frivillig mærkning indtil den 1. januar 2000. Forlængelsen vil dog kun være gældende indtil det første forslag vedtages, dvs. senest 1. januar 2001.

(¹) EFT L 117 af 7.5.1997.

(²) COM(1999) 486 endel. udg.

(³) COM(1999) 487.

(2000/C 303 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1716/99

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Økologisk katastrofe som følge af bombardementerne af Pancevo

En økologisk og menneskelig katastrofe uden fortilfælde er opstået under Balkan-konflikten som følge af missilbombardementerne af olieraffinerierne, gødningsfabrikkerne og de petrokemiske anlæg i Pancevo og det deraf følgende udslip i miljøet af tusinder af tons olie, monomer vinylchlorid, kviksølv, svovldioxid, salpetersyre og trichlordifeniltrichlorethan.

Tilstedeværelsen af disse enorme mængder forurenende og giftige stoffer er blevet konstateret i ledningsnettet, i vandførende lag, Donau-floden og i andre vandløb i områder, der ligger hundreder af kilometer væk fra Pancevo. På trods af den delvise evakuering af befolkningen, som før missilangrebene var på 150.000 indbyggere, er de negative indvirkninger for folkesundheden, f.eks. lungeproblemer, aborter, sygdomstilstande i nerve- og kredsløbssystemet, i foruroligende stigning.

Det ovenfor berettede fremgår af direkte kontrolbesøg foretaget af De Forenede Nationers eksperter, miljøsammenslutninger og reportager af europæiske journalister, bl.a. den italienske journalist Fulvio Grimaldi.

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at begrænse de skadelige indvirkninger på beboernes sundhed i området og de tilgrænsende lande?
2. Hvilke nødforanstaltninger agter Kommissionen at indføre inden for rammerne af Obnova-programmet og de seneste beslutninger truffet af konferencen af Unionens udenrigsministre i Saariselka med det formål øjeblikkeligt at forbedre situationen i de allerede ramte områder og de områder, som efterhånden bliver ramt af katastrofen?

(2000/C 303 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1840/99
af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: EU's miljøpolitik

Der er endnu ikke foretaget nogen fuldstændig vurdering af miljøskaderne som følge af den nylige militærintervention i Kosovo med det resultat, at områdets indbyggere er udsat for sundhedsrisici.

På grund af den grænseoverskridende luft- og havforurening samt forurening af de internationale floder, der findes i området, kan miljøet i nabolandene også tænkes at have lidt skade, f.eks. i Grækenland og de øvrige lande på Balkan, som også har ansøgt om tiltrædelse af EU og er underlagt førtiltrædelsesstrategien på miljøområdet.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Agter Kommissionen at vurdere omfanget af miljøskaderne? I bekræftende fald hvornår?
2. Hvorfor er der endnu ikke gjort brug af Miljøagenturet i København og forskningscentret Ispra, som råder over den nødvendige knowhow samt materielle og tekniske infrastruktur til at udføre de pågældende undersøgelser?
3. Hvordan agter Kommissionen at tage hensyn til miljøproblemerne i forbindelse med den finansielle støtte, der ydes til landene i området som led i stabilitetspagten og Organisationen for Genopbygning af Balkan?

(2000/C 303 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1871/99
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Vurdering af de miljømæssige følger af krigen i Forbundsrepublikken Jugoslavien og foranstaltninger til beskyttelse af den offentlige sundhed og miljøet samt genopretning af ødelæggelserne

Under henvisning til:

- A. at de seneste måneders militære operationer i Forbundsrepublikken Jugoslavien, og særligt i Kosovo, har forårsaget store miljøkatastrofer som følge af udslip af store mængder særdeles giftige og radioaktive stoffer, og at der blev anvendt uranholdig ammunition, som direkte truer den offentlige sundhed og beboerne i området og nabolandene,

- B. at der endnu ikke er foretaget en global vurdering af faren for den offentlige sundhed og de miljømæssige følger i Grækenland, Østrig, Italien og de andre nabolande,
- C. at der inden for rammerne af EU's Balkanstrategi ikke er taget hensyn til behovet for beskyttelse af de tilbagevendende flygtninges og den jugoslaviske befolkningens sundhed, ej heller til katastrofernes miljøaspekt, idet man har undladt at henvise hertil i forslaget til ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 1628/1996⁽¹⁾ («Obnova-forordningen») om finansiering af relevante aktioner,

bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Hvorledes har man i første omgang vurderet den økologiske katastrofe i området, og hvilken global vurdering vil man foretage af miljøskaderne og farene for den offentlige sundhed som følge af den forurening, der truer beboerne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, Grækenland, Østrig, Italien og de andre nabolande?
2. Har man anmodet om at få hjælp fra Det Europæiske Miljøagentur i København og Det Fælles Forskningscenter i Ispra, der er i besiddelse af den nødvendige teknologi og infrastruktur, med henblik på at foretage en undersøgelse og vurdering, og hvorfor har man i modsat fald ikke bedt herom?
3. I hvilket omfang og i hvilke områder blev der brugt uranholdig ammunition, og hvilke foranstaltninger blev der truffet generelt med henblik på beskyttelse af den offentlige sundhed og afværgelse af yderligere miljøforurening?
4. Hvorledes vil Kommissionen råde bod på den kendsgerning, at den ikke vedtog konkrete aktioner til finansiering af projekter til udbedring af miljøskaderne og beskyttelse af den offentlige sundhed i forbindelse med forslaget til ændring af »Obnova-forordningen«, og hvordan vil den indarbejde miljøaspektet i finansieringen af de relevante aktioner inden for rammerne af stabiliseringspagten, Organisationen for Genopbygning af Balkan og de stabiliserings- og associeringsaftaler med visse lande på Balkan, man i øjeblikket er ved at udarbejde?
5. Hvilke lande har anmodet om erstatning eller økonomisk bistand på grund af miljøkatastrofer, og er det er muligt at anmode om erstatning eller særlig bistand til katastroferamte fællesskabsvirksomheder?

⁽¹⁾ EFT L 204 af 14.8.1996, s. 1.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-1716/99, P-1840/99 og P-1871/99**

(25. november 1999)

Kommissionen henviser de ærede medlemmer til svar på skriftlig spørgsmål E-1481/99 af Lucio Manisco⁽¹⁾ og svaret på mundtlig spørgsmål H-429/99 af Alexandros Alavanos under spørgetiden på Parlamentets delsamling i september 1999⁽²⁾.

Kommissionen ønsker at tilføje, at det Regionale Miljøcenter (REC) for Central- og Østeuropa blev udvalgt til at foretage den foreløbige vurdering af miljøvirkningerne af konflikten på grund af dets kapacitet til at producere en hurtig foreløbig vurdering ved hjælp af dets kontorer i de berørte lande.

Den politiske situation i den tidligere jugoslaviske republik begrænser stadig adgangen for Unionens institutioner. Kommissionen har derfor støttet sig til vurderingen af krigens miljøvirkninger fra De Forenede Nationers miljøprogram (UNEP) Balkan task force. Deres slutrapport er netop udgivet og konkluderer, at Kosovo-konflikten ikke har forårsaget miljømæssige katastrofer, der påvirker Balkanregionen som helhed. Kommissionen undersøger nu denne rapport tilbundsående. Med hensyn til fremtiden fremlagde Kommissionen nogle forslag til mulige regionale miljøprojekter på mødet i stabilitetspagtens arbejdsgruppe for økonomisk genopretning, udvikling og genopbygning, der blev afholdt i Bari den 9. oktober 1999. Fællesskabets finansiering af stabilitetspagten er endnu ikke fastlagt, men vil følge

retningslinjerne for Fællesskabets deltagelse i stabilitetspagtens aktiviteter og dets organer, som vedtaget af Rådet i september 1999. Kommissionens tilskud til projekter, der forelægges stabilitetspagten, skal stadig fastlægges, men vil følge retningslinjerne for Fællesskabets deltagelse i stabilitetspagtens aktiviteter og dets organer, som vedtaget af Rådet i september 1999 såvel som de betingelser, der gælder ifølge processen for regional stabilisering og associering for anvendelse af fællesskabsmidler i lande i den pågældende region.

Kommissionen har ikke undtaget miljøspørgsmål fra nogen af de nævnte foranstaltninger. Rådets forordning (EF) nr. 851/98 af 20. april 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1628/96 om støtte til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien⁽¹⁾ (FYROM), omfatter tydeligvis miljøspørgsmål i forbindelse med genopbygning, økonomisk genopretning og udvikling. Dette er ikke blevet ændret i det nuværende forslag om ændring af den forordning⁽²⁾, der skal oprette et genopbygningsagentur for Kosovo, og heller ikke fremtidige forslag om at ændre forordningen ændrer den nuværende situation med hensyn til miljøspørgsmål. Stabiliserings- og associeringsaftalerne vil dække alle vigtige spørgsmål i Fællesskabets forbindelser med det pågældende land, og vil derfor også dække miljøaspekter. Miljøskader i Kosovo nævnes specifikt i Kommissionens meddelelse⁽³⁾ om dette emne. Stabilitetspagten vil ligeledes omfatte emner såsom miljø, der er af regional natur.

Kommissionen har ikke kendskab til krav om kompensation fra fællesskabsforetagender. Eftersom NATO foretog aktionen og ikke Unionen, er det svært at forestille sig, at der stilles krav om kompensation til Unionen eller Kommissionen. Da der ikke foreligger nye instrukser fra Rådet anvendes der de gældende rammebestemmelserne for Fællesskabets instrumenter på den særlige støtte.

⁽¹⁾ EFT C 203 af 18.7.2000, s. 2.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (september 1999).

⁽³⁾ EFT L 122 af 24.4.1998.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 312 endelig udg.

⁽⁵⁾ KOM(1999) 235 endelig udg.

(2000/C 303 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1722/99

af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Forbrugerbeskyttelse på Internettet

De europæiske lande undersøger i mere eller mindre omfang problemerne i forbindelse med forbrugerbeskyttelse på Internettet såvel som spørgsmålene om krænkelse af ophavsretten, plagiering, efterligning og fortrolighed.

Ville det ikke være nyttigt og ønskeligt gennem et europæisk direktiv at sikre en generel beskyttelse på disse områder i hele Europa?

I hvilken udstrækning og inden for hvilken tidsfrist vil Kommissionen fremsætte forslag herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. november 1999)

Det ærede medlem stiller det spørgsmål, om der findes EU-direktiver om bl.a. forbrugerbeskyttelse, ophavsret, piratkopiering, varemærkeforfalskning og databeskyttelse på Internet. Det kan bekræftes, at EU på dette område har et omfattende sæt EU-retsakter, som enten allerede er trådt i kraft, eller som behandles for øjeblikket.

På forbrugerbeskyttelsesområdet findes Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg⁽¹⁾, Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler⁽²⁾, det ændrede rådsdirektiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame⁽³⁾, det ændrede rådsdirektiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit⁽⁴⁾, Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure⁽⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer⁽⁶⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/EF af 6. juli 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse⁽⁷⁾ og Rådets direktiv 92/28/EØF af 31. marts 1992 om reklame for humanmedicinske lægemidler⁽⁸⁾. Disse direktiver finder alle fuldt ud anvendelse på informations-samfundets tjenester.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽¹⁰⁾ finder også fuldt ud anvendelse på informationssamfundets tjenester.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/84/EF af 20. november 1998 om retlig beskyttelse af adgangsstyrede og adgangsstyrende tjenester⁽¹¹⁾ behandles spørgsmålet vedrørende piratkopiering af informationssamfundets tjenester.

Med hensyn til ophavsret og beslægtede rettigheder er der blevet vedtaget en række direktiver, som har betydning på online-området. I denne forbindelse kan der især henvises til direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer⁽¹²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser⁽¹³⁾.

Kommissionen har desuden vedtaget en række forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiver, som behandles for øjeblikket. Det drejer sig om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet⁽¹⁴⁾, en fælles ramme for elektroniske signaturer⁽¹⁵⁾, fjernsalg af finansielle tjenesteydelser⁽¹⁶⁾ og visse retlige aspekter af elektronisk handel i det indre marked⁽¹⁷⁾. Formålet med forslagene er at supplere den gældende fællesskabsret inden for informationssamfundets tjenester, og forslagene vedrører områder, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

Med hensyn til varemærkeforfalskning har Kommissionen offentliggjort en grønbog om bekæmpelse af varemærkeforfalskning og piratkopiering i det indre marked⁽¹⁸⁾. Europa-Parlamentet har endnu ikke afgivet udtalelse herom.

⁽¹⁾ EFT L 144 af 4.6.1997.

⁽²⁾ EFT L 95 af 21.4.1993.

⁽³⁾ EFT L 250 af 19.9.1984.

⁽⁴⁾ EFT L 42 af 12.2.1987.

⁽⁵⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

⁽⁶⁾ EFT L 80 af 18.3.1998.

⁽⁷⁾ EFT L 213 af 30.7.1998.

⁽⁸⁾ EFT L 113 af 30.4.1992.

⁽⁹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995.

⁽¹⁰⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

⁽¹¹⁾ EFT L 320 af 28.11.1998.

⁽¹²⁾ EFT L 122 af 17.5.1991.

⁽¹³⁾ EFT L 77 af 27.3.1996.

⁽¹⁴⁾ EFT C 180 af 25.6.1999.

⁽¹⁵⁾ EFT C 325 af 23.10.1998.

⁽¹⁶⁾ EFT C 385 af 11.12.1998.

⁽¹⁷⁾ EFT C 30 af 5.2.1999.

⁽¹⁸⁾ KOM(98) 569 endelig udg.

(2000/C 303 E/010)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1751/99
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(1. oktober 1999)

Om: Fléchar-d-sagen — Er der yderligere eksempler på lignende sager i Europa- Kommissionen?

I den såkaldte Fléchar-d-sag, hvor det drejer sig om bedrageri i forbindelse med smørekspport til det tidligere Sovjetunionen, sørgede tjenestemænd ved Europa-Kommissionen ved at overtræde gældende fællesskabsret for, at den egentlig skyldige bødekaution på 17,6 mio. EURO nedsattes til 3 mio. EURO. I dette tilfælde havde daværende kommissionsformand Delors' kabinet overtaget sagsbehandlingen. I skrivelser af 28. juli 1999 og 27. august 1999 til den pågældende ordfører for Budgetkontroludvalget gav kommissær Fischler ikke noget klart svar på, om denne fremgangsmåde var et undtagelsestilfælde eller ej. Under en høring i Budgetkontroludvalget betegnede højtstående kommissionstjenestemænd behandlingen af sagen som en på ingen måde usædvanlig fremgangsmåde og henviste til, at der fandtes tilfælde af lignende karakter.

Kan Kommissionen fremlægge en fuldstændig oversigt over sådanne tilfælde inden for de seneste ti år og oplyse, i hvilke tilfælde der blev givet afkald på inddrivelse af beløb, og hvilke beløb der i så fald var tale om?

Kan Kommissionen oplyse, om protokollerne fra de afgørende møde også i disse tilfælde er forsvundet lige som i Fléchar-d-sagen?

Kan Kommissionen oplyse, vedrørende hvilket maksimalbeløb tjenestemænd kan træffe afgørelse i sådanne tilfælde, og ved hvilke mindstebeløb sagerne forelægges kommissærerne som kollegium til afgørelse? Kan Kommissionen oplyse, om den også fremover i sådanne tilfælde agter at lade sine tjenestemænd vurdere, om gældende fællesskabsret skal bringes i anvendelse eller — som det skete i Fléchar-d-sagen — ikke skal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. december 1999)

1. Med hensyn til den såkaldte Fléchar-d-sag, som omtales af det ærede medlem, henviser Kommissionen til sine svar på de skriftlige forespørgsler fra hr. Mulder og forespørgslerne fra Budgetkontroludvalget under de møder, hvor sagen er blevet behandlet.

2. Det ærede medlems spørgsmål drejer sig om betingelserne for en medlemsstats frigivelse/inddrivelse af en kaution, som er stillet for en virksomhed.

Kommissionens tjenestegrene bliver ved forskellige lejligheder nødt til at gribe ind i inddrivelsesprocedurer, hvor proportionalitetsprincippet anvendes eller kan anvendes.

*I forbindelse med EUGFL, Garantisektionen og de indirekte udgifter er bogføringen og administrationen af fordringer overdraget til de forskellige udbetalende myndigheder i medlemsstaterne. De har pligt til ifølge anerkendte regnskabsprincipper at føre en hovedbog for debitorerne, og de skal desuden regelmæssigt give Kommissionen en oversigt over de fordringer, der skal inddrives i forbindelse med afslutningen af EUGFL, Garantisektionens regnskaber.

I de tilfælde, hvor medlemsstaterne eventuelt bliver nødt til at give afkald på konstaterede fordringer, kan de, da der bl.a. kan være fortolkningsproblemer, høre Kommissionens tjenestegrene, inden de giver afkald på fordringen.

Der vil især være tale om følgende tre slags tilfælde:

- Tilfælde, hvor det opståede problem har principiel karakter (det kan undertiden vise sig, at den gældende lovgivning på visse punkter er utilstrækkelig). I disse tilfælde kan Kommissionens tjenestegrene være nødt til efter at have hørt de berørte tjenestegrene og fået deres godkendelse at udarbejde en særlig kommissionsbeslutning. En sådan beslutning gør det ikke kun muligt at løse det problem, som medlemsstaten har hørt Kommissionen om, men også at løse lignende problemer, som måtte opstå senere. Beslutningen er bindende for medlemsstaterne.

- Tilfælde, hvor der er tale om et enkeltstående problem. I disse tilfælde afgiver Kommissionens tjenestegrene som oftest en fortolkende udtalelse (efter at have hørt de berørte tjenestegrene og fået deres godkendelse), hvori medlemsstaten får anvist, hvordan den pågældende fordring bør behandles. Udtalelsen er imidlertid ikke bindende for medlemsstaterne, som fortsat er ansvarlig for administrationen og som sådan kan beslutte, om de vil følge udtalelsen eller ej.
- Tilfælde, hvor der er tale om uregelmæssigheder eller svig. I disse tilfælde følges den procedure, der er fastsat i artikel 5 i forordning nr. 595/91.

I forbindelse med egne indtægter kan der være givet dispensation fra pligten til at overføre konstaterede traditionelle egne indtægter, som ikke er inddrevet og derfor opført i et »særskilt« regnskab (bl.a. told og sukkerafgifter), og som det definitivt har vist sig at være umuligt at inddrive af årsager, som ikke kan tillægges medlemsstaterne. De tilfælde af denne slags, som indberettes af medlemsstaterne, undersøges af Kommissionen, som har en frist på seks måneder til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger over for den pågældende medlemsstat.

Generelt er der i finansforordningens artikel 29 fastsat en særlig procedure, som gør det muligt at give afkald på en konstateret fordring, som dog først kræver, at der gennemføres en høring af de forskellige tjenester, hvorefter finansinspektøren, hvis der opnås enighed, giver sin påtegning, og beløbet bogføres af Kommissionens regnskabsfører.

I de seneste tre regnskabsår fra 1996 til 1998 (der foreligger ingen statistiske oplysninger for en tiårs periode) har denne procedure ført til, at 1900 fordringer på fællesskabsbudgettet til et beløb af 1 337 mio. EUR er blevet annulleret.

Af det annullerede beløb:

- er 900 mio. EUR blevet modregnet i EUGFL's udgifter, som ikke vedrører Garantisektionens indirekte administration, og på denne måde blevet inddrevet
- stammer 38 mio. EUR fra en række inddrivelsesordrer vedrørende EFRU, som alle er blevet annulleret og samlet i én enkelt inddrivelsesordre og
- ca. 4 mio. EUR vedrører garantistillelser i forbindelse med lejemål indgået af Kommissionens delegationer, og i denne forbindelse er ca. 350 inddrivelsesordrer blevet annulleret på grund af dobbelt bogføring på konti uden for budgettet.

Det resterende beløb (ca. 400 mio. EUR) er blevet annulleret efter, at debitorerne har fremlagt den fornødne dokumentation, som Kommissionen har godkendt (regnefejl, retlige beslutninger om at annullere bøder osv.), eller det har vist sig umuligt at inddrive beløbet (debitoren er forsvundet eller insolvent, gået konkurs uden nogen dividende osv.), eller endelig fordi beløbet er for lille, til at det kan betale sig at indlede en retssag (regnskabsførers rykkere har ikke givet noget resultat).

Kommissionen sender særskilt det ærede medlem en liste over de tilfælde, hvor man inden for de seneste 3 år har opgivet at inddrive konstaterede fordringer.

3. Kommissionen er ikke bekendt med, at referencedokumenter skulle være forsvundet i forbindelse med de inddrivelsesprocedurer, der er omtalt ovenfor.

4. Den anvisningsberettigede med kompetence til at give afkald på en fordring udnævnes i henhold til de interne regler om budgettets gennemførelse, idet det heri for hver enkelt budgetpost' vedkommende fastsættes, hvem der er den anvisningsberettigede. I princippet er Kommissionen den anvisningsberettigede (artikel 274 i EF-traktaten), men den overdrager dog i langt de fleste tilfælde sin beføjelse til en generaldirektør som befuldmægtiget anvisningsberettiget, der atter kan overdrage beføjelsen til en eller flere tjenestemænd i sit generaldirektorat. Den befuldmægtigede anvisningsberettigede kan ved overdragelsen af sin beføjelse præcisere, hvilke dele af budgettets gennemførelsen den vedrører, f.eks. kun betalinger eller inddrivelser.

5. I forbindelse med opgivelsen af en fordring er beslutningen om, hvorvidt fællesskabsretten skal anvendes eller ej, ikke afhængig af tjenestemandens personlige vurdering. Den anvisningsberettigede vurderer for det første i sin egenskab af anvisningsberettiget, hvorvidt det i henhold til cost/benefit og proportionalitetsprincippet vil være berettiget at foretage en inddrivelse. Denne vurdering skal herefter påtegnes af finansinspektøren og alt afhængig af det enkelte tilfælde godkendes af de øvrige berørte

tenestegrene, herunder evt. Den Juridiske Tjeneste. Hvis der er tale om direkte udgifter eller indtægter vil forslaget, når det er påtegnet, blive bogført af regnskabsføreren.

Kommissionen har også fremover til hensigt nøje at overholde de interne regler, hvilket dog ikke hindrer, at de kan tages op til overvejelse i forbindelse med den administrative reform, som den har indledt.

(2000/C 303 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1766/99

af António Campos (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Kommissionens formand forsikrede ved sin indsættelse, at der ville herske fuldstændig gennemsigtighed, når det gjaldt anvendelsen af EUs midler, og at der ville blive samarbejdet med Europa-Parlamentet.

Under henvisning til denne gennemsigtighed og samarbejdsvilje bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Det beløb, der årligt udbetales over EUGFL, Garantisektionen, med angivelse af de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat.
2. Procentsatsen af de midler, som hver medlemsstat har modtaget fra EUGFL, Garantisektionen, og som er blevet udbetalt til 100 vigtigste støttemodtagere.
3. Antallet af landmænd i hver medlemsstat, der modtager støtte fra EUGFL, Garantisektionen.
4. Antallet af landmænd i hver medlemsstat.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(16. december 1999)

De årlige udgifter under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, for regnskabsåret 1998, der er det seneste år, for hvilket der er disponible oplysninger, fordeler sig således på medlemsstaterne:

(i mio. EUR)

Medlemsstater	EUGFL-udgifter
Belgien	851,3
Danmark	1 154,0
Tyskland	5 553,0
Grækenland	2 556,8
Spanien	5 293,5
Frankrig	9 007,2
Irland	1 632,6
Italien	4 129,2
Luxembourg	17,4
Nederlandene	1 372,7
Østrig	842,5
Portugal	637,4
Finland	575,7
Sverige	770,1
Det Forenede Kongerige	4 314,2
Den Europæiske Union (direkte udgifter)	40,3
I alt	38 748,1

Det ærede medlem henvises for yderligere oplysninger til den 28. finansberetning⁽¹⁾, der er udarbejdet af EUGFL, Garantisektionen, og hvori der findes detaljerede oplysninger for regnskabsåret 1998.

Kommissionen vil imidlertid gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at de retsregler, der gælder for bogføringen af EU's landbrugsstøtte på EU-budgettet, specielt den bogføring, der foretages af EUGFL, Garantisektionen (Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik⁽²⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 296/96 af 16. februar 1996 om de oplysninger, som medlemsstaterne skal fremsende, og om månedlig bogføring af de udgifter, der finansieres gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2776/88⁽³⁾), i vidt omfang uddelegerer opgaverne til medlemsstaternes udbetalende organer. Det er derfor disse udbetalende organer (som medlemsstaterne i øvrigt godkender efter bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen⁽⁴⁾), som direkte står for administrationen af ansøgningerne om landbrugsstøtte og derfor har alle oplysninger om modtagerne.

Derimod ligger Kommissionen ikke inde med de oplysninger, som det ærede medlem anmoder om. Af hensyn til den kontrol, som Kommissionen skal foretage, tilsender medlemsstaterne Kommissionen de regnskabsoplysninger, der er specificeret i bestemmelserne. Det er muligt at behandle disse oplysninger, således at der foreligger tal for de enkelte støttemodtagere. Imidlertid må Kommissionen ikke videregive disse oplysninger på grund af den beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i EF-traktatens artikel 286 (tidl. artikel 213 B), og som er bindende for EU-institutionerne.

Hvad angår antallet af landbrugere, der i EU modtager landbrugsstøtte, kender Kommissionen antallet af ansøgninger i de enkelte landbrugssektorer (hvilket ikke nødvendigvis svarer til det antal landbrugere, der nyder godt af EU-støtte). Der bør i den forbindelse tages hensyn til, at én og samme landbruger kan ansøge om støtte under forskellige støtteordninger inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik.

Det ærede medlem henvises i den forbindelse til den 28. finansberetning, hvori han kan finde de ønskede oplysninger.

Endelig viser Kommissionens oplysninger, at der i EU's landbrugssektor (landbrug, skovbrug, jagt og fiskeri) er beskæftiget 7,434 mio. personer fordelt således på medlemsstaterne:

(1 000 personer)

Medlemsstat	Beskæftigelse
Belgien	102
Danmark	100
Tyskland	1 039
Grækenland	765
Spanien	1 055
Frankrig	1 029
Irland	149
Italien	1 307
Luxembourg	4
Nederlandene	251
Østrig	249
Portugal	601
Finland	164
Sverige	127
Det For. Kongerige	493
I alt	7 434

⁽¹⁾ KOM(1999) 568 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 94 af 28.4.1970.

⁽³⁾ EFT L 39 af 17.2.1996.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 8.7.1995.

(2000/C 303 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1787/99
af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: EU-forordning om harmonisering af tekniske krav inden for civil luftfart

Visse medlemsstater har ikke gennemført De Fælles Luftfartsmyndigheders fælles standarder, i henhold til hvilke personer, der er i besiddelse af et pilotcertifikat med henblik på lufttransport, kan fortsætte med at flyve, indtil den pågældende fylder 65 år. Mener Kommissionen ikke, at man i overensstemmelse med princippet om fri bevægelighed for personer burde vedtage disse standarder som en del af Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91⁽¹⁾, der tager sigte på at harmonisere krav og procedurer inden for civil luftfart?

Kan Kommissionen tillige redegøre for udviklingen af drøftelserne om den foreslåede myndighed for luftfartssikkerhed i Europa, der skal erstatte De Fælles Luftfartsmyndigheder, og hvornår en sådan myndighed forventes at indlede sit arbejde?

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991, s. 4.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(14. februar 2000)

Hvad angår gennemførelsen af De Fælles Luftfartsmyndigheders forslag til fælles standarder for aldersgrænser for piloter, kan Kommissionen oplyse det Ærede Medlem om, at den er ved at udarbejde et forslag om harmonisering af standarder og krav til flybesætninger i hele Fællesskabet.

Kommissionen kan imidlertid ikke i øjeblikket sige, om forslaget vedtages, og i så fald om det vil indgå i Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91 af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart⁽¹⁾ eller om det vil fremstå som et uafhængigt forslag.

Hvad angår en europæisk luftfartssikkerhedsmyndighed bemyndigede Rådet den 16. juli 1998 Kommissionen til at indlede forhandlinger om et sådant organs oprettelse. Kommissionen har opnået et konventionsudkast, som opfylder alle mandatets aspekter, men det ser ud til, at det er vanskeligt at oprette et sådant organ med overnationale beføjelser som følge af forfatningsmæssige begrænsninger.

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

(2000/C 303 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1883/99
af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: Byområder ved lufthavne

Kommissionen, repræsenteret af Ritt Bjerregaard, forpligtede sig i sit svar af 19. november 1997 på skriftlig forespørgsel E-3254/97⁽¹⁾ til at forelægge et forslag til rammedirektiv om støjforurening i begyndelsen af 1999. Til dato er der imidlertid ikke sket nogen formel forelæggelse af et sådant forslag.

Kan Kommissionen oplyse, om det nævnte direktivforslag vil indeholde en mulighed for at træffe forebyggende foranstaltninger mod støjgener fra lufthavne med henblik på at forbedre miljøet og livskvaliteten i de byområder, der ligger tæt på lufthavnsområder?

Har den i samme forbindelse intentioner om at forelægge et direktiv om begrænsning af støjforureningen i områderne omkring lufthavne, sådan som Parlamentet allerede opfordrede til i sin beslutning A4-0183/97 af 10. juni 1997⁽²⁾ om Kommissionens grønbog »Fremtidens støjpolitik«?

(¹) EFT C 158 af 25.5.1998, s. 71.

(²) EFT C 200 af 30.6.1997, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(22. februar 2000)

Som led i Kommissionens overordnede miljøpolitik tager det kommende rammedirektiv om vurdering og begrænsning af udsættelsen for miljøstøj sigte på at indføre fælles støjindikatorer for opfattelsen af støj, at indføre fælles metoder til vurderingen af udsættelsen for støj og at give mulighed for vurdering af det aktuelle støjniveau i bymæssige områder ved hjælp af støjkortlægning. I denne forbindelse vil dette rammedirektiv danne det generelle grundlag for en forbedring af støjniveauet. Det gælder således ikke specifikt for lufttransport.

Kommissionens arbejdsprogram for 2000, der blev vedtaget den 9. februar 2000, omfatter imidlertid en specifik foranstaltning, der er målrettet mod støj omkring lufthavne. Kommissionen har til hensigt senere på året at forelægge Parlamentet og Rådet et forslag til direktiv om indførelse af et fælles støjindex, en fælles metode til beregning af støjen og mindstekrav til overvågning af støj omkring lufthavne. Dette initiativ skulle kunne bidrage til en begrænsning af støjen i områderne omkring lufthavne.

(2000/C 303 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1903/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: ESPRIT-programmet (1994-1998)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår ESPRIT-programmet (1994-1998), der indgår i det fjerde rammeprogram for forskning (budget 2.057 mio. ecu svarende til 3.982 mia. lire).

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

(2000/C 303 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2097/99

af Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 1999)

Om: Esprit-programmet

I de senere år er der blevet vedtaget og gennemført adskillige programmer og fællesskabsinitiativer inden for forskning og teknologi.

Det eneste program, som konkret vedrører udvikling af forskning og teknologi inden for industrien, er Esprit-programmet.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Er der hidtil blevet foretaget nogen vurdering af Esprit-programmets gennemførelse?
2. Hvornår agter Kommissionen at oplyse resultaterne af denne vurdering om gennemførelsen af Esprit-programmet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen
på skriftlige forespørgsler E-1903/99 og E-2097/99**

(20. december 1999)

De finansielle bidrag på 1 962 mio. EUR til de forskellige typer organisationer under ESPRIT-programmet fra 1994 til 1998 kan opdeles således: store virksomheder 891 mio. EUR, små og mellemstore virksomheder 425 mio. EUR, universiteter og højere læreanstalter 290 mio. EUR, forskningsorganisationer 275 mio. EUR, internationale organisationer 24 mio. EUR og andre 57 mio. EUR. De samlede udbetalinger indtil udgangen af 1999 har været på 1 615 mio. EUR.

Der er iværksat ca. 1 500 forskningskontrakter under ESPRIT-programmet i denne periode, hver med gennemsnitligt 5,9 deltagere. Kommissionen kan i et svar på et parlamentsspørgsmål ikke komme ind på de nærmere detaljer vedrørende alle disse kontrakter, men Kommissionen (GD Informationsfundet) giver gerne nærmere oplysninger om bestemte projekter.

Siden 1995 har man i Kommissionen praktiseret en effektiv lovbaseret ordning for evaluering af programmer. Denne ordning omfatter to hinanden supplerende aktioner, nemlig en fortløbende og systematisk programovervågning, også kaldet den årlige programovervågning, og den femårige programvurdering. Begge aktioner anvendes på rammeprogrammerne og de enkelte programmer inden for disse.

Programovervågningen gennemføres af Kommissionen med hjælp fra uafhængige eksterne ekspertpaneler, et for hvert program. Den dækker en periode på et år og giver en hurtig feedback til programledelsen. Den femårige vurdering (5YA) gennemføres af uafhængige eksterne eksperter på højt niveau. Den fokuserer på gennemførelsen og resultaterne i de forudgående fem år og giver bl.a. anbefalinger vedrørende det næste rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU).

Som følge af ovennævnte ordning evalueres gennemførelsen af programmerne for ESPRIT's vedkommende både i forbindelse med overvågningsaktionerne og i forbindelse med femårsvurderingerne (5YA). Der foreligger ESPRIT-overvågningsrapporter for 1995, 1996, 1997 og 1998. Den foregående ESPRIT-femårsrapport, som blev offentliggjort i 1997, er også disponibel. Et eksemplar af disse rapporter vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

På programplan følger projektledere implementeringen af projektet. Resultaterne af det fjerde rammeprogram vedrørende informations- og kommunikationsteknologiprojekter (ICT-projekter) indsamles og formidles af PROSOMA-tjenesten, både online⁽¹⁾ og ved regelmæssig publicering af bøger og cd'er. Denne tjeneste fortsættes for projekterne vedrørende informationssamfundsteknologi (IST-projekterne) under det femte rammeprogram. På den årlige IST-konference fremlægges der også projektræsultater.

1999- IST-overvågningen (som også omfatter ESPRIT-programmet) er for øjeblikket under gennemførelse, og der skulle foreligge en rapport i april 2000. IST-femårsvurderingen er også i gang, og der skulle foreligge en rapport i juni 2000. Begge rapporter vil blive sendt til Parlamentet og Rådet sammen med Kommissionens svar på rammeprogramniveau.

Ud over ESPRIT er en lang række andre programmer af særlig betydning for industrien. De omfatter i det fjerde rammeprogram (FP4) bl.a. IMT-, ACTS-, Telematics-, FAIR- og ikke-kerneenergi-programmerne, og i det femte rammeprogram (FP5) — med dets problemløsningsstrategi — de fleste nøgleaktioner.

⁽¹⁾ <http://www.prosoma.lu>.

(2000/C 303 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1918/99**af Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen**

(14. oktober 1999)

Om: Rusland

Kan Kommissionen oplyse, om det er rigtigt, at der hvert år er ydet over 1.000 mio. euro i støtte til Rusland under Tacis-programmet? Hvilke procedurer er der i lyset af den seneste tids skandaler, som involverer den russiske regering, iværksat for at kontrollere, hvad der er sket med denne støtte, og om den faktisk er blevet anvendt til humanitær bistand og ikke til andre formål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. november 1999)

Rusland har modtaget 1 200 mio. EUR via Tacis-programmet i perioden 1991 til 1998. 1999-budgettet for dette handlingsprogram er på 99,5 mio. EUR for Ruslands vedkommende. Tacis yder ikke humanitær bistand. Programmet yder finansiel støtte til politisk rådgivning, faglig bistand, studier og uddannelse og andre foranstaltninger, der kan støtte staternes omlægning til markedsøkonomi og demokrati. Detaljerede oplysninger om Tacis-programmet for 1998 findes i den nylig udkomne årsrapport for 1998.

Alle programmer og projekter, der modtager støtte fra Tacis, bliver underlagt tilsyn, evaluering og revision, om nødvendigt på stedet, af Kommissionens ansvarlige tjenestegrene og Revisionsretten.

I forbindelse med oprettelsen af Den Fælles Tjeneste for Eksterne Forbindelser (SCR) i juli 1998 blev der for første gang indført en revisionstjeneste, der specifikt havde til opgave at revidere alle bistandsoperationer til tredjelande. Hvad angår den støtte, Rusland har modtaget via Tacis-programmet, har tjenesten allerede iværksat en række revisioner, som skal sikre bedre kontrol med den pågældende støtte, og garantere at fællesskabsbistanden bliver anvendt i overensstemmelse med kriterierne og betingelserne i de pågældende finansieringsaftaler. Man har hidtil især koncentreret sig om de aktiviteter, hvor behovet for en tilbunds-gående revision forekom særlig akut. Det drejer sig om revision af programmer og kontrakter vedrørende faglig bistand i forbindelse med nuklear sikkerhed i lande som f.eks. Rusland, gennemførelse af en række revisioner til kontrol af den hjælp, der er ydet via programmet for fødevarerhjælp til Rusland og revision af Tacis-kontrakter og -programmer, hvor Kommissionen er blevet gjort opmærksom på potentielle problemer med den finansielle kontrol og forvaltning af Fællesskabets midler.

Andre foranstaltninger for at øge kontrollen med fællesskabshjælpen til Rusland er undervejs. F.eks. vil der blive indgået en række rammekontrakter, som skal gøre det muligt i fremtiden at reagere hurtigere og mere fleksibelt på anmodninger om revision. Ordninger af den type vil udvide mulighederne for revision, så der i højere grad sikres kontrol med den del af EU's bistand til tredjelande, der kanaliseres til Rusland.

Hvis resultatet af disse revisioner giver anledning til mistanke om uregelmæssigheder eller muligt bedrageri, vil det straks blive indberettet til OLAF.

Der er også foretaget evalueringer af Tacis-programmerne. På SCR's internetsted <http://europa.eu.int/comm/scr/evaluation/index.htm> (evalueringssktionen) findes alle evalueringer fra de sidste tre år i fuldtækt. Desuden er det nuværende fødevarerhjælpsprogram og det globale landeprogram begge i øjeblikket genstand for en gennemgående evaluering.

Disse evalueringer vurderer, på baggrund af de fastsatte mål og Tacis-modtagerlandenes behov, i hvor høj grad Tacis-aktionerne har opfyldt kriterierne for relevans, effektivitet, virkning og bæredygtighed.

EU's humanitære hjælpeprogrammer forvaltes af Kommissionen. EU's programmer gennemføres i samarbejde med professionelle humanitære organisationer, såsom specialiserede FN-organer, europæiske ngo'er og Røde Kors. Kommissionen har for nylig åbnet et rådgivende kontor i Moskva for at kunne vejlede partnerne direkte på stedet.

Kommissionen deler generelt den forsigtighed, der kommer til udtryk i vurderingen af pålideligheden af distributionssystemerne i Rusland. Dette er faktisk en af de væsentligste grunde til, at Kommissionens aktiviteter i dette land er forblevet på et forholdsvis beskedent niveau (effektive kontrolmuligheder er et af de vigtigste kriterier for Kommissionens afgørelse om et foreslået projekt).

(2000/C 303 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1941/99

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Transeuropæiske transport- og energinet — regionerne i den yderste periferi

Det er et faktum, at de nuværende retningslinjer for de transeuropæiske transport- og energinet praktisk taget udelukker adgang for regionerne i den yderste periferi, som er områder med meget alvorlige problemer på grund af deres fjerne beliggenhed og geografiske opsplittethed, hvilket berettiger dem til særbehandling.

Agter Kommissionen at udvikle en særlige transport- og energipolitik, der er tilpasset disse regioners behov, og som bl. a. garanterer ikke blot adgang til de transeuropæiske net, men også adgang i en form, der er tilpasset de alvorlige problemer, regionerne lider under?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(26. november 1999)

Kravet om, at der skal skabes forbindelse mellem på den ene side øområder, indlandsområder og randområder og på den anden side Fællesskabets centrale områder, er fastsat i EF-traktaten i forbindelse med Fællesskabets indsats for udvikling af transeuropæiske net.

Fællesskabets retningslinjer for såvel transportinfrastrukturer som energi er da også udarbejdet under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende i disse områder. Det er indlysende, at områdernes beliggenhed i Fællesskabets yderste periferi gør det næsten umuligt at forbinde dem fysisk med transport- og energinettene i Fællesskabets centrale områder.

Men Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet (Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996⁽¹⁾) indeholder krav om, at søhavne og lufthavne indrettes under hensyntagen til fragmenteringen af de geografiske områder, de betjener, således at også randområderne sikres adgang til transportnettene.

I Fællesskabets retningslinjer for transeuropæiske net på energiområdet (Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1254/96/EF af 5. juni 1996)⁽²⁾ figurerer sammenkoblingen af isolerede elektricitetsnet (f.eks. ved undersøiske forbindelser mellem øerne eller til et andet net, som er nærmere) og indførelsen af naturgas i nye områder (f.eks. fra en »LNG«-terminal til modtagelse af flydende naturgas) som et af de vigtigste mål.

Fællesskabets foranstaltninger til udvikling af randområderne er ikke begrænset til de transeuropæiske net. Strukturfondene (Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget og Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet) yder et betydeligt bidrag i form af flerårige udviklingsprogrammer i henhold til mål 1 (regioner med udviklings efterslæb) og visse EF-initiativer (hovedsagelig REGIS).

I den nuværende programmeringsperiode (1994-1999) udgør bidraget fra strukturfondene ca. 4 327,5 mio. € (1999-priser), fordelt på følgende måde:

Område	Mål 1	EF-initiativ	I alt
De Kanariske Øer	1058,1	229,5	1287,6
Martinique	337,1	60,8	397,9
Guadeloupe	357,5	61,3	418,8
Guyana	164,9	28,4	193,3
Réunion	673,2	115,6	788,8
Azorerne	696,8		696,8
Madeira	417,8		417,8
Portugal/REGIS		126,5	126,5
I alt	3705,4	622,1	4327,5

Disse programmer omfatter naturligvis også transport- og energiinfrastrukturer. I øvrigt er det fastlagt i artikel 1 (afsnit I.b) i Rådets forordning (EØF) nr. 2083/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4254/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88⁽¹⁾, at EFRU bidrager til udviklingen af transeuropæiske net på transport-, telekommunikations- og energiområdet.

Endelig skal det nævnes, at også andre finansielle instrumenter, herunder Den Europæiske Investeringsbank, yder finansielle bidrag til infrastrukturprojekter i randområderne.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽²⁾ EFT L 161 af 29.6.1996, s. 147.

⁽³⁾ EFT L 193 af 31.7.1993, s. 34.

(2000/C 303 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1948/99

af Gérard Deprez (PPE-DE) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Metode til kontrol af genetiske egenskaber

Har Kommissionen kendskab til den amerikanske bioteknologikoncern MONSANTO's udvikling af en metode til »kontrol af genetiske egenskaber«? Det drejer sig om en teknik, der gør det muligt for landmænd at aktivere eller deaktivere visse gener i en plante for at gøre den modstandsdygtig over for angreb fra insekter eller herbicider. Denne aktivering/desaktivering kan imidlertid kun kontrolleres, hvis planterne behandles med bestemte kemiske produkter, som for øjeblikket kun fremstilles af netop det firma, der har leveret de genmodificerede frø.

1. Har Kommissionen kendskab til denne teknik?
2. Råder Kommissionen over analyseresultater, der påviser eventuelle risici, som denne type genmanipulation kan påføre forbrugerne af de heraf fremstillede levnedsmidler, eller at disse GMO'er kan spores eller afsløres i færdigvarer?
3. Har Kommissionen i bekræftende fald i sinde at tillade salg af levnedsmidler på det europæiske marked, som er fremstillet på basis af genmodificeret frø ud fra denne teknik? Hvordan har den i modsat fald tænkt sig at kontrollere, at denne type produkter ikke handles i Europa?
4. Påtænker Kommissionen her nogle uger før WTO's ministerkonference i Seattle og den nært forestående Millennium-runde, at indlede en mere generel drøftelse med sine partnere om EU's mulighed for at påberåbe sig forsigtighedsprincippet, i tilfælde af videnskabelig usikkerhed, for på denne måde at forbyde salg af levnedsmidler indeholdende GMO'er eller produkter fremstillet heraf på det europæiske marked uden at udsætte sig for en overtrædelsesprocedure ved et WTO-panel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. januar 2000)

1. Kommissionen er bekendt med teknikkerne til »kontrol af genetiske egenskaber«. Genmodificerede frø, som har været underkastet disse teknikker, giver enten planter med frø, som ikke er levedygtige, eller de gør det ved hjælp af eksterne midler (kemiske produkter, temperatur, lys) muligt at aktivere eller deaktivere de specifikke gener, som bærer den værditilvækst, der skyldes den pågældende genmodificering.

Et firma har for nyligt udtalt, at man ikke på nuværende tidspunkt bruger ressourcer på at udvikle disse teknikker, men at man ikke udelukker, at man i fremtiden udvikler dem til genbeskyttelse eller på grund af deres eventuelle agronomiske fordele. Man ved, at alle de større bioteknologiske virksomheder og adskillige forskningsorganer i USA og Europa arbejder på at udvikle disse teknikker.

2. Det er for tidligt at drage konklusioner vedrørende disse teknikkers mulige betydning for menneskers sundhed og miljøet. Disse teknikker er stadig i fremstillings- eller udviklingsfasen, og der vil gå nogle år, før de kan markedsføres. Under alle omstændigheder skal de produkter, som fremstilles ved hjælp af disse teknikker, vurderes med hensyn til risici for menneskers sundhed og miljøet i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning, før de markedsføres inden for Fællesskabet.

Alt afhængig af egenskaberne og/eller det endelige produkt vil det være muligt at spore egenskaberne og/eller det endelige produkt, dvs. en biologisk sammensætning, i den specifikke DNA-sekvens.

3. Rådets direktiv 98/95/EF af 14. december 1998 om ændring med hensyn til konsolidering af det indre marked, genetisk modificerede plantesorter og plantegenetiske ressourcer af direktiv 66/400/EØF, 66/401/EØF, 66/402/EØF, 66/403/EØF, 69/208/EØF, 70/457/EØF og 70/458/EØF om handel med bederoefrø, frø af foderplanter, sædekorn, læggekartofler, frø af olie- og spindplanter og grøntsagsfrø og om den fælles sortliste over landbrugsplantearter⁽¹⁾, hvilket omfatter alle de vedtagne love om frø, som skal være gennemført senest den 1. februar 2000, bestemmer, at alle genetisk modificerede landbrugs- og grøntsagsplantearter kun kan godkendes med henblik på markedsføring, hvis »alle hensigtsmæssige foranstaltninger er blevet truffet for at undgå skadelige indvirkninger på menneskers sundhed og miljøet«. Risikovurderingsproceduren skal være den samme som den, der findes bestemmelser om i Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽²⁾, idet der tages hensyn til de ændringsforslag, der vil blive fremsat til dette direktiv i løbet af den nuværende revisionsproces.

Ydermere henvises der til de kriterier og vurderingsprincipper, som findes i forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽³⁾.

I Rådets direktiv 98/95/EF bestemmes det også, at det i officielle nationale og fælles sortlister og salgskataloger tydeligt skal anføres, hvis sorterne er genetisk modificerede. Når der er tale om frø af en genetisk modificeret sort, skal det på etiketter eller dokumenter af enhver art, der er fastgjort til eller ledsager frøpartiet, være klart angivet, at sorten er genetisk modificeret. Kommissionen foreslår snart foranstaltninger til en sådan mærkning også for importerede frø.

4. Kommissionen går ind for, at OECD (Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling) får vide beføjelser til at gennemføre G8-landenes (gruppen af de otte mest industrialiserede lande) anmodning om, at der skal forelægges rapporter om bioteknologi og andre aspekter af fødevarerikkerhed. Fællesskabets politik med hensyn til fastlæggelse af de foranstaltninger, som skal træffes for at opnå et passende beskyttelsesniveau i forbindelse med miljø-, fødevarer- og fodersikkerhed, har sit udgangspunkt i de på nuværende tidspunkt til rådighed værende videnskabelige oplysninger og forsigtighedsprincippet. Kommissionens formand, Prodi, og Præsident Clinton har allerede iværksat et initiativ vedrørende en ny dialog om bioteknologiområdet med udgangspunkt i de drøftelser, som blev påbegyndt inden for rammerne af det transatlantiske økonomiske partnerskab.

⁽¹⁾ EFT L 25 af 1.2.1999.

⁽²⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

⁽³⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

(2000/C 303 E/019)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1953/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(5. november 1999)

Om: Børnepornografi

Ud over udbredelsen af højre- og venstreekstremistisk indhold er børnepornografi på Internettet et af de største problemer i øjeblikket.

På denne baggrund og i lyset af den heftige offentlige debat i øjeblikket om dette emne anmodes Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen ud over de igangværende lovgivningsprocedurer udarbejdet nye forslag og initiativer, hvormed man kunne få dette problem under kontrol?
2. Hvornår agter Kommissionen i benægtende fald at tage initiativet i denne sag?
3. Hvilket ansvar har udbyderen i bekræftende fald for indholdet af de oplysninger, der stilles til rådighed?
4. Hvilket grundlæggende koncept følger Kommissionen for at finde frem til illegalt indhold på Internettet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. december 1999)

1. Kommissionen har længe været optaget af problemet med børnepornografi på Internet. Den har derfor forelagt en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net, som blev vedtaget af Rådet og Parlamentet den 25. januar 1999 ⁽¹⁾.

Som led i handlingsplanen ydes der støtte til fire områder, nemlig et europæisk net af hotlines, selvregulering i branchen, filtrering og klassificering samt oplysningsaktiviteter. Medlemsstaterne er desuden i henhold til Rådets henstilling af 24. september 1998 om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed ⁽²⁾, forpligtede til at tilvejebringe de rette rammer.

I øvrigt er det Kommissionens opfattelse, at man bør befordre det internationale samarbejde. Kommissionen er derfor tæt involveret i internationale tiltag på dette område:

Fra den 29. september til den 1. oktober 1999 blev der i Wien afholdt en international konference om bekæmpelse af børnepornografi på Internet. Den var tilrettelagt i fællesskab af den østrigske regering, den amerikanske regering og Kommissionen i forbindelse med Stop-programmet, der er et tilskyndelses- og udvekslingsprogram for personer med ansvar for bekæmpelse af menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn (fælles aktion 96/700/RIA ⁽³⁾). På konferencen blev der vedtaget konklusioner og henstillinger ⁽⁴⁾, som vil blive fulgt aktivt op.

De otte mest industrialiserede lande (G8-gruppen) medtager spørgsmålet om børnepornografi på Internet i deres drøftelser om højteknologisk kriminalitet. Europarådet er i færd med at udarbejde en konvention om edb-kriminalitet, som vil gøre det muligt at anlægge en fælles strategi i hele Europa.

2. Ved at deltage i de ovenfor omhandlede aktiviteter er Kommissionen i stand til at overvåge håndteringen af problemet med børnepornografi. Hvis og når det er nødvendigt, vil Kommissionen overveje andre hensigtsmæssige initiativer.

Kommissionen vil således muligvis deltage i en eventuel opfølgning af Rådets udkast til fælles aktion om bekæmpelse af børnepornografi, som Parlamentet vedtog en udtalelse om den 13. april 1999 ⁽⁵⁾.

3. Med hensyn til spørgsmålet om udbyderens ansvar henviser Kommissionen til sit ændrede forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse retlige aspekter af elektronisk handel i det indre marked ⁽⁶⁾, der indeholder udførlige bestemmelser om formidleransvar, f.eks. internetudbyderes ansvar.

4. Kommissionen holdning til det problem, det ærede parlamentsmedlem rejser, har ikke ændret sig siden offentliggørelsen af meddelelsen om ulovligt og skadeligt indhold på Internet⁽⁷⁾ og grønbogen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester⁽⁸⁾, som det ærede parlamentsmedlem henvises til.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 276/1999/EØF af 25.1.1999 — EFT L 33 af 6.2.1999.

⁽²⁾ EFT L 270 af 7.10.1998, http://europa.eu.int/comm/dg_10/avpolicy/new_srv/recom-intro_en.html.

⁽³⁾ EFT L 322 af 12.12.1996 http://europa.eu.int/comm/justice_home/project/stop_en.htm.

⁽⁴⁾ <http://www.stop-childpornog.at/conc.asp>.

⁽⁵⁾ Lovgivningsmæssig beslutning med Europa-Parlamentets udtalelse om udkast til fælles aktion vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om bekæmpelse af børnepornografi på Internettet (10850/5/98 — C4-0674/98 — 98/0917(CNS)) (høringsprocedure) vedtaget den 13. april 1999, Betænkning fra Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder (ordfører Gerhard Schmid) A4-0141/1999.

⁽⁶⁾ KOM(1999) 427 endelig udg. http://europa.eu.int/eur-lex/en/com/dat/1999/en_599PC0427.html.

⁽⁷⁾ KOM(96) 487 endelig udg. <http://www2.echo.lu/legal/en/internet/communic.html>.

⁽⁸⁾ KOM(96) 483 endelig udg. <http://europa.eu.int/en/record/green/gp9610/protec.htm>.

(2000/C 303 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2016/99

af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen

(9. november 1999)

Om: Kommissionens indsats for at afhjælpe mangler i behandlingen af attester vedrørende eksport af kød

Indtil nu er der i år i Sverige blevet opdaget 25 tilfælde af salmonellasmittede partier af kød importeret fra andre EU-lande. I stort set alle disse tilfælde har det drejet sig om partier, der har haft formelt korrekte attester fra oprindelseslandene. Alligevel forekommer der altså salmonellasmitte. De gældende bestemmelser indebærer, at kun stikprøvekontrol er tilladt. Der er således en klar risiko for, at smittet kød når frem til forbrugerne. I dag er salmonella et omfattende folkesundhedsproblem, som i flere medlemslande resulterer i et forholdsvis stort antal dødsfald. På denne baggrund er det meget alvorligt, at attester fra medlemslande ikke kan tages som garanti for, at importerede partier af kød er salmonellafri.

Hvad gør Kommissionen for at afhjælpe manglerne i medlemslandenes åbenbare mangler i behandlingen af attester vedrørende eksport af kød?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(2. december 1999)

Partier af fersk okse-, kalve- og svinekød, slagtefjerkræ og fersk fjerkrækød bestemt for Finland og Sverige skal stikprøvekontrolleres for salmonella ifølge de bestemmelser, som omfattes af Rådets beslutninger 95/409/EF⁽¹⁾, 95/410/EF⁽²⁾ og 95/411/EF⁽³⁾. Stikprøvekontrollen skal gennemføres i oprindelsesvirksomheden. Partierne skal ledsages af et certifikat ifølge Rådets direktiver 64/433/EØF⁽⁴⁾, 90/539/EØF⁽⁵⁾ og 71/118/EØF⁽⁶⁾, vedrørende henholdsvis fersk okse-, kalve- og svinekød, slagtefjerkræ og fersk fjerkrækød.

Kommissionen er bekendt med, at der er forekommet visse uregelmæssigheder med hensyn til ukorrekt certificering, og at de svenske myndigheder har indledt et særligt »garantiprojekt«. Kommissionen har dog ikke modtaget oplysninger om dette års resultater af projektet.

Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989⁽⁷⁾ indeholder rammebestemmelserne for kontrollen af veterinærkontrollen på det indre marked, som i princippet skal gennemføres på oprindelsesstedet og ikke på bestemmelsesstedet. Således indeholder direktivets artikel 3 et krav om, at medlemsstaterne sørger for, at kun de produkter, der er fremstillet, kontrolleret, mærket og etiketteret i henhold til EF-bestemmelserne vedrørende disse produkter, markedsføres.

Man har truffet eller er ved at forberede adskillige forholdsregler med henblik på at garantere, at fællesskabsbestemmelserne for veterinærkontrol og certificering heraf overholdes. Direktiv 89/662/EØF

bestemmer i artikel 16, stk. 3, at det kræves, at medlemsstaterne i harmoniseret form skal forelægge Kommissionen grundlæggende oplysninger om den veterinærkontrol, som er gennemført ifølge direktivet. Denne artikel blev oprindeligt gennemført ved Kommissionens beslutning 98/470/EF af 9. juli 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 89/662/EØF for så vidt angår de oplysninger, der er relevante i forbindelse med veterinærkontrol⁽⁸⁾, hvori man fastlagde rammekravene for indsamling og forelæggelse af oplysninger, og som omfatter et bilag om sektoren omfattende fersk kød.

Et udkast til en beslutning vedrørende den næste sektor, omfattende fjerkrækød, er under udarbejdelse og skal forelægges Den stående Veterinærkomité. Kommissionen har til hensigt at udarbejde yderligere udkast til beslutninger med henblik på at udvide de aktivitetsområder, for hvilke der skal indsamles oplysninger, som skal forelægges Kommissionen.

Ud over de ovenfor beskrevne foranstaltninger er det vigtigt, at medlemsstaterne bilateralt indgår aftaler om foranstaltninger vedrørende tilfælde, hvor der foreligger mistanke om eller beviser for uregelmæssigheder med hensyn til certifikaterne i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 89/662/EØF.

(¹) EFT L 243 af 11.10.1995.

(²) EFT L 243 af 11.10.1995.

(³) EFT L 243 af 11.10.1995.

(⁴) EFT L 121 af 29.7.1964.

(⁵) EFT L 303 af 31.10.1990.

(⁶) EFT L 55 af 8.3.1971.

(⁷) EFT L 295 af 30.12.1989.

(⁸) EFT L 208 af 24.7.1998.

(2000/C 303 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2032/99

af Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Drikkevareemballager

Forbruget af drikkevareemballager i EU er meget stort og skader miljøet. Har Kommissionen gjort noget for at støtte eksempelvis indførelsen af genanvendelige drikkevareemballager? Hvor meget har den i så fald gjort? Hvordan ser Kommissionen på muligheden for at indføre et for hele EU gældende system med standardemballager, som kan tilbageleveres og genanvendes i hele EU? Har Kommissionen nogen forestilling om, hvor mange drikkevareemballager der bruges hver dag i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. januar 2000)

Tilskyndelse til at indføre systemer til genbrug af emballage i medlemsstaterne er en af de foranstaltninger, der er fastsat i Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald⁽¹⁾ med henblik på at forebygge eller nedbringe den miljøskadelige indvirkning af emballageaffald, forudsat at det pågældende emballage kan genbruges på en miljømæssigt fornuftig måde, der er i overensstemmelse med EF-traktaten. Der er dog ikke forudset noget finansieringsinstrument til dette formål på fællesskabsniveau.

Oprettelse af et fælles emballagegenbrugssystem for hele EU ville være en temmelig kompliceret sag, hvor flere aspekter (f. eks. standardisering, transportafstande) ville spille ind. Det gør det vanskeligt at harmonisere de eksisterende genbrugssystemer, som er blevet til og har udviklet sig forskelligt over længere tid. Endvidere skal behovet for at sikre miljøbeskyttelsen på et højt niveau kombineres med overholdelse af reglerne for det indre marked.

Som et første skridt til at fremme genbrug lancerede Kommissionen en undersøgelse, der beskriver den nuværende situation og de hindringer, der står i vejen for den videre udvikling af genbrugssystemer. Undersøgelsen blev afsluttet for nylig og findes på følgende netside: <http://www.europa.eu.int/comm/environment/waste/report4.htm>. Indholdet i denne undersøgelse udtrykker kun forfatterens opfattelse.

Kommissionen vil benytte sig af den gennemgang af direktiv 94/62/EF, der skulle indledes før udgangen af 1999, til at fremme genbrugssystemer i medlemsstaterne.

Ifølge de nyeste tal udgør Fællesskabets samlede mængde emballageaffald omkring 61 millioner tons om året, hvoraf 14 millioner tons stammer fra drikkevareemballage (11 millioner tons glas, 1 million tons plast, 1 million tons metal og 1 million tons kompositemballage til drikkevarer).

(¹) EFT L 365 af 31.12.1994.

(2000/C 303 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2078/99

af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(12. november 1999)

Om: Incitament til at cykle

Kan Kommissionen oplyse, hvilke incitament, ordninger eller retningslinjer, der eventuelt findes med henblik på at tilskynde ansatte i den offentlige sektor i særdeleshed og ligeledes ansatte i den private sektor til at cykle?

Er Kommissionen klar over, at visse statsligt finansierede virksomheder tilskynder til køb og brug af privatbiler ved hjælp af økonomiske incitament, mens cyklist ikke får samme tilbud?

Kan Kommissionen oplyse, om der foreligger forslag med henblik på at undersøge, om det er muligt at fremme incitament til at cykle, f.eks. ved at kigge på kilometergodtgørelser i forbindelse med arbejdsrelateret kørsel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(20. december 1999)

Kommissionen er klar over, at arbejdsgiverne spiller en vigtig rolle, når det drejer sig om at fremme bæredygtig mobilitet ved at opmuntre personalet til i højere grad at anvende alternativer til privatbilen, f.eks. at gå, cykle, at bruge offentlig transport og at være flere om en bil (¹).

I overensstemmelse med nærhedsprincippet må myndighederne og arbejdsgiverne i medlemsstaterne gå forrest, når det drejer sig om lokal og regional transport. Fællesskabet har derfor ikke vedtaget incitament, ordninger eller retningslinjer om dette emne.

Kommissionen har ikke for øjeblikket oplysninger, der gør det muligt at besvare det ærede medlems spørgsmål. Den har dog iværksat to projekter, som i fremtiden skulle give relevante oplysninger. Den har for nylig bestilt en undersøgelse om ukonventionelle betalings- og afgiftsformer med henblik på at støtte offentlig transport og afgiftsincitament for pendultransport. Denne undersøgelse skal foreligge i foråret 2000. Den skal resumere, hvorledes medlemsstaternes afgiftssystemer påvirker incitament til at få enkeltpersoner til at vælge andre former for transport til arbejde og få arbejdsgiverne til at hjælpe dem med deres rejsearrangementer – inklusive anvendelse af cykel. Kommissionen har sammen med seks medlemsstater skabt en europæisk platform til forvaltning af mobilitet (EPOMM). Her vil man dele god praksis om, hvorledes offentlige og private organisationer tilskynder til bæredygtige transportmønstre hos ansatte og besøgende. Disse oplysninger bliver tilgængelige på Internettet.

Kommissionen sponsorerer også den europæiske lokale transportinformationservice (Eltis) (www.eltis.org) for at hjælpe transportmyndighederne, transportvirksomhederne og brugergrupperne med at finde frem til god praksis inden for lokal og regional transport. Det drejer sig om over 300 individuelle tilfælde, hvoraf

mange — som f.eks. cykelstrategien i Helsingfors og Nottingham Commuter Planners Club — omfatter initiativer, som sigter på at fremme cyklen som transportmiddel til og fra arbejde.

Kommissionen har for nylig offentliggjort en håndbog »Cykling: vejen frem for byerne«^(?). Denne offentliggørelse, som sigter på lokale beslutningstagere, viser forskellige eksempler på god praksis inden for fremme af cykling og understreger fordelene for forretningsverdenen ved at fremme cykling.

Ved hjælp af sin »grønne husholdnings«-politik af 1997 fremmer Kommissionen som arbejdsgiver anvendelsen af bæredygtige transportmåder som et alternativ til privatbiler. Som en del af denne politik er den ved at skabe cykelparkeringspladser på personalets bilparkeringspladser med interne cykelstier, hvor pladsen tages fra bilparkeringspladserne. På nuværende tidspunkt foreligger der 250 cykelparkeringspladser.

⁽¹⁾ Se meddelelsen »Udvikling af borgernes transportnet«: KOM(1998) 431 endelig udg.

⁽²⁾ ISBN: 92-828-5725-5 — Katalognummer CR-17-98-693-FR-C.

(2000/C 303 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2079/99

af Giles Chichester (PPE-DE) til Kommissionen

(12. november 1999)

Om: EU-lovgivningen og undtagelsesbestemmelser for små virksomheder

SMV's store bidrag til beskæftigelse, vækst og konkurrenceevne er almindeligt anerkendt. Liikanen, medlem af Kommissionen, gav under Europa-Parlamentets høring i september i år udtryk for sin uforbeholdne støtte til en konsekvent virksomhedsstrategi, navnlig med henblik på at skabe en egentlig europæisk iværksætterånd og yde støtte til SMV som den vigtigste jobskabende sektor. Man kan kun glæde sig over oprettelsen af BEST-task force, der skal stille forslag om forbedring af lovgivningens kvalitet og ophævelse af unødvendige byrder for SMV. Men der er stadig mange lovgivningsmæssige byrder.

Er Kommissionen klar over, at man i USA har detaljerede oplysninger om, i hvilket omfang små virksomheder er undtaget fra arbejdsmarkedslovgivningen? Har Kommissionen tilsvarende oplysninger?

Agter Kommissionen i modsat fald sammen med BEST at følge bedste praksis fra USA og udarbejde en omfattende oversigt over alle de politikområder inden for lovgivningen, der påvirker små virksomheder?

Findes der en oversigt over den lovgivning, der indeholder undtagelsesbestemmelser for mikrovirksomheder? I benægtende fald — hvorfor ikke?

Agter Kommissionen at tage hele erhvervs- og arbejdsmarkedslovgivningen op for at se, om der er mulighed for yderligere undtagelsesbestemmelser for mikrovirksomheder?

Agter Kommissionen i mellemtiden, inden for to måneder, at forelægge en evaluering af hver enkelt lovgivningsdel, der påvirker erhvervslivet, opdelt efter art, omsætning, antal ansatte osv.?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(20. januar 2000)

Lovgivning skal afbalancere mange forskellige interesser. Fællesskabets virksomheder skal være konkurrencedygtige. Navnlig har små og mellemstore virksomheder behov for et miljø, hvor de kan være innovative og opfylde deres potentiale, hvad angår vækst og jobskabelse.

Kommissionen påskønner det ærede medlems forslag vedrørende forenkling og undtagelse for små virksomheder. I det nye generaldirektorat for virksomheder kommer aspekter forbundet med bedre lovgivning og administrativ forenkling til at spille en vigtig rolle. Der skal oprettes et særligt kontor, som skal behandle forenkling af lovgivningen omkring forretningsmiljøet og reducere af de administrative

byrder, navnlig for små og mellemstore virksomheder. Et af dets vigtigste funktioner bliver at vurdere EF-lovgivningens påvirkning af virksomhederne, og dette kommer til at omfatte et bedre system til at vurdere påvirkning af virksomhederne og direkte høring af virksomhederne. Kommissionen agter i arbejdet med at forbedre vurdering af lovgivningens betydning også at bygge på det arbejde, der er foretaget af OECD vedrørende lovgivningsreform og på eksempler på god praksis fra andre lande. Kontoret agter også at behandle eksisterende praksis i USA med henblik på at udvikle passende informationsredskaber i Kommissionen. Det planlagte arbejde i BEST' handlingsplan om at forbedre beskæftigelse og arbejdsforhold føres også videre af både medlemsstaterne og af Kommissionen.

Kommissionen agter også at overveje tanken om en oversigt over lovgivning, der indeholder undtagelsesbestemmelser for mikrovirksomheder. Den eksisterende vurdering over påvirkning af virksomhederne indeholder allerede oplysninger om undtagelser og tærskler for bestemte virksomheder, navnlig små virksomheder.

Kommissionen har noteret sig Parlamentets opfordring til at vurderingsresultaterne offentliggøres. De foreligger allerede som en del af KOM-dokumentationen og er derfor til rådighed for offentligheden.

Kommissionen administrerer også to andre initiativer, der er beregnet til at forbedre kvaliteten af det lovgivningsmiljø, hvori de europæiske virksomheder fungerer. Oprettelse af et pilotprojekt omfattende et erhvervstestpanel var planlagt i forbindelse med handlingsplanen for det indre marked. Panelet består af repræsentanter for det europæiske erhvervsliv, som gennemgår forslag til ny EF-lovgivning. Meget af panelets arbejde er koncentreret om at identificere omkostningerne ved overholdelse af den foreslåede lovgivning og sandsynlige administrative byrder forbundet med den foreslåede lovgivning. Det nye ved denne fremgangsmåde ligger i den direkte tilbagemelding fra erhvervslivet. Testpanelet er indtil videre blevet konsulteret tre gange, og panelets generelle effektivitet bliver vurderet i begyndelsen af 2000.

SLIM-initiativet blev iværksat i 1996 med det formål at identificere måder til at forenkle lovgivning forbundet med det indre marked. Det har siden da gennemgået 14 forskellige lovgivningsområder, og SLIM-grupper (som består af nationale eksperter og -brugere) har udstedt en lang række henstillinger, som inkluderer nedskæring af omkostninger og administrative byrder, som skyldes EF-bestemmelser. Initiativets funktion undersøges nu af Kommissionen med henblik på at styrke dets generelle kapacitet til at afgive henstillinger og forslag, der sigter på at forbedre gennemførelsen af bestemmelser om det indre marked, forenkling af procedurer og nedskæring af virksomhedernes omkostninger og administrative byrder.

(2000/C 303 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2119/99

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(22. november 1999)

Om: Eksterne relationer

De Forenede Staters regering er af den opfattelse, at år 2000-problemet vil give anledning til komplikationer i nogle af de sekundære sikkerhedssystemer i de russiske atomkraftværker. USA og Rusland har for at undgå katastrofer iværksat samarbejdsprojekter vedrørende sikkerheden i disse kraftværker.

Hvilke konkrete programmer har Kommissionen iværksat på dette område i betragtning af, at Europa burde være omend endnu mere interesseret end USA i at gøre disse anlæg driftssikre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(3. januar 2000)

Kommissionen er ganske klar over implikationerne af år 2000-problemet (Y2K) for kernekraftværkerne i de nye uafhængige stater (NIS) og de central- og østeuropæiske lande (CØEL). Kommissionen har trods mangel på mandat fra Fællesskabet til at tage direkte initiativer på området og på grund af tidnød i lighed med De Forenede Stater gjort en indsats for at hjælpe Rusland og de tilstødende lande med at imødegå Y2K-problemet.

Kommissionen har leveret en omfattende støtte til institutioner, som har den fornødne tekniske ekspertise og knowhow – Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA), World Association of Nuclear Operators (WANO), Det Internationale Videnskabs- og Teknologicenter (ISTC) i Moskva og Videnskabs- og Teknologicentret i Ukraine (STCU).

Kommissionen bragte Y2K-spørgsmålet op på TACIS-møder om bistand på stedet, som blev tilrettelagt af WANO i november 1998 og maj 1999, og gav bistandskontrahenterne på stedet instruks om at sørge for, at udstyr, der blev leveret i henhold til EF-programmer, var Y2K-sikkert. Y2K-instrukserne er senere blevet indarbejdet i bistandskontrakterne.

WANO gennemfører et specifikt TACIS-støtteprojekt, som involverer besøg på udvalgte kernekraftværker i Ukraine og Rusland. Organisationen er i færd med at evaluere Y2K-situationen på disse værker og støtter beredskabsplanlægning i samarbejde med IAEA.

ISTC har oprettet en særligt fond på i alt 2 mio. USD til at hjælpe de russiske institutioner og NIS-institutionerne med at løse spørgsmål i forbindelse med Y2K-problemet med inddragelse af personale fra de tidligere våbenforskningsinstitutter. Der er for nylig blevet godkendt en række projektforslag. Projekterne, som gennemføres med deltagelse af det russiske ministerium for atomenergi (Minatom) og det russiske ministerium for beredskabssituationer, vil blandt andet yde direkte bistand til ni kernekraftværker og til evaluering af anlæg inden for brændselskredsløb. Finansieringsmidlerne er afsat til koordination inden for Minatom, modernisering af udstyr, software og hardware og teknisk ekspertise. STCU varetager lignende opgaver i Ukraine.

Kommissionen yder desuden bistand til kernekraftsmyndighederne i Bulgarien, Slovakiet og Rusland.

Foruden praktisk rådgivning og bistand har Kommissionen bestræbt sig på at informere om Y2K-spørgsmålet. Kommissionens koordinationsgruppe (som består af myndighedsrepræsentanter for 25 EF-, CØEL- og NIS-lande) har drøftet spørgsmålet tre gange siden juni 1998. Alle kernekraftsmyndighederne i CØEL og NIS har nu handlingsplaner. Dog er der store forskelle med hensyn til planernes indhold og udviklingen i deres gennemførelse. Nogle lande er så vel forberedte som deres EF-modparter, medens andre ikke er så langt fremme.

G-24-landegruppens sekretariat for bistand til nuklear sikkerhed (NUSAC), som Kommissionen er vært for, bragte Y2K-spørgsmålet op på sit møde i marts 1999. I dette møde deltog CØEL- og NIS-landene og donorer af bistand til nuklear sikkerhed, og man drøftede donorlandenes rolle i vurderingen af Y2K-foreneligheden af udstyr, som de havde leveret.

Kommissionen afholdt i april og september 1999 to workshops om essentielle infrastrukturer. Den 22. juli 1999 afholdt Kommissionen et specifikt seminar om el-net. Delegationer fra de østeuropæiske lande deltog i møderne i juli og september, hvor spørgsmålet om nuklear sikkerhed blev drøftet.

(2000/C 303 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2137/99

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. november 1999)

Om: Forbud mod BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser

For kort tid siden har Belgien taget sardin- og tunkonserver fra markedet på grund af den eventuelle skadelighed af konservesdåsernes kemiske lakering.

Af analyser fra forbrugerorganisationen Test-Aankoop fremgår, at 50-65 % af indholdet i de undersøgte konservesdåser var forurenet med de kemiske stoffer BADGE (Bisfenol-A-Dyglycidylether) og BFDGE (Bisfenol-F-Dyglycidylether).

BADGE anvendes som inderste belægning i konservesdåser. BFDGE er beslægtet med BADGE, men må ikke bruges i materiale, som kommer i kontakt med fødevarer. Dog fandt Test-Aankoop i 65 % af de undersøgte dåser spor af BFDGE.

Da indførelsen af sardin- og tunkonserver ikke begrænser sig til Belgien, ønsker jeg at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen kendskab til lignende a) BADGE- og b) BFDGE-problemer i Unionens øvrige medlemsstater? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger er der iværksat for at fjerne forurenede fødevarer fra markedet? I benægtende fald, vil Kommissionen anmode medlemsstaterne om at gennemføre en nøje kontrol med hensyn til forekomsten af BADGE og/eller BFDGE i konservesdåser)?
2. Er Kommissionen ved at udarbejde et direktiv med henblik på at forbyde BADGE og BFDGE som inderste belægning i konservesdåser? I bekræftende fald, hvilke er dette direktivs vigtigste punkter? I benægtende fald, er Kommissionen rede til at udstede forbud mod anvendelsen af BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser med fødevarer i betragtning af de to stoffers sygdomsfremkaldende art?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen**

(25. januar 2000)

1. a) Kommissionen er klar over, at visse konservesdåser afgiver BADGE(=bisphenol-A-diglycidylether) og/eller BFDGE (=bisphenol-F-diglycidylether) og/eller heraf afledte stoffer. Der er faktisk gennemført lignende undersøgelser både på nationalt niveau ⁽¹⁾, ⁽²⁾, ⁽³⁾, og af Det Fælles Forskningscenter under Kommissionen ⁽⁴⁾.
- b) Kommissionen har ingen beføjelser til at beordre levnedsmidler, hvori de forskrevne grænseværdier overstiges, trukket tilbage fra markedet. Det har kun de nationale myndigheder beføjelser til.
- c) Kommissionen vil tilskynde alle medlemsstaterne til at gennemføre kontrolforanstaltninger og dertil gøre brug af de bedst egnede metoder med henblik på at få bestemt, hvorvidt alle disse stoffer forekommer i levnedsmidler. Det bør dog bemærkes, at medlemsstaterne allerede i flere år har været på vagt over for disse stoffers eventuelle migration fra metaldåser, der er overtrukket med lak indvendig.
2. a) Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke planer om at forbyde anvendelsen af BADGE som komponent ved lakering af metaldåser. Kommissionen har netop vedtaget Kommissionens direktiv 1999/91/EF af 23. november 1999 om ændring af direktiv 90/128/EØF om plastmaterialer og -genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽⁵⁾, som vedrører plastmaterialer, for hvilke der i overensstemmelse med udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler ⁽⁶⁾, fastsættes en specifik migrationsgrænse for dette stof. Medlemsstaterne anvender også denne grænseværdi for konservesdåser, der er overtrukket med lak.

For så vidt angår BFDGE, eller rettere sagt NOGE (=Novolac-glycidylether), som indeholder BFDGE, der kan anvendes som substitut for BADGE i bestemte tilfælde, ler Kommissionen endnu ikke i stand til at redegøre for sin holdning. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler undersøgte på sit møde den 1.-2. december 1999 BFDGE-dokumentationen for første gang, og den har endnu ikke officielt godkendt mødereferatet fra dette møde, som skal indeholde en indledende erklæring om disse stoffers toksicitet. Kommissionen vil hurtigst muligt undersøge indholdet af denne erklæring og efter høring af medlemsstaterne træffe de foranstaltninger, som eventuelt bliver påkrævet.

- b) Hvad angår det ærede parlamentsmedlems og pressens påstand om, at disse to stoffer skulle have kræftfremkaldende virkninger, må Kommissionen svare, at den på grundlag af de udtalelser fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler om BADGE, der allerede er offentliggjort ⁽²⁾ ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾, og komitéens foreløbige udgave af den indledende erklæring om BFDGE, der i nærmeste fremtid vil blive lagt ud på Internettet ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Ministry of Agriculture, Food and Fisheries (MAFF) UK, survey of BADGE epoxy monomer in canned food (May 1997), MAFF project number FS2707. In: W. Summerfield, A. Goodson, I. Cooper. Food Additives and Contaminants, 1998, 15, 818-830.

⁽²⁾ PIRA project on migration of monomers and overall migration. In: P.A. Tice. Food Additives and Contaminants, 1998, 5 (suppl. 1), 373-380.

⁽³⁾ MAFF Food Safety Information Bulletin, 89, October 1997.

⁽⁴⁾ Simoneau, C., Theobald A. and Anklam E.. Ispra report: results of a European survey of BADGE in canned fish in oil. January 23, 1998.

⁽⁵⁾ EFT L 310 af 4.12.1999.

⁽⁶⁾ Opinion of the Scientific Committee of 24 March 1999 on Food on Bisphenol A Diglycidyl Ether (BADGE), http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/out28_en.html.

⁽⁷⁾ Clarification and explanation of the SCF's opinion of 7 June 1996 on BADGE. Forty fourth series of Reports, (in press) or http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/oldcomm7/out05_en.html.

⁽⁸⁾ Opinion on Bisphenol A diglycidyl ether (BADGE), June 1996. SCF (1997). Fortieth series of Reports, GT 07 97652, Commission of the European Communities, Luxembourg.

⁽⁹⁾ Voir <http://www.europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/>.

(2000/C 303 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2165/99

af Guido Viceconte (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 1999)

Om: Intern omrokering i Kommissionen

Ifølge uofficielle oplysninger navnlig i den europæiske presse er en højtstående tjenestemand, medlem af Formandens Kabinet, ved i forbindelse med en intern omrokering i Europa-Kommissionen at blive generaldirektør for GD for »virksomheder«.

1. Finder Kommissionen ikke, at denne udnævnelse ikke blot er i modstrid med formand Prodis utallige erklæringer, men at den ligeledes kan føre tanken hen på »nepotisme« og »politisk stillingsbesættelse«, som Europa-Parlamentet flere gange har fordømt og som er en af årsagerne til den dårlige forvaltning, som Santer-Kommissionen blev bebrejdet?

2. Prodi har understreget, at afskaffelsen af nationale kvoter med hensyn til højtstående tjenestemænd udgør en stor sejr. Mener Kommissionen ikke, at denne holdning, som det i øvrigt er for tidligt at give udtryk for, i og med at Europas opbygning langtfra er færdig, kan skabe en manglende national balance og gavne de lande, hvis bidrag til den europæiske integreringsproces er mindst set ud fra et politisk og finansielt synspunkt, ved at der indføres et koopteringsystem, som indebærer risiko for, at der kun tages hensyn til særlige interesser og visse persongrupper?

(2000/C 303 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2213/99

**af Guido Viceconte (PPE-DE), Luigi Cesaro (PPE-DE), Raffaele Costa (PPE-DE),
Francesco Musotto (PPE-DE), Umberto Scapagnini (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE),
Jas Gawronski (PPE-DE), Raffaele Fitto (PPE-DE), Mario Mauro (PPE-DE)
og Renato Brunetta (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. november 1999)

Om: Intern omrokering i Kommissionen

Ifølge officiose oplysninger i bl.a. den europæiske presse står en ledende tjenestemand, som er medlem af formandens kabinet, for at blive udnævnt til generaldirektør for generaldirektoratet for »virksomheder«.

1. Mener Kommissionen ikke, at denne udnævnelse ud over at være i strid med de udtalelser, som Kommissionens formand, Romano Prodi, har fremsat ved flere lejligheder, kan udløse nepotisme og politiske ansættelser, som Europa-Parlamentet flere gange har taget afstand fra, og som anses for at være et eksempel på dårlig ledelse, som bevirkede, at Jacques Santer-Kommissionen måtte gå af?
2. Romano Prodi har understreget, at afskaffelsen af nationale kvoter ved ansættelse af ledende tjenestemænd er en stor sejr. Mener Kommissionen ikke, at denne fremgangsmåde, som i øvrigt er forhastet, idet den europæiske integrationsproces langtfra er afsluttet, kan føre til nationale skævheder og gavne de lande, hvis politiske og økonomiske bidrag til den europæiske integrationsproces er mere beskedent?
3. Mener Kommissionen endelig ikke, at man ved indførelse af et sådant system med selvsupplerende ender med at udelukke at tage hensyn til særinteresser og bestemte persongrupper?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
på skriftlige forespørgsler P-2165/99 og E-2213/99

(19. januar 2000)

Følgende punkter viser hele den procedure, der er fulgt ved besættelse af stillingen som generaldirektør for generaldirektoratet for erhvervs politik:

- Organigrammet for det nye generaldirektorat for erhvervs politik, der blev udarbejdet, da det tidligere generaldirektorat for industri og generaldirektoratet for erhvervs politik, handel, turisme og erhvervsdrivende foreninger blev lagt sammen som led i Kommissionens interne omstrukturering, godkendtes ved Kommissionens afgørelse af 3. november 1999,
- opslaget KOM/116/99 af den ledige stilling som generaldirektør for GD for erhvervs politik, som godkendtes af Kommissionen den 5. oktober 1999 blev offentliggjort i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) og c) i meddelelsen om ledige stillinger nr. 40 fra 5. oktober 1999, og sidste frist for indsendelse af ansøgninger var den 19. oktober 1999,
- som svar på ovennævnte meddelelse om ledig stilling indsendtes seks ansøgninger i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) og en ansøger i henhold til artikel 29, stk. 1, litra c),
- i overensstemmelse med den nye procedure for ansættelse i lønklasse A1 og A2, som godkendtes af Kommissionen den 18. september 1999, behandlede Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser på sit møde den 28. oktober 1999 alle ansøgningerne til stillingen som generaldirektør for generaldirektoratet for erhvervs politik under henvisning til opslaget om ledig stilling, hvori var anført de kvalifikationer, der krævedes af den, der skulle ansættes.

Under hensyntagen til samme opslag konkluderede udvalget, at tre ansøgere fra denne første fase af udvælgelsesproceduren skulle indkaldes til en samtale i Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser, hvori endvidere deltog en særlig bisidder og en ekstern rekrutteringsekspert.

I betragtning af den tidligere udtalelse af 28. oktober 1999 og efter samtalerne med de indkaldte ansøgere nåede udvalget frem til den konklusion, at to ansøgere opfyldte samtlige krav til besættelse af den pågældende stilling og kunne tages i betragtning til udnævnelse.

I henhold til denne konklusion fra udvalget og efter en grundig behandling af ansøgernes papirer udnævnte Kommissionen den 8. december 1999 Fabio Colasanti til ny generaldirektør for generaldirektoratet for erhvervs politik.

Den yderst korrekte procedure, der blev fulgt — som i øvrigt er enestående i institutionerne — understreger Kommissionens absolutte ønske om at respektere de forpligtelser, der er indgået med hensyn til udnævnelser på højt niveau. De relevante bestemmelser skal forhindre enhver form for forskelsbehandling med hensyn til visse personalegrupper inden for rammerne af udnævnelsesproceduren.

Kommissionen har offentligt gjort det klart, at der bliver lagt størst vægt på fortjeneste, og at det er vigtigt med en afbalanceret repræsentation af samtlige nationaliteter i EU på alle niveauer i institutionens personalehierarki, der kan afspejle den kulturelle mangfoldighed i EU's multinationale offentlige tjeneste. Enhver form for ubalance vedrørende en bestemt nationalitet, skal derfor undgås.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den er fast besluttet på at sikre rimelighed og gennemskuelig i den europæiske integrationsproces.

(2000/C 303 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2198/99

af José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen

(29. november 1999)

Om: Programmet AL-INVEST

Europa-Parlamentet har løbende modtaget generelle klager over, hvor dårligt programmet AL-INVEST har fungeret i de senere år. Den derfor ansvarlige kommissær er i sin tid blevet informeret om disse klager.

Den 23. september 1999 vedtog Udvalget for Finansiell og Faglig Bistand til og Økonomisk Samarbejde med Udviklingslandene i Asien og Latinamerika nye finansielle rammer for dette program for de næste fem år.

Kan Kommissionen bekræfte, at de repræsentative organisationer for den europæiske privatsektor og de øvrige økonomiske aktører er blevet hørt i udarbejdelsesfasen for dette program for netop at afhjælpe de mangler, der er blevet påvist ved gennemførelsen af programmet, og for at tage hensyn til, at de deltager i samfinansieringen af programmet?

(2000/C 303 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2199/99

af José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen

(29. november 1999)

Om: Programmet AL-INVEST

Agter Kommissionen selv — og ikke det tekniske sekretariat — at tilvejebringe information for at opretholde en konstruktiv dialog med brugerne af programmet med henblik på at fremme og forbedre den måde, programmet fungerer på i den nuværende periode?

(2000/C 303 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2200/99

af José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen

(29. november 1999)

Om: Programmet AL-INVEST

Kan Kommissionen angive tilfælde i de senere år, hvor udbetalingen af allerede bevilligede EU-bidrag først er sket efter den i bestemmelserne om forvaltning af programmet fastsatte frist på 60 dage?

Er Kommissionen klar over de skader, som med denne forsinkelse i betalingerne påfører de aktører, som deltager i gennemførelsen af programmet?

Hvordan agter Kommissionen at holde dem skadesløs?

(2000/C 303 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2201/99**af José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. november 1999)

Om: Programmet AL-INVEST

I den nye fase af AL-INVEST er der mulighed for støtte til individuelle projekter. Hvordan agter Kommissionen at garantere brugerne en smidigere forvaltning af betalingerne og dermed opfylde de fastsatte frister?

Af Kommissionens nye forslag fremgår det, at der er afsat tre millioner euro til organisation af TIPS. Har Kommissionen foretaget en evaluering af TIPS?

Kan Kommissionen forklare, hvilken merværdi TIPS har for de europæiske virksomheder, der indgår i programmet?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-2198/99, E-2199/99, E-2200/99 og E-2201/99**

(7. januar 2000)

I forbindelse med de konferencer, der blev tilrettelagt i 1999 med direkte tilknytning til fase 2 af AL-INVEST, blev der afholdt møder med de europæiske aktører (februar 1999), de latinamerikanske aktører (juni 1999) og de europæiske og latinamerikanske aktører (oktober 1999, Connect, Barcelona).

Tidsplanen er kun blevet ændret nævneværdigt på et enkelt punkt: Forelæggelsen af fase 2 for Udvalget for ALA-udviklingslandene fandt sted den 23. september 1999 i stedet for den 14. oktober 1999. Denne ændring har muligvis overrasket visse aktører en smule. Grunden til ændringen af dato er enkel: Dermed har det været muligt at disponere over budgetmidlerne for fase 2 allerede fra 1999 (i stedet for som oprindeligt planlagt i 2000), således at man ikke har skullet finde en løsning på problemet med kontinuiteten mellem fase 1 og 2 af AL-INVEST.

Kommissionen har i øvrigt rettidigt modtaget henstillingerne fra de spanske Coopeco'ers møde den 20. september 1999, og agter under alle omstændigheder at tage behørigt hensyn hertil.

Kommissionen kan meddele, at den indtil 2005 vil opretholde AL-INVEST tekniske sekretariat, som yder service til virksomhederne. Dette bidrager til at sikre programmets stabilitet.

Kommissionen erkender, at der i 1998 opstod betydelige forsinkelser. Ikke desto mindre greb Kommissionen i slutningen af 1998 ind ved at stille detaljerede oplysninger til rådighed for støttemodtagerne for at hjælpe dem med at fremlægge deres dossierer. Der blev indført en forenklet standardkontrakt og stillet de fornødne menneskelige ressourcer til rådighed til at nedbringe betalingsforsinkelserne. Takket være disse foranstaltninger blev hele forsinkelsen indhentet i begyndelsen af 1999, og siden da har der ikke været forsinkelser i behandlingen af AL-INVEST-dossierer. Hvad angår de skader, støttemodtagerne er blevet påført, minder Kommissionen om, at der ligesom i forbindelse med alle andre projekter betales morarenter i de tilfælde, hvor det er berettiget.

Kommissionen kan meddele, at der faktisk vil blive iværksat en metode for individuel virksomhedsstøtte (ARIEL). Den skal gøre det muligt at foretage en individuel opfølgning af de forretningskontakter, der opretholdes med en partner (eller flere partnere) på den anden side af Atlanterhavet, over en periode på ca. 18 måneder. Den nye metode er mere aktiv end de sektorspecifikke møder, der afholdes i form af 3-dages møder mellem 20 virksomheder fra ét kontinent og 60 virksomheder fra et andet kontinent. Bidraget til TIPS beløb sig til 3 mio. EUR for perioden 1996-2000; for perioden 2000-2004 vil bidraget beløbe sig til 2,4 mio. EUR. Bidraget til TIPS slutter med denne fase og vil blive nedtrappet gradvis over en periode på tre år. Kommissionen har foretaget en teknisk evaluering og en finansrevision. Det elektroniske netværk mellem de sydlige lande omfatter hele den latinamerikanske region. Det giver navnlig de små og mellemstore virksomheder (SMV) i de mindst udviklede latinamerikanske lande adgang til en enestående elektronisk service. I betragtning af Internettets udvikling synes EF-støtten til TIPS på længere sigt ikke at være nødvendig. TIPS er direkte til fordel for de latinamerikanske virksomheder og indirekte til fordel for de

europæiske virksomheder, som kan få adgang til TIPS' elektroniske serviceydelser og navnlig de detaljerede oplysninger, som TIPS har indsamlet om de latinamerikanske SMV'er, der er interesserede i internationale partnerskaber (10 000 registrerede virksomheder). Desuden har Det Latinamerikanske Parlament i et brev af 13. april 1999, som formanden Juan Adolfo Singer har tilsendt Kommissionen, understreget, at det tillægger TIPS stor betydning.

(2000/C 303 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2240/99

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. december 1999)

Om: Skattekillen i de enkelte medlemsstater

Oplys venligst skattekillen ved 25 %, 50 %, 75 %, 125 %, 150 %, 200 %, 250 %, 300 %, 350 %, 400 % og 500 % af indtægten for en gennemsnitslønmodtager i de enkelte medlemsstater, angiv niveauet for en gennemsnitslønmodtagers indtægter og foretag i hvert enkelt tilfælde en specifik opdeling af skattekillens elementer i omkostningerne for arbejdsgiveren og det nettobeløb, som udbetales til lønmodtageren.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. januar 2000)

Kommissionen hverken udarbejder eller ligger inde med oplysninger om beskatning i de enkelte medlemsstater i den detaljerede form, der anmodes om.

Kommissionen har dog beregnet ex ante-beskatningen og en detaljeret udspecificering heraf for nogle ad hoc udvalgte, repræsentative undersøgelser af lønmodtagere. En foreløbig indgang til grundlaget for og beregningerne af beskatningen findes i del III, afsnit 1, i beretningen fra 1995 om »beskæftigelsen i Europa«⁽¹⁾, med en beregning af gennemsnitlige skattesatser og marginalsattesatser og i den årlige udgivelse »Net earnings of employees in manufacturing industry in the EU«⁽²⁾. Der er nylig udkommet endnu en undersøgelse af beskatningen af lønnen og dens bestanddele i Study no 2, Section 2 af »The EU Economy Review 1999«⁽³⁾.

For at opstille en ensartet ramme for sammenligning af forskellige beskatningssystemer i medlemsstaterne og måle beskatningen af arbejdskraften beregner Kommissionen de indirekte skattesatser. De udregnes ved at dele afgifterne på en bestemt tjenesteydelse eller vare med et, fra et makroøkonomisk synspunkt, passende tilsvarende skattegrundlag.

De indirekte skattesatser udregnes for forbrug, arbejdskraft og »øvrige produktionsfaktorer«. Den indirekte skattesats for arbejdskraft defineres som samlede afgifter på beskæftigede delt med aflønning af ansatte. Betegnelsen »aflønning af ansatte« dækker bruttolønnen og omfatter således også de beløb, der betales til socialsikring og lønskat.

En tabel over de indirekte skattesatser på arbejdskraft i medlemsstaterne fra 1980 til 1997 vil blive sendt direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat.

Kommissionen udarbejder jævnligt publikationen »Structures of the taxation systems in the European Union«⁽⁴⁾. Det er en samling af kommenterede facts om udviklingen af skattesystemet i Fællesskabet.

⁽¹⁾ KOM(95) 396 endelig udg.

⁽²⁾ <http://www.cc.cec/eurostat/eudor-stat/mst3/en/11225/00000001.htm>.

⁽³⁾ European Economy series n. 69.

⁽⁴⁾ <http://www.cc.cec/eurostat/eudor-stat/mst2/en/24248/00000001.htm>.

(2000/C 303 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2249/99**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(1. december 1999)

Om: Ammoniakgrænseværdier i EU

Ifølge de seneste oplysninger forværres de central- og østeuropæiske skoves sundhedstilstand i stigende grad. Efter eksperter opfattelse er ozon hovedårsagen herfor. Ozon opstår under indvirkning af sollys af flygtige organiske forbindelser og kvælstofoxider. Ozon er et stærkt oxideringsmiddel, kan imidlertid reagere med ammoniak, et reduktionsmiddel, og udløse en reduktionsreaktion, hvor begge stoffer opløses i uskadelig kvælstofgas og brint. Det Europæiske Miljøagentur anslår for det kommende årti 30 % flere motorkøretøjer og 50 % flere lastbiler samt 100 % flere fly. Ifølge videnskabsmænd er det absolut ulogisk at indføre ammoniakgrænseværdier i EU, så længe udstødningen af flygtige organiske stoffer og kvælstofoxider yderligere stiger.

Kan Kommissionen bekræfte dette?

Deler Kommissionen den opfattelse, at ozon i væsentlig grad bidrager til at forværre skovenes sundhedstilstand?

Deler Kommissionen den opfattelse, at ozon via ammoniak kan omdannes til kvælstofgas og brint, og at grænseværdier for udstødning af ammoniak i EU derfor kan få en ugunstig virkning for forebyggelse af et højt ozonindhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. januar 2000)

I den analyse, der ligger til grund for forslaget om et direktiv for nationale emissionslofter (NEL) ⁽¹⁾ har Kommissionen taget hensyn til transportens forventede vækst. Den tekniske udvikling vil imidlertid føre til en betydelig formindskelse af emissionerne i de forskellige sektorer, ikke mindst transporten. Kommissionen vurderede, hvilken virkning gennemførelsen af nuværende lovgivning, herunder de for nyligt vedtagne direktivet om renere biler og renere brændstoffer, vil få på emissionerne af nitrogenoxider (NO_x) og flygtige carbonhydrider (VOC). Inden 2010 vil NO_x- og VOC-emissionerne i Fællesskabet falde med henholdsvis 48 % og 49 % i forhold til 1990-niveauet. Desuden forlanger NEL-forslaget, at disse emissioner yderligere bringes ned til 55 % for NO_x's og 60 % for VOC's vedkommende, så det omfang, hvori både den menneskelige sundhed og vegetationen bliver udsat for ozon, kan formindskes med helt op til 70 % i løbet af de næste 10 år.

Ifølge oplysninger fra Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og det europæiske samarbejdsprogram for overvågning og vurdering af luftforurenende stoffer (EMEP) faldt emissionerne af disse stoffer allerede med 10 % mellem 1990 og 1995. Kommissionen forventer derfor en betydelig formindskelse af NO_x- og VOC-emissionerne som følge af sin strategi for bekæmpelse af forurening og ozondannelse i lav højde.

Kommissionen deler bekymringerne for, at store ozonforekomster kan være en trussel mod skovene og opstiller derfor i sit forslag til et nyt direktiv om ozon ⁽¹⁾ et langsigtet mål og en målværdi for at beskytte vegetationen, herunder også skovene.

Kommissionen kan bekræfte, at ammoniak kan reagere med ozon. Ses der bort fra de umiddelbare omgivelser omkring større ammoniakkeilder, er ammoniakkoncentrationerne i luften imidlertid ret små i forhold til ozonindholdet i hele den nedre del af atmosfæren. Da reaktionen mellem de to stoffer sker ret langsomt, er den samlede mængde ozon, som forsvinder ved reaktion med ammoniak, ubetydelig. Kommissionen kan derfor ikke bekræfte, at en formindskelse af ammoniakemissionerne skulle medføre voksende ozonforekomster i større omfang.

Bortset fra en vis mængde ammoniak, der udfældes i nærheden af emissionskilderne, reagerer ammoniak snarere med nitrat og sulfat og danner stoffer (ammoniumnitrat og ammoniumsulfat), der, fordi de

opholder sig længere i atmosfæren, kan transporteres over lange afstande. Aflejring af disse stoffer fører til usædvanlig stor forekomst af kvælstofforbindelser (eutrofiering) i jord og vand, mens nitrat- og sulfatforbindelser forøger surhedsgraden. Begge dele er en alvorlig trussel mod økosystemer og biodiversitet, som ammoniakemissionerne således bidrager til. Hvis der skal gøres noget ved forureningen og eutrofieringen, skal ammoniakemissionerne derfor formindskes. Kommissionen er overbevist om, at dette ikke er i uoverensstemmelse med ønsket om at nedbringe ozonforureningen. Tværtimod kræver de komplicerede forbindelser mellem de forurenende stoffer og deres virkning helt klart en integreret fremgangsmåde, således som det da også fremgår af de emissionslofter, der på grundlag af virkningerne er fastsat for de pågældende fire forurenende stoffer.

(¹) KOM(1999) 125 endelig udg., færdiggjort ved SEK(1999) 2004.

(2000/C 303 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2251/99

af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. december 1999)

Om: Flaskegasdepot (LPG) tilhørende firmaet Repsol Butano i Alumbres (Murcia, Spanien)

Befolkningen i Alumbres er meget foruroliget over det flaskegasdepot, som firmaet Repsol Butano har anlagt få meter fra det bebyggede område i Alumbres, som er det eneste sted i hele Escombreras-dalen, hvor der ligger et gasdepot.

I begyndelsen var depotet placeret 300 meter fra bykernen. Efter flere klager blev depotet flyttet yderligere 150 meter væk. Befolkningen kræver, at depotet placeres mindst 3 km fra bykernen for ikke at løbe nogen risiko. Udover omtalte depot findes der i området omkring Alumbres 14 af de 28 sundhedsfarlige industrier, der er beliggende i Murcia-regionen.

I betragtning af, at der ikke er truffet de sikkerhedsforanstaltninger, der er nødvendige af hensyn til beboerne i området, og at disse heller ikke ved, hvorledes de skal forholde sig, hvis der sker ulykker i omtalte virksomheder i Cartagena kommune, og endelig at de lokale og regionale myndigheder ikke har reageret med særlig stor indfølgelse i forbindelse med vedtagelsen af foranstaltninger, som endnu ikke er iværksat, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Har den kendskab til placeringen af dette depot?
2. Kan den oplyse, om EU har ydet finansiel støtte til gennemførelsen af projektet?
3. Mener den ikke, at de kompetente myndigheder bør iværksætte en særlig plan med henblik på at forebygge kemiske risici i dette område?
4. Kan den oplyse, om der er forelagt resultater af en undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet i overensstemmelse med direktiv 85/337/EØF (¹) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet?
5. Finder den ikke, at man har krænket borgernes ret til fuld information om miljøanliggender som nedfældet i direktiv 90/313/EØF (²) om fri adgang til miljøoplysninger?
6. Kan den anmode om oplysninger om de foranstaltninger, de kompetente myndigheder har planlagt med henblik på at sikre, at dette projekt ikke får alvorlige følger for miljøet eller kommer til at forringe livskvaliteten for indbyggerne i Alumbres?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(²) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne Af Margot Wallström

(17. januar 2000)

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler.

Hverken Den Europæiske Fond for Regionaludvikling eller Samhørighedsfonden yder støtte til flaskegasdepoter i Alumbres (Spanien).

De installationer, der nævnes i forespørgslen, falder formentlig ind under Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽¹⁾. Ifølge nævnte direktiv er virksomhederne forpligtet til at træffe de nødvendige forholdsregler til at forebygge større uheld med farlige stoffer og begrænse følgerne heraf for mennesker og miljø. Anvendelsen af direktiv 96/82/EF afhænger af, hvor stor en mængde farlige stoffer der er oplagret i installationerne. Artikel 11 og 12 i direktiv 96/82/EF omhandler medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til beredskabsplaner og fysisk planlægning. Direktivet er omsat til spansk ret ved »R.D. 1254/1999, de 16 de julio, por el que se aprueban medidas de control de los riesgos inherentes a los accidentes graves en los que intervengan sustancias peligrosas.«

Kommissionen ved ikke, om de pågældende installationer har været genstand for en miljørisikovurdering som foreskrevet i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Det skal dog understreges, at direktivets artikel 2 foreskriver, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. Denne bestemmelse gælder for projekter opført i bilag I og II til direktivet. I artikel 4.2 hedder det, at projekter, der henhører under bilag II skal undergives vurderingsproceduren, når medlemsstaterne finder det påkrævet på grund af projekternes karakter. Anlæg til oplagring af olie samt petrokemiske og kemiske produkter er opført i direktivets bilag II. Følgelig skal projekter inden for denne kategori undergives en vurdering i overensstemmelse med artikel 5-10, hvis medlemsstaterne finder det påkrævet på grund af deres karakter. Det skal bemærkes, at direktiv 85/337/EØF er blevet ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾. Artikel 3.2 i direktiv 97/11/EF foreskriver imidlertid, at hvis en anmodning om tilladelse er indgivet inden 14. marts 1999, gælder bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF i den form, de havde forud for ændringen.

De oplysninger, Kommissionen har fået af det ærede medlem, sætter den ikke i stand til at fastslå, om der er tale om en overtrædelse af Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger⁽³⁾. Det skal bemærkes, at det i artikel 4 i direktiv 90/313/EØF hedder, at »en person, som finder, at hans anmodning om oplysninger uden rimelig grund er blevet afslået eller ladt upåagtet eller er blevet utilstrækkeligt besvaret af en myndighed, kan anmode om retlig eller administrativ prøvelse af afgørelsen i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retsorden«. Direktiv 90/313/EØF er omsat til spansk ret ved lov nr. 38/1995 af 13. december 1995.

Kommissionen vil henvende sig til de spanske myndigheder for at få nærmere oplysninger om de planlagte foranstaltninger, så det kan sikres, at projektet ikke får alvorlige følger for miljøet eller kommer til at forringe livskvaliteten for indbyggerne i Alumbres.

⁽¹⁾ EFT L 10 af 14.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2000/C 303 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2261/99

af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Anerkendelse af eksamensbeviser

Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, som imødeser fri bevægelighed for arbejdstagere, fri etableringsret og fri bevægelighed for tjenesteydelser samt generel anerkendelse af faglig uddannelse og undervisning, overholdes ikke.

Ifølge ordningen for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser kan et EU-værtsland ikke nægte EU-borgere adgang til et reglementeret erhverv, hvis de er kvalificerede til at udøve dette erhverv i deres hjemland. Ikke desto mindre er harmoniseringen og anerkendelsen af eksamensbeviser fra medlemsstaterne endnu ikke ajourført — f.eks. eksamensbeviser for uddannelsen til lærer i underskolen (Belgien-Frankrig) og eksamensbeviser for arkitektuddannelsen (Frankrig-Grækenland).

Denne forvaltning af bestemmelserne skaber situationer med social og faglig udstødelse inden for et Europa som tilstræber en ophævelse af grænserne.

Europa-Kommissionen har besluttet at indbringe Frankrig og Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol for manglende overholdelse af fællesskabsretten.

Hvilke procedurer og klagemuligheder eksisterer der for EU-borgere, som er blevet nægtet ansættelse, fordi de har undladt at forelægge en ækvivalens for deres eksamensbevis?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(20. januar 2000)

Ordningen er baseret på princippet om gensidig anerkendelse, hvilket forudsætter, at nationale kvalifikationer inden for Fællesskabet kan antages at være ligeværdige. Dette princip har fundet anvendelse på de registrerede erhverv, hvor der endnu ikke foreligger samordnede minimumsuddannelseskrav på fællesskabsplan⁽¹⁾. »Værts«medlemsstaten skal sammenligne en ansøger fra en anden »hjem«medlemsstats kvalifikationer med sine egne krav. Hvis der foreligger væsentlige forskelle, kan værtsmedlemsstaten kræve en egnethedsprøve, tilpasningsperiode eller bevis for erhvervs erfaring.

Hver enkelt medlemsstat er ansvarlig for gennemførelsen af fællesskabsretten i sit eget retssystem. De direktiver, hvormed ordningen er etableret, og som næsten fuldt ud er blevet gennemført af alle medlemsstater, er hovedsagelig Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽²⁾ og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽³⁾. Direktiv 89/48/EØF er endnu ikke fuldt ud blevet gennemført af Grækenland. Kommissionen har overgivet sagen til Domstolen og anmodet om, at landet idømmes en bod i henhold til EF-traktatens artikel 228, stk. 2 (tidligere artikel 171). Herudover er borgernes grundlæggende rettigheder under ordningen direkte gældende i medlemsstaterne. Således kan borgerne påberåbe sig disse rettigheder over for de nationale domstole og gøre brug af nationale retsmidler, der skal forefindes i hver medlemsstat⁽⁴⁾. Det er hovedsagelig op til de nationale domstole at afgøre, om der i det enkelte tilfælde foreligger en krænkelse af fællesskabsretten fra de nationale myndigheders side. I denne sammenhæng kan de nationale domstole anmode Domstolen om at komme med en præjudiciel afgørelse om fortolkning af fællesskabsretten.

I henhold til traktaterne er det Kommissionens ansvar at sikre, at fællesskabsretten anvendes korrekt. Som følge heraf har Kommissionen, i de tilfælde hvor en medlemsstat ikke overholder fællesskabsretten, særlige beføjelser (overtrædelsesprocedure) til at opnå, at overtrædelsen bliver bragt til ophør. Kommissionen kan tage de skridt, den finder påkrævede, på baggrund af enten en klage eller ved selv at have konstateret en overtrædelse. Det bør bemærkes, at de procedurer, der indledes af Kommissionen på baggrund af enkelttilfælde, ikke har samme virkning som en national retlig handling og derfor ikke kan erstatte denne.

Alle kan indgive en klage over en medlemsstat til Kommissionen, hvis de finder, at et forhold (af lovbestemmelsesmessig, administrativ art eller praksis, der kan henføres til medlemsstaten, ikke er i overensstemmelse med eller forenelig med bestemmelser og principper i fællesskabsret. Klagerne har ikke nødvendigvis at påvise nogen formel interesse i at indgive klagen, og de skal heller ikke påvise, at de selv hovedsagelig og direkte er berørt af krænkelsen. For at en klage kan godkendes, skal den omhandle en medlemsstats krænkelse af fællesskabsretten. Den kan derfor ikke anvendes i forbindelse med tvistigheder mellem enkeltpersoner.

Borger, hvis eksamensbeviser ikke anerkendes kan henvende sig til de nationale »kontaktpunkter« vedrørende anerkendelse af eksamensbeviser — en liste over disse findes på alle Kommissionens informa-

tionskontorer. Enkeltpersoner kan også få oplysninger om deres rettigheder i henhold til fællesskabsretten gennem frikaldstelefonnumre i alle medlemsstater eller via Internet.

⁽¹⁾ Ordningen omfatter ikke erhverv, for hvilke der findes specifik fællesskabslovgivning til harmonisering af minimumskravene (f.eks. læger, sygeplejersker, jordemødre, tandlæger, apotekere og i et vist omfang arkitekter). For disse erhvervs vedkommende sker anerkendelsen automatisk.

⁽²⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽³⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽⁴⁾ Se artikel 8, stk. 2 i direktiv 89/48/EØF og artikel 12, stk. 2 i direktiv 92/51/EØF.

(2000/C 303 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2268/99

af Hans Kronberger (NI) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Anerkendelse af erhvervsuddannelse som massør inden for EU

I et konkret tilfælde afslog regeringen i Niederbayern (Tyskland) en ansøgning fra en østrigsk statsborger om anerkendelse af hans erhvervsuddannelse med følgende begrundelse:

»En anerkendelse på grundlag af direktiv 92/51/EØF⁽¹⁾ og dermed efter paragraf 2, stk. 4, i lov om massører og fysioterapeuter (MPhG) kommer ikke i betragtning, da disse erhverv trods deres delvist identiske betegnelser ikke er i overensstemmelse med den tyske uddannelses- og erhvervsbeskrivelse for massører og medicinske bademestre.«

En forespørgsel til forbundsministeriet i Bonn gav imidlertid ansøgeren det modsatte svar, nemlig at hans uddannelse udmærket kunne anerkendes i henhold til artikel 16 i EU-direktivet.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Er det juridisk i sin orden, at en østrigsk statsborger nægtes anerkendelse af sin erhvervsuddannelse som massør i Tyskland?
2. Hvilket retsgrundlag finder rent faktisk anvendelse?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. januar 2000)

1. Ja, hvis erhvervene er forskellige som forklaret i det følgende.
2. I princippet finder den generelle ordning som omhandlet i Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervs-kompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽¹⁾ og direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF anvendelse i forbindelse med anerkendelse af eksamensbeviser og erhvervsmæssige kvalifikationer inden for EU med de undtagelser, der er omhandlet i direktiverne.

Et række betingelser skal dog være opfyldt. Erhvervsudøveren skal have afsluttet sin uddannelse, og han skal ansøge om anerkendelse af sine eksamensbeviser i værtslandet for dér at kunne udøve det samme erhverv som det, han er kvalificeret til at udøve i den medlemsstat, hvor han er uddannet. Hvis betingelserne for anvendelsen af direktiverne ikke er opfyldt, kan værtslandet afvise ansøgeren. En sådan afvisning skal naturligvis være begrundet for at gøre det muligt at vurdere, om den pågældende sag reelt falder uden for direktivernes anvendelsesområde.

I en konkret sag baseres beslutningen på en sammenligning mellem indvandrerens kvalifikationer med uddannelsen for det erhverv, han ønsker at udøve, i det pågældende værtsland (den nationale lovgivning finder anvendelse i dette tilfælde). Værtslandet tager også hensyn til erhvervenes aktivitetsområder i de to medlemsstater. Vurderingen af de faktiske forhold i en konkret sag henhører under de nationale myndigheders kompetence og skal ske efter den i direktiverne fastsatte procedure, dvs. at der navnlig skal træffes en begrundet beslutning senest fire måneder efter, at samtlige akter vedrørende indvandrerens er forelagt den kompetente myndighed.

At betegnelserne for to erhverv i to forskellige medlemsstater ligner hinanden, er kun et fingerpeg om, at de er identiske. Det er nemlig indholdet, dvs. det pågældende erhvervs aktivitetsområde, og ikke dets betegnelse, der er bestemmende for, hvilket erhverv der er tale om i de to medlemsstater. Hvis forskellene er for store, er der muligvis tale om to forskellige erhverv i de pågældende to medlemsstater, og i så fald finder den generelle ordning ikke anvendelse. Er der ikke tale om en sådan undtagelse, kan indvandrerens, hvis der er væsentlige forskelle mellem uddannelserne i de to medlemsstater, blive anmodet om at underkaste sig foranstaltninger til udligning af disse forskelle.

I den sag, der her henvises til, påhviler det den pågældende i givet fald at gøre sine krav gældende i værtslandet i henhold til dets retsregler og vurdere, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at appellere sagen. Ovennævnte direktiv giver indvandrerens mulighed for at appellere beslutningen i henhold til nationale retsregler. Ifølge oplysninger fra de tyske myndigheder kan den pågældende desuden anmode om at få beslutningen taget op til fornyet behandling i sundhedsministeriet (Gesundheitsministerium) i den delstat, hvor den er truffet.

(¹) EFT L 19 af 24.1.1989.

(2000/C 303 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2276/99

af Cristiana Muscardini (UEN) til Rådet

(13. december 1999)

Om: Kontrolmyndighed vedrørende Internet-steder

Kan Den Europæiske Union på baggrund af det øgede antal Internet-steder, hvor man lærer at fremstille kemiske stoffer, skaffe sig krigsmateriel og få rådighed over børn til seksuelt misbrug, oprette en myndighed, som kan evaluere alle Internet-steder og fastlægge dem, som åbenlyst er i modstrid med medlemsstaternes love og følgelig undersøge de nødvendige foranstaltninger til at forhindre, at man gennem Internettet overtræder vore love og begår kriminelle handlinger?

Svar

(10./11. april 2000)

Den Europæiske Union deler det ærede medlems betænkelighed med hensyn til udbredelsen af Internet-steder, der indeholder oplysninger, som tilskynder til kriminel adfærd.

Europol har således af Den Europæiske Union fået til opgave at bekæmpe »Internet-kriminalitet«, for så vidt sådan kriminalitet falder inden for dens mandat. Europol har været operationel siden den 1. juli 1999 og er allerede aktiv inden for bekæmpelse af ulovlig narkotikahandel og menneskehandel, herunder udnyttelse af mindreårige samt fremstilling, salg eller distribution af børnepornografisk materiale, inden for de målsætninger, der er beskrevet i Europol-konventionen.⁽¹⁾ (²).

Uafhængigt af de forhold, der henhører under Europols kompetence, er medlemsstaterne ansvarlige for kontrollen med de oplysninger, der er til rådighed på Internettet. En udbyder er allerede blevet retsforfulgt for at have huset et sted, som udsendte ulovlige oplysninger.

Som anført i svar på forespørgsel nr. H-0202/97 (fra Anne McIntosh) tillægger Rådet spørgsmålet om kontrol med oplysninger, der udsendes via Internet, den allerstørste betydning, samtidig med at det søger at forene kontrollen af de oplysninger, der er til rådighed på stederne, med de generelle principper om informationsfriheden.

Der ikke planer om at indføre en europæisk kontrolmyndighed. Den Europæiske Union støtter imidlertid medlemsstaterne i deres aktioner gennem specifikke foranstaltninger til forbedring af det retlige samarbejde på dette område. Der er navnlig tale om et udkast til fælles aktion til bekæmpelse af børnepornografi på Internettet; Rådets formandskab har besluttet at høre Europa-Parlamentet herom inden Amsterdam-traktatens ikrafttræden; denne fælles aktion skal ændres til en afgørelse, som Rådet skal høre Europa-Parlamentet om i henhold til artikel 39 i traktaten om Den Europæiske Union. Det ærede medlem skal dog være opmærksom på, at forslaget til direktiv om visse aspekter af den elektroniske handel på det internationale marked indeholder bestemmelser, der begrænser udbydernes ansvar.

Endelig har Rådet vedtaget en fælles holdning, fastlagt af medlemsstaterne, der skal forsvares under forhandlingerne i Europarådet om en konvention om edb-kriminalitet, herunder bekæmpelse af strafretslige overtrædelser begået via Internettet.

I samme ånd har Europa-Parlamentet og Rådet med beslutning nr. 276/1999/EF af 25. januar 1999 vedtaget en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net. Denne handlingsplan, der løber over en periode fra 1. januar 1999 til 31. december 2002, har en finansiel ramme for gennemførelsen på 25 mio. EUR.

- (¹) Artikel 2 i Rådets retsakt af 26. juli 1995 om udarbejdelse af en konvention, på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om oprettelse af en europæisk politienhed (EFT C 316 af 27.11.1995, s. 5).
- (²) Artikel 1 i Rådets afgørelse af 3. december 1998 om udvidelse af definitionen af forbyrdelsen menneskehandel i bilaget til Europol-konventionen (EFT C 26 af 30.1.1999, s. 21).

(2000/C 303 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2277/99
af Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Erhvervelse af et sommerhus i et andet land

Tidligere har de fleste lande haft begrænsninger for udlændinges ret til at erhverve fast ejendom i landet. Sverige har indtil årsskiftet haft en undtagelse fra denne regel, men samtlige partier står nu samlet for at afskaffe disse restriktioner.

De problemer, som kan opstå, og som på sigt må løses, er, at huspriserne i attraktive område kan stige i den grad, at dem med fast bopæl i landet får problemer med at konkurrere om ejendommene. I længden kan dette indebære, at samfund uddør for kun at live op i sommermånederne. Navnlig mange kommuner ved kysten er meget bekymret over denne udvikling.

Ifølge en dom fra EF-Domstolen i sommer kan lovgivning med et lokalpolitisk formål godkendes, såfremt visse forudsætninger er opfyldt. Den må blandt andet ikke være diskriminerende eller strengere end, hvad der kræves for, at målet kan nås.

Hvilke er efter Kommissionens mening acceptable regional- eller lokalpolitiske hensyn, som medlemsstaterne kan tage? Hvad skal formålet med disse være?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. februar 2000)

EF-traktatens artikel 56 (tidligere artikel 73 B) siger, at »alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande [er] forbudt«. Denne regel gælder ikke-hjemmehørendes køb af fast ejendom, da et sådant køb er en kapitalbevægelse. EF-traktaten indeholder nogle undtagelser fra denne generelle regel. Relevante i denne sammenhæng er artikel 58 (tidligere artikel 73 D), som giver medlemsstaterne mulighed for »at træffe foranstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed«. Men samme artikel siger desuden, at

sådanne foranstaltninger ikke må »... udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital...«.

Endvidere hedder det i Domstolens domme (f.eks. sag 17/92), at økonomiske årsager ikke i sig selv er tilstrækkelige for en undtagelse. At åbningen af grænserne for kapitalbevægelser presser priserne op, berettiger ikke en undtagelse fra denne form for fri bevægelighed. Hvis en stor efterspørgsel efter sommerhuse i et bestemt, men begrænset, område får uønskede sociale konsekvenser, som det ærede medlem beskriver, kan visse restriktioner for køb af sommerhuse være berettigede af de årsager, der er nævnt i traktaten. Sådanne restriktioner kunne indføres i form af lokalplaner for by- og landområder, der begrænser opførelsen af sommerhuse og brug af eksisterende bygninger som sommerhuse i visse begrænsede områder og forbeholder disse områder i en kommune eller region anden anvendelse. Sådanne foranstaltningers gyldighed blev bekræftet i en fælles erklæring om sekundærboliger (fælles erklæring nr. 5 i traktaten om Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse), der lyder: »gældende fællesskabsret er ikke til hinder for, at den enkelte medlemsstat træffer nationale, regionale eller lokale foranstaltninger vedrørende sekundærboliger, forudsat dels at de er nødvendige under hensyn til udnyttelse af landområder, planlægning og miljøbeskyttelse, dels at de i overensstemmelse med gældende fællesskabsret finder anvendelse på medlemsstaternes borgere uden at indebære direkte eller indirekte forskelsbehandling«.

I erklæringen minder man om, at forskelsbehandling af ikke-hjemmehørende, især EU-borgere, skal undgås, når man planlægger sådanne retningslinjer. Den dom, Domstolen for nylig afsagde, og som det ærede medlem nævner (Konle mod Østrig fra juni 1999), giver en nærmere fortolkning af denne betingelse og minder om nødvendigheden af at respektere proportionaliteten: »I det omfang hvor en medlemsstat kan begrunde sit krav om forudgående tilladelse med henvisning til et formål inden for landsplanlægningen, såsom opretholdelsen i almenhedens interesse af en fast bosiddende befolkning og en økonomisk virksomhed, der er uafhængig af turisterhvervet i visse regioner, kan den restriktion, som et sådant krav er, kun tillades, hvis den ikke anvendes på diskriminatorisk måde, og såfremt formålet ikke kan nås ved mindre indgribende foranstaltninger« (Sag C-302/97).

Kommissionens svar til det ærede medlem er derfor, at en medlemsstat kan anvende lokalplaner for by- og landområder, der indeholder en restriktion for køb af sommerhuse i visse begrænsede områder, hvis der er en klar risiko for social forstyrrelse. En sådan restriktion må afgjort ikke være diskriminerende, dvs. at den også skal gælde den pågældende medlemsstats indbyggere eller statsborgere. Ordningen for gennemførelse af restriktion må ikke indeholde skjult (indirekte) diskrimination. Endvidere skal ordningen stå i forhold til målet med restriktionen. I henhold til Domstolens dom i sagen Konle mod Østrig må en ordning med forudgående tilladelse ikke anvendes, da der findes andre mere ønskværdige gennemførelsesordninger, f.eks. en anmeldelsesprocedure. Desuden må en restriktion ikke anvendes, hvis der findes andre mere ønskværdige måder, hvorpå man kan opfylde målsætningen om at beskytte lokale uformuende beboeres boligbehov, f.eks. huslejetilskud eller kommunale boligprojekter.

(2000/C 303 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2286/99

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. november 1999)

Om: Ændring af EU's chokoladedirektiv

I slutningen af oktober vedtog Rådet en ændring af EU's chokoladedirektiv, hvorved det foreskrevne kakaoinhold i chokolade nedsættes. Så snart det ændrede direktiv træder i kraft, kan chokoladefabrikantene gøre brug af billigere råvarer til erstatning for kakao. I otte af de femten EU-medlemsstater er betegnelsen »chokolade« i øjeblikket forbeholdt produkter med 25 % kakaoinhold, 14 % mælk og ingen vegetabiliske fedtstoffer.

Denne ændring af chokoladedirektivet vil påføre de kakaoproducerende lande og kakaoværterne alvorlig socio-økonomisk skade. Desuden er det ændrede direktiv i klar modstrid med den internationale kakaooverenskomst fra 1995. I denne overenskomst forpligter alle kakaoinporterende lande og herunder de femten EU-medlemsstater sig til at ansøre kakaoforbruget.

1. Hvem har taget det første skridt for at udvirke en nedsættelse af det foreskrevne kakaoindhold (Kommissionen, EU-medlemsstater, chokoladefabrikanter...)?
2. Hvilke argumenter og/eller dokumenter har Kommissionen lagt til grund for at godkende en nedsættelse af det foreskrevne kakaoindhold?
3. Hvilke EU-medlemsstater var fortalere for en nedsættelse af det foreskrevne kakaoindhold? Hvilke argumenter og/eller dokumenter har disse medlemsstater fremført til støtte for deres standpunkt?
4. Har Kommissionen forud for nedsættelsen af det foreskrevne kakaoindhold gennemført en undersøgelse af de socio-økonomiske konsekvenser heraf for de kakaoproducerende lande og deres landbrugsproducenter? Hvad var i bekræftende fald udfaldet af denne undersøgelse? Hvorfor har Kommissionen i benægtende fald undladt at gennemføre en sådan undersøgelse i betragtning af de skræmmende socio-økonomiske konsekvenser for de kakaoproducerende lande og deres landbrugsproducenter?
5. Er det ændrede chokoladedirektiv og nedsættelsen af det foreskrevne kakaoindhold foreneligt med den internationale kakaoooverenskomst fra 1995, som har til formål at ansøre kakaoforbruget? Hvilke argumenter kan Kommissionen i bekræftende fald anføre til støtte for denne holdning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(20. januar 2000)

Rådet vedtog den 28. oktober 1999 en fælles holdning vedrørende kakao- og chokoladeprodukter. Formålet er at forenkle og erstatte Rådets direktiv 73/241/EØF af 24. juli 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kakao- og chokoladeprodukter bestemt til konsum(!), hvilket var en opfølgning af de forpligtelser, der var indgået af Det Europæiske Råd i Edinburgh i 1992, hvad angår forenkling af bestemte retsakter inden for levnedsmiddelsektoren.

Den fælles holdning blev vedtaget med kvalificeret flertal. Belgien og Nederlandene stemte imod, og Luxembourg afholdt sig fra at stemme.

Et vigtigt element i den fælles holdning er at få løst spørgsmålet om anvendelse af andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør ved fremstilling af chokolade; anvendelse af sådanne fedtstoffer er på nuværende tidspunkt kun tilladt i syv medlemsstater. Rådet mente, at en fuldstændig harmonisering af disse spørgsmål var det bedste middel til at sikre fri cirkulering af alle chokoladeprodukter og dermed gennemførelse af det fælles marked i denne sektor. Der er med henblik herpå fastsat en bestemmelse, som tillader tilføjelse af disse fedtstoffer til chokoladeprodukter i hele Fællesskabet. Samtidig begrænser den fælles holdning i høj grad anvendelse af disse fedtstoffer, idet de defineres i henhold til tekniske og videnskabelige kriterier, og idet der opstilles en liste over seks specifikke fedtstoffer, som svarer til fedtstoffer af tropisk oprindelse. Hvad angår etikettering fastsætter den fælles holdning meget klare bestemmelser for at garantere, at forbrugerne modtager korrekt information.

Det må præciseres, at det ikke forholder sig som det ærede medlem tror. Fedtstoffer, der ikke hidrører fra kakaonødder, kan tilsættes, hvis man ønsker det, men erstatter ikke de minimumsmængder, der er fastsat af direktivet for kakao eller kakaosmør. Dette fremgår af artikel 2, stk. 1, i den fælles holdning, som præciserer, at tilføjelse af vegetabiliske fedtstoffer kun tillades under overholdelse af bestemte betingelser og uden at minimumsindholdet af kakaosmør eller det samlede indhold af tør kakao nedsættes. En tilføjelse af andre fedtstoffer under overholdelse af bestemte betingelser betyder således, at det fremstillede produkt ikke holder op med at være »chokolade« forudsat at alle de gældende parametre for chokolade (navnlig indholdet af stoffer fra kakaonødder) overholdes.

Forslaget til direktiv(?) er således ikke i modstrid med den internationale aftale om kakao. For det første stiger forbruget af kakao jævnt i Fællesskabet. For det andet fastsætter forslaget etiketteringsbestemmelser for at forbrugeren ikke vildledes. Det må i øvrigt nævnes, at de syv stater, der har undertegnet aftalen, som på nuværende tidspunkt tillader vegetabiliske fedtstoffer ikke mener, at anvendelse af disse stoffer er i modstrid med disse bestemmelser.

Vedrørende direktivets betydning for økonomien i de lande, der producerer kakao, har Kommissionen foretaget en undersøgelse, på grundlag af hvilken man har kunnet konkludere, at chokolademarkedet er sundt, og man forventer ikke negative følger for udviklingslandenes økonomi. Kommissionen har dog påtaget sig at forelægge en rapport inden for fire år efter direktivets vedtagelse.

Kommissionen mener, at Rådets fælles holdning garanterer alle de interesser, der står på spil, herunder udviklingslandenes interesser. Denne fælles holdning svarer i høj grad til de grundtanker og de ønsker, der blev givet udtryk for af Parlamentet ved førstebehandling. Den fælles holdning er blevet oversendt til Parlamentet til andenbehandling.

(¹) EFT L 228 af 16.8.1973.

(²) KOM(95) 722 endelig udg.

(2000/C 303 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2294/99

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(13. december 1999)

Om: Ændring af EU's chokoladedirektiv

I slutningen af oktober vedtog Rådet en ændring af EU's chokoladedirektiv, hvorved det foreskrevne kakaoinndhold i chokolade nedsættes. Så snart det ændrede direktiv træder i kraft, kan chokoladefabrikanterne gøre brug af billigere råvarer til erstatning for kakao. I otte af de femten EU-medlemsstater er betegnelsen »chokolade« i øjeblikket forbeholdt produkter med 25 % kakaoinndhold, 14 % mælk og ingen vegetabiliske fedtstoffer.

Denne ændring af chokoladedirektivet vil påføre de kakaoproducerende lande og kakaodyrkerne alvorlige socio-økonomiske skader. Desuden er det ændrede direktiv i klar modstrid med den internationale kakaoverenskomst fra 1995. I denne overenskomst forpligter alle kakaoinporterende lande og herunder de femten EU-medlemsstater sig til at fremme kakaoforbruget.

1. Hvem har taget det første skridt for at udvirke en nedsættelse af det foreskrevne kakaoinndhold (Kommissionen, EU-medlemsstater, chokoladefabrikanter...)?
2. Hvilke argumenter og/eller dokumenter har Rådet lagt til grund for godkendelsen af en nedsættelse af det foreskrevne kakaoinndhold?
3. Hvilke EU-medlemsstater var fortalere for en nedsættelse af det foreskrevne kakaoinndhold? Hvilke argumenter og/eller dokumenter har disse medlemsstater fremført til støtte for deres standpunkt?
4. Har Rådet forud for nedsættelsen af det foreskrevne kakaoinndhold gennemført en undersøgelse af de socio-økonomiske konsekvenser heraf for de kakaoproducerende lande og deres landbrugsproducenter? Hvad var i bekræftende fald udfaldet af denne undersøgelse? Hvorfor har Rådet i benægtende fald undladt at gennemføre en sådan undersøgelse i betragtning af de skræmmende socio-økonomiske konsekvenser for de kakaoproducerende lande og deres landbrugsproducenter?
5. Er det ændrede chokoladedirektiv og nedsættelsen af det foreskrevne kakaoinndhold foreneligt med den internationale kakaoverenskomst fra 1995, som har til formål at fremme kakaoforbruget? Hvilke argumenter kan Rådet i bekræftende fald anføre til støtte for denne holdning?

Svar

(10./11. april 2000)

Rådet skal indledningsvis henlede det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på, at den fælles holdning, som Rådet har fastlagt med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kakao- og chokoladearter, for alle de berørte produkter fastholder det mindsteindhold af kakaosmør eller kakaotørstof, der er fastsat i det nugældende direktiv 73/241/EØF.

Det drejer sig således ikke om at nedsætte kakaoinndholdet, som det ærede parlamentsmedlem hævder, men snarere om at tillade, at der tilsættes andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør med indtil 5 % af det færdige produkt (jf. artikel 2, stk. 1, i ovennævnte fælles holdning), idet nogle medlemsstater allerede tillader brugen af andre vegetabiliske fedtstoffer. Det skal præciseres, at Rådet har fundet det hensigtsmæssigt at begrænse disse vegetabiliske fedtstoffer til seks fedtstoffer af tropisk oprindelse, som i henhold til

tekniske og videnskabelige kriterier er defineret som kakaosmørækvivalenter, og som ikke må udsættes for enzymatisk behandling (et syvende fedtstof, nemlig kokosolie, må kun anvendes til fremstilling af konsumis og lignende frosne produkter).

I den fælles holdning, som er nævnt i begyndelsen af dette svar, fandt Rådet, at en række vertikale direktiver på levnedsmiddelområdet burde forenkles for at tage hensyn til de væsentlige krav, som skal opfyldes af produkter, der er omfattet af de pågældende direktiver, således at produkterne kan omsættes frit på det indre marked. Man skal nemlig ikke blot drage omsorg for det indre markeds ensartethed men også give forbrugerne korrekte, neutrale og objektive oplysninger foruden listen over ingredienser.

For så vidt angår de socioøkonomiske konsekvenser for de lande, der producerer kakao, har Kommissionens tjenestegrene inden Rådets vedtagelse af den fælles holdning forelagt en foreløbig undersøgelse af den virkning, som direktivforslaget vil få for de lande, der producerer kakao og vegetabiliske fedtstoffer. Det fremgår af denne foreløbige undersøgelse, at det foreslåede direktiv næppe vil få negative følger for de berørte lande. En anden undersøgelse vil snart blive indledt med henblik på at fjerne den tvivl, som stadig er fremherskende i dette spørgsmål.

I forbindelse med samme spørgsmål har Rådet i artikel 2, stk. 4, i den fælles holdning, fastsat, at Kommissionen efter direktivets ikrafttræden skal foretage en undersøgelse af virkningerne for økonomien i de lande, der producerer kakao og andre vegetabiliske fedtstoffer end kakaosmør. Rådet foreslår, at det ærede parlamentsmedlem henvender sig direkte til Kommissionen for at få mere detaljerede oplysninger.

Med hensyn til specielt spørgsmål 3 foreslår Rådet, at det ærede parlamentsmedlem henvender sig til medlemsstaterne selv, da det ikke tilkommer Rådet at give detaljerede oplysninger om de enkelte medlemsstaters holdninger.

(2000/C 303 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2300/99

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(29. november 1999)

Om: Den europæiske værftsindustri fremtid

Siden krisen i 1973 har den europæiske værftsindustri undergået en omstrukturingsproces, som har forårsaget tab af arbejdspladser og ført til alvorlige kriser i områder, hvis velstand afhang af denne sektor og dens rolle som lokomotiv for de øvrige erhverv. Som Kommissionen selv erkender, falder priserne fortsat. Priserne på nybygninger faldt mellem 15 og 31,5% i tidsrummet fra januar 1997 til marts 1999. Dette skyldes i vid udstrækning, at visse asiatiske lande, især Sydkorea, sælger deres produkter med tab til priser, som i nogle tilfælde ligger omkring 30% under prisniveauet i Europa, og med betydelige tilskud, som gør det muligt for værfterne at foretage dumping.

Hvilke hasteforanstaltninger agter Kommissionen — ud over de beskudte foranstaltninger, der blev bebudet på samlingen i Rådet af industriministre den 9. november i år — at gennemføre til fordel for de europæiske skibsværfter for at sikre disses overlevelse?

Tog Kommissionen den internationale situation, som er præget af Sydkoreas illoyale handelspraksis, i betragtning, da den vedtog at kræve 18.451 mio. pesetas, der var ydet til den spanske værftsindustri som afgiftsfritagelser, tilbagebetalt, idet den betragtede dem som statsstøtte?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre det nuværende beskæftigelsesniveau i værftsindustrien i EU? Hvordan vil den sikre fremtiden for denne sektor, som beskæftiger mange tusinde lønmodtagere?

Hvilke forslag vil Kommissionen stille under den første forhandlingsrunde i Seattle for at beskytte den europæiske værftsindustri mod tredjelands illoyale praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(13. december 1999)

Kommissionen deler fuldt ud det ærede medlems bekymring over skibsbygningsindustriens nuværende globale markedssituation og de vanskeligheder, værftsindustrien i EU står overfor. Det er imidlertid Kommissionens opfattelse, at de foranstaltninger, der blev truffet beslutning om på industriministrenes møde i Rådet den 9. november 1999, er nyttige og tilsammen udgør et fornuftigt bud på, hvordan den unfair konkurrence kan bekæmpes. Der er på nuværende tidspunkt ingen planer om kortsigtede hasteforanstaltninger. Kommissionen vil fortsat følge markedssituationen og vil sammenholde og vurdere alle de oplysninger og det bevismateriale, der indsamles i overensstemmelse med Rådets konklusioner på området. Kommissionen vil forelægge resultatet for Rådet og Parlamentet så hurtigt som påkrævet i henhold til artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien⁽¹⁾.

Som følge af Rådets konklusioner har man fra Koreas side indvilliget i at lade repræsentanter for industri og administration i såvel EU som Korea deltage i bilaterale drøftelser inden for rammerne af et OECD-arbejdsgruppemøde, der afholdes i Paris i midten af december.

Derudover har Kommissionen opfordret medlemsstaterne til indtrængende at bede Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken om fortsat at undersøge, om de betingelser og forudsætninger, der dannede baggrund for IMF's støtte til Korea, respekteres fuldt ud.

Med hensyn til WTO-forhandlingerne ved årtusindskiftet så skal disse indledes og afsluttes som en samlet forhandlingsrunde for at opnå en overordnet balance mellem rettigheder og forpligtelser for samtlige medlemmer af Verdenshandelsorganisationen (WTO). Det ville ved denne lejlighed være vanskeligt for EU at fremhæve skibsbygningsindustrien som en særlig sektor, der kræver særlige regler. Den nuværende aftale om subsidier og udligningsforanstaltninger omfatter imidlertid en procedure for tvistbilæggelse, hvormed man kan håndtere uberettigede subsidier. Kommissionen er på Rådets opfordring rede til at indlede en handelsaktion under WTO, når der er indsamlet tilstrækkeligt bevismateriale.

Kommissionens seneste negative beslutning om den særlige afgiftsfritagelse, der var bevilliget den statsejede værftsindustri i Spanien, skyldes, at det er Kommissionens opgave at sikre, at betingelserne for tildeling af støtte opfyldes fuldt ud. At værftsindustrien i EU befinder sig i en vanskelig situation, understreger behovet for at sikre, at EU's regler for tildeling af støtte overholdes, således at konkurrenceforvridning inden for EU undgås.

⁽¹⁾ EFT L 202 af 18.7.1998.

(2000/C 303 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2302/99

af Brigitte Langenhagen (PPE-DE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Veterinærkontroller på fiskeforarbejdende virksomheder og dermed forbundne gebyrer

Er Kommissionen bekendt med, at de veterinære kontroller, der i henhold til direktiv 91/493/EØF⁽¹⁾ skal gennemføres i fiskeforarbejdende virksomheder, gennemføres forskelligt, for så vidt angår hyppighed og art, ikke blot i Europa som sådan, men også fra delstat til delstat i Forbundsrepublikken Tyskland?

Er den desuden bekendt med, at beregningen af gebyrerne og disses størrelse i modstrid med direktiv 96/43/EØF sker meget forskelligt, både i Europa som sådan og i de enkelte tyske delstater?

Er det i øvrigt foreneligt med direktiv 96/43/EØF⁽²⁾, at fiskeindustrien i i hvert fald én delstat i Forbundsrepublikken Tyskland af de administrative, politiske og økonomiske myndigheder er blevet bevilget en reduktion af gebyrerne på 150.000 DM?

Er dette i overensstemmelse med de anførte direktiver?

⁽¹⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 15.

⁽²⁾ EFT L 162 af 1.7.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. februar 2000)

I artikel 3 i Rådets direktiv 91/493/EØF af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer hedder det: »For afsætning af vildtfangne fiskerivarer gælder følgende betingelser: (...) De skal underkastes sundhedskontrol i overensstemmelse med kapitel V i bilaget.« I kapitel V i bilaget er det fastsat, at »den kompetente myndighed indfører en kontrol- og tilsynsordning«.

Endvidere er det fastsat i artikel 7, at »den kompetente myndighed godkender virksomhederne efter at have sikret sig, at de opfylder kravene i dette direktiv for så vidt angår arten af deres aktiviteter«.

Hvor ofte der føres tilsyn til de enkelte fiskerivarevirksomheder for at sikre, at de overholder EU-reglerne, er noget, de relevante myndigheder i medlemsstaterne afgør under hensyntagen til virksomhedens art og resultat af foregående kontrolbesøg.

Disse bestemmelser gælder for hele EU, men hvis det ærede medlem har kendskab til, at de kontrolbesøg, der gennemføres i Tyskland ikke er i overensstemmelse med Rådets direktiv 91/493/EF, vil Kommissionen gerne have forelagt disse oplysninger, således at den kan træffe de fornødne foranstaltninger.

EU-bestemmelserne om afgifter på fiskerivarer, der er omhandlet i direktiv 91/493/EØF, er fastsat i kapitel III til bilag A til Rådets direktiv 96/43/EF af 26. juni 1996 om ændring og kodifikation af direktiv 85/73/EØF med henblik på finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol af levende dyr og visse animalske produkter og om ændring af direktiv 90/675/EØF og 91/496/EØF.

Ifølge EU-reglerne anvendes der generelt for fiskerivarer henhørende under kapitel I i direktiv 91/493/EØF en fast sats for de landede varer (1 EUR/ton og 0,5 ECU/ton for mængder over 50 tons) og for varer, der leveres til en virksomhed, som tilvirker og/eller forarbejder sådanne varer, eller som kommer fra et fabriksskib (1 EUR/ton).

Medlemsstaterne kan dog ud fra et skøn dels nedsætte afgiftstaksten på de betingelser, der er fastsat i kapitel III, sektion 1, punkt 4, i bilag A til direktiv 85/73/EØF, dels indføre en ordning med opkrævning pr. time, der er præsteret, hvis opkrævningen af den faste takst ikke kan dække de faktiske omkostninger (jf. kapitel III, sektion 1, punkt 3, i bilag A til direktiv 85/73/EØF).

Følgende betingelser skal opfyldes, for at de faste afgiftstakster kan nedsættes. Kontrollen ved landingen skal være gjort lettere, ved at der er foretaget en klassificering i friskheds- og/eller størrelsesklasser i henhold til de gældende regler, og/eller ved at første salg foregår samlet, f.eks. i en fiskeriauktionshal eller på et engrosmarked. Kontrollen af varer i virksomhederne skal være gjort lettere, ved at tilvirkningen eller forarbejdningen foregår på samme sted som forarbejdningen eller første salg, og/eller ved at driftsbetingelserne og de garantier, der ydes ved selvkontrol, gør det muligt at reducere behovet for kontrolpersonale i en given virksomhed.

Deraf følger, at forskelle i afgiftsniveauerne ikke i sig selv er i modstrid med direktiv 85/73/EØF. Under Kommissionens inspektørers kontrolbesøg foretages også en undersøgelse af afgiftsreglerne. Hvis der konstateres uregelmæssigheder, træffer Kommissionen de fornødne foranstaltninger. Hvis det ærede

medlem ligger inde med oplysninger om tilfælde, hvor de regler, der anvendes, er i modstrid med EU-bestemmelserne, kan oplysningerne forelægges for Kommissionen, som vil iværksætte de relevante procedurer.

I artikel 5, stk. 2, første punktum, i direktiv 85/73/EØF er det fastsat, at »enhver direkte eller indirekte refusion af de i dette direktiv fastsatte afgifter forbydes«.

Kommissionen vil derfor rette henvendelse til de tyske myndigheder for at indhente oplysninger om en eventuel afgiftsfrigørelse på 150 000 DEM, som skulle være bevilget i en tysk delstat.

(2000/C 303 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2336/99

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(13. december 1999)

Om: Livstruende fare for helbredet som følge af radioaktiv stråling fra mobiltelefoner

Ifølge svenske videnskabsmænds seneste undersøgelser og udtalelser fra andre specialister i spørgsmål om offentlig sundhed volder mobiltelefoners radioaktive strålinger alvorlige skader på den menneskelige organisme og kan blandt andet forårsage hjernesvulster, akustiske neuroser og generelle funktionsskader.

Kan Rådet oplyse, hvilke politiske foranstaltninger det har til hensigt at iværksætte med henblik på at sikre risikofri mobiltelefoni og beskytte borgernes helbred?

Svar

(10./11. april 2000)

Den 12. juli 1999 vedtog Rådet på grundlag af et forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet en henstilling om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz) ⁽¹⁾. Henstillingen skulle indføre fællesskabsrammer for eksponering for elektromagnetiske felter med det formål at beskytte befolkningen. Henstillingen, der som grundlag kun anvender konstaterede videnskabelige virkninger, indeholder basisrestriktioner og referenceniveauer for al stråling fra elektromagnetiske felter fra elektriske apparater, herunder mobiltelefoner. Den er baseret på en udtalelse fra International Commission on Non-Ionising Radiation Protection (ICNIRP) og er godkendt af Den Videnskabelige Styringskomité i Kommissionen.

Hvad mere specielt angår de langtidsvirkninger, som det ærede medlem henviser til, har Rådet opfordret Kommissionen til som led i iværksættelsen af det nuværende forskningsrammeprogram at fremme forskning i korttids- og langtidsvirkningerne af eksponering for elektromagnetiske felter i alle relevante frekvensområder og at undersøge de spørgsmål, der er omfattet af henstillingen, så den kan revideres og ajourføres, også under hensyn til eventuelle virkninger, der i øjeblikket forskes i, herunder relevante sikkerhedsfaktorer.

Rådet er sig bevidst, at spørgsmålet er af betydning for folkesundheden og har i betragtning af, at det ikke på internationalt plan er bevist, at en sådan eksponering, f.eks. ved brug af mobiltelefoner, er kræftfremkaldende, opfordret Kommissionen til at indtage en meget åben holdning til hele det igangværende og fremtidige forskningsarbejde på området.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 30.7.1999, s. 59.

(2000/C 303 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2338/99**af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. december 1999)

Om: Fri bevægelighed for kapital inden for sundhedssektoren

På tærsklen til det ny årtusinde har tjenesteydelser inden for sundhedssektoren fået en ganske særlig betydning. Jeg ved, at der i øjeblikket ikke findes en fælles sundhedspolitik i EU, men jeg ved imidlertid også, at en sådan politik trods vanskeligheder på et tidspunkt vil blive en realitet.

Kan Kommissionen give mig følgende oplysninger:

- Kan man på nogen måde begrænse af den fri bevægelighed for kapital i forbindelse med tjenesteydelser inden for sundhedssektoren i EU? Kan medlemsstaterne foretage procentielle begrænsninger via sundhedsprogrammer, eller kan de foretage præferentielle reguleringer i forbindelse med hospitalsudstyr? Kan medlemsstaterne begrænse EU-borgernes mulighed for at beskæftige sig med tjenesteydelser inden for sundhedssektoren?
- Den fri bevægelighed for kapital og arbejdstagere omfatter også ikke-statslige almennyttige organisationer, bl.a. religiøse. Kan ligegyldig hvilken religiøs bevægelse oprette hospitaler i en given medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(2. februar 2000)

Det ærede medlems forespørgsel vedrører flere forskellige grundlæggende friheder i det indre marked, såsom fri bevægelighed for kapital (EF-traktatens artikel 56, tidl. artikel 73B), fri etableringsret (artikel 43, tidl. artikel 52), fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 49, tidl. artikel 59) og fri bevægelighed for arbejdstagere (artikel 39, tidl. artikel 48).

Den fri bevægelighed for kapital i henhold til EF-traktaten gælder for tjenesteydelser inden for sundhedssektoren og i princippet for alle former for investering i selskaber med aktiviteter inden for denne sektor (såvel direkte investeringer som porteføljeinvesteringer). I henhold til EF-traktaten er foranstaltninger, der virker diskriminerende over for disse investeringsformer, tilladt, hvis de falder ind under traktatens undtagelsesbestemmelser (hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed), men deres forenelighed med traktaten kan kun bedømmes ved en tilbundsgående analyse. Desuden vil også ikke-diskriminerende foranstaltninger kunne begrænse investeringerne i selskaber med aktiviteter inden for sundhedssektoren, hvis disse foranstaltninger opfylder fire grundlæggende betingelser. De skal anvendes uden forskelsbehandling, de skal være begrundet i tvingende samfundsmæssige hensyn, de skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og de må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet. Sådanne foranstaltningers forenelighed med traktaten vil også kræve en detaljeret analyse.

De nævnte bestemmelser og principper gælder også for ikke-statslige almennyttige organisationer, bl.a. religiøse organisationer. Også disse er omfattet af den i EF-traktaten sikrede bevægelsesfrihed for kapital, men kun i det omfang denne frihed ikke begrænses af nationale foranstaltninger begrundet i de nævnte hensyn til den offentlige sikkerhed, den offentlige orden, den offentlige sundhed eller almenvellet.

Medlemsstaterne kan vedtage begrænsende nationale foranstaltninger over for etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser, hvis disse foranstaltninger kan godtgøres ud fra de grunde, der er anført i artikel 46 (tidl. artikel 56) af EF-traktaten (hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed) eller ud fra tvingende samfundsmæssige hensyn, og foranstaltningerne skal stå i et rimeligt forhold til det mål, som søges opnået af medlemsstaten i den pågældende sammenhæng. Etableringsretten gælder for enhver erhvervsdrivende etableret i én medlemsstat, som ønsker at etablere sig i en anden medlemsstat. Den fri udveksling af tjenesteydelser gælder såvel for erhvervsdrivende etableret

i én medlemsstat, og som ønsker at levere tjenesteydelser på tværs af grænser, og for modtagerne af tjenesteydelser (f.eks. patienter, der modtager ydelser i sundhedssektoren).

Nationale krav om at hospitaler ikke må drives med gevinst for øje er forenelige med EF-traktaten. Dette princip, som er nedfældet i EF-traktatens artikel 48, stk. 2 (tidl. artikel 58), er af Domstolen bekræftet i Sodemare-sagen (sag C-70/95, Domstolens dom af 17.6.1997, Samling af Domstolens Afgørelser, s. I-3395). Andre begrænsninger må undersøges i lyset af Domstolens retspraksis i forbindelse med Kohll-sagen (sag C-158/96, Domstolens dom af 28.4.1998, Samling af Domstolens Afgørelser, s. I-1931), der vedrører hensynet til den offentlige sundhed og mere specifikt behovet for at opretholde en stabil læge- og hospitalstjeneste, som alle har adgang til, samt den tvingende samfundsmæssige interesse i at undgå en undergravelse af finansieringen af den pågældende sociale sikringsordning. Kvantitative begrænsninger eller præferentielle reguleringer skal være begrundet i disse hensyn. Foranstaltningerne må under ingen omstændigheder hverken de jure eller de facto føre til forskelsbehandling af borgerne i EU.

Betingelserne for EU-borgeres udøvelse af erhverv i sundhedssektoren i henhold til artikel 39 (tidl. artikel 48) fastlægges af medlemsstaterne. Disse nationale bestemmelser skal imidlertid være i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder især Rådets direktiver 89/48/EØF⁽¹⁾ og 92/51/EØF⁽²⁾ om de generelle ordninger for gensidig anerkendelse af faglige kvalifikationer og Rådets direktiver 77/452/EØF⁽³⁾, 78/686/EØF⁽⁴⁾, 80/154/EØF⁽⁵⁾, 85/433/EØF⁽⁶⁾ og 93/16/EØF⁽⁷⁾ om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for henholdsvis sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, jordemødre, farmaceuter og læger.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 176 af 15.7.1977.

⁽⁴⁾ EFT L 233 af 24.8.1978.

⁽⁵⁾ EFT L 33 af 11.2.1980.

⁽⁶⁾ EFT L 253 af 24.9.1985.

⁽⁷⁾ EFT L 165 af 7.7.1993.

(2000/C 303 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2349/99

af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: EU-støttemidler

Hvordan er proceduren for finansiering til eksterne organer (private virksomheder, som har indgået kontrakt med Kommissionen), der forvalter EU-støttemidler?

Hvor mange procent af støttemidlerne går gennemsnitligt til finansieringer af denne art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(25. februar 2000)

Eksterne organer, der inden for rammerne af en privatretlig kontrakt yder Kommissionen teknisk eller administrativ bistand i forbindelse med forvaltningen af EU-støttemidler, kan betales på to måder, nemlig enten med et fast beløb, der dækker alle ydelserne, og hvor der ikke kan faktureres Kommissionen yderligere omkostninger (bortset fra udgifter til eventuel ad hoc-revision krævet af Kommissionen), eller i forhold til de enkelte ydelser eventuelt inklusive faste beløb, og hvor der ligeledes kan opkræves refusionsberettigede beløb (transport, udstyr, drifts- og revisionsomkostninger).

Betalingen af ydelserne beregnes på grundlag af de specifikationer, der er vedlagt kontrakten og inden for overslagets grænser. Der skal udstedes en original regning for hver betaling. Refusion af udgifter finder sted på grundlag af originale bilag eller autentiske kopier.

Når udbudsmaterialet giver kontrahenten mulighed for at ansætte eksterne og uafhængige eksperter, opkræves omkostningerne til disse eksperter som et fast beløb pr. faktisk arbejdsdag. Kontrahenten har pligt til at sikre sig, at disse eksperter overholder de samme forpligtelser som hans personale, og han sender Kommissionen en kopi af de aftaler, der er indgået med dem og skal forsikre, at der faktisk er blevet arbejdet i den oplyste tid.

Det fremgik af en intern undersøgelse, der i 1997 blev foretaget af et stikprøveudsnit af kontorer for forvaltningsteknisk bistand, at betalingen af disse eksterne organer tegnede sig for henholdsvis ca. 30 % af de midler, de hjalp med at forvalte eller 3,8 % af det samlede budget for de pågældende programmer. Disse overslag må imidlertid nærmere præciseres, hvis man skal se disse procentsatser i den rette sammenhæng. Oplysningerne vedrørende betalingen af disse eksterne organer er baseret på forpligtelsesbevillinger snarere end betalingsbevillinger, hvilket betyder, at de faktiske omkostninger muligvis er overvurderet. I øvrigt dækker de bevillinger, der disponeres over i forbindelse med kontrakter med disse organer, ofte perioder på over 12 måneder og benyttes således til at betale for ydelser vedrørende forvaltningen af bevillinger for efterfølgende regnskabsår. Dette betyder, at betalingernes andel af bevillingerne for et givent regnskabsår kan være for højt sat.

En del af de kontorer for forvaltningsteknisk bistand, der var omfattet af undersøgelsen, havde ikke til hovedopgave at forvalte EU-støttemidler, men præsterede snarere ydelser til støtte for programmernes gennemførelse som f.eks. kontrol og opfølgning af det enkelte program, afholdelse af konferencer og seminarer, udbredelse af oplysninger vedrørende programmet eller indhentning og behandling af data. Dette er årsagen til, at betalingen af godtgørelser udgør en relativt stor andel af de midler, der forvaltes af disse eksterne organer.

Der foretages ingen særlig sontring i forbindelse med midler til finansiering af EU-støtte.

(2000/C 303 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2356/99

af Riitta Myller (PSE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Udvidelsens indvirkninger på miljøet

EU's udvidelse vil være en realitet i løbet af de nærmeste år. Der forhandles for øjeblikket med seks lande, og efter topmødet i Helsinki vil forhandlingerne blive udvidet til at omfatte i alt tolv ansøgerlande.

Under forhandlingsprocessen skal de kommende medlemmer bringe deres forvaltning og lovgivning i overensstemmelse med EU's regler. En stor og økonomisk betydningsfuld udfordring vil være at gøre fremskridt med rette op på miljøsituationen og føre en miljøpolitik i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling.

Hvad vil Kommissionen gøre, for at miljøet inddrages som en af prioriteringerne under forhandlingerne, og hvordan forholder Kommissionen sig til overgangsperioder i miljøanliggender?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(18. februar 2000)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at det vil være en stor udfordring at forbedre miljøsituationen i ansøgerlandene og tilpasse deres lovgivning til gældende EU-ret på miljøområdet.

Miljø er en af prioriteterne i tiltrædelsesprocessen. Da Unionen indledte forhandlingerne med Ungarn, Cypern, Polen, Slovenien, Estland og Den Tjekkiske Republik, blev der i Unionens forhandlingsposition udtrykkeligt refereret til målsætningen om høje standarder for nuklear sikkerhed og miljøbeskyttelse.

Kommissionens mangeartede foranstaltninger sikrer, at miljøet tages behørigt i betragtning. De omfatter økonomisk bistand (navnlig det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument (ISPA)) og definerer miljøtilnærmelsesprocessen som en vigtig opgave under tiltrædelsepartnereskaberne. Endvidere offentliggør Kommissionen praktiske vejledninger om, hvordan landene kan tilnærme deres lovgivning til de gældende fællesskabsbestemmelser på miljøområdet og gennemføre disse.

Med hensyn til overgangsperioder indtog Kommissionen følgende holdning i den sammenfatning, der ledsagede rapporterne om de enkelte ansøgerlandes fremskridt i retning mod tiltrædelse, og som blev vedtaget den 13. oktober 1999 ⁽¹⁾: »For de områder, der er forbundet med udvidelsen af det indre marked, kan regulatoriske foranstaltninger hurtigt gennemføres. Overgangsperioder bør derfor være få og korte. For de områder af regelværket, hvor betydelige tilpasninger er nødvendige, og som kræver en særlig indsats, herunder betydelige udgifter (f.eks. miljø, energi og infrastruktur), kan der i en afgrænset periode fastsættes overgangsordninger, hvis ansøgerlandene kan bevise, at der foregår en tilpasning, og at de vil gennemføre detaljerede og realistiske tilpasningsplaner, der også omfatter de nødvendige investeringer«.

⁽¹⁾ KOM(1999) 500 endelig udg.

(2000/C 303 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2360/99

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: Ordningen for løn, tillæg, pension og beskatning i EU-institutionerne

Da den netop var tiltrådt, bebudede Kommissionen, at den ville gennemføre en dybtgående reform af EU-institutionerne for at fremme deres effektivitet og gennemsigtighed.

Personalevedtægten er med hensyn til løn og arbejdsforhold vigtig for den måde, EU-institutionerne fungerer på, og derfor bør den være offentlig.

For at oplysningerne kan være mere sammenhængende og forståelige, er det vigtigt at fokusere på oplysningerne om karriereløbenes yderpunkter: er der tale om en netop tiltrådt tjenestemand med en videregående uddannelse eller en dommer i Domstolen på karriereløbets højeste trin eller et medlem af Kommissionen?

Jeg beder derfor om følgende oplysninger for følgende specifikke tilfælde:

1. Aflønningssystemet
2. Udlandstillæg
3. Godtgørelser i forbindelse med tjenesterejser
4. Betingelser for alders- eller invalidepension
5. Beskatningsordning.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(18. januar 2000)

Kommissionen tilsender direkte det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat eksempler på løn (herunder tillæg, skatter og afgifter) og daglige rejsegodtgørelser for en nyansat tjenestemand med eksamen fra højere læreanstalt (A8-1) og et medlem af Kommission, betingelser for tjenestemandens alders- og invalidepension samt betingelser for kommissionsmedlemmers udtræden af tjenesten.

Desuden skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets forordning nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom af 25. juli 1967 om lønningsregulativ for Kommissionens formand og

medlemmer og for Domstolens præsident, dommere, generaladvokater og justitssekretær⁽¹⁾, senest ændret ved Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 2778/98 af 17. december 1998 om ændring af forordning nr. 422/67/EØF og nr. 5/67/Euratom om lønningsregulativet for Kommissionens formand og medlemmer og for Domstolens præsident, dommere, generaladvokater og justitssekretær samt for præsidenten for, medlemmerne af og justitssekretæren i Retten i Første Instans⁽²⁾ (lønsystemet for EU-institutionernes ansatte), samt på »Beretning fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om ordningen for vederlag«⁽³⁾.

Spørgsmål vedrørende vederlaget for en dommer ved EF-Domstolen bør rettes til den pågældende institution.

⁽¹⁾ EFT 187 af 8.8.1967.

⁽²⁾ EFT L 347 af 23.12.1998.

⁽³⁾ KOM(1999) 650 endelig udg.

(2000/C 303 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2371/99

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Støtte til Grækenland efter de seneste naturkatastrofer

- De seneste regnskyl (den 8. november 1999), der navnlig ramte det sydlige Peloponnes, det vestlige Attika og Magnisia amt, forårsagede omfattende ødelæggelser.
- Det ulovlige byggeri, det sjuskede arbejde og forsømmelserne i forbindelse med gennemførelse af projekter (f.eks. motorvejen fra Athen til Korinth), omlægning af vandløb, som er en del af økosystemet (f.eks. floden Kifisos), samt den store brand i 1998, der lagde Penteli-bjerget øde, har vanskeliggjort vandabsorberingen.

1. Hvilke projekter til modvirkning af oversvømmelser har Kommissionen finansieret i Grækenland? Er projekterne blevet gennemført, i givet fald hvornår, og hvilke projekter drejer det sig om? Er projekterne blevet finansieret med de bevillinger, Kommissionen stiller til rådighed gennem forordningerne om genskovning, og i givet fald hvilke? Har de ansvarlige græske myndigheder forelagt forslag til forbedring af situationen omkring Kifisos, der gik over sine breder i 1997, hvilket miljøkommissæren anmodede om i sit svar på mit spørgsmål E-0188/97⁽¹⁾?

2. Kan Kommissionen tillige oplyse, om der kan ydes omgående støtte til gennemførelse af infrastruktur, hvis de regionale myndigheder anmoder herom, og først og fremmest til de regioner, der blev ramt af de seneste regnskyl?

⁽¹⁾ EFT C 217 af 17.7.1997, s. 122.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(2. februar 2000)

Kommissionen har medfinansieret en række foranstaltninger til forebyggelse af oversvømmelser gennem forskellige operative programmer på regionalt niveau under den anden EU-støtteramme, som dækker perioden 1994-1999. Siden september 1999 har Samhørighedsfonden været med til at finansiere et projekt til regulering af Sarrantapotamos-flodens løb. EU-støtten udgør 2,48 mio. EUR, dvs. 80% af de samlede omkostninger. Det skal også nævnes, at Samhørighedsfonden i forbindelse med næsten alle godkendte projekter til etablering af systemer til bortledning af spildevand medfinansierer systemer til bortledning af regnvand, hvilket bidrager til beskyttelse mod oversvømmelser.

Når det gælder skove, har Samhørighedsfonden medfinansieret (85%) tre projekter på i alt 14,21 mio. EUR. Disse nu fuldførte projekter omfattede både tekniske foranstaltninger og skovbrugsforanstaltninger og gik ud på at beskytte jordbunden i bjerge mod erosion, desuden omfattede de tiltag som gentilplantning

med skov, etablering af brandbælter, bygning af vandreservoarer og pumpestationer og endelig forskellige arbejder til forebyggelse af skovbrande (veje, brandbælter, brandstationer, observationsposter, forsyninger og udstyr, vandreservoarer). Samhørighedsfonden medfinansierer også 85 % af de samlede omkostninger på 37 mio. EUR ved projektet til beskyttelse af natur og skove i Grækenland. Denne støtte går til forskellige former for brandbeskyttelse (nødvendigt udstyr) og til opførelse, forbedring og udrustning af brandstationer samt til opførelse af 150 vandreservoarer.

I perioden 1992-1999 ydede Kommissionen desuden en støtte på i alt 19,85 mio. EUR til 86 projekter (medfinansieringssats: 50 %) i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande⁽¹⁾. Projekterne vedrører især forebyggende skovbrugsforanstaltninger og infrastrukturer til brandbeskyttelse, fx skovveje, brandbælter og vandforsyningssteder, samt overvågningsforanstaltninger som opførelse af brandvagtårne og uddannelse af specialiseret personale. Der er desuden indført et regionalt informationssystem, som er et vigtigt værktøj til forebyggelse og behovsanalyse.

Når det gælder gentilplantning med skov, er der under den anden EU-støtteramme og EU-initiativerne opført offentlige udgifter på i alt 298,7 mio. EUR, inklusive et medfinansieret beløb på 224 mio. fra Udviklingssektionen i Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, til skovsektoren. Der er praktisk talt disponeret over hele dette beløb til en lang række foranstaltninger mange forskellige steder i de græske skovområder, bl.a. til aktiviteter som beskyttelse, gentilplantning med skov og udvikling af skovbruget. Tallene ovenfor viser, hvor intensiv en indsats der er gjort for skovsektoren i Grækenland.

Hvad angår planerne om at rette op på situationen i Kifisos, har Kommissionen flere gange henvendt sig til de græske myndigheder for at få oplysninger om vandforureningsproblemet. Spørgsmålet blev bl.a. drøftet på mødet den 9. og 10. december 1999 med de græske myndigheder, som da henviste til de foranstaltninger og kontroltiltag, der allerede var blevet gennemført. Kommissionen blev imidlertid ikke informeret om omlægning af vandløb og vil kontakte de græske myndigheder for at få alle relevante oplysninger.

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling kan i princippet medfinansiere støtteberettigede foranstaltninger i de oversvømmelsesramte områder, men det kræver, at de græske myndigheder ansøger om det.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992.

(2000/C 303 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2378/99

af Juan Izquierdo Collado (PSE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Sikkerhed i busser

Den 19. september 1999 mistede 29 livet og 25 blev alvorligt såret som følge af en busulykke ved Zaragoza (Spanien). I de seneste år har 398 mistet livet ved busulykker i Spanien, hvoraf de 91 var børn i skolealderen. Agter Kommissionen i betragtning af disse oplysninger at træffe foranstaltninger for at øge bustransportsikkerheden? Mener Kommissionen, at der bør ske en skærpelse af reglerne for bilsyn, hastighedsbegrænsning, pauser under længerevarende rejser, alkoholtest osv.? Hvad mener Kommissionen om foranstaltninger som f.eks. obligatorisk brug af sikkerhedssele eller montering af airbags på passagersæderne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(27. januar 2000)

Kommissionen har allerede truffet mange retlige tiltag på europæisk niveau for at forbedre bussers sikkerhed. Det drejer sig bl.a. om Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport⁽¹⁾; Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport⁽¹⁾; Rådets direktiv 92/6/EØF af 10. februar 1992 om montering og anvendelse af hastighedsbegrænsende anordninger i visse

klasser af motorkøretøjer i Fællesskabet⁽²⁾; Kommissionens direktiv 96/36/EF af 17. juni 1996 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 77/541/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om sikkerhedsseler og fastholdelsesanordninger i motorkøretøjer⁽³⁾; Kommissionens direktiv 96/37/EF af 17. juni 1996 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 74/408/EØF vedrørende motorkøretøjers indvendige udstyr (sædernes modstandsdygtighed og forankring)⁽⁴⁾; Kommissionens direktiv 96/38/EF af 17. juni 1996 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 76/115/EØF om sikkerhedssellers forankringer i motordrevne køretøjer⁽⁵⁾; Rådets direktiv 91/439/EF af 29. juli 1991 om kørekort⁽⁶⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/26/EF af 2. juni 1997⁽⁷⁾; samt Rådets direktiv 96/6/EF af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽⁸⁾.

Kommissionen har endvidere sendt et forslag til Rådets og Parlamentets direktiv om særlige bestemmelser for køretøjer til personbefordring med mere end otte siddepladser, eksklusive førerens plads, og ændring af Rådets direktiv 70/156/EØF⁽⁹⁾ som omfatter krav om, at busserne skal kunne klare rulletests; der findes allerede krav om at busser kan hælde til siden så og så mange grader og krav vedrørende størrelse, placering og antal nødudgange. Endnu et forslag fra Kommissionen, som nok snart bliver vedtaget, kræver, at alle medlemsstater skal foretage regelmæssige inspektioner ved vejen af busser og lastbiler for at sikre køretøjernes trafikikkerhed.

Hvad angår det ærede medlems anmodning om europæisk lovgivning om obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler på busser har Kommissionen på nuværende tidspunkt ingen planer om at ændre det eksisterende direktiv. Kommissionen erkender, at sikkerhedsseler på busser har positive sikkerhedsaspekter og støtter deres anvendelse, men det er for tidligt med lovgivning om obligatorisk anvendelse indtil en stor del af Fællesskabets busflåde er udstyret med sikkerhedsbælter, der opfylder de nødvendige EF-normer.

Hvad angår luftpuder på busser, bemærker Kommissionen, at ingen EF-producent på nuværende tidspunkt bygger busser som har luftpuder i hele bussen. Det er derfor på nuværende tidspunkt uhensigtsmæssigt at lovgive vedrørende dette.

(¹) EFT L 370 af 31.12.1985.

(²) EFT L 57 af 2.3.1992.

(³) EFT L 178 af 17.7.1996.

(⁴) EFT L 186 af 25.7.1996.

(⁵) EFT L 187 af 26.7.1996.

(⁶) EFT L 237 af 24.8.1991.

(⁷) EFT L 162 af 19.6.1997.

(⁸) EFT L 46 af 17.2.1997.

(⁹) EFT C 17 af 20.1.1998.

(2000/C 303 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2398/99

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Anvendelse af kloakslam som gødning

I flere EU-medlemsstater, herunder Belgien, anvendes spildevandsslam fra rensningsanlæg som gødning i landbruget. Dette slam er ofte alvorlig forurenet med tungmetaller. Forskningsresultater (Adeline MONTCHARMONT, Les risques snaitaires liés à lépandage des boues de stations d'épuration urbaines, Ecole nationale vétérinaire de Lyon, thèse nr. 31, 1999) viser, at kloakslam også kan være smittet med bakterier, virus og parasitter. Disse to forhold nødvendiggør en grundigere undersøgelser og en hensigtsmæssig indsats på alle niveauer.

1. I hvilke medlemsstater anvendes spildevandsslam fra rensningsanlæg som gødning i landbruget?
2. Hvilke medlemsstater har indført restriktioner med hensyn til anvendelse af dette slam som gødning?

3. Hvordan forholder Kommissionen sig til anvendelse af spildevandsslam fra rensningsanlæg som gødning i landbruget i betragtning af slammets indhold af tungmetaller og bakterier, virus og parasitter?
4. Overvejer Kommissionen et initiativ med hensyn til anvendelse af spildevandsslam fra rensningsanlæg som gødning i landbruget i betragtning af dets indhold af tungmetaller og bakterier, virus og parasitter? I bekræftende fald, hvornår mener Kommissionen at kunne afslutte udarbejdelsen af dette initiativ? I benægtende fald, hvorfor ikke?
5. Mener Kommissionen, at der bør indføres et forbud mod anvendelse af kloakslam som gødning i betragtning af dets indhold af tungmetaller og bakterier, virus og parasitter? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. februar 2000)

Landbrugets anvendelse af slam fra rensningsanlæg, dvs. spredning på landbrugsjord som jordforbedringsmiddel eller organisk gødning, er reguleret ved Rådets direktiv 86/278/EØF af 12. juni 1986 om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg⁽¹⁾. Direktivet tager sigte på at undgå skadelige virkninger for jord, planter, dyr og mennesker, samtidig med at der tilskyndes til en korrekt anvendelse af dette slam. Der fastsættes maksimalgrænseværdier for koncentrationerne af visse tungmetaller (cadmium, kobber, kviksølv, bly, nikkel og zink) i slammet. For at undgå spredning af patogener til miljøet og kontaminering af dyr og afgrøder fastsætter direktivet samtidig en række begrænsninger for, i hvilke perioder og på hvilke afgrøder slammen må anvendes.

Ud fra de oplysninger, som Kommissionen ligger inde med, anvender alle medlemsstaterne slam fra rensningsanlæg på landbrugsjorder. Omfanget varierer fra meget lidt i Grækenland til op til 65% i Danmark. Disse forskelle er betinget af mange faktorer, f. eks. hvorledes affald håndteres, i hvilken grad landbrugerne og forbrugerne har eller ikke har tillid til sådan praksis, om der foretrækkes andre kilder til organisk gødning. Der er dog ingen medlemsstater, som direkte har forbudt anvendelse af slam i landbruget.

Selv om man ved at anvende slam fra rensningsanlæg kan genvinde næringsstoffer — så som nitrogen, kalium og fosfor — og organiske stoffer, som er slammets hovedbestanddele, er der sandsynlighed for, at det er forurenet af tungmetaller, organiske forbindelser og patogene mikroorganismer. Hvad angår sidstnævnte, foreskriver direktiv 86/278/EØF, at inden slam anvendes i landbruget, skal det være behandlet. Formålet med denne behandling er at forhindre, at sådanne patogener får miljø- og sundhedsmæssige virkninger. For tungmetalernes vedkommende, kræves der efter direktivet gennemført analyser af slammet og jorderne, for at sikre at de grænseværdier, der er fastsat i bilag IA, ikke overskrides.

Kommissionen overvejer for øjeblikket en revision af direktiv 86/278/EØF for at bringe det i overensstemmelse med den tekniske udvikling og den videnskabelige viden. Med henblik herpå har den indledt konsultationer med eksperter fra medlemsstaterne, erhvervslivet og de ikke-statslige organisationer (NGO'er). Nogle af de områder, der kan tænkes taget op, er definitionen af »behandlet slam«, grænseværdierne for tungmetaller — de fleste af medlemsstaterne har ved gennemførelsen af direktivet fastsat grænser efter strengere normer — overvågelse af organiske forbindelser af human oprindelse og beskyttelse af jorden mod ophobning af tungmetaller på lang sigt. Kommissionen har lanceret en række undersøgelser for at indsamle relevant videnskabelig og teknisk viden med henblik på revisionen af direktivet. Bl. a. er foranstaltninger til at undgå forurening ved kilden af spildevand og slam et område af stor betydning. Kommissionen er på nuværende tidspunkt ikke i stand til fortælle det ærede parlamentsmedlem, hvornår dette revisionsarbejde vil være afsluttet.

Kommissionen kan ikke se, at der skulle være nogen videnskabelig grund til at forbyde anvendelse af slam fra rensningsanlæg i landbruget, forudsat at det behandles, analyseres og overvåges på en forsvarlig måde. De patogener, der kan findes i slam fra rensningsanlæg, findes som oftest også i dyregødning. Cadmium er en urenhed i phosphorgødning, og kobber og zink er almindeligt brugt i forbindelse med husdyrproduktion. Slam kan frembyde problemer for miljøet, uanset hvilken måde man vælger at håndtere det. Vejen frem består i at nedbringe forureningen af spildevandsslam ved kilden ved at have en bedre produktspolitik og en effektiv politik for udledning af industrielt spildevand. Det er i den retning, Kommissionens bestræbelser går.

⁽¹⁾ EFT L 181 af 4.7.1986.

(2000/C 303 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2418/99**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. december 1999)

Om: EU-støtte til oprettelse af en børs for latinamerikanske værdipapirer

Oprettelsen af en børs for latinamerikanske værdipapirer i euro har ført til, at der er opstået en retlig og administrativ ramme for denne nye aktivitet, som støttes af de vigtigste finansinstitutter i Spanien og Latinamerika.

Betydningen af den nyoprettede børs skyldes, at mange europæiske værdipapirer på det latinamerikanske marked for værdipapirer vil kunne opnå den spredning, som er nødvendige af finansielle grunde. Det må her tages i betragtning, at de latinamerikanske lande følger en økonomisk cyklus, som kun har en begrænset berøringsflade til Europa. Dette fremgår alene af det forhold, at de ikke engang alle følger samme mønstre.

Hvordan stiller Kommissionen sig til denne vigtige begivenhed i den finansielle verden, som er af stor betydning for de finansielle forbindelser mellem Europa og Latinamerika, og i hvilken udstrækning vil den bidrage til en konsolidering og udbygning af dette initiativ?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. februar 2000)

Kommissionen glæder sig over oprettelsen af børsen for latinamerikanske værdipapirer, idet dette initiativ kan give Latinamerika yderligere kapitalkilder gennem eksterne investeringer, bidrage til porteføljespredning ved at tilbyde europæiske investorer nye investeringsområder samt bidrage til at gøre euroen synlig på de internationale finansmarkeder.

Kommissionen følger med interesse sådanne initiativer. Da der er tale om en kommerciel operation i den private sektor, er det imidlertid ikke Kommissionens opgave at støtte eller være direkte involveret i en udbygning af dette initiativ.

(2000/C 303 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2419/99**af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen**

(16. december 1999)

Om: Hvordan vinde slaget om den teknologiske fornyelse?

Blandt de betydelige udfordringer, som EU målrettet er ved at tage op for at sikre gennemførelse af målsætningerne på valuta-, forsvars- og sikkerhedsområdet er det ikke det mindst vigtige at vinde slaget om den teknologiske fornyelse inden for alle produktionsgrene i Unionen.

Imidlertid består det første skridt i at skabe bevidsthed i alle de implicerede sektorer samt offentligheden om, at det er nødvendigt at vinde dette slag, for at Europa kan spille en rolle i verden inden for teknologisk udvikling, og at EU under ingen omstændigheder må tabe dette slag.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken strategi den vil følge for at sikre, at offentligheden bliver fuldt bevidst om, at det er vigtigt at vinde slaget om den teknologiske fornyelse?

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(24. januar 2000)

Kommissionen er enig i, at innovation er en vigtig faktor for fremme af økonomisk vækst og fremme af alle industrisektorer i en verden i forandring. Innovation udvikler nye områder for økonomisk og social aktivitet. Innovation gendefinerer kontinuerligt markederne og fremmer gennem nye produkter og processer virksomhedernes konkurrenceevne.

Innovation er ikke blot en økonomisk mekanisme eller en teknisk proces. Innovation er også, som det ærede parlamentsmedlem påpeger, et socialt fænomen – gennem innovation giver enkeltpersoner og virksomheder udtryk for deres kreativitet, behov og ønsker. Innovation er derfor tæt knyttet til de sociale betingelser under hvilke den udvikler sig.

En levende offentlig debat om innovationens betydning for vort samfund og navnlig for virksomhederne, er af afgørende betydning. Den debat om innovationspolitikken, som Kommissionen indledte med hvidbogen om vækst, konkurrenceevne og beskæftigelse, grønbogen om innovation⁽¹⁾ og senere »handlingsplan for innovation«⁽²⁾ anbefaler allerede at fremme offentlig anerkendelse af nytten af innovation. Kommissionen vil også fremover udvikle en innovations-inspireret virksomhedspolitik og træffe nye foranstaltninger.

For så vidt angår offentlighedsarbejde om innovation findes der ikke bedre retningslinjer end nærhedsprincippet. Der findes mange eksempler på heldigt gennemførte initiativer på nationalt og regionalt plan på dette område. Det er nødvendigt at fremme erfaringsudvekslingen mellem initiativer på nationalt plan, og hvor det er påkrævet bør forbindelserne mellem netværk af heldigt gennemførte initiativer på europæisk plan også støttes, hvor det kan fremme deres udbredelse og fortsatte vækst. Navnlige inden for de forskellige særprogrammer under det femte rammeprogram for forskning og udvikling (1998-2002) har Kommissionen indbygget passende mekanismer til stimulering af sådanne aktioner rettet mod en øget offentlig opmærksomhed. Til disse aktiviteter hører tilrettelæggelsen af europæiske prisuddelelser, som f.eks. Descartes og Archimedes⁽³⁾ –, internationale konferencer, forskellige publikationer samt anvendelse af avancerede informations- og kommunikationsværktøjer af Internet- og CD-ROM/DVD-baserede informationstjenester om forskningsprojekter og -aktiviteter, som f.eks. CORDIS⁽⁴⁾, Prosoma⁽⁵⁾, for blot at nævne enkelte.

Sådanne aktiviteter (implementeret gennem udbud, forslagsindkaldelser og ledsageforanstaltninger) hjælper med til at identificere og synliggøre fremragende teknologiske resultater, der er af stor relevans for en fortsat udvikling af forskning og innovation i Europa.

⁽¹⁾ KOM(95) 688 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(96) 589 endelig udg.

⁽³⁾ Indkaldelse af forslag til indirekte FTU-aktiviteter vedrørende særprogrammet for forskning, teknologisk udvikling og demonstration inden for udvikling af det menneskelige forskningspotentiale og den samfundsøkonomiske vidensbase. Udmærkelser for forskningsarbejde på højt plan. EFT C 344 af 1.12.1999.

⁽⁴⁾ <http://www.cordis.lu/>.

⁽⁵⁾ <http://www.prosoma.lu/>.

(2000/C 303 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2429/99

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Foranstaltninger til forebyggelse af menneskesmugling

Smugling af mennesker til Den Europæiske Unions medlemsstater har udviklet sig til en omfattende kriminel aktivitet. Ifølge statistikker fra Det Internationale Center for Udvikling af Migrationspolitikker (CIDM) i Wien kom alene sidste år over 400.000 mennesker illegalt ind i EU, hvoraf 60 % ankom med transporter, der var organiseret af kriminelle netværk. Ifølge lederen af ICMPD, Jonas Widgren, giver

aktiviteterne med menneskesmugling de kriminelle organisationer en årlig fortjeneste på mere end 50 mia. FIM, hvoraf det fremgår, at der ikke er tale om bagateller.

1. Hvilke foranstaltninger agter EU at træffe for at forhindre illegale og helt umenneskelige menneske-transporter, og for at forhindre de pengestrømme, som disse giver anledning til, tilfalder kriminelle organisationer?
2. Hvordan vil EU sikre, at medlemsstaterne stadig har kontrol med migrationsstrømmen til EU's medlemsstater i betragtning af de lange ventetider, der er forbundet med den lovlige indvandring, og de store økonomiske forskelle mellem Østeuropa og EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(27. januar 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over omfanget af den ulovlige indvandring.

I henhold til artikel 63 (tidligere artikel 73 K) i EF-traktaten er det hensigten, at Rådet inden for en tidsramme på 5 år fra Amsterdam-traktatens ikrafttræden, skal vedtage foranstaltninger vedrørende indvandring med særligt sigte på bekæmpelse af den ulovlige indvandring til og ulovligt ophold på EU's territorium, herunder tilbagesendelse af personer, der ulovligt befinder sig på EU's territorium.

De forskellige planlagte foranstaltninger er indeholdt i Rådets og Kommissionens handlingsplan for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres⁽¹⁾. De politiske retningslinjer for gennemførelsen af denne handlingsplan er præciseret i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tampere.

Det Europæiske Råd understregede betydningen af at sikre en mere effektiv kontrol med indvandringen og opfordrede bl.a. til, at der føres en fælles aktiv politik hvad angår visumudstedelse og afsløring af falske dokumenter samt en styrkelse af samarbejdet og den tekniske bistand mellem medlemsstaternes myndigheder med ansvar for grænsekontrol, men Det Europæiske Råd understregede ligeledes betydningen af at tage fat om problemet med den ulovlige indvandring ved problemets rod, dvs. de kriminelle netværk, der i stadig større omfang organiserer menneskehandlen og den økonomiske udnyttelse af udlændinge samtidig med at man garanterer ofrenes, navnlig kvinders og børns rettigheder. Endelig understregede Det Europæiske Råd betydningen af at samarbejde med oprindelses- og transitlandene.

Disse forskellige foranstaltninger, som Kommissionen også deltager i, skal indgå i den overordnede ramme for Fællesskabets asyl- og indvandringspolitik, som stats- og regeringscheferne har fastlagt. Denne politik forudsætter også en gradvis etablering af et udviklingssamarbejde med indvandrernes oprindelseslande og regioner og garanti for en retfærdig behandling af statsborgere fra tredjelande, der opholder sig lovligt på medlemsstaternes territorium.

⁽¹⁾ EFT C 19 af 23.1.1999.

(2000/C 303 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2434/99

af Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 1999)

Om: EU-direktiv om Sveriges restriktive narkotikapolitik

Der findes regler i Sverige, der stærkt begrænser indførslen af stoffer klassificeret som narkotika, selv om de er udskrevet af læger i medicinsk øjemed. For eksempel må en person ifølge den svenske lægemiddelstyrelses forordning 1997:11 kun indføre amfetamin til fem dages personligt forbrug i landet.

Nu har en svensk læge anmeldt Sveriges optræden og regler til Kommissionen. Han hævder, at landets regler strider mod EU-lovgivningen om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser mellem landene. Lægen ønsker, at Kommissionen træffer foranstaltninger mod Sverige og erklærer reglerne ulovlige – dvs. i strid med EF-retten.

Hvis Kommissionen mener, at Sveriges lovgivning er i strid med EF-retten, har en svensk statsborger i givet fald lov til at få udskrevet narkotika af en læge i et andet EU-land med en mere liberal narkotikapolitik for derefter at indføre det i Sverige – uden at toldvæsenet har lov til at gribe ind?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. januar 2000)

Kommissionen bekræfter, at den har modtaget en klage, ifølge hvilken Sverige begrænser borgeres ret til frit at rejse mellem medlemsstaterne medbringende egen medicin, der lovligt er udskrevet og indkøbt. I klagen hævdes det endvidere, at den frie udøvelse af lægeerhvervet begrænses.

I øjeblikket er Kommissionen i gang med sin indledende undersøgelse af sagens faktiske omstændigheder. Den grundlæggende regel i henhold til Domstolens praksis⁽¹⁾ er imidlertid, at det er tilladt borgerne frit at rejse mellem medlemsstaterne medbringende egen medicin, der lovligt er udskrevet og indkøbt.

Betingelserne for adgang til og udøvelse af læge- og farmaceuterhvervet blev harmoniseret ved »lægedirektiverne« Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser⁽²⁾ og Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge⁽³⁾ (kodificeret ved Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser⁽⁴⁾) og ved »farmaceutdirektiverne« Rådets direktiv 85/432/EØF af 16. september 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse former for virksomhed på det farmaceutiske område⁽⁵⁾ og Rådets direktiv 85/433/EØF af 16. september 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten i forbindelse med visse former for virksomhed på det farmaceutiske område⁽⁶⁾. I medfør heraf giver en recept udskrevet af en læge, der er etableret i ét medlemsland, patienten de samme rettigheder som en recept udskrevet af en læge i et hvilket som helst andet medlemsland.

Imidlertid kan farmaceuter eller andre personer med autorisation til at udlevere lægemidler stadig nægte at anerkende en recept i tilfælde, hvor der hersker tvivl om, hvorvidt den er ægte, f.eks. i forbindelse med recepter på midler, der kan misbruges eller videregives til ulovlige formål (særligt recepter på lægemidler, der indeholder narkotika eller psykotrope stoffer, der henhører under artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 92/26/EØF af 31. marts 1992 om klassificering i forbindelse med udlevering af humanmedicinske lægemidler⁽⁷⁾).

Hvis Kommissionen efter at have gennemført sin undersøgelse mener, at den pågældende svenske bestemmelse om begrænsning af borgeres ret til at rejse medbringende medicin indeholdende dexamfetamin er i strid med EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30), vil det påhvile de svenske myndigheder at fremføre deres argumentation for og at godtgøre, at de svenske foranstaltninger er berettigede i henhold til en af de grunde, der er anført i EF-traktatens artikel 30 (tidl. artikel 36), i dette tilfælde især ud fra hensynet til den offentlige sundhed, og at de er nødvendige og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

(1) Sagerne Decker, C-120/95 af 28. april 1998, Kommissionen mod Tyskland, C 62/90 af 8. april 1992, og Schumacher, C-215/87 af 7. marts 1989.

(2) EFT L 167 af 30.6.1975.

(3) EFT L 167 af 30.6.1975.

(4) EFT L 165 af 7.7.1993.

(5) EFT L 253 af 24.9.1985.

(6) EFT L 253 af 24.9.1985.

(7) EFT L 113 af 30.4.1992.

(2000/C 303 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2446/99**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(16. december 1999)

Om: Forbrugerbeskyttelse i Latium

Efter de seneste begivenheder i forskellige medlemsstater i forbindelse med forfalskede eller genetisk modificerede levnedsmidler er der også i Italien kommet en debat i gang om levnedsmiddelsikkerhed og-hygijne og dermed også om den kontrol, som myndighederne bør foreskrive for at beskytte borgernes sundhed.

I talrige direktiver, bl.a. direktiv 93/99/EØF⁽¹⁾, 86/96/COL (henstilling fra EFTA's tilsynsmyndighed) 90/220/EØF⁽²⁾, 89/397/EØF⁽³⁾ og 93/43/EØF⁽⁴⁾ er en række kriterier klart angivet, som denne kontrol bør være i overensstemmelse med. Ifølge disse kriterier skulle der udføres mellem 30 og 50 stikprøver pr. 10.000 indbyggere, dvs. i tilfælde af Rom og området omkring Rom ca. 15.000-20.000 prøver; desværre foretages der i Rom kun ca. 11 stikprøvekontroller om dagen, dvs. 4000 om året, hvilket ligger væsentligt under det i EU-direktiverne fastlagte tal. Selv efter den berygtede skandale med dioxinforgiftede kyllinger har regionen Latium ikke foreskrevet noget seriøst program for levnedsmiddelkontrol og udsætter således forbrugerne for alvorlig fare.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Findes der andre direktiver fra Kommissionen vedrørende ovennævnte emner?
2. Har Italien sørget for at omsætte de pågældende direktiver til lov?
3. Hvis ikke, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da truffet eller agter den at træffe over for de kompetente italienske myndigheder og især over for regionalforvaltningen i Latium?
4. Mener Kommissionen ikke, at den i betragtning af den konstante sundhedsrisiko, som forbrugerne i Latium udsættes for, bør gribe direkte ind og foreskrive passende kontrolforanstaltninger?

⁽¹⁾ EFT L 290 af 24.11.1993, s. 14.

⁽²⁾ EFT L 117 af 8.5.1990, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 186 af 30.6.1989, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT L 175 af 19.7.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. februar 2000)

I Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler og Rådets direktiv 93/99/EØF af 29. oktober 1993 om supplerende bestemmelser vedrørende offentlig kontrol med levnedsmidler er der krav om, at medlemsstaterne gennemfører kontrol med henblik på at sikre, at bestemmelserne i både den europæiske og den nationale lovgivning vedrørende levnedsmidler overholdes. Rådets direktiver omfatter de generelle principper for og krav til kontrollen af en bred vifte af lovgivning vedrørende levnedsmidler, herunder levnedsmiddelhygijne, forurenende stoffer, mærkning, tilsætningsstoffer, sødestoffer, aromaer og materialer, der kommer i berøring med fødevarer. De omfatter ikke bestemmelser om, hvor ofte der skal foretages kontrol og tages prøver, men snarere om det generelle princip, at fødevarer virkninger skal kontrolleres med en hyppighed, der svarer til risikoen, og at der skal tages prøver, når det er nødvendigt for at støtte kontrolaktiviteterne. Selv om prøvetagning er et vigtigt bidrag til det øvrige kontrolarbejde, er det ikke fundamentet, da det kun giver begrænsede oplysninger.

Det grundliggende princip for kontrollovgivning er at sikre, at der gennemføres kontrol, hvor levnedsmidlerne produceres af fødevarer virkninger. Denne kontrol overvåges til gengæld af myndighederne ved hjælp af kontrolbesøg, tilsyn og, når det er nødvendigt, prøvetagning. Kontrol på produktionsstedet

giver et mere solidt grundlag for at sikre fødevarernes sikkerhed i forhold til at tage prøver af fødevarer på markedet, selv om medlemsstaterne opfordres til at tage prøver af fødevarer på markedet med henblik på overvågning og kontrol.

Ifølge artikel 14 i direktiv 89/397/EØF skal medlemsstaterne forelægge Kommissionen resultaterne af deres kontrolaktiviteter, herunder oplysninger om antallet af gennemførte kontrolbesøg, antallet af konstaterede overtrædelser og en oversigt over de prøver, der er blevet taget af visse typer af levnedsmidler. De italienske myndigheder har forelagt deres kontrolstatistik ifølge denne bestemmelse, og denne viser, at de italienske kontrolmyndigheder følger de principper, som kontroldirektiverne indeholder bestemmelser om. Statistikken viser ikke oplysningerne for hver region i hver enkelt medlemsstat.

Hvert år siden 1993 har Kommissionen anbefalet medlemsstaterne, at visse former for levnedsmiddelkontrol gennemføres i hele Fællesskabet med henblik på at behandle et særligt spørgsmål. I nogle tilfælde betyder dette, at der tages prøver af og analyseres levnedsmidler, og faktisk afspejler henstilling 86/96/KOL af 10. juli 1996 implementeringen af det koordinerede program for 1996 i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). I år 2000 vil man i programmet fokusere på den kontrol, som gennemføres i forbindelse med bulktransport af levnedsmidler, anvendelsen af levnedsmiddelsikkerhedssystemer i visse typer af fødevarer og nøjagtigheden af mærkningens ernæringsmæssige oplysninger. I lighed med alle de foregående år har Kommissionen ikke fremsat anbefalinger vedrørende omfanget og antallet af prøver, der skal tages, eller antallet af fødevarer og virksomheder, som skal omfattes af programmet.

I forbindelse med de obligatoriske overvågningsplaner for restkoncentrationer foretages der også prøvetagning i medlemsstaterne inden for rammerne af Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf.⁽¹⁾ Disse planer omfatter overvågning af forekomsten af polychlorbiphenyler (PCB) og andre stoffer, som er farlige for miljøet som f.eks. dioxin. Italien levede op til direktivet ved at forelægge resultaterne fra 1998 og den foreslåede plan for 1999.

Ud over de statistiske oplysninger om kontrol, som medlemsstaterne forelægger, fører Kommissionen tilsyn med medlemsstaterne i overensstemmelse med bestemmelsen i artikel 5 i direktiv 93/99/EØF og i overensstemmelse med bestemmelserne i andre direktiver vedrørende fremstilling af levnedsmidler af animalsk oprindelse. Dette arbejde varetages af Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor.

Artikel 4 i Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽²⁾ bestemmer, at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder tilrettelægger inspektions- og kontrolforanstaltninger, som er hensigtsmæssige med henblik på at sikre overholdelse af direktivet. Dette kan omfatte prøvetagning og kontrol med henblik på at fastslå, hvorvidt en genetisk modificeret organisme (GMO) er blevet godkendt. Medens dette vedrører udsætning af GMO i forsøgsøjemed og med henblik på markedsføring, omfatter det ikke kontrol og prøver af GMO i levnedsmidler.

Kommissionen er bekendt med, at der generelt set er krav om forbedringer med hensyn til den ensartethed, hvormed kontrollen gennemføres af medlemsstaterne. Den europæiske kontrollovgivning skal moderniseres, hvis man skal udnytte de nye kontrolteknikker og de erfaringer, man har fra de seneste forskrækkelser vedrørende fødevarsikkerhed i forbindelse med bovin spongiform encephalopati (BSE) og dioxin. I den forbindelse findes der i Kommissionens hvidbog om fødevarsikkerhed⁽³⁾ anbefalinger vedrørende forbedringer af kontrollovgivningen med henblik på at sikre, at den er tilstrækkelig på alle plan i produktionskæden fra landbrugsbedrift til forbruger, herunder også nye bestemmelser vedrørende kontrol af foderstoffer. Kommissionen øgede også opmærksomheden på Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontors overvågning af de myndigheder, som er ansvarlige for fødevarer og kontrol i medlemsstaterne.

Oplysninger om kontrollen i medlemsstaterne kan findes på følgende websted: <http://europa.eu.int/comm/dg24/health>

⁽¹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

⁽²⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

⁽³⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

(2000/C 303 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2447/99**af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(16. december 1999)

Om: Fejl ved fastlæggelse af mål for kommunerne i regionen Latium

Det forlyder, at regionen Latium for nylig fastlagte, hvilke kommuner der henhører under mål 2, og videresendt navnene til ministeriet for budget og økonomisk planlægning, som har lavet en kort oversigt over de valgte kommuner og sendt denne videre til Europa-Kommissionen. Kommissionen fandt det italienske forslag uantageligt, hvorfor forslagene blev taget op til fornyet behandling i ministeriet med henblik på udarbejdelse af en ny liste, som skal være færdig senest inden årets udgang. De kommuner, som ikke længere henhører under det tidligere mål 5b, bliver heller ikke mere opført under det nye mål 2, men de får dog en »phasing out«-frist til år 2005.

Kan Kommissionen i denne forbindelse besvare følgende spørgsmål:

1. Af hvilke årsager har Kommissionen fundet det italienske forslag uantageligt?
2. Kan dette føre til en forsinkelse af udbetalingen af støtten?
3. Omfatter den nye udvælgelse af kommuner, som regionen Latium og ministeriet vil foretage, også de kommuner, som henhører under det tidligere mål 5b og som for øjeblikket befinder sig i »phasing out«, og bliver disse i givet fald også opført under mål 2?
4. Kan Kommissionen udtale sig generelt om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(1. februar 2000)

1. Det forslag til udvælgelse af kommuner under mål 2, som de italienske myndigheder fremsendte den 1. oktober 1999, blev helt rigtigt afvist af Kommissionen. Det overholdt nemlig ikke bestemmelserne i artikel 4, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, hvor det er fastsat, at de områder, der opfylder de såkaldte EF-kriterier i stk. 5 og 6 i nævnte artikel 4, skal omfatte mindst 50 % af mål nr. 2-befolkningen i hver medlemsstat. Men de områder, der opfylder disse kriterier i de italienske myndigheders forslag, udgjorde kun 2,19 mio. indbyggere, dvs. 29,6 % af den samlede støtteberettigede befolkning.
2. Udvælgelsen af kommunerne under mål 2 er en forudsætning for udarbejdelse og drøftelse af enhedsprogrammeringsdokumenterne. Enhver udsættelse af vedtagelsen af listen over støtteberettigede områder forsinker vedtagelsen af enhedsprogrammeringsdokumenterne og dermed afsættelsen af bevillinger. Kommissionen opfordrede allerede den 11. oktober 1999 de italienske myndigheder til hurtigt at fremsende et revideret forslag, der er i overensstemmelse med reglerne. Dette forslag er endnu ikke modtaget.
3. Kommissionen kan derfor ikke udtale sig om listen over støtteberettigede områder i regionen Latium.
4. Kommissionen mener, at den skal anvende reglerne ens på alle medlemsstater, da Rådet godkendte reglerne efter lange forhandlinger og godt kendskab til sagen efter aftale med Europa-Parlamentet.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 303 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2449/99**af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. december 1999)

Om: WTO/GATS

Kan Kommissionen oplyse Europa-Parlamentet om arten af det igangværende arbejde i 133-Udvalget vedrørende nationale bestemmelser inden for rammerne af GATS-overenskomsten?

Kan Kommissionen også garantere:

1. at den under forhandlingerne om nationale bestemmelser vil anerkende medlemsstaternes ret til og sikre deres mulighed for at udforme og gennemføre nationale bestemmelser
2. at den især vil forsøge at sikre signatarstaternes frihed til at fastsætte bestemmelser — i overensstemmelse med deres egne markedsforhold og målsætninger — og til at sikre opfyldelsen af kulturelle, sociale og demokratiske (samt miljømæssige) mål
3. og at GATS-bestemmelserne vedrørende markedsadgang og national behandling ikke vil blive brugt til at underminere denne frihed til at fastsætte egne bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(5. januar 2000)

Kommissionen har allerede forpligtet sig til at øge åbenheden om handelspolitiske spørgsmål over for Parlamentet og agter også at følge denne regel i arbejdet med nationale bestemmelser i henhold til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS).

Kommissionen har arbejdet sammen med Artikel 133-Udvalget vedrørende tjenstydelse om nationale bestemmelser og GATS siden nedsættelsen af Verdenshandelsorganisationens (WTO's) arbejdsgruppe om erhvervstjenesteydelser. I denne arbejdsgruppe blev der fokuseret på retningslinjer for nationale bestemmelser for regnskabsvæsen. Arbejdsgruppen vedtog i den forbindelse i december en række frivillige retningslinjer. Kommissionen sender en kopi heraf direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Arbejdsgruppen er siden blevet omdannet til arbejdsgruppen for nationale bestemmelser, hvis mandat dækker alle sektorer. Den nye arbejdsgruppe har siden foråret 1999 undersøgt, hvorvidt og hvordan regnskabsdisciplinerne kan anvendes på andre erhvervstjenesteydelser, og gjort sig overvejelser over retningslinjer for nationale bestemmelser for alle andre servicesektorer eller diverse sektorer.

Udgangspunktet for arbejdsgruppens arbejde er artikel VI i GATS, som omfatter nationale bestemmelser.

Af artikel VI i GATS og arbejdet med regnskabsdisciplinerne fremgår det klart, at målet med WTO-arbejdet med nationale bestemmelser ikke er at afskaffe dem eller true WTO-medlemmernes frihed til at handle inden for deres egen politik. Legitime mål (som f.eks. forbruger- og miljøbeskyttelse) drøftes, men man forsøger ikke at indsnævre listen over disse mål. Målet er tværtimod at gennemføre nationale bestemmelser, således at målet nås med instrumenter, der er mindre handelsfordrejende.

Kommissionen kan derfor bekræfte, at den vil sikre, at WTO-medlemmernes rettigheder til at regulere og indføre nye bestemmelser vedrørende levering af tjenesteydelser på deres respektive territorier for at realisere nationale politiske mål som anerkendt i præamblen til GATS tilgodeses under WTO-drøftelser om spørgsmålet. Det er en forudsætning for et vellykket udfald af forhandlinger om tjenesteydelser baseret på gensidig tillid mellem alle WTO-medlemmer. Det er op til WTO-medlemmerne selv at fastlægge deres nationale politiske mål.

GATS byder på en række instrumenter til gradvis at mindske eventuelle hindringer af mange forskellige bestemmelser eller uegnet regulering, som til fulde respekterer WTO-medlemmernes reguleringsfrihed. Medlemmerne kan udvikle discipliner for nationale bestemmelser for at sikre, at nationale bestemmelser ikke skaber unødvendige hindringer for handelen med tjenesteydelser. De har også mulighed for at forhandle eller anerkende andre medlemmers bestemmelser.

Kommissionen kan bekræfte, at fleksibiliteten med hensyn til at påtage sig specifikke forpligtelser vedrørende markedsadgang og national behandling, som er et grundlæggende træk ved GATS, også vil blive beskyttet. Medlemmerne påtager sig på basis af deres nationale bestemmelser specifikke forpligtelser, som de skal overholde, og som ikke må undermineres af nye eller anderledes bestemmelser. De har dog mulighed for at forhandle om ændringer af deres forskellige tilsagn, som det passer dem. Endelig kan de på grundlag af de generelle undtagelser i artikel XIV vedtage alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte den offentlige sædelighed eller grundlæggende samfundsinteresser eller menneskers, dyrs og planter liv og sundhed.

(2000/C 303 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2461/99

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(16. december 1999)

Om: Rådets holdning til projektet om »Europamuseet«

Under et symposium om »Europamuseet«, som fandt sted den 21.-22. oktober i nærværelse af Kommissionens formand, Romano Prodi, har visse politikere givet tilsagn om deres støtte til etablering af et museum i Europa-Parlamentet. Prisen anslås til 1 mia BFR, hvoraf Europa-Parlamentet, Den Belgiske Føderation og den private sektor efter forlydender vil yde en tredjedel hver. Det historiske udgangspunkt for den permanente udstilling skal være Karl den Stores Rige.

1. Er Rådet bekendt med initiativet fra foreningen bag »Europamuseet« om at lade Europa-Parlamentet huse et sådant museum, som det kan sluttes af tilstedeværelsen af Kommissionens formand under symposiet? I bekræftende fald, hvornår og af hvem er Rådet underrettet om projektet?
2. a) Hvilke målsætninger med hensyn til museets etablering og indholdsmæssige koncept har Rådet fået meddelelse om fra foreningen bag »Europamuseet«?
- b) Hvem er ifølge museumsforeningen ansvarlig for museets drift og tilrettelæggelse?
3. Har Rådet givet tilsagn om finansiel eller materiel støtte til museumsforeningen i forbindelse med tanken om at lade Europa-Parlamentet huse et museum? I bekræftende fald, hvilke konkrete tilsagn er der tale om (støtte, lokaler, m.m.) og hvad er Rådets begrundelse for denne støtte? I benægtende fald, hvorfor ønsker Rådet ikke at støtte foreningen bag »Europamuseet«?
4. Går Rådet ind for beslutningen om at betragte Karl den Stores Rige som det historiske udgangspunkt for museets permanente udstilling? I bekræftende fald, tilsidesætter man ikke derved de vigtige bidrag, som den græsk-romerske kultur og Byzans har ydet til den europæiske begrebsverden, som det blev påpeget af den græske kulturminister? I benægtende fald, hvilken indholdsmæssig koncept anser Rådet for hensigtsmæssig for at give et Europamuseum et korrekt og alsidigt indhold?

5. Vil Rådet opfordre initiativtagerne til at sikre, at Den Belgiske Føderations sproglove overholdes korrekt og fuldstændigt i museet, eftersom disse love kan betragtes som en form for gensidig respekt for sprog og kultur? I benægtende fald, hvorfor ikke, da manglende overholdelse af sproglovene skader den gensidige respekt for sprog og kultur i Den Belgiske Føderation?

Svar

(10./11. april 2000)

På samlingen den 23. november 1999 orienterede den græske delegation Rådet om projektet om etablering af et Europamuseum. Rådet noterede sig ved den lejlighed de betænkeligheder, som den græske delegation havde med hensyn til projektets mål og prioriteringer, således som den privatretlige belgiske forening, som står bag, har forestillet sig dem.

Rådet har aldrig haft direkte kontakter med den pågældende nonprofitorganisation.

Rådet erindrer det ærede medlem om, at Fællesskabet i henhold til traktaten bidrager til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet de respekterer den nationale og regionale mangfoldighed og samtidig fremhæver den fælles kulturarv.

Det er inden for rammerne af denne bestemmelse i traktaten, at Rådet vil fastlægge en passende holdning, hvis det får sagen forelagt direkte.

(2000/C 303 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2479/99

af Luigi Vinci (GUE/NGL) og Fiorella Ghilardotti (PSE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Direktiv 96/67/EF

1. Med skrivelse af 7. september 1999 meddelte Robert Coleman, generaldirektør for Kommissionens GD VIII (transport), den italienske regering sine forbehold med hensyn til foreneligheden af visse bestemmelser i lovdekret nr. 18 af 13. januar 1999 med EU-bestemmelserne. Efter hans mening var artikel 13, 14 og 20 i lovgivningsdekretet om krav til egnetheden af leverandører af ground handling-ydelser og om social beskyttelse en hindring for den åbning af markedet, som Rådets direktiv 96/67/EF tilsigter.

2. I henvisning 6 i Rådets direktiv bekræftes imidlertid medlemsstaternes ret til på baggrund af nærhedsprincippet at tage hensyn til sektorens særlige nationale karakter. I betragtning 10 bekræftes medlemsstaternes ret til at gennemføre direktivet gradvis. I betragtning 8 bekræftes nødvendigheden af at tage hensyn til arbejdsforholdene, dvs. de gældende vilkår i lufthavnene. I betragtning 24 bekræftes medlemsstaternes ret til at sikre et passende socialt beskyttelsesniveau for de ansatte i de virksomheder, der leverer ground handling-ydelser. Endelig bekræftes i artikel 18 medlemsstaternes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagernes rettigheder.

3. Det er velkendt, at på baggrund af den store arbejdsløshed hører beskyttelse af beskæftigelsen og af arbejdstagerne til de væsentligste bekymringer hos EU's hovedinstitutioner — Rådet, Kommissionen og Parlamentet.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående og den åbenlyst vilkårlige karakter af Robert Colemans skrivelse af 7. september 1999 til den italienske regering oplyse, om den agter at træffe foranstaltninger med henblik på, at denne sag behandles under meget nøje overholdelse af EU-direktivets bogstav og principper, og endvidere oplyse, hvilken holdning den agter at indtage over for tjenestemænd, der i lighed med Robert Coleman, som arbejder for Kommissionen selv, i den grad overskrider grænserne for deres kompetence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. februar 2000)

Kommissionen er Fællesskabets restsystems vogter, og som sådan skal den overvåge den korrekte anvendelse af traktaten, og de dispositioner, institutionerne træffer på grundlag af traktaten. Den skal ikke blot overvåge, at direktiverne indføres i national lovgivning, men også at de nationale bestemmelser respekterer substansen i de bestemmelser, der er vedtaget på EF-niveau.

Artikel 18 i Rådets direktiv 96/67/EF af 15. oktober 1996⁽¹⁾ om adgang til ground handling-markedet i Fællesskabets lufthavne, fastsætter, at medlemsstaterne kan træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagernes rettigheder og tilgodese miljøhensyn, men også at disse foranstaltninger skal træffes med forbehold af direktivets bestemmelser og de øvrige bestemmelser i fællesskabsretten. Formålet med direktivet er at sikre fri adgang til levering af ground handling-ydelser, både hvad angår egenhandling og levering af tjenesteydelser fra tredjemand. Denne åbning foregår gradvist efter den tidsplan, der er fastsat af artikel 1 i direktivet. Det lovdekret, der gennemfører direktivet må, under overholdelse af denne retsramme, ikke forhindre anvendelsen af princippet om fri adgang ved at indføre restriktive bestemmelser for den pågældende sektor.

Bestemmelserne i det dekret, der gennemfører direktivet i national ret, og gør det muligt for myndighederne at begrænse denne frie markedsadgang under udvælgelsesproceduren ved at give dem udstrakte beføjelser i denne forbindelse er i modstrid med direktivets formål, således som det fremgår af betragtning 14 og 15 og forekommer i modstrid med bestemmelserne i artikel 6, 7, 11, 14 og 18. Kommissionen er derfor forpligtet til, som fastsat i EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169) at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre korrekt gennemførelse og anvendelse af fællesskabsnormen. Den skrivelse til de italienske myndigheder, som der henvises til, er blevet skrevet netop med henblik på at sikre en sådan overensstemmelse.

⁽¹⁾ EFT L 272 af 25.10.1996.

(2000/C 303 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2496/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Foranstaltninger med henblik på at øge mulighederne for at søge lægehjælp på EU-plan

Vi kender alle de enkelte medlemsstaters indvendinger mod forslaget om at give deres egne borgere tilladelse til at lade sig lægebehandle i udlandet på patientoprindelseslandets regning i situationer, hvor de samme behandlinger ikke kan tilbydes effektivt på nationalt plan.

Imidlertid ved vi også, at hindringer af bureaukratisk og rent udgiftsmæssig art ofte blokerer disse såkaldte håbets rejser, også når de er virkelig berettigede.

Kan Kommissionen oplyse, hvad der på EU-plan kan gøres for at gøre det muligt eller i det mindste lettere for unionsborgerne gratis eller på acceptable betingelser at lade sig behandle på et hvilket som helst fællesskabshospital, således at dette ikke, som i dag, er forbundet med meget høje udgifter?

Ville det være muligt at oprette en europæisk fond til ovennævnte formål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. januar 2000)

Det stillede spørgsmål handler om den mulighed, som EU's borgere har for at få lægehjælp i en anden medlemsstat end den stat, hvor de har deres bopæl. Denne mulighed hviler på to retsprincipper.

Hvad angår de sociale sikringsordninger, der er nævnt i artikel 42 (tidligere artikel 51) i EF-traktaten, er reglerne, der skal koordinere de nationale systemer vedrørende de sociale sikringsordninger, indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾, og i forordning om gennemførelse (EØF) nr. 574/72⁽²⁾. I artikel 22, stk. 1, litra c), i forordning (EØF) nr. 1408/71 fastlægges lige nøjagtig den situation, der opstår, når den person, der er forsikret i én medlemsstat, rejser til en anden medlemsstat for der at modtage lægehjælp og få lægemidler, der indgår i en »normal behandling«. Det kræver, at den berørte person får en forhåndsgodkendelse fra sin egen sygesikring for at kunne få alle påløbne udgifter refunderet. Tilladelsen gives ved udstedelse af formular E 112. I dette tilfælde fastlægger artikel 22, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71, at denne tilladelse » kan ikke nægtes, når den pågældende behandling er opført under de ydelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor vedkommende er bosat, og såfremt denne behandling under hensyn til den pågældendes aktuelle helbreds-tilstand og udsigterne for sygdommens udvikling ikke kan ydes inden for den frist, der normalt er nødvendig for at opnå denne behandling i den medlemsstat, hvor han er bosat.« I kraft af denne bestemmelse indeholder den nævnte ordning om tilladelse altså en forpligtelse for medlemsstaterne til i konkrete tilfælde at give tilladelse, og bestemmelsen overlader frit spillerum til medlemsstaterne med hensyn til bevilling eller afslag på tilladelser i de øvrige tilfælde. Det skal ydermere nævnes, at som følge af EU-bestemmelserne garanteres »normal« lægebehandling altid af den institution, der findes på opholdsstedet, » i henhold til gældende lovbestemmelser« og påhviler dermed i sidste ende medlemsstaten.

Hvad angår frihedsrettighederne inden for det indre marked, nærmere bestemt de frie varebevægelser jf. artikel 28 (tidligere artikel 30) i EF-traktaten og den frie bevægelighed for tjenesteydelser jf. artikel 49 (tidligere artikel 59) i EF-traktaten, har EF-domstolen afsagt dom den 28. april 1998 i forbindelse med to præjudicielle sager (Kohll og Decker, C-158/96 og C 120/95). I disse retsafgørelser har domstolen stadfæstet, at en national lovgivning inden for området social sikring ikke kan forhindre, at frihedsrettighederne inden for det indre marked anvendes, og domstolen har vurderet, at betingelsen om forhåndsgodkendelse for refusion af udgifter til briller og tandlægebehandling ikke er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen (i henhold til hvilken der garanteres frie varebevægelser og fri bevægelighed for tjenesteydelser), så længe denne tilladelse ikke kræves på nationalt plan. Man har ret til lige behandling, uden at der skelnes mellem en national eller en tværnational situation. I modsætning til artikel 22 i forordning (EØF) nr. 1408/71, giver princippet om lige behandling den medlemsstat, som personen tilhører, mulighed for at bibeholde alle restriktioner i forbindelse med reglerne og indebærer hverken en udtrykkelig ret til refusion, hvis der i medlemsstaten ikke findes regler herom for nationale tilfælde, eller ret til refusion af samtlige omkostninger, der måtte være opstået ved en lægebehandling. Dog kan man ikke nægte bistand fra institutioner inden for den sociale sikring med den begrundelse, at det drejer sig om en tværnational situation. Imidlertid har domstolen anerkendt, at der er mulighed for at give afslag under hensyntagen til den offentlige sundhed, jf. artikel 30 (tidligere artikel 36) og 46 (tidligere artikel 56) i EF-traktaten, i det omfang hvor en opretholdelse af en behandlingskapacitet eller sikring af den lægelige kompetence i den pågældende stat er af vital betydning for den offentlige sundhed, endog for befolkningens overlevelse i den berørte medlemsstat. Ligeledes har domstolen tilladt restriktioner, når det er godtgjort, at der er tale om en alvorlig risiko for at destabilisere det økonomiske system i forbindelse med de sociale sikringsordninger i en medlemsstat.

Følgelig fremgår det af fællesskabsbestemmelserne om det indre marked og af bestemmelserne inden for social sikring, at fællesskabsretten ikke i øjeblikket giver Fællesskabet mulighed for at træffe foranstaltninger, der vedrører finansieringen af lægehjælp eller sygehusophold i medlemsstaterne. Finansieringen hører ind under medlemsstaternes kompetenceområde. Derfor er det heller ikke muligt at oprette særlige fonde i den sammenhæng.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

⁽²⁾ EFT L 74 af 27.3.1972.

(2000/C 303 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2498/99

af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Kompensation for tvungen slagtning af laks i henhold til EF-lovgivningen

Kan Kommissionen bekræfte, at der gælder en ordning for omgående, tilstrækkelig og effektiv kompensation for tvungen slagtning af laks i bedrifter, der er smittet med ISA (infektøs lakseanæmi), i henhold til direktiv 93/53/EØF⁽¹⁾ om minimumsfællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse fiske sygdomme?

Hvis det forholder sig således, kunne Kommissionen så redegøre for denne ordning og oplyse, hvorvidt den skal modsvares af en ordning med kompensation, der udbetales af den pågældende medlemsstat?

(¹) EFT L 175 af 19.7.1993, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(19. januar 2000)

Forskellige former for økonomisk kompensation er til rådighed i tilfælde af tvungen slagtning af laks på farme, som er inficeret med infektiøs lakseanæmi.

Medlemsstaterne kan give økonomisk kompensation for de tab, der er lidt. I sådanne tilfælde giver den pågældende medlemsstats myndigheder Kommissionen meddelelse om udkastet til foranstaltningerne. Ifølge retningslinjerne for gennemgangen af statsstøtte til fiskeri- og akvakultursektoren kan foranstaltninger, som har til formål at erstatte de tab, som producenterne har lidt, anses at være forenelige med fællesmarkedet, hvis myndighederne fastlægger en udryddelsesplan.

I Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet (¹) anføres i artikel 3 de dyresygdomme, for hvilke Fællesskabet kan give økonomisk kompensation i nødsituationer. Den økonomiske støtte skal udgøre 50 % af de udgifter, medlemsstaten har udbetalt i kompensation til ejerne for slagtning, destruktion af dyrene og, hvor det er relevant, deres produkter, rengøring af, insektbekæmpelse på og desinfektion af bedriften og af materiel samt destruktion af kontamineret foder og kontaminerede materialer. Hvis der er truffet afgørelse om vaccination, skal støtten udgøre 100 % af udgifterne til vaccine og op til 50 % af udgifterne til selve vaccinationen. Infektiøs lakseanæmi er dog ikke på listen over sygdomme, som kan udløse kompensation. Hvis denne sygdom skal omfattes af listen, skal Kommissionen træffe afgørelse herom i overensstemmelse med procedurerne i Den stående Veterinærkomité.

I artikel 24 i Rådets beslutning 90/424/EØF indføres en EF-finansieringsforanstaltning til udryddelse og overvågning af visse sygdomme. Tildeling af en kompensation afhænger af, at de årsprogrammer, som medlemsstaterne skal indgive, godkendes. Disse programmer skal omfatte de fornødne finansielle oplysninger, især de anslåede samlede årlige udgifter til programmets gennemførelse. Omfanget af Fællesskabets finansielle bidrag skal i dette tilfælde fastsættes til 50 % af medlemsstaternes udgifter i form af godtgørelse til ejerne for nedslagning af dyr. Infektiøs lakseanæmi er dog ikke på listen over sygdomme omfattet af artikel 24. Hvis denne sygdom skal omfattes af listen, skal Rådet træffe afgørelse herom på grundlag af et forslag fra Kommissionen. Kommissionen vil undersøge, om det er relevant at tage initiativ til at lade infektiøs anæmi være omfattet af en af de lister, der refereres til i beslutning 90/424/EØF.

Fra den 1. januar 2000 kan medlemsstaterne i deres programmer ifølge artikel 15 i det nye finansielle instrument til udvikling af fiskeriet fremme udryddelsen af patologiske risici ved sygdomme i akvakultur. Reglerne giver mulighed for et maksimalt finansielt bidrag på 35 % i områder under mål nr. 1 og 15 % i andre områder. Ved udarbejdelsen af reglerne til gennemførelse af det nye finansielle instrument til udvikling af fiskeriet næste år fastlægger Kommissionen nærmere regler for denne støtte.

(¹) EFT L 224 af 18.8.1990, som sidst ændret ved beslutning 94/370/EF (EFT L 168 af 2.7.1994).

(2000/C 303 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2506/99

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(22. december 1999)

Om: Tilladte grænseværdier for aflatoxin i paranødder, der importeres i EU

Kan Kommissionen oplyse:

1. på hvilke videnskabelige undersøgelser den bygger sin afgørelse om at tillade en maksimalgrænseværdi for aflatoxin i paranødder på 4 milliardtedele (ppb), når den amerikanske grænseværdi er 20 ppb?

2. Er EU's maksimalgrænseværdi for jordnødder højere end for paranødder?
3. Hvilke konsultationer blev der ført med producenter af paranødder, inden EU's beslutning blev truffet?
4. Hvilken EU-støtte er der blevet tilbudt producenterne, således at de kan træffe foranstaltninger for at sikre, at færre nødder berøres heraf?
5. Hvor mange måneder i forvejen fik producenterne meddelelse om den pågældende beslutning?
6. Har EU planer om at tilbyde kompensation til producenterne i 2000, når de ikke længere kan sælge en stor del af deres afgrøder til det europæiske marked?
7. Er EU klar over, at EU's beslutning kan begrænse visse skovbefolkningers indkomst betydeligt og tvinge dem til at udnytte skoven på en mindre miljøvenlig måde?
8. Er Kommissionen villig til at trække denne beslutning tilbage, indtil der er foretaget en undersøgelse af dens virkning på regnskovens befolkninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. februar 2000)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1525/98 af 16. juli 1998 om ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 194/97 af 31. januar 1997 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i levnedsmidler⁽¹⁾ fastsætter grænseværdier for aflatoxin B1 og den samlede mængde aflatoxiner i jordnødder, nødder, herunder paranødder, tørret frugt, cerealier og produkter, som er fremstillet af disse varer, samt for aflatoxin M1 i mælk.

1. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (VKL) afgav den 23. september 1994 en udtalelse om aflatoxiner, ochratoksin A og patulin⁽²⁾. Vedrørende aflatoxiner udtalte komitéen på det tidspunkt, at aflatoxiner er genotoksiske carcinogener.

I forbindelse med denne type carcinogener er det den generelle holdning, at der ikke kan fastsættes nogen nedre grænseværdi, som forhindrer dannelse af tumorer. Med andre ord er det kun en eksponering på nul, der ikke medfører nogen risiko.

Dette var i overensstemmelse med nye vurderinger fra (IARC)⁽³⁾ (1993) i forbindelse med aflatoxiners carcinogenicitet og genotoksicitet. På baggrund af de mange rapporter om risikovurdering kan det fastslås, at selv en meget begrænset eksponering for aflatoxiner, dvs. 1 nanogram pr. kilogram (ng/kg) kropsvægt pr. dag eller mindre kan øge risikoen for leverkræft.

VKL drøftede påny aflatoxiners toksikologi på det 108. pleanarmøde i september 1997⁽⁴⁾ på baggrund af en vurdering fra Den Fælles FAO/WHO-ekspertgruppe for Tilsætningsstoffer til Levnedsmidler (Joint FAO/WHO Expert Committee on Food Additives — JECFA)⁽⁵⁾. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler værdsatte den store indsats, JECFA har gjort for at udarbejde en kvantitativ risikovurdering ved at kombinere oplysninger om carcinogene risici og den menneskelige eksponering, men noterede sig også de mange begrænsninger og antagelser, som denne metode indebærer og som klart fremgår af rapporten. Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler noterede sig, at JECFA med følgende udtalelse ikke drager aflatoxiners toksikologi i tvivl: »aflatoxiner er blandt de farligste kendte mutagene og carcinogene stoffer«, samt at adskillige udsagn fra JECFA er i overensstemmelse med udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler vedrørende aflatoxiner fra 1994, og man konkluderede, at denne udtalelse stadig er relevant.

På grundlag af denne vurdering mener man, at fastsættelse af grænseværdier sammen med forholdsregler med henblik på at forhindre forurening bidrager til at beskytte forbrugerne. Disse grænseværdier skal fastsættes så lavt som det med rimelighed kan opnås.

2. For jordnødder, nødder, herunder paranødder, tørret frugt, cerealier og forarbejdede produkter heraf til direkte konsum eller til anvendelse som ingredienser i levnedsmidler er grænseværdien for den samlede mængde aflatoxiner (B1 + B2 + G1 + G2) 4 mikrogram pr. kilogram ($\mu\text{g}/\text{kg}$) og for aflatoxin B1 2 $\mu\text{g}/\text{kg}$. Ubehandlede nødder kan underkastes sortering eller anden fysisk behandling, som kan reducere aflatoxinindholdet, med henblik på at opnå det endelige forbrugsprodukt. Under hensyntagen til denne behandling er der fastsat højere grænseværdier for nødder, herunder paranødder (10 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for den samlede mængde aflatoxin og 5 $\mu\text{g}/\text{kg}$ for aflatoxin B1), som skal underkastes sortering eller anden fysisk behandling før direkte konsum eller anvendelse som ingredienser i levnedsmidler. Grænseværdierne for ubehandlede

jordnødder er fastsat til 15 ppb (parts per billion) for den samlede mængde aflatoxin og 8 ppb for aflatoxin B1, hvilket er i overensstemmelse med de grænseværdier, der er godkendt i henhold til Codex Alimentarius⁽⁶⁾, og fordi der findes tilstrækkelig dokumentation for, at et niveau på 15 ppb i ubehandlede jordnødder ved sortering kan reduceres til 4 ppb i det endelige forbrugsprodukt. Det overvejes i øvrigt at fastsætte en grænseværdi på 15 ppb for ubehandlede nødder, herunder paranødder, og tørret frugt, hvis der inden den 1. juli 2001⁽⁷⁾ foreligger oplysninger om, at der anvendes effektive sorteringsmetoder eller andre fysiske behandlingsmetoder, som kan reducere et aflatoxinindhold på 15 ppb i ubehandlede nødder og tørret frugt til den grænseværdi, der er fastsat for produkter beregnet til direkte konsum eller anvendelse som ingredienser i levnedsmidler. Sådanne oplysninger foreligger endnu ikke.

3., 5., 6. Udkastet til foranstaltninger blev meddelt Verdenshandelsorganisationen (WTO) ved meddelelse G/SPS/N/EEC/51, dateret den 8. januar 1998 med en frist for fremsættelse af bemærkninger den 20. marts 1998. De kompetente myndigheder i WTO-medlemsstaterne blev således officielt orienteret om udkastet til foranstaltningerne i januar 1998. De godkendte foranstaltninger er offentliggjort i EF-Tidende⁽⁸⁾, og der blev den 14. oktober 1998 sendt et svar til WTO på de bemærkninger, der blev fremsat under høringen. Foranstaltningerne trådte i kraft den 1. januar 1999. Det er Kommissionens overbevisning, at de nationale myndigheder skal sørge for, at de indenlandske producenter af paranødder får meddelelse om de regler, der er gældende i de lande, hvortil de eksporterer deres produkter.

De grænseværdier, der blev fastsat på fællesskabsniveau ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1525/98, erstattede og harmoniserede medlemsstaternes eksisterende nationale grænseværdier for aflatoxiner. De lande, der importerer flest paranødder, havde allerede i begyndelsen af 1990'erne fastsat grænseværdier, som svarede til Fællesskabets grænseværdier for paranødder. Det kan derfor med en vis rimelighed antages, at importen af paranødder til Fællesskabet ikke blev berørt i særligt stort omfang i forhold til tidligere, da Fællesskabets grænseværdier, som erstattede de eksisterende nationale grænseværdier for aflatoxiner, trådte i kraft den 1. januar 1999.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at der ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger er nogen grund til at trække forordning (EF) nr. 1525/98 tilbage.

4., 7. Kommissionen er fuldt ud klar over betydningen af produktionen af paranødder for de lokale producenters sociale forhold og for bevarelsen af Amazon-skoven. Under de tekniske samarbejdsprogrammer er Kommissionen derfor sammen med de involverede lande, herunder også Brasilien, ved at undersøge, hvilken teknisk og økonomisk støtte, der kan ydes med henblik på at opretholde produktionen af paranødder som et middel til at bevare Amazon-regnskovens biologiske diversitet, forbedre paranøddernes kvalitet med hensyn til aflatoxinindholdet og forbedre de små, lokale producenters sociale forhold. Disse mål er dog sekundære i forhold til at beskytte de europæiske forbrugere mod den med aflatoxinforurening forbundne fare for folkesundheden.

(¹) EFT L 201 af 17.7.1998.

(²) Rapporter fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler, 35. serie.

(³) Det Internationale Kræftforskningscenter.

(⁴) Referat af det 108. møde i Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler den 18.-19. september 1997 i Bruxelles.

(⁵) Det Fælles FAO/WHO-ekspertudvalg for Tilsætningsstoffer i Levnedsmidler (JECFA), 49. møde, Rom, den 17.-26. juni 1997, resumé og konklusioner, bilag.

(⁶) ALINORM 99/12, Rapport om det 30. møde i Codex-komiteén for Tilsætningsstoffer til Levnedsmidler og Forurenende Stoffer, Haag, Nederlandene, den 9.-13. marts 1998, afsnit 64-72 og bilag X.

(⁷) Kommissionens forordning (EF) nr. 1566/1999 af 16. juli 1999 om ændring af forordning (EF) nr. 194/97 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i levnedsmidler (EFT L 184 af 17.7.1999, s.17).

(⁸) EFT L 201 af 17.7.1998.

(2000/C 303 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2516/99

af Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen

(22. december 1999)

Om: Direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle

Direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾, om beskyttelse af vilde fugle er nu 20 år gammelt, og da det aldrig har været taget op til ny behandling eller er blevet ændret, er der nu brug for en dybtgående revision deraf.

I årenes løb er man gået over til et regelsæt, som kun foreskriver absolutte forpligtelser, i stedet for som tidligere et direktiv som ovenstående, som f.eks. i artikel 9 giver mulighed for fravigelse, for så vidt angår selektiv indfangning af bestemte fuglearter i mindre mængder, idet det overlades til den enkelte medlemsstat at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre direktivets mål.

I betragtning af at direktivet i bilag II indeholder en liste over arter, der er omfattet af beskyttelsen, og at alle de andre, som ikke er medtaget på listen, automatisk er udelukket fra dens arbejdsområde, kan Kommissionen da sørge for at revidere direktiv 79/409 for at sikre en effektiv beskyttelse af de vilde fugle og disses habitat i lyset af de biologiske og biogeografiske ændringer, der har fundet sted i Europa?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. januar 2000)

Direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle er blevet ændret flere gange, f.eks. ved direktiv 85/411/EØF af 25. juni 1985 (¹), direktiv 91/244/EØF af 6. marts 1991 (²), direktiv 94/24/EF af 8. juni 1994 (³) og direktiv 97/49/EF af 29. juli 1997 (⁴) (for ikke at nævne ændringerne som følge af Grækenlands, Spaniens og Portugals tiltrædelse).

Anvendelsesområdet for direktiv 79/409/EØF omfatter alle arter vilde fugle på medlemsstaternes område i Europa, hvor traktaten finder anvendelse. Artikel 1 i direktivet fastsætter, at alle fuglearter, som i vild tilstand har deres naturlige ophold på området er omfattet af direktivet. Det dækker bevarelse, forvaltning og regulering af de pågældende arter og fastsætter regler for udnyttelse af de nævnte arter. Artikel 5 fastsætter, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at indføre en generel ordning til beskyttelse af alle de i artikel 1 omhandlede fuglearter, herunder især forbud mod: a) forsætligt at dræbe eller indfange dem, uanset hvilken metode der anvendes; b) forsætligt at ødelægge eller beskadige deres reder og æg samt fjerne deres reder; c) at indsamle deres æg i naturen og opbevare disse, også selvom de er tomme; d) forsætligt at forstyrre fuglene navnlig i yngletiden, i det omfang, en sådan forstyrrelse har væsentlig betydning for formålet med dette direktiv; e) at være i besiddelse af fugle af arter, som det ikke er tilladt at jage og indfange.

Udover dette generelle beskyttelsessystem for alle arter vilde fugle giver artikel 4 arter, som er anført i bilag I, særlige beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til deres levesteder for at sikre, at de kan overleve og formere sig i deres udbredelsesområde. Artikel 7 fastsætter, at de i bilag II nævnte arter under hensyn til bestandens størrelse såvel som arternes geografiske udbredelse og formeringsevne inden for Fællesskabet som helhed kan jages i overensstemmelse med den nationale lovgivning forudsat beskyttelsesforanstaltningerne i deres leveområde ikke bringes i fare (arterne i bilag II/1 kan jages på det geografiske hav- og landområde, hvor dette direktiv finder anvendelse, mens arterne i bilag II/2 kun kan jages i de medlemsstater, hvor dette er angivet). Artikel 9, som det ærede medlem henviser til, anfører de krav og betingelser i henhold til hvilke afvigelser til direktivets bestemmelser kan tillades.

Alle vilde fuglearter er derfor beskyttet af et generelt beskyttelsessystem i henhold til direktiv 79/409/EØF. De arter, der er opført i bilag I er endvidere beskyttet af et strengere system. Arterne i bilag II af et mindre strengt system. Afvigelser fra direktivets bestemmelser kan godkendes under strenge betingelser. Hvis direktivets bestemmelser gennemføres korrekt af medlemsstaterne, garanteres beskyttelsen af alle vilde fuglearter i Europa, samtidig med at det kan finde fornuftig anvendelse og medføre økologisk afbalanceret kontrol. Kommissionen mener derfor, at det på nuværende tidspunkt ikke er berettiget at foretage en grundlæggende ændring af direktiv 79/409/EØF.

(¹) EFT L 233 af 30.8.1985.

(²) EFT L 115 af 8.5.1991.

(³) EFT L 164 af 30.6.1994.

(⁴) EFT L 223 af 13.8.1997.

(2000/C 303 E/064)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2518/99
af Gianfranco Dell'Alba (TDI) til Kommissionen**

(22. december 1999)

Om: Anvendelse af laserinstrumenter i byen Modena

I mange år er der i Modena blevet anvendt lasergeværer (der for nylig er blevet omdøbt til »laserinstrumenter«) for at holde stære, duer og andre fugle væk fra bymidten.

Selv om talrige borgere og foreninger har protesteret og også på europæisk plan har taget forskellige initiativer mod denne fremgangsmåde, fortsætter skyderiet.

De italienske myndigheder har i maj 1997 (Indenrigsministeriet) og december 1997 (Sundhedsministeriet) erklæret disse laserinstrumenter for farlige i henhold til de europæiske bestemmelser CEI EN 60825.

Ovennævnte regler, som gælder produktion og anvendelse af laser, omfatter udelukkende tre anvendelsesområder, nemlig:

- industri
- telekommunikation
- lægevidenskab

Disse anvendelsesområder omfatter således ikke den måde hvorpå lasergeværene anvendes i Modena kommune og sandsynligvis også i andre byer. De laserinstrumenter, der anvendes i Modena, er forsynet med et optisk system, der reguleres manuelt, men som ikke er beskrevet i det franske producentfirma Desmans brugsanvisninger. Der henvises endvidere til Ritt Bjerregaards svar for Kommissionen af 28. januar 1997 (E-3175/96)⁽¹⁾ og 16. december 1997 (E-3800/97)⁽²⁾ på to skriftlige forespørgsler af Tamino om emnet.

Har Kommissionen modtaget de ønskede supplerende oplysninger, bl.a. om sikkerheden for dels beboerne i Modena dels for det personale, som skal håndtere udstyr som f.eks. disse laserinstrumenter, fra de italienske myndigheder, som er forpligtet til at give disse oplysninger jf. artikel 9 i direktiv 79/409/EØF⁽³⁾?

Mener Kommissionen ikke, at det er presserende nødvendigt at foretage en inspektion på stedet, eftersom denne fremgangsmåde stadig anvendes, og at de italienske myndigheder om nødvendigt skal have pålæg om at overholde fællesskabsbestemmelserne på området i fuldt omfang?

⁽¹⁾ EFT C 186 af 18.6.1997, s. 41.

⁽²⁾ EFT C 187 af 16.6.1998, s. 59.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. februar 2000)

For så vidt angår de arbejdstageres sundhed og sikkerhed, der håndterer apparater såsom laserinstrumenter, henviser Kommissionen det ærede medlem til Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler E-3175/96 og E-3800/97 af Gianni Tamino. Det er de italienske myndigheders opgave at sikre passende kontrol med og overvågning af de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiverne om »sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen« i national lovgivning. De pågældende berørte parter bør således rette henvendelse til disse myndigheder.

For så vidt angår artikel 9 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, har de italienske myndigheder meddelt Kommissionen, at foranstaltningerne ikke forårsager nogen større forstyrrelse for de pågældende arter af vilde fugle. Foranstaltningerne udføres efter reproduktionsperiodens afslutning, og fuglene hverken såres eller dræbes. Da der følgelig ikke sker nogen væsentlig forstyrrelse, finder artikel 9 i direktiv 79/409/EØF ikke anvendelse.

Kommissionen finder, at de modtagne oplysninger i forbindelse med det pågældende direktiv er fuldt ud tilfredsstillende og anser således denne sag for afsluttet.

Der blev i foråret 1998 sendt et brev med supplerende oplysninger til svaret på skriftlig forespørgsel E-3800/97 direkte til Gianni Tamino.

(2000/C 303 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2519/99
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(22. december 1999)

Om: Konkurs for firmaet IMEG (Lucca)

Firmaet IMEG (marmor- og granitvirksomhed) er en af de største virksomheder i verden inden for udvinding og forarbejdning af marmor. I området Apuo-Versiliese råder firmaet over marmorbrud, som dækker over 60 % af marmorområdet og beskæftiger 180 arbejdere fra tre forskellige kommuner, nemlig Carrara, Manciano og Massarosa.

Den 2. april 1999 blev firmaet erklæret konkurs, og arbejderne blev fyret. De to auktioner, der var fastlagt med henblik på et samlet salg af hele industrianlægget, blev aflyst, og den 13. november 1999 blev firmaet sat på auktion og opdelt i to separate dele.

1. Kan Kommissionen oplyse, om der findes nogen fællesskabsbestemmelser om beskyttelse af industri-anlæg som en helhed især i forbindelse med det nødvendige i at sikre beskæftigelsen?
2. Findes der finansielle støtteforanstaltninger til udvikling og omstrukturering af industrivirksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. februar 2000)

1. Der er tre direktiver, der kan komme på tale i den situation, der er beskrevet i forespørgslen. Direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977, som ændret ved direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998, om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om beskyttelse af arbejdstagere ved arbejdsgiverskift, især ved at sikre, at deres rettigheder sikres.

Direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽²⁾ har til formål at beskytte arbejdstagerne i tilfælde af kollektiv afskedigelse. Det indeholder bestemmelser om, at arbejdstagerrepræsentanter skal informeres og konsulteres, før en beslutning om afskedigelse træffes, og at myndighederne skal informeres om disse planlagte afskedigelser. Formålet er at undgå kollektive afskedigelser.

Direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens⁽³⁾ sikrer betaling af arbejdstagernes tilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens.

2. Strukturfondene kan samfinansiere industriomstillingsprojekter som det, der er omtalt af det ærede medlem, såfremt de er beliggende i et støtteberettiget område. Der kan også ydes finansiell støtte til uddannelse af arbejdsløse med henblik på at lette deres reintegrering på markedsmarkedet. I den henseende, nemlig hvad angår mål nr. 2, afventer Kommissionen de italienske myndigheders reviderede forslag i overensstemmelse med de regler, der er gældende for den næste programmeringsperiode (2000-2006)⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽³⁾ EFT L 283 af 28.10.1980.

⁽⁴⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 303 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2528/99
af Jürgen Zimmerling (PPE-DE) til Kommissionen

(4. januar 2000)

Om: Størrelsen af udgifterne til genopbygningen af Kosovo

På grundlag af de foreliggende oplysninger anslår Rådet, at genopbygningsstøtten til Kosovo vil udgøre 500 mio. EUR. Dette beløb skal i det væsentlige tages fra budgettet for udviklingsbistand. Ordføreren for Udvalget om Udvikling og Samarbejde, Carlotti, har meddelt, at overslaget over udgifterne på 500 mio. EUR udelukkende beror på skøn.

I hvor stor udstrækning kan Balkan-koordinatoren Bodo Hombach ud fra den viden, han må have erhvervet i sit arbejde, komme med oplysninger om de faktiske hidtidige og fremtidige udgifter til genopbygningen af Kosovo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. februar 2000)

I november 1999 foretog Kommissionen og Verdensbanken en fælles vurdering benævnt Towards Stability and Prosperity, a programme for reconstruction and recovery in Kosovo⁽¹⁾. Behovsvurderingen for Kosovo er endvidere baseret på forskellige input, navnlig Kommissionens skadesvurderingsmission (gennemført af den internationale styringsgruppe, IMG), såvel som redegørelser fra De Forenede Nationers overgangsadministration i Kosovo (UNMIK) og oplysninger fra andre vurderingsmissioner.

Hvad angår stabilitetspagtens rolle, bør det understreges, at Forbundsrepublikken Jugoslavien (og følgelig Kosovo) ikke er medlem af stabilitetspagten. Kommissionen deltager aktivt i stabilitetspagtens arbejdsgrupper, men i betragtning af stabilitetspagtens anvendelsesområde forekommer dette forum ikke at være specielt velegnet til at vurdere Kosovos behov.

Kommissæren med ansvar for forbindelser med tredjelande er hele tiden i tæt kontakt med Bodo Hombach, når det drejer sig om anliggender, der berører området generelt.

Endelig skal Kommissionen minde om, at midlerne til Kosovo i 2000 ikke bliver trukket fra udviklingsbudgettet som sådan, men fra følgende kilder — 60 mio. EUR fremførsler, 40 mio. EUR omfordelinger, 20 mio. EUR ECHO og 60 mio. EUR, der allerede var taget højde for i fleksibilitetsreserven på 180 mio. EUR i det foreløbige budgetforslag (FBF).

⁽¹⁾ Kan findes på Kommissionens og Verdensbankens fælles websted på følgende adresse: www.seerecon.org/KeyDocuments/KeyOfficialDocuments.htm.

(2000/C 303 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2529/99
af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(4. januar 2000)

Om: Udgifterne til komitologi

Ifølge EF-traktaten skal Kommissionen gennemføre de beslutninger, Rådet træffer. På Rådets foranledning kontrollerer udvalg bestående af nationale eksperter dette arbejde.

Hvor mange rådgivende udvalg, forvaltningskomiteer eller forskriftsudvalg bestående af nationale eksperter følger Kommissionens arbejde med at gennemføre EU-lovgivningen?

På hvilke områder?

Hvor store var udgifterne til disse udvalg i 1997, 1998 og 1999?

Hvor stort er bevillingsoverslaget for disse udvalg for 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(22. marts 2000)

Der er 260 udvalg, som bistår Kommissionen i udøvelsen af dens gennemførelses-beføjelser. Ud af disse 260 udvalg anvender 27 procedurer, der ikke er i overensstemmelse med afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾ og Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999⁽²⁾ (komitologi), og 233 anvender procedurer, der er i overensstemmelse med de nævnte afgørelser. Blandt de sidstnævnte udvalg benytter 189 udelukkende en enkelt procedure, 24 rådgivningsproceduren, 56 forvaltnings-proceduren og 109 forskriftsproceduren.

44 udvalg benytter 2 eller endog 3 procedurer, 21 benytter rådgivnings- og forvaltnings-proceduren, 6 rådgivnings- og forskriftsproceduren, 12 forvaltnings- og forskriftsproceduren og 5 udvalg benytter alle disse tre procedurer.

Der findes rådgivende udvalg, forvaltningskomitéer og forskriftsudvalg på næsten alle EF-traktatens områder, især på miljøområdet (mere end 40), for erhvervslivet (mere end 30), på transport- og landbrugsområdet (omkring 30 på hvert af disse områder), på sundhedsområdet (mere end 20) osv.

Det ærede medlem vil senere modtage svar på resten af sin forespørgsel.

⁽¹⁾ EFT L 197 af 18.7.1987.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999.

(2000/C 303 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2547/99 af Guido Podestà (PPE-DE) til Kommissionen

(4. januar 2000)

Om: Tidligere grænsebyer

En lang og omfattende undersøgelse med deltagelse af talrige tjenestemænd fra flere af Europa-Kommissionens generaldirektorater har vist, at Den Europæiske Unions institutioner overhovedet ikke har beskæftiget sig nærmere med grænseområdernes betingelser som en territorial og økonomisk enhed, der under processen med at skabe det fælles indre marked og i endnu højere grad ved Schengen-aftalens ikrafttræden har oplevet, at grundlaget for egne socioøkonomiske strukturer er forsvundet.

Vi er sikkert alle tilhængere af, at Den Europæiske Union skal vokse mere og mere sammen, men det er absolut vor pligt at respektere alle europæiske borgeres behov. Ved Schengen-aftalens ikrafttræden var den eneste indsats fra Fællesskabets side en særlig mobilitetsplan for toldembedsmænd, mens der intet er gjort for alle dem, der udøvede erhverv, som var afhængige af grænsens eksistens.

Mener Kommissionen ikke, at det er nødvendigt og haster med at gennemføre en tilbundsående analyse af behovene i disse særlige områder i Den Europæiske Union?

Ville det ikke være hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger med henblik på en særlig logistik og finansiel støtte til dem, der på kort sigt straffes således på grund af det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. februar 2000)

Kommissionen deler det ærede parlamentsmedlems bekymring angående de sociale sider af det indre marked og finder, at effektive markeder kun er acceptable, hvis de harmonerer med Fællesskabets sociale

målsætninger og værdier. Det snart færdigudviklede indre marked kræver en strategi, som leverer håndgribelige fordele for alle involverede parter, såvel borgere som virksomheder og dem, som er hjemmehørende i grænseområder og -byer og uanset de nærmere omstændigheder. Det er begrundelsen for, at Kommissionen har vedtaget en strategi for Den Europæiske Unions indre marked⁽¹⁾. Strategien tager højde for det indre markeds bidrag til Unionens bredere målsætninger og blev godkendt af Det Europæiske Råd i Helsinki.

Strategiens primære formål er konstant at forbedre det indre markeds effektivitet i de kommende år til fordel for både borgerne og virksomhederne. Disse interesser udelukker ikke hinanden, men opstår der konflikter, skal der skabes overensstemmelse mellem dem. Virkningerne af de foranstaltninger, der træffes i relation til det indre marked, overvåger og analyserer Kommissionen løbende ved hjælp af resultatavlen for det indre marked og Cardiff-rapporten, som foranstalter en årlig vurdering af produkt- og kapitalmarkedernes virkemåde. Cardiff-rapporten sigter mod at undersøge markederne i bred forstand, således at der så vidt muligt tages højde for markedseffektivitetens sociale virkninger.

Det vil af Cardiff-rapporten⁽²⁾ fra 2000 fremgå, at den økonomiske og sociale samhørighed mellem EU's regioner (generelt) er blevet forbedret betydeligt. Bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger i de 10 regioner med de laveste indkomster voksede fra 41 % til 50 % af EU-gennemsnittet mellem 1986 og 1996. Hertil kommer, at den geografiske koncentration af industriaktiviteterne i EU i perioden 1988-1998 stik mod forventningerne var aftagende. Dette betyder, at mindre medlemsstater og medlemsstater i EU's periferi i realiteten er vokset hurtigere end større medlemsstater.

For at sikre at EU's borgere udnytter deres rettigheder fuldt ud, er der med dialogen med borgerne og virksomhederne åbnet nye muligheder for at kommunikere med offentligheden. Via et websted og en telefonservice (gratisnummer for hver medlemsstat) kan borgerne stille spørgsmål og modtage personlig rådgivning om rettigheder og muligheder i forbindelse med det indre marked. Tilbage meldinger fra dialogen med borgerne og virksomhederne kan bidrage til at løse nogle af de problemer, som borgere og virksomheder er stødt på, når de gør forretninger eller rejser på tværs af grænserne. Dette er også med til at forbedre det interaktive element i udformningen af politikker, således at man kan forbedre det indre markeds virkemåde.

Kommissionen vil hvert år forelægge en revideret strategi vedrørende det indre marked for Parlamentet, Rådet og alle involverede parter. Den første revision forventes afsluttet i april 2000.

Hertil kommer, at der via EU-initiativet Interreg inden for de sidste 10 år er ydet ca 3 500 mio. EUR til udvikling af grænseregioner i EU. Et tilsvarende beløb kan forventes at blive afsat i den nye Interreg-periode, som løber fra 2000 til 2006. Selv om den grænseoverskridende del af Interreg primært har til formål at fjerne de hindringer, grænser skaber, er der intet til hinder for, at de medlemsstater og regioner, der deltager i et Interreg-program, anvender en del af midlerne til at yde støtte til dem, som midlertidigt bliver straffet på grund af de ændringer, som på længere sigt vil styrke det indre marked.

(1) KOM(1999) 624 endelig udg.

(2) Ref. efter vedtagelse.

(2000/C 303 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2549/99
af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(4. januar 2000)

Om: Eksklusivbetegnelser for øl

I nogle måneder har der foreligget forslag om udelukkende at forbeholde visse traditionelle betegnelser for heste for bestemte geografiske regioner. Glædeligvis har Kommissionen udtalt sig imod sådanne protektionistiske planer.

Nu er der også bestræbelser i gang for at sikre eksklusivbetegnelser for bestemte former for øl, der dermed skal have samme beskyttelse som vinarter. I modsætning til vin henviser artsbetegnelserne for øl mindre til geografisk oprindelse og mere til en bestemt fremstillings- eller brygmetode.

Hvorledes vil Kommissionen forholde sig til dette nye forsøg på protektionistisk begrænsning af verdenshandelen lige inden WTO's såkaldte Millenium-runde? Hvorledes vil den navnlig under de igangværende tiltrædelsesforhandlinger med kandidatlandene sikre, at princippet om frihandel bliver forstået og gennemført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(24. januar 2000)

Kommissionen noterer sig den velkendte bekymring, som det ærede medlem har givet udtryk for vedrørende eksklusivbetegnelser for bestemte former for øl. Under de igangværende drøftelser i Verdenshandelsorganisationen (WTO) om handelsrelaterede aspekter af intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIP-aftalen) vedrørende udarbejdelsen af et såkaldt multilateralt register til beskyttelse af vin og spiritus overvejer Kommissionen ligeledes forslaget om at udvide beskyttelsen til at omfatte andre landbrugs- og levnedsmiddelprodukter.

Et multilateralt register bør være baseret på TRIP-aftalen, hvilket betyder at dennes bestemmelser skal overholdes. Dette indebærer, at WTO-medlemmerne ikke behøver at yde beskyttelse for geografiske angivelser for varer, såfremt det påvises at den pågældende angivelse er identisk med den term, der sædvanligvis anvendes. Som følge heraf behøver WTO-medlemmerne ikke yde beskyttelse til de såkaldte generiske navne, som snarere har forbindelse med en bestemt produktionsmetode end en geografisk angivelse. Denne væsentlige bestemmelse vil ikke blive ændret som følge af det nye register, eftersom — hvad det geografiske navn angår — spørgsmålet kunne blive draget i tvivl af det pågældende WTO-medlem.

Drøftelserne vil derfor give anledning til en forbedret beskyttelse af rettighedshaverne inden for EU uden nødvendigvis at fordreje frihandelen med produkter med generiske navne.

(2000/C 303 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2554/99

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(11. januar 2000)

Om: Forbrændingsanlæg

Kommissionen bedes oplyse, om der findes EU-emissionsstandarder og andre miljønormer for affaldsforbrændingsanlæg, og hvorledes disse er sammenlignelige med dem, der er i kraft i De Forenede Stater og Japan.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. februar 2000)

Der findes for øjeblikket tre EU-retsakter, der vedrører begrænsning af emissionerne fra forbrændingsanlæg. Det drejer sig om Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald⁽¹⁾, Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽²⁾ og Rådets direktiv 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽³⁾. Det er meningen, at disse tre retsakter skal ophæves og erstattes af ét direktiv, som fastsætter emissionsgrænseværdier for de pågældende forureningskilder. Rådet fastlagde en fælles holdning⁽⁴⁾ vedrørende det fremtidige direktiv om forbrænding den 25. november 1999. Andenbehandlingen vil finde sted i marts 2000, og den endelige vedtagelse af direktivet forventes at ske i efteråret 2000. De foreslåede emissionsgrænseværdier vil komme til at gælde for bestående forbrændingsanlæg fem år efter vedtagelsen af direktivet, dvs. sandsynligvis i efteråret 2005.

Det er vanskeligt at sammenligne de eksisterende og kommende EU-standarder med dem, der anvendes i USA og Japan. Andre lande benytter forskellige definitioner for affald og et forskelligt anvendelsesområde. Desuden vanskeliggøres sammenligningen af faktorer såsom standardiltindholdet i røggas eller forskellige måleintervaller.

(¹) EFT L 365 af 31.12.1994.

(²) EFT L 163 af 14.6.1989.

(³) EFT L 203 af 15.7.1989.

(⁴) Pressemeddelelse nr. 13293/99.

(2000/C 303 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2560/99
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(11. januar 2000)

Om: Renheden af badevand

Vil Kommissionen offentliggøre de senest tilgængelige tal for renheden af badevand ved Den Europæiske Unions vigtigste feriekyster samt tallene for hver enkelt feriested i de sidste fem år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. januar 2000)

Forpligtelsen til at aflægge årlige rapporter i henhold til Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand (¹) er ensbetydende med, at kvaliteten af medlemsstaternes badevand bedømmes efter hver badesæson.

Ifølge direktivet skal medlemsstaternes kompetente myndigheder forelægge Kommissionen de nødvendige data inden den 31. december. Kommissionen indsamler alle data til dets årlige rapport, som fremlægges medio maj inden den følgende badesæson. Data for badesæsonen 1999 vil derfor blive fremlagt i maj 2000.

På nuværende tidspunkt gælder de nyeste tilgængelige data badesæsonen 1998. Referencen på papirudgaven af den årlige rapport er: Badevandsrapporten for 1998 – maj 1999 – EUR 18831. Disse oplysninger kan ligeledes findes på internet-stedet Europa på den følgende adresse: http://europa.eu.int/water/water-bathing/index_en.html. Badekortene på internet-stedet angiver kvalitetstilstanden for hvert individuelt badeområde siden 1992.

(¹) EFT L 31 af 5.2.1976.

(2000/C 303 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2609/99
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Overtrædelse af menneskerettighederne i Tyrkiet

Ifølge Københavns-kriterierne af 1993 er det en forudsætning for medlemskab af EU, at et land overholder menneskerettighederne og respekten for og beskyttelsen af minoriteter. Tyrkiet er, jævnfør Europa-Parlamentets beslutning af 6. oktober 1999, stadig langt fra at opfylde disse kriterier. Tyrkiets officielle politik indebærer således forbud mod kristne religiøse aktiviteter og den kristne Hagia Sophia-katedral er fortsat besat af muslimerne.

Disse klare brud på menneskerettighederne er i åben modstrid med Københavns-kriterierne, og det er derfor af interesse at få oplyst, hvilke krav Kommissionen, indenfor rammerne af det nuværende samarbejde, stiller til Tyrkiet.

I forbindelse med, at Tyrkiet i henhold til artikel 28 i associeringsaftalen modtager støtte fra Den Europæiske Union, bedes Kommissionen således oplyse, hvilke krav den i samarbejdet med Tyrkiet stiller til Tyrkiets behandling af det kristne mindretal i landet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(31. januar 2000)

Hvad angår gavebistand fra Fællesskabets budget, er det eneste finansielle instrument, som Tyrkiet på nuværende tidspunkt kan nyde godt af, MEDA-programmet (Rådets forordning (EF) nr. 1488/96 af 23. juli 1996 om finansielle og tekniske ledsageforanstaltninger (MEDA) i forbindelse med reformen af de økonomiske og sociale strukturer inden for rammerne af Euro-Middelhavs-partnerskabet⁽¹⁾).

Ifølge artikel 3 bygger forordningen på respekten for de demokratiske principper og retsstatsprincippet samt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. I tilfælde af krænkelse af disse principper kan Rådet træffe passende foranstaltninger. I samarbejdet med Tyrkiet lægger Kommissionen særlig vægt på, at disse principper overholdes.

I den seneste periodiske rapport om Tyrkiet, der blev vedtaget i oktober 1999, vurderede Kommissionen situationen med hensyn til overholdelse af Københavns-kriterierne. Den konkluderede, at Tyrkiet i øjeblikket ikke overholder de politiske kriterier.

På nuværende tidspunkt er navnlig respekten for religionsfriheden ikke tilfredsstillende i Tyrkiet. De vigtigste kristne minoriteter i Tyrkiet er græske, armenske (anerkendt som minoriteter i henhold til Lausanne-traktaten) og syriske (syrisk-ortodokse). Sidstnævnte gruppe har i den seneste tid været udsat for diskrimination og chikane. Andre kristne grupper omfatter evangeliske grupper af amerikansk oprindelse, som tit chikaneres. Hagia Sofia, den berømte kirke i Konstantinopel, blev omdannet til moské lige efter byens erobring i 1453. Mange andre kirker led samme skæbne, for eksempel Frelserkirken i Chora, som blev omdannet til Kariye-moskéen. Efter oprettelsen af republikken i 1923 omdannede Atatürk begge kirker til museer, hvilket betyder, at de frit kan benyttes af alle uanset trosretning. Mosaikken er blevet afdækket og restaureret, og Hagia Sofia undergår i øjeblikket en omfattende renovering.

Det Europæiske Råd anmodede på mødet i Helsinki (december 1999) Kommissionen om at forberede et tiltrædelsespartnerskab, der skal vedtages af Rådet. I dette dokument vil de Københavns-kriterier, Tyrkiet skal opfylde, herunder de politiske kriterier, blive prioriteret højt. Spørgsmålet om religionsfrihed vil blive rejst i den sammenhæng.

⁽¹⁾ EFT L 189 af 30.7.1996.

(2000/C 303 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2615/99

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Landbrugsstøtte og miljø

Hvilke planer har Kommissionen om at begrænse udbetalingen af landbrugsstøtte, som fremmer produktionsformer, der har vist sig at forårsage miljøødelæggelser, og om at fremme miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. januar 2000)

Fællesskabets strategi for fremme af miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget omfatter i det væsentlige tre elementer.

Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte⁽¹⁾ gælder for betalinger, der ydes til landbrugere i henhold til støtteordninger under de fælles markedsordninger. Ifølge artikel 3 er medlemsstaterne forpligtede til at træffe de miljøforanstaltninger, de finder hensigtsmæssige (og som kan omfatte støtte til gengæld for forpligtelser til at drive miljøvenligt landbrug, generelle obligatoriske miljøkrav og særlige miljøkrav, der udgør en betingelse for direkte betalinger). Medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner, der står i forhold til følgerne af, at miljøkrav ikke overholdes (f.eks. nedsættelse eller annullering af støtte under markedsordningerne). Ifølge artikel 5 vil beløb, der ikke udbetales som følge af misligholdelse af sådanne miljøkrav, og beløb, der indspares af medlemsstater, som benytter sig af muligheden for at graduere den direkte støtte (artikel 4), være til rådighed for medlemsstaterne til en forøgelse af støtten til miljøvenlige støtteordninger (miljøvenligt landbrug, udligningsgodtgørelser i ugunstigt stillede områder og områder med miljørestriktioner, skovrejsning).

Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget⁽²⁾ (EUGFL) foreskriver målrettede miljøforanstaltninger, som er de eneste obligatoriske foranstaltninger, der skal indgå i ethvert program for udvikling af landdistrikterne. Herved får de en fremtrædende rolle inden for den nye politik for udvikling af landdistrikterne, ligesom de tillægges særlig betydning i Fællesskabets strategi for fremme af miljøvenligt landbrug.

De fælles markedsordninger indeholder også miljøbestemmelser. Nogle af disse er blevet skærpet. F.eks. indebærer den nye markedsordning for oksekød, at nationale bevillinger nu indgår som en del af den direkte støtte, der kan knyttes til miljøkrav, ligesom ekstensiveringspræmien er blevet mere effektiv gennem en forhøjelse af præmierne og indførelse af strengere miljøkrav.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 303 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2619/99

af Robert Sturdy (PPE-DE) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Støtte til den britiske svinekødssektor

Kommissionen har erkendt, at svineavlerne i Det Forenede Kongerige af en række årsager befinder sig i en alvorlig økonomisk krise.

Vil Kommissionen overveje nogle af de følgende foranstaltninger for at afhjælpe i det mindste nogle af de presserende problemer, som tvinger mange landmænd til at forlade erhvervet:

1. Genindførelse af eksportrestitutioner for svinekød fra EU?
2. Godkendelse af, at Det Forenede Kongerige yder statsstøtte for at dække udgifterne i forbindelse med BSE, der har haft en negativ indvirkning på konkurrenceevnen for britisk svinekød?

Kan Kommissionen komme med forslag til andre foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige eller Den Europæiske Union eventuelt kunne træffe i overensstemmelse med fællesskabsretten for at hjælpe den kriseramte britiske svinekødssektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. januar 2000)

Det er beklageligt, at svinekødsmarkedet i alle dele af EU gennemlever svære tider. Hovedårsagen til de lave priser er dog det fortsatte store udbud af svinekød.

Det er rigtigt, at Det Forenede Kongerige har indført nogle nationale foranstaltninger, der forøger omkostningerne ved slagtning af svin. Der har fundet nogle uformelle kontakter sted mellem Kommissionen og de britiske myndigheder for at drøfte, hvilken form en støtte kan antage. På nuværende tidspunkt har Kommissionen dog ikke modtaget nogen formel meddelelse om forslag til støtte.

For at en støtte kan accepteres, skal den naturligvis opfylde betingelserne i EF-traktaten. Støtten bør især fremme den økonomiske udvikling i sektoren. Støtte, der blot skal opveje handelstab, er i princippet ikke tilladt efter EF-reglerne.

Der findes for tiden eksportrestitutioner for et stort udsnit af svinekødsprodukter inklusive fersk og frosset kød og forarbejdede produkter. Eksportrestitutionerne er til stor hjælp for EU's svinekødsmarked og lettede udførslen af næsten 800 000 tons svinekød til tredjelande i 1999. Da præsset på EU's svinekødsmarked har været ved, har Kommissionen opretholdt forholdsvis høje eksportrestitutioner i mere end et år. Det er rigtigt, at Kommissionen ikke længere udbetaler ekstra høje eksportrestitutioner for fersk og frosset kød til Rusland. Denne eksport nyder dog fortsat godt af de normale eksportrestitutioner. Det skal understreges, at Kommissionen ved fastsættelsen af eksportrestitutioner skal tage hensyn til den begrænsede efterspørgsel på eksportmarkederne, de begrænsede budgetmidler så vel som de kvantitative forpligtelser inden for Verdenshandelsorganisationen WTO.

Kommissionen har drøftet andre mulige foranstaltninger (f.eks. oprette frivillige fonde) med medlemsstaterne ved flere lejligheder, men disse ideer har hidtil kun fået lidt opbakning fra de fleste medlemsstater. Kommissionen overvejer dog fortsat dette punkt.

(2000/C 303 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2622/99

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Anlægsarbejde i Valle de Bustarviejo (Spanien)

En privat virksomhed ønsker at bygge et hotel i Valle de Bustarviejo (den autonome region Madrid, Spanien), nærmere betegnet i området Tejera, der i sin helhed er klassificeret som særligt beskyttet område, der ikke kan anvendes til bymæssig bebyggelse.

Ifølge Bustarviejos borgmester er projektet, som er et privat initiativ, godkendt i henhold til den regionale miljøforvaltning, den regionale bygge- og anlægsforvaltning og kommunens regler.

Medlemmer af miljø-, kultur-, kvinde-, jæger- og kvægavlerorganisationer har imidlertid påpeget, at der ikke er gennemført undersøgelser af virkningerne på de lokale vilde planter og dyr, hvoraf mange tilhører fredede arter, og de mener, at gennemførelsen af projektet vil få meget negative virkninger for dalen, ikke blot hvad angår dens udseende, men også dens miljø, da projektet vil hente vand fra dalens bæk eller en brønd. De hævder, at et årligt forbrug på 7.000 m³ vand vil påvirke landbruget, kvægavlen og skovbruget, og at spildevand fra over 100 personer vil betyde sikker fare for forurening af dalens bæk.

Den lokale Leader-aktionsgruppe for Sierra Norte i den autonome region Madrid vil støtte projektet med 16 millioner pesetas. Kan Kommissionen på denne baggrund efterprøve om bestemmelserne i direktiv 85/337/EF⁽¹⁾ om vurdering af virkningerne på miljøet samt levestedsdirektivet 92/43/EF⁽²⁾ er blevet overholdt i forbindelse med dette konkrete projekt, og om det er i overensstemmelse med Leader-programmets miljømål?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. februar 2000)

Tilladelsen til at bygge et vandrerhjem i sports- og naturcentret blev givet til bygherren »Valle de los abedules S.L.« af de kommunale myndigheder i Bustarviejo og er en af forudsætningerne for, at den lokale aktionsgruppe Galsinma kan yde støtte, der medfinansieres af EU-fondene.

Det er en betingelse for ydelse af EU-støtte, at myndighederne giver tilladelse til at drive dette vandrerhjem under overholdelse af alle gældende bestemmelser.

Den nationale lovgivning, der danner grundlag for gennemførelsesbestemmelserne for byggetilladelsen og driftstilladelsen, skal være forenelig med EU-direktiverne.

Et af kravene er forpligtelsen til at opfylde de betingelser, der er fastsat i den rapport, som »Dirección General de Educacion y prevención Ambiental« har udarbejdet. Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, kan der ikke gives nogen driftstilladelse. Det skal bemærkes, at landsbyen Bustarviejo ligger meget tæt (1-2 km) ved »Cuenca del Rio Lozoya y Sierra Norte, ES3110002«, som Spanien har foreslået som en lokalitet af fællesskabsbetydning i Natura 2000, jf. Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Kommissionen kan ikke ud fra de oplysninger, som det ærede medlem har givet, og de i forespørgslen fremførte argumenter fra miljøorganisationer og andre organisationer konkludere, at Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og Rådets direktiv 92/43/EØF ikke er blevet overholdt.

(2000/C 303 E/076)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2625/99
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(12. januar 2000)

Om: Fællesskabsmidler til jordskælvet i Umbria

Siden september 1997, hvor Umbria blev ramt af et jordskælv, har i tusindvis af borgere, der som følge af jordskælvet mistede hus og hjem, boet i containere. Bortset fra nogle historiske monumenter er genopbygningen af de jordskælvsramte områder endnu ikke påbegyndt, og nu på tærsklen til en ny vinter er befolkningen udmattet. Den Europæiske Union har afsat midler til støtte for den katastroferamte befolkning.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om den rent faktisk har overført midler til den italienske stat i forbindelse med 1997-jordskælvet?
2. hvor store beløb der er tale om?
3. til hvilke formål de pågældende beløb var bestemt?
4. til hvilke formål støtten reelt er blevet anvendt?
5. om den agter at nedsætte en undersøgelseskommission om menneskerettigheder for at hjælpe den jordskælvsramte befolkning og kontrollere, om fællesskabsmidlerne er blevet anvendt til støtte for de hjemløse og for genopbygningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. februar 2000)

Kommissionen vedtog den 4. august 1998 beslutningerne om ændring af beslutningerne om de samlede programmeringsdokumenter (SPD) for EF's strukturinterventioner i forbindelse med mål 5b i regionerne Marche og Umbrien. Med vedtagelsen af disse beslutninger har de nationale myndigheder og Kommis-

sionen banet vej for nye strukturinterventioner i henhold til nævnte SPD'er med henblik på at bidrage til genopbygningen af de områder, der ramtes af jordskælvet i 1997. I henhold til disse beslutninger tildeles der yderligere finansielle ressourcer på 500 mio. EUR, hvoraf 325 mio. skal anvendes i forbindelse med SPD for regionen Umbria og 175 mio. i forbindelse med SPD for regionen Marche. Disse midler hidrører hovedsagelig fra solidarisk støtte fra de øvrige italienske regioner, som har indvilget i en reducere af fællesskabstilskud, der oprindeligt var afsat til dem. Alene i Umbria andrager bidraget fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL, Udviklingssektionen) 190 mio. EUR, og bidraget fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) andrager 102 mio. EUR. Den Europæiske Socialfond (ESF) bidrager med de resterende midler, som er afsat til målrettede uddannelsesforanstaltninger.

I de to regioner er støtten fra EUGFL rettet mod at genopbygge landbrugets produktionspotentiale, landbrugernes boliger og infrastrukturen i landdistrikterne og at restaurere den arkitektoniske kulturarv i de små byer i landdistrikterne. Den støtte, der medfinansieres af EFRU, er dels rettet mod at genopbygge det produktionspotentiale, som ikke har relation til landbruget, samt infrastrukturer af betydning for små og mellemstore virksomheder, dels at genopbygge og restaurere både offentligt ejede og privatejede bevaringsværdige bygningsværker (via integrerede projekter). Disse foranstaltningerne er udelukkende bestemt for områder ramt af jordskælvet.

Takket være partnerskabssystemet og især deltagelsen i overvågningsudvalg holdes Kommissionen konstant orienteret om anvendelsen af strukturfondene. På sit seneste møde den 9. december 1999 blev overvågningsudvalget for regionen Umbria orienteret om, at regionen var i stand til at anvende hele den tildelte støtte inden for de fastsatte tidsrammer.

Da genopbygningsarbejdet ikke vil være fuldført før den fastsatte tidsfrist, den 31. december 2001, vil oplysningerne om status for arbejdet hverken være fyldestgørende eller endelige. Ifølge et skøn, der for nylig er foretaget, har regionen imidlertid på nuværende tidspunkt udvalgt og finansieret ca. 3 000 genopbygningsprojekter, hvoraf ca. en tredjedel befinder sig på det fysiske gennemførelsesstadium. Kommissionen agter ikke på nuværende stadium af forløbet at nedsætte en særlig undersøgelseskommission, idet den finder, at disse aktioner opfølges og kontrolleres tilstrækkeligt inden for rammerne af de forskrifter, der gælder for interventioner under strukturfondene.

(2000/C 303 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2627/99

af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Sikkerhedsseler i biler

Det sker alt for ofte, at forpligtelsen til at spænde sikkerhedsselerne i biler ikke overholdes.

Mener Kommissionen, at det ville være hensigtsmæssigt at udstede bestemmelser med det formål at forpligte bilfabrikanterne til at montere anordninger, der gør det umuligt at starte en bil, hvis ikke sikkerhedsselerne er spændt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. februar 2000)

De tekniske standarder for sikkerhedsseler, som motorkøretøjer skal være i overensstemmelse med, er indeholdt i Rådets direktiv 77/541/EØF af 28. juni 1977 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om sikkerhedsseler og fastholdelsesanordninger i motordrevne køretøjer⁽¹⁾ og efterfølgende ændringer.

Brug af sikkerhedsseler, især hvad angår deres obligatoriske anvendelse, er underlagt Rådets direktiv 91/671/EØF af 16. december 1991 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler i køretøjer på under 3,5 tons⁽²⁾. Dette direktiv påbyrder medlemsstaterne at sørge for, at føreren og passagerer, der benytter sæderne i køretøjer, under kørslen anvender sikkerhedssele.

Kommissionen deler det ærede parlamentsmedlems synspunkt om, at manglende brug af sikkerhedssele hindrer en optimal udnyttelse af den øgede færdselssikkerhed, som opnås ved disse fastholdelsystemer. Nyere undersøgelser i medlemsstaterne har vist, at selv ved en procentvis anvendelse af sikkerhedssele på forsædet på cirka 85 % findes halvdelen af ofrene for færdselsuheld blandt de 15 %, der ikke har fastspændt sikkerhedsselen.

Den løsning, som det ærede parlamentsmedlem har foreslået, lader dog for øjeblikket til at være svær at indføre. Det skulle i så fald dreje sig om et system, der er i stand til at føle, hvilke pladser, der er optaget, og som ikke kan snydes (eksempelvis ved at spænde sikkerhedsselen uden at føre den rundt om kroppen). Endvidere skulle det være et system, der ikke selv kan skabe stor risiko for ulykker (eksempelvis hvis motoren stopper automatisk i det øjeblik, man tager sikkerhedsselen af, mens køretøjet er i gang).

Fabrikanterne er i gang med at undersøge andre løsninger til at øge den procentvise anvendelse af sikkerhedsseler, herunder ved indførelse af meget generende lydgivende og visuelle alarmsystemer, der ville kunne finde stor udbredelse i en relativ nær fremtid.

Kommissionen mener dog, ligesom det står anført i direktiv 91/671/EØF, at medlemstaterne allerede på nuværende tidspunkt råder over de nødvendige retsakter til at sikre en strengere kontrol med anvendelsen af sikkerhedsseler i hele deres område.

(¹) EFT L 220 af 29.8.1977.

(²) EFT L 373 af 31.12.1991.

(2000/C 303 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2637/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Demokratisering og omprioritering inden for Verdenshandelsorganisationen

Et voksende antal organisationer (nu 1.200 sammenlignet med de tidligere 85) protesterer imod drøftelserne i Seattle, idet de mener, at udformningen af Verdenshandelsorganisationen (WTO) er yderst antidemokratisk, miljødelæggende og i modstrid med arbejdsretten m.m. Disse organisationer mener, at menneskerettighederne, de multilaterale miljøaftaler og arbejdsretten ikke bør være underlagt den »frie« handelsudveksling, men at netop det modsatte burde være tilfældet.

WTO's hidtidige praksis såsom Tvistbilæggelsesorganets afgørelser (USA's klage over embargoen imod hormonholdigt oksekød fra EU, klage fra olieselskaber i Venezuela over miljøbeskyttelsesorganisationer m.m.) rejser tvivl om, hvorvidt denne organisation er demokratisk. Det samme er tilfældet med TRIPS-aftalen om ophavsrettigheder inden for handel, hvorom det i dette års rapport fra WTO om den menneskelige udvikling hedder, at »de traditionelle produktionsmetoder efter undertegnelsen af denne aftale er underlagt strenge internationale bestemmelser«, hvilket har negative følger for landene i den tredje verden og kun er til fordel for de multinationale selskaber.

Agter Kommissionen i Seattle at tage spørgsmålene vedrørende demokratisering og omprioritering inden for Verdenshandelsorganisationen op som det første punkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(16. februar 2000)

Det ærede medlem rejser spørgsmålet om en række NGO'ers modstand mod Verdenshandelsorganisationen (WTO). Kommissionen er klar over, at dele af civilsamfundet har udtrykt bekymring for den betydning, WTO's regler har for følsomme emner som miljø, sociale normer eller sundhed. Derfor har Fællesskabet

stillet forslag til en omfattende dagsorden for en ny forhandlingsrunde, der omfatter de emner, som det ærede medlem specifikt nævner, herunder en afklaring af forholdet mellem WTO og multilaterale miljøaftaler, samt ILO's (Det Internationale Arbejdsbureau) og WTO's fælles indsats for at rejse spørgsmålet om grundlæggende arbejdsnormer.

Desværre kunne man på WTO-Ministerkonferencen i Seattle ikke blive enige om at lancere denne nye forhandlingsrunde, så fremskridt på de ovennævnte områder må vente. Kommissionen er fast besluttet på at forfølge målsætningen om en omfattende forhandlingsrunde, hvilket har både Rådets og Parlamentets opbakning.

Til det ærede medlems påstand om, at WTO er udemokratisk, kan Kommissionen kun sige, at beslutningerne træffes på WTO's Almindelige Råd, hvor alle WTO-medlemmer har en stemme. De fleste beslutninger træffes enstemmigt og kræver derfor alle medlemmers accept. Repræsentanter i det Almindelige Råd repræsenterer medlemsstaternes suveræne regeringer. WTO er derfor ikke mere »udemokratisk« end de Forenede Nationer (FN) eller enhver anden international organisation af lignende art.

Med hensyn til det ærede medlems kommentarer til tvistbilæggelse vil Kommissionen gerne påpege, at tvistbilæggelse i WTO primært har til formål at bilægge tvister mellem medlemmer af WTO på baggrund af de tilsagn, de har givet. Derfor skal tvistbilæggelsespanelets afgørelser i princippet kun understøtte gennemførelsen af WTO-aftaler, som medlemmerne har underskrevet i overensstemmelse med ovennævnte regler.

Aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIP) tillader ikke patentering af traditionelle produktionsmetoder. Den giver kun mulighed for at beskytte intellektuelle ejendomsrettigheder, hvis der er tale om opfindelser, der opfylder meget strenge kriterier for nyhedsværdi, industriel anvendelighed og opfindsomhed.

Kommissionen er imidlertid enig med det ærede medlem i, at WTO må fungere bedre. Den forelagde en række forslag om gennemsigtighed og offentlig aktindsigt i WTO og andre reformtiltag på ministerkonferencen i Seattle. Kommissionen giver sin tilslutning til, at der afholdes møder med parlamentarikere fra WTO's medlemsstater for at fremme den demokratiske kontrol med WTO's aktiviteter, således som det blev foreslået af de parlamentsmedlemmer, der var til stede i Seattle. Kommissionen er i gang med at forberede endnu en række forslag, som den efter høring af medlemsstaterne og drøftelse med Europa-Parlamentet vil overrække WTO i nærmeste fremtid.

(2000/C 303 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2638/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Sundhedssektoren og milleniumrunden

Den amerikanske repræsentant for Verdenshandelsorganisationen, Charlene Barsefski, understregede, idet hun henviste til ministerkonferencen i Seattle, at »sundhedsvæsenet i mange andre lande er underlagt den offentlige sektor. De amerikanske selskaber i USA, som er aktive inden for sundhedssektoren, har derfor svært ved at trænge ind på disse markeder«.

Hvordan stiller Kommissionen sig til disse udtalelser i betragtning af, at »tilskyndelse til yderligere privatisering« og »lettelse af adgangen for udenlandsk kapital« er i direkte modstrid med de opfattelser af socialstaten og dennes struktur, der er fremherskende i de fleste EU-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(10. februar 2000)

Tjenesteydelser inden for sundhedssektoren er allerede omfattet af den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) og indgår derfor i de kommende forhandlinger, der ventes indledt i år. Fællesskabet har kun givet meget få tilsagn inden for denne sektor.

Fællesskabets mål for de kommende GATS-forhandlinger er ikke at tilskynde til privatisering eller en generel liberalisering af sundhedssektoren — eller af nogen anden sektor, hvor forbrugerinteresser beskyttes af de hensyn, der tages til den offentlige orden — og Fællesskabet vil ikke acceptere tiltag, der kan undergrave hensynet til den offentlige orden i de servicesektorer, der er omfattet af GATS, og som helt eller delvist er knyttet til det offentlige, så som sundhedssektoren.

Kommissionen har ikke til hensigt at støtte liberalisering af sundhedssektoren som følge af liberaliseringen inden for rammerne af GATS. Forhandlingerne må hverken undergrave den universelle adgang til sundhedsydelse af høj kvalitet, der findes i medlemsstaterne, eller de forskellige lovgivningsmodeller, de enkelte medlemsstater har vedtaget.

På den anden side bør vi heller ikke udelukke muligheden for at forhandle om de europæiske leverandørers adgang til den markedsbaserede del af disse sektorer i tredjelande.

(2000/C 303 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2647/99
af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Kontrakt om ydelse af en allerede varetaget tjenesteydelse

Kommissionen har for nylig offentliggjort et offentligt udbud⁽¹⁾ med henblik på etablering af en interinstitutionel terminologidatabase i Oversættelsescentret i Luxembourg. Ifølge planerne skal Generaldirektoratet for Industri (tidl. GD III) bidrage til etableringen med et beløb på 1,5 mio. euro.

De tre største EU-institutioner (Rådet, Parlamentet og Kommissionen) råder allerede over deres egne terminologidatabaser (TIS, Euterpe og Eurodicautom), som er indbyrdes forbundne elektronisk. I Kommissionen har man ligefrem et interface (one-stop terminology), som er udviklet af den interne terminologitjeneste, og som gør det muligt at søge en term ved på én gang at konsultere de tre ovennævnte databaser og andre baser (JIAMCATT, FAO, ITU osv.) og at benytte sig af søgemaskiner til Internet.

Det fremgår ikke klart af kontraktens tekniske specificiteter, om formålet med projektet er at etablere en terminologidatabase helt fra bunden eller ganske enkelt at etablere et fælles interface for adgang til ovennævnte databaser med tilføjelse af en validerings- og kontrolfunktion.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvorfor den agter at etablere en struktur, der er parallel med de allerede eksisterende, og hvorledes den vil kunne forene denne løsning med forordning (EF) nr. 2610/95⁽²⁾ (om ændring af forordning (EF) nr. 2965/94⁽³⁾), hvori det ordret hedder, at det er nødvendigt at styrke det administrative samarbejde mellem Unionens institutioner og organer for at opnå en række overordnede besparelser ved at undgå overflødig arbejde og parallelle strukturer?
2. hvorfor den agter at overdrage Oversættelsescentret opgaven med at gennemføre og føre tilsyn med dette projekt, eftersom centret ikke — som dets direktør offentligt har indrømmet — hverken er i besiddelse af erfaringerne eller den nødvendige særlige viden på terminologi- og informatikområdet?

⁽¹⁾ EFT S 163 af 24.8.1999.

⁽²⁾ EFT L 268 af 10.11.1995, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 314 af 7.12.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. februar 2000)

De tre største EU-institutioner har allerede deres egne terminologidatabaser (TIS, Euterpe og Eurodicautom), men de er ikke elektronisk forbundet med hinanden. Det er rigtigt at Kommissionen har en grænseflade der gør det muligt at søge samtidig på de tre store termbaser og på en række andre baser (»one-stop terminology«), men den virker kun internt i Kommissionen. Og selvom man godt kunne gøre en fælles søgemekanisme af denne type bredere tilgængelig, så ville man derved kun delvis løse problemerne

med terminologisk harmonisering mellem institutionerne, overlappning mellem basernes dataindhold og dobbeltarbejde som indebærer overflødig anvendelse af bevillinger og personale. Den forundersøgelse om etablering af en tværinstitutionel database som det tværinstitutionelle oversættelsesudvalg satte i gang, konkluderede at kun en tværinstitutionel base kan løse problemet med overlappende indhold og virkeliggøre de normative formål med terminologiarbejdet.

Svar på de specifikke spørgsmål:

1. Hensigten med projektet er at den nuværende mangfoldighed af databaser skal afløses af én central terminologidatabase der administreres i fællesskab for EU. Meningen er altså at skære ned på de eksisterende parallelle strukturer og ressourcer i institutionerne og at undgå at der opstår parallelle strukturer i Fællesskabets mindre institutioner og agenturer. Projektet er vedtaget af det tværinstitutionelle oversættelsesudvalg og støttes derfor af alle EF-institutionernes oversættelsestjenester. Der er dog endnu ikke truffet afgørelse om hvor den fælles terminologidatabase skal placeres og administreres.

Initiativet er således i overensstemmelse med Oversættelsescentrets opgave som den er beskrevet i Rådets forordning (EF) 2610/95 af 30. oktober 1995 om ændring af forordning (EF) 2965/94 om oprettelse af et oversættelsescenter for Den Europæiske Unions organer: »at styrke det administrative samarbejde mellem Unionens institutioner og organer for at rationalisere de anvendte arbejdsmetoder og opnå en række overordnede besparelser ved at undgå eventuelt overflødig arbejde og indførelse af bekostelige parallelle strukturer«

2. Den tekniske gennemførelse af projektet vil blive styret af en tværinstitutionel styregruppe sammensat af eksperter som repræsenterer Oversættelsescentret, Parlamentet, Rådet, Kommissionens Oversættelsestjeneste og Generaldirektoratet for Erhvervs politik. Kontrakten er gået til et firma med stor erfaring i at etablere databaser, og den sproglige og terminologiske ekspertise leveres af et statsligt forskningsinstitut med verdensry inden for sprogteknologi. Desuden overvåges projektet af en ekspertgruppe sammensat af terminologi- og informatikspecialister fra hver af EU's institutioner, de decentrale agenturer og medlemsstaterne.

(2000/C 303 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2654/99

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Forebyggelse af infektionssygdomme blandt immigranter

I forbindelse med den sjette internationale workshop om kultur, sundhed og immigration (Rom) er der sket offentliggørelse af de seneste statistikker fra det italienske Istituto San Gallicanos afdeling for forebyggende lægebehandling i forbindelse med migrationer og turisme og for tropisk dermatologi. Ifølge disse statistikker er forekomsten af infektionssygdomme blandt immigranter i Italien steget fra 7 % til 11 %.

Blandt de sygdomme, der konstateres hos immigranter, giver stigningen af infektionssygdomme anledning til særlig bekymring, især viral hepatitis A, B og C og AIDS, men også spedalskhed, som tidligere kun forekom temmelig sjældent.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. om ikke den anser det for muligt at yde finansiel støtte til ad hoc-strukturer, som skal have til opgave at foretage helbreds kontrol ved de største grænseovergange i betragtning af den stigende tilstrømning til EU's medlemsstater af immigranter fra tredjelande?
2. om den har taget eller agter at tage initiativer til forebyggelse af infektionssygdomme blandt immigranter fra tredjelande i EU-landene og af en eventuel smittespredning til den europæiske befolkning?
3. om den agter at træffe særlige foranstaltninger for at sikre immigranterne adgang til de nationale sundhedsvæseners tjenesteydelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(27. marts 2000)

Kommissionen minder om, at Det ekstraordinære Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 fastslog, at »Den Europæiske Union skal sikre en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt på medlemsstaternes område. En mere effektiv integrationspolitik bør sigte mod at indrømme dem rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for EU-borgere. Den bør også fremme ikke-forskelsbehandling i det økonomiske, sociale og kulturelle liv og udforme foranstaltninger til bekæmpelse af racisme og fremmedhad«⁽¹⁾.

Kommissionen understreger, at indvandrere fra tredjelande ikke udgør en ensartet gruppe. Der er faktisk tale om en gruppe, der kan opdeles efter retsstilling, varigheden af deres ophold på EU's område, hjemland og den økonomiske og sociale situation. Enhver sammenblanding, der tager sigte på at stemple »indvandrere« som en risikogruppe hvad angår spredning af smitsomme sygdomme, må derfor på det bestemteste afvises.

Kommissionen har til hensigt i løbet af året at fremlægge en rapport om indvandrernes sundhedstilstand. Det sker inden for rammerne af udarbejdelsen af rapporter om sundhedstilstanden i EU, der enten vedrører sundhedstilstanden for hele befolkningen eller for særlige befolkningsgrupper. Formålet med denne rapport er at udlede nogle generelle tendenser om sundhedstilstanden for indvandrere fra tredjelande, der har bopæl i medlemsstaterne.

Sundhedskontrollen med indvandrere fra tredjelande, der lovligt tager ophold i medlemsstaterne, er på nuværende tidspunkt reguleret af medlemsstaternes nationale lovgivninger. Kommissionen har ikke til hensigt at finansiere ad hoc-strukturer til gennemførelse af helbredsundersøgelser ved grænseovergangene.

Hvad angår adgangen til de nationale sundhedsvæsen er Kommissionen om forslaget til forordning⁽²⁾ om at udvide anvendelsesområdet for Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, til også at omfatte tredjelandsstatsborgere⁽³⁾. Hensigten med dette forslag er væsentligst at sikre, at tredjelandsstatsborgere, der har lovlig bopæl i EU, og som er dækket af en social sikringsordning i en medlemsstat, på samme måde som EU-borgere ikke mister deres rettigheder, når de rejser inden for EU, og at de omfattes af EU-reglerne om samordning af de sociale sikringsordninger, der bl.a. indeholder et særligt kapitel om ydelser i forbindelse med sygdom og barsel.

Kommissionen henleder desuden det ærede medlems opmærksomhed på forslaget til direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse⁽⁴⁾. Ifølge dette forslag kan medlemsstaterne hverken direkte eller indirekte diskriminere på grund af race eller etnisk oprindelse og heller ikke med hensyn til social beskyttelse eller sikring. Forslaget skal ses i forbindelse med den generelle ramme for gennemførelsen af EF-traktatens artikel 13 (tidligere artikel 6 A). Der pågår i øjeblikket forhandlinger om dette forslag i Rådet og Europa-Parlamentet.

⁽¹⁾ Punkt 18 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd.

⁽²⁾ EFT C 6 af 10.1.1998.

⁽³⁾ EFT L 149 af 5.7.1971.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 566 endelig udg.

(2000/C 303 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2688/99

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. januar 2000)

Om: Kompatibilitet mellem præferenceaftalerne mellem EU og AVS-staterne med WTO

Den nye stedfortrædende generaldirektør i WTO, Miguel Rodríguez Mendoza, har ifølge en beretning i Agence Europe af 1.12.1999 imødegået Kommissionens argument, hvorefter en Lomé-dispensation kun havde en chance, hvis AVS-staterne godkendte de af EU foreslåede præferenceaftaler.

Rodríguez Mendoza blev citeret med følgende udtalelse: »at WTO absolut tillader de handelspræferencer, som industrilandene yder udviklingslandene« og han bestred eftertrykkeligt, at der i WTO fandtes én eneste bestemmelse, som foreskrev omdannelsen af disse aftaler til frihandelsaftaler.

Kan Kommissionen tage stilling til udtalelserne fra den stedfortrædende WTO-generaldirektør og samtidig oplyse:

1. Om den agter at ændre sin forhandlingsposition for en Lomé-følgeaftale i overensstemmelse hermed og ikke længere at insistere på skabelsen af regionale frihandelsaftaler;
2. om den i betragtning af den kendsgerning, at Lomé-aftalen udløber den 28. februar 2000, allerede har indgivet anmodning hos WTO om en forlængelse af dispensationen og i benægtende fald, hvorfor ikke;
3. om og i hvor stort omfang der i de forløbne år har fundet en dialog sted med de kompetente WTO-organer om post-Lomé-forhandlingerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(3. februar 2000)

Den erklæring, der er tillagt vicegeneraldirektøren for Verdenshandelsorganisationen (WTO) er vildledende.

Der er ganske vist ikke nogen enkelt WTO-regel, der kræver, at præferenceaftaler omdannes til frihandelsaftaler. For så vidt er erklæringen korrekt, og Kommissionen har da heller aldrig påstået det modsatte.

Det er også en kendsgerning, at WTO's regler åbner mulighed for, at de industrialiserede lande indrømmer handelspræferencer til udviklingslande. Også her er erklæringen korrekt, men det skal tilføjes, at dette kun er tilfældet, så længe disse handelspræferencer ikke skaber en diskriminering mellem udviklingslande, der befinder sig på samme sociale og økonomiske udviklingsniveau. De nuværende, ikke-gensidige handelspræferencer, der indrømmes landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), hvorved der skabes en diskriminering mellem udviklingslande udelukkende på geografisk grundlag, er uforenelige med bestemmelserne i WTO. De kan kun opretholdes, hvis der gives dispensation.

I denne forbindelse har der siden EF/AVS-ministermødet i marts 1999 i Dakar været en aftale om, at de nuværende, ikke-gensidige handelspræferencer ikke kan opretholdes uendeligt. Der vil derfor blive anmodet om dispensation for at fortsætte med de eksisterende præferencer. Ved udgangen af den periode vil der blive indført nye arrangementer, som skulle være fuldt forenelige med WTO-bestemmelserne. På EF/AVS-ministermødet i december blev der også truffet beslutning om at udarbejde en formel anmodning om dispensation, som vil blive forelagt WTO, så snart den tekst, der beskriver den foreslåede handelsordning, der skal være i kraft i den forberedende periode, har fået sin endelige udformning i løbet af de kommende uger.

Kommissionen har altid indtaget det standpunkt, at et klart og ubetinget tilsagn om efter en forberedende periode at indføre en ny WTO-forenelig handelsordning i betydelig grad ville forøge chancerne for at opnå en ny dispensation. Dette standpunkt er blevet bekræftet i en lang række kontakter, som Kommissionen har haft under forhandlingerne med WTO-sekretariatet. Den erklæring, der tillægges WTO's vicegeneraldirektør, er ikke i modstrid med dette standpunkt.

(2000/C 303 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2691/99 af Pernille Frahm (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. januar 2000)

Om: FN's flygtningekonvention

Tammerfors-erklæringen understregede, at Rådet lægger vægt på, at FN's flygtningekonvention i sin helhed bliver grundlæggende for EU's flygtninge- og asylpolitik.

Vil Kommissionen bekræfte, at denne beslutning indebærer, at EU-medlemslande er forpligtet til at behandle en anmodning om asyl uanset asylsøgerens oprindelsesland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. februar 2000)

Formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 omfatter følgende udtalelser:

»Målet er en åben og sikker europæisk union, som fuldt ud opfylder sine forpligtelser i henhold til Genève-flygtningekonventionen og andre relevante instrumenter om menneskerettigheder...« (punkt 4) og

»Det Europæiske Råd bekræfter den betydning, som EU og medlemsstaterne tillægger den absolutte respekt for retten til at søge asyl. Det er nået til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. at «non-refoulement»-princippet opretholdes« (punkt 13).

Kommissionen udtrykker sin tilfredshed med disse udtalelser, som den støtter. Disse forpligtelser på det politiske område vil danne grundlag for de fremtidige lovgivningsforslag på asylområdet.

Hvad angår medlemsstaternes forpligtelser på asylområdet kan der skelnes mellem deres forpligtelser i henhold til international ret og deres forpligtelser i henhold til traktaterne. Alle medlemsstaterne er parter i FN-konventionen af 1951 om flygtninges retsstilling. I henhold til denne konvention pålægges der staterne en forpligtelse med hensyn til flygtninge, herunder et forbud mod »refoulement« ifølge konventionens artikel 33, der gælder uanset asylansøgerens oprindelsesland. Artikel 3 i konventionen bestemmer specifikt, at de kontraherende stater skal anvende konventionens bestemmelser på flygtninge uden nogen forskel med hensyn til race, religion og oprindelsesland. Alle medlemsstaterne er også parter i Dublin-konventionen, hvor de i artikel 2 bekræfter deres forpligtelser i henhold til Genève-konventionen, som ændret ved New York-protokollen, og deres forpligtelse til at samarbejde med FN's Højkommissariat for Flygtninge omkring anvendelsen af disse instrumenter.

Hvad angår forpligtelserne i henhold til traktaterne er der i øjeblikket ingen fællesskabsbestemmelser på asylområdet. I henhold til artikel 63, stk. 1, (tidligere artikel 7K) i EF-traktaten skal Rådet træffe en række foranstaltninger vedrørende asyl »i overensstemmelse med Genève-konventionen af 28. juli 1951 og protokollen af 31. januar 1967 om flygtninges retsstilling og andre relevante aftaler«. Gennemførelsen af artikel 63, stk. 1, vil være den mekanisme, hvorved Rådet sætter ovennævnte konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i kraft.

To af de fire afsnit i artikel 63, stk. 1, omhandler foranstaltninger vedrørende tredjelandstatsborgere, medens de to andre afsnit ikke specificerer, hvilke personer foranstaltningerne finder anvendelse på.

Amsterdam-traktaten indeholder en protokol om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet til EF-traktaten. I henhold hertil kan en ansøgning om asyl, der indgives af en statsborger i en medlemsstat, derfor kun tages i betragtning eller antages til behandling i en anden medlemsstat, hvis fire betingelser er opfyldt. Tre af disse betingelser omhandler undtagelser fra lovgivningen om menneskerettigheder eller groft og vedvarende overtrædelse af principperne om menneskerettigheder i den medlemsstat, hvor asylansøgeren er statsborger. Den fjerde betingelse giver medlemsstaterne mulighed for ensidigt at træffe beslutning om at behandle en asylansøgning fra en statsborger i en anden medlemsstat.

I erklæring nr. 48 til Amsterdam-traktaten hedder det: »Protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater berører ikke de enkelte medlemsstaters ret til at træffe de organisationsmæssige foranstaltninger, som de anser for nødvendige for at opfylde deres forpligtelser i henhold til Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling«. Det er op til den enkelte medlemsstat at afgøre, hvilke organisationsmæssige foranstaltninger der skal træffes for at opfylde forpligtelserne i Genève-konventionen i afventning af, at protokollen gennemføres.

Der er intet i protokollen, der forhindrer en medlemsstat i at behandle alle asylansøgninger uanset ansøgerens oprindelsesland. Belgien fremsatte følgende erklæring herom: »Belgien godkender protokollen

om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, men erklærer, at Belgien i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til Genève-konventionen af 1951 og New York-protokollen af 1967, i overensstemmelse med denne protokols eneste artikel, litra d), vil foretage en individuel behandling af en asylansøgning fra en statsborger i en anden medlemsstat.«⁽¹⁾

⁽¹⁾ Se Amsterdam-traktaten, Erklæringer som Konferencen har noteret sig, nr. 5, Belgiens erklæring om Protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater.

(2000/C 303 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2699/99

af Ole Krarup (EDD) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: ECB valutareservens funktion

Euroen er en flydende valuta, hvilket i forhold til faste valutaer ikke nødvendiggør intervention gennem støtteopkøb og -salg. Den valutareserve, som ECB er ved at opbygge decentralt gennem de nationale centralbanker, har således ikke som funktion at sikre euroens pris i forhold til f.eks. den amerikanske dollar.

Ifølge ECB's årsrapport for 1998 fremføres en række andre funktioner for valutareserven (side 74).

Kan det heraf sluttes, at valutareserven udover disse funktioner kun har til formål at sikre ECB's finansielle troværdighed, eller kan det forventes, at dele af valutareserven også kan blive benyttet til ukonventionelle formål, f.eks. til økonomisk udligning mellem regioner som kompensation for en utilstrækkelig EU-fiskalpolitik?

Såfremt det sidstnævnte ikke er tilfældet, kan det så bekræftes, at valutareserven kun vil blive benyttet til formål, der allerede på nuværende tidspunkt er offentliggjort i traktater og af ECB?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(17. februar 2000)

Hovedformålet med Det Europæiske Centralbanksystem (ESCB) er at fastholde prisstabilitet. Hvad enten euroen er en fast eller en flydende valuta, vil en ændring i dens eksterne værdi formentlig have en indvirkning på inflationen. Den Europæiske Centralbank skal derfor have beføjelse til at intervenere på valutamarkedet, hvilket forudsætter, at den har valutareserver.

I henhold til artikel 3.1. i protokol nr. 3 om statutterne for Det Europæiske Centralbanksystem og Den Europæiske Centralbank har ESCB blandt andet til opgave at varetage valutatransaktioner i overensstemmelse med traktatens artikel 109.

Traktaten indeholder intet om en eventuel anvendelse af reserverne »til ukonventionelle formål«.

(2000/C 303 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2707/99

af Ian Hudgton (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. januar 2000)

Om: Fiskeri — flådestørrelse og flerårige udviklingsprogrammer (FUP)

Kan Kommissionen forelægge en sammenlignende analyse af de metoder, der i de forskellige medlemsstater benyttes til beregning af fiskerflådens størrelse og af, i hvor høj grad målene i de flerårige udviklingsprogrammer er nået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. januar 2000)

De flerårige udviklingsprogrammer for alle medlemsstaternes fiskerflåder fastsætter kapacitetsmål i tonnage og maskineffekt, der angives i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 2930/86 af 22. september 1986 om definition af fiskerfartøjers karakteristika ⁽¹⁾.

Forordning (EØF) nr. 2930/86 blev ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3259/94 ⁽²⁾ og Kommissionens beslutning 95/84/EF ⁽³⁾, hvilket betyder, at fiskerfartøjernes tonnage måles i enheden bruttotonnage (BT) som defineret i London-konventionen fra 1969. Alle fartøjer, der har en længde på over 24 meter mellem perpendiculariteterne, bør allerede nu være målt i BT-enheder. For fartøjer på mellem 15 meter længde overalt og 24 meter længde mellem perpendiculariteterne skal ommålingen (i stedet for skøn) i BT foretages gradvis inden udgangen af 2003. For fartøjer med en længde på 15 meter og derunder sker BT-fastlæggelsen ved anvendelse af en forenklet formel baseret på fartøjets længde, bredde og dybde.

Havfiskerimyndigheden i Det Forenede Kongerige har efter et udbud fået til opgave at evaluere disse bestemmelses anvendelse i de enkelte medlemsstater. Den endelige rapport herom skal forelægges for Kommissionen i første kvartal af 2000.

For tiden er metoden til måling af maskineffekten taget op til revision. I den forbindelse hører Kommissionen Det Europæiske Standardiseringsudvalg om de forskellige muligheder for en ændring. Dette har nu høj prioritet for Fællesskabet og vil kunne resultere i en yderligere ændring af forordning (EØF) nr. 2930/86.

⁽¹⁾ EFT L 274 af 25.9.1986.

⁽²⁾ EFT L 339 af 29.12.1994.

⁽³⁾ EFT L 67 af 25.3.1995.

(2000/C 303 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2708/99**af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Spanske områder under mål 2

I oktober og november måned har Kommissionen godkendt listerne over mål 2-områder for perioden 2000-2006, mens listerne for ti medlemsstater endnu mangler at blive godkendt.

Hvor langt er man kommet med listen over mål 2-områder i Spanien? Har den spanske regering forelagt denne liste inden fristen? Hvad skyldes forsinkelsen, hvis en sådan foreligger?

I betragtning af at den nuværende forordning udløber i slutningen af 1999, hvad vil Kommissionen og de medlemsstater, hvis lister endnu ikke er blevet godkendt, da gøre for at sikre kontinuiteten i programmerne og gennemførelsen af nye projekter fra og med den 1. januar 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. februar 2000)

Den 1. juli 1999 opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til inden den 31. august 1999 at fremsende deres forslag til mål 2-områder for perioden 2000-2006. For de medlemsstater, der i begyndelsen af september 1999 har fremsendt forslag til mål 2-områder i henhold til reglerne i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene ⁽¹⁾, har en første beslutning kunnet træffes i oktober 1999 og november 1999.

De spanske myndigheders forslag var ikke Kommissionen i hænde før den 15. september 1999. Efter forhandling med de spanske myndigheder blev der truffet en principbeslutning om mål 2-områder i

Spanien den 22. december 1999. Den endelige beslutning vil blive truffet efter konsultation af de tre udvalg i henhold til bestemmelserne i ovennævnte forordning. Konsultationen af de tre udvalg i henhold til bestemmelserne i ovennævnte forordning fandt sted den 25. 26 og 31. januar 2000, og Kommissionen vil træffe endelig afgørelse i løbet af februar 2000.

For så vidt angår spørgsmålet om overgangsperioden mellem de to programmeringsperioder minder Kommissionen det ærede parlamentsmedlem om, at der i forbindelse med interventioner for perioden 1994-1999, hvor der er truffet de obligatoriske retlige og finansielle afgørelser inden den 31. december 1999, kan finde udbetalinger til slutbeneficienterne sted indtil den 31. december 2001. Hertil kommer, at der for perioden 2000-2006 i henhold til artikel 52, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1260/1999, under visse omstændigheder kan indrømmes en vis retroaktivitet for så vidt angår datoen for udgiftsberettigelsen, således at en udgift, for hvilken Kommissionen i perioden 1. januar til 30. april 2000 har modtaget en ansøgning, der opfylder alle betingelserne i denne forordning, betragtes som berettiget til støtte fra fondene fra den 1. januar 2000.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 303 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2709/99

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Huerta de La Puente (Valencia — Spanien)

Den valencianske lokalregerings ministerium for offentlige arbejder, byplanlægning og transport foreslår, at der oprettes en såkaldt zone for logistiske aktiviteter (zona de actividades logisticas — ZAL) ved Valencias havn i La Punta, der er et usædvanligt landbrugsområde i udkanten af byen, fordi det er en model for et bæredygtigt og effektivt landbrug til forsyning af forbrugere i byen, som er enestående i Europa. I forbindelse med undersøgelsen af de miljømæssige virkninger af dette projekt er de berørte borgere ikke blevet hørt, og man har heller ikke overvejet alternative projekter, hvorved bestemmelserne i direktiverne om de miljømæssige virkninger 85/337/EØF (¹) og 97/11/EF (²) ikke blevet overholdt.

I planen begrundes denne manglende undersøgelse af alternative placeringsmuligheder med meget svage argumenter vedrørende funktionelle faktorer (den vigtigste synes at være, at de logistiske tjenester skal ligge meget nær ved havnen). Der er imidlertid muligheder for placering endnu tættere ved containerterminalen i havnen end i La Punta, hvor indvirkningen på miljøet, den landbrugsmæssige produktions- og arbejdsstruktur og på den historiske kulturarv ville være betydeligt mindre end i La Punta. ZAL-planen analyserer heller ikke den mulige indvirkning på den tilgrænsende naturpark i Albufera, som beskyttes af den valencianske lovgivning og indgår i forskellige internationale konventioner (Ramsar, særlige beskyttelsesområde for fugle, direktiv 92/43/EØF om naturtyper) (³).

I planens miljøundersøgelse erkendes f.eks. faren for, at de aktiviteter, der skal foregå i ZAL-zonen, vil forurene grundvandet på Plana de Valencia, men de eventuelle virkninger heraf for naturparken vurderes ikke detaljeret nok. I planen forudses det endvidere, at ZAL-zonen som følge både af forseglingen af jorden med asfalt i La Punta og opførelsen af diverse former for infrastruktur vil øge risikoen for oversvømmelse på grund af vandophobning under kraftige lokale regnskyl, og der foreslås derfor en række ændringer på det område, hvor der skal opføres industrialanlæg. Der tages imidlertid ikke tilstrækkeligt hensyn til risikoen for oversvømmelser i de beboelseskvarterer, der ligger op til ZAL-zonen, hvis den afvandingskapacitet, som landbrugsområdet i øjeblikket har, forsvinder.

Mener Kommissionen ikke, at de spanske myndigheder har undladt at opfylde direktivet med hensyn til vurdering af virkningerne på miljøet, navnlig for så vidt angår forpligtelsen til at høre den berørte befolkning og tage hensyn til alternative projekter? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre, at ZAL-planen ikke får negative virkninger for Albufera-naturparken?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 140.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2000)

Gennem andragende 749/94 har Kommissionen fået kendskab til en del af de kendsgerninger, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

På grundlag af de nye informationer, der er givet af det ærede parlamentsmedlem, har Kommissionen foretaget de nødvendige kontakter for at indsamle oplysninger om sagens nærmere omstændigheder og for at sikre, at alle de gældende direktiver anvendes korrekt.

(2000/C 303 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2710/99

af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Projekt til udvidelse af et slamtørringsanlæg i Sierra de Fontcalent (Alicante – Spanien)

Projektet til udvidelse af et slambehandlingsanlæg i Fontcalent har skabt stor bekymring hos befolkningen, der har klaget over, at det stinker både i og omkring anlægget. Myndighederne har erklæret, at der ikke er blevet foretaget nogen vurdering af de miljømæssige virkninger, fordi området allerede er meget forringet, eftersom der findes en losseplads til fast byaffald, som kun er adskilt fra slamtørringsanlægget med et hegn. Lossepladsen ved siden af slamzonen er fyldt til randen, affaldet hober sig op i små bjerge, og der opstår brande. Elleve foreninger, herunder beboerforeninger, sociale og økologiske organisationer, har offentligt protesteret mod den planlagte udvidelse af anlægget til behandling af slam fra spildevandsrensingsanlæg i Alicante by og har klaget over den sommetider illegale dumpning af rensningsanlægsslam til tørring, hvilket har forvandlet området til en kæmpebunke af affald, insekter og smånavere med en ulidelig stank.

Slammet, som i øjeblikket dækker et område på 130.000 kvadratmeter, er to måneder om at tørre, og det opbevares i vidt omfang under åben himmel, hvor regn og vind har fri adgang til de stærkt forurenende væsker, der siver ud under forrådnelsesprocessen.

De berørte beboere erklærer, at slammet undertiden læses af uden for de af Emarasa autoriserede områder, hvilket kan betyde en krænkelse af lov 10/98 af 21. april 1998 om affald og nærmere betegnet en så alvorlig overtrædelse som ulovlig henkastning eller bortskaffelse af affald.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Kan Kommissionen oplyse, om der er blevet foretaget en undersøgelse af invirkningerne på miljøet forud for udvidelsen af dette slamanlæg, jf. direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, samt af de pågældende myndigheders anvendelse af direktiverne om affald, indpakning og emballage?
3. Vil Kommissionen fremlægge alle de oplysninger, som den kan få fra de spanske myndigheder om denne sag?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(22. februar 2000)

Kommissionen har intet kendskab til de forhold, som det ærede medlem refererer til, endsi­ge om det pågældende projekt har været undergivet en vurdering af de miljømæssige virkninger, som foreskrives i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Det må dog fremhæves, at det i dette direktivs artikel 2 er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering, kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. Denne bestemmelse finder anvendelse på de projekter, der er opstillet i direktivets bilag I samt projekterne i bilag II, når medlemsstaterne vurderer, at dette er påkrævet på grund af projekternes særlige karakter. Anlæg til bortskaffelse af industri- og husholdningsaffald såvel som områder til oplagring af slam fra rensningsanlæg er opført i punkt 11 i det nævnte direktivs bilag II. Som følge heraf undergives projekter i denne kategori en vurdering, jf. direktivets artikel 5-10 i de tilfælde, hvor medlemsstaten vurderer, at dette er påkrævet på grund af projekternes særlige karakter. Denne type anlæg er ligeledes opført i punkt 11 og 13 i bilag II til direktiv 97/11/EF⁽¹⁾, som ændrer det førnævnte direktiv 85/337/EØF.

Kommissionen har henvendt sig til de spanske myndigheder for at anmode om yderligere oplysninger om de forhold, som det ærede medlem henleder opmærksomheden på, med henblik på at kontrollere overholdelsen af de førnævnte direktiver samt Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽²⁾, ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽³⁾, i det konkrete tilfælde.

Ud fra oplysningerne i denne skriftlige forespørgsel finder Kommissionen ingen anledning til at formode nogen overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald⁽⁴⁾.

Kommission vil holde det ærede medlem underrettet om sagens forløb.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽³⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

(2000/C 303 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2713/99

af Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran

I september i år arresteredes 13 medlemmer af den jødiske menighed i Shiraz (Navid Balazadeh, Nedjat Borukim, Farhad Suleh, Djavit Beit Jagub, Asher Zadmehr, Nasser Jaghublui, Ramin Farsam, Ramin Nemati, Sharoch Pakriahad, Farsad Kashi, Dani og Omid Teflin). Den 31. august 1999 blev forfatteren Said Biabanaki anholdt.

Hvordan bedømmer Kommissionen arrestationen af disse mennesker, og mener den, at det er muligt at gøre noget for dem hhv. rette henvendelse til den iranske regering og gøre opmærksom på de anholdtes skæbne?

(2000/C 303 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2714/99

af Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran

Den 27.-28. november 1999 blev den ledende reformpolitiker og tidligere indenrigsminister Abdollah Nuri idømt fem års fængsel, og avisen »Chordad«, som han havde udgivet, blev forbudt. I samme weekend blev udgiveren af avisen »Asr-e Asadegan«, Maschallah Schamsolwaesin, idømt tre års fængsel, en bøde og berufsverbod i fem år efter udstået fængselsstraf.

Hvordan bedømmer Kommissionen fængslingen af disse mennesker, og mener den, at det er muligt at gøre noget for dem hhv. rette henvendelse til den iranske regering og gøre opmærksom på de fængsledes skæbne?

(2000/C 303 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2715/99**af Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Menneskerettighedskrænkelser i Iran

Har Kommissionen kendskab til, hvad der er sket med de studerende Mehdi Rohani, Halakin, Jazdi, Gholami og Borumand, som blev arresteret den 28. august 1999 i byen Ishafan, og ved den, hvor de opholder sig? Kender Kommissionen endvidere navnene på de fire studenter, som ifølge en erklæring fra præsidenten for revolutionsdomstolen i Teheran, Rahbarpour, af 12. september 1999 er blevet dømt til døden, og ved den, hvad der er sket med dem? Mener den, det er muligt at gøre noget for dem hhv. rette henvendelse til den iranske regering og gøre opmærksom på de arresteredes hhv. dødsdømtes skæbne?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-2713/99, E-2714/99 og E-2715/99**

(2. februar 2000)

Kommissionen følger nøje situationen på menneskerettighedsområdet i Iran. I den overordnede dialog mellem EU og Iran, berører EU altid menneskerettighedsproblematikken. Det seneste eksempel herpå var trojkaens møde med den iranske vice-udenrigsminister i Helsinki den 1. december 1999.

Kommissionen er også involveret i EU's henvendelser til Iran på dette område. Der blev rettet flere henvendelser vedrørende de 13 iranske jøder såvel fra EU's trojka som fra individuelle medlemsstater i efteråret 1999. En henvendelse fra EU's trojka vedrørende rapporterne om dødsdomme over fire studerende fandt sted den 3. oktober 1999.

EU's muligheder for at indvirke på situationen i Iran er temmelig begrænsede, da der ikke foreligger noget kontraktmæssigt forhold mellem de to parter, og de bilaterale udvekslinger er beskedne. Ikke desto mindre er det iranske styre modtageligt for internationalt pres, og styret søger at forbedre sit forhold til såvel EU samt andre parter. For at virke effektivt skal et sådant pres imidlertid holdes på et moderat niveau, således at det ikke får karakter af udenlandsk indblanding.

Hvad angår de 13 iranske jøder, har repræsentanter for de iranske myndigheder lovet, at de anholdte vil få en »retfærdig« retssag. Der har endda været formodninger fremme om, at de »i nationens interesse« kan tænkes at blive løsladt. De iranske ledere er uden tvivl også opmærksomme på den kraftige negative udenlandske reaktion, der ville følge af henrettelsen af studenterlederne.

(2000/C 303 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2718/99**af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet**

(13. januar 2000)

Om: Rusland: sagen om Dmitry Neverovsky – fængslet militærnægter, indgivet den 9. december 1999

Dmitry Neverovsky, en 26-årig matematiker fra Obninsk i Kaluga-regionen, erklærede sig for militærnægter i 1997. I oktober 1999 blev der rejst tiltale mod Neverovsky, og under retssagen, der fandt sted den 24. og 25. november i Obninsk, erklærede han på ny, at han nægtede at udføre militær-tjeneste i protest mod krigen i Tjetjenien. Han blev idømt to års fængsel. Dmitry Neverovsky er tilsyneladende i dag den eneste fængslede militærnægter i Den Russiske Føderation.

Retten til militærnægtelse af samvittighedsgrunde og til i stedet for obligatorisk militærtjeneste at udføre alternativ samfundstjeneste er stadfæstet i Den Russiske Føderations forfatning (artikel 59, stk. 3). Denne forfatningssikrede rettighed er (ligesom andre borgerlige rettigheder og frihedsrettigheder) umiddelbart gældende i henhold til forfatningens artikel 15 og 18, selv om forbundsloven vedrørende udførelse af alternativ samfundstjeneste endnu ikke er blevet vedtaget af Dumaen. I henhold til den dom, som Den

Russiske Føderations forfatningsdomstol afsagde den 22. maj 1996, er militærnægtelse af samvittighedsgrunde ikke *corpus delicti*, selv i de tilfælde hvor der ikke eksisterer lovgivningsbestemmelser om alternativ samfundstjeneste. Imidlertid var respekten for borgernes ret til militærnægtelse af samvittighedsgrunde og hurtig indførelse af alternativ samfundstjeneste to af de vigtigste forudsætninger for Ruslands optagelse som medlem af Europarådet i 1996.

Hvilke foranstaltninger agter Rådet at iværksætte med henblik på at lægge pres på Den Russiske Føderations myndigheder for at få dem til at indstille retsforfølgningen af Dmitry Neverovsky og de hundredvis af andre russiske militærnægttere og respektere de russiske borgeres forfatningssikrede og internationalt sikrede rettigheder, samt Den Russiske Føderations internationale forpligtelser?

Svar

(10./11. april 2000)

Rådet har noteret sig Europa-Parlamentets beslutning af 20. januar 2000, hvori Parlamentet udtrykte dyb bekymring over, at Dmitri Neverovsky er blevet idømt to års fængsel for at have protesteret mod krigen i Tjetjenien, hvilket han har ret til efter den russiske forfatning.

Formandskabet har bedt missionscheferne i Moskva undersøge Dmitri Neverovskys sag. Hvis påstandene viser sig at være begrundede, vil missionscheferne øjeblikkeligt rejse sagen over for de russiske myndigheder.

(2000/C 303 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2727/99

af **Ulpu Iivari (PSE)** til Rådet

(13. januar 2000)

Om: EU-borgernes ret til at anvende egen bil i en anden medlemsstat

Retten til at bevæge sig frit og opholde sig i EU's medlemsstater hører til blandt EU-borgernes grundlæggende rettigheder. F.eks. opholder mange pensionister fra de nordiske lande sig midlertidigt i lange perioder i andre medlemsstater. Mange af dem ønsker at anvende deres egen bil, der er indregistreret i deres hjemland. Nationale bestemmelser i mange medlemsstater begrænser perioden for anvendelsen af en bil, der er indregistreret i andet medlemsland.

Agter Rådet at træffe foranstaltninger for, at en borger fra et andet EU-land kan anvende en bil, der er indregistreret i borgerens hjemland, mens han/hun opholder sig i et andet medlemsland?

Svar

(10./11. april 2000)

1. I medfør af traktaten er det kun Kommissionen, der har ret til at foreslå ændring af den nuværende situation. Kommissionen har endnu ikke forelagt noget forslag i den retning, og ifølge Rådets oplysninger er et forslag med bestemmelser om vejtrafik heller ikke under forberedelse. Rådet kan altså foreløbig ikke foretage sig noget i denne henseende.

2. Med hensyn til afgiftssituationen skal medlemsstaterne i henhold til direktiv 83/182/EØF om midlertidig anvendelse af køretøjer give tilladelse til midlertidig anvendelse af køretøjer uden betaling af afgifter i en sammenhængende eller ikke sammenhængende periode på højst seks måneder pr. periode af tolv måneder.

3. Rådet kan endvidere oplyse det ærede medlem om, at Kommissionen den 16. februar 1998 vedtog et forslag til Rådets direktiv om den skattemæssige behandling af private motorkøretøjer, som overføres permanent til en anden medlemsstat i forbindelse med flytning, eller som benyttes midlertidigt i en anden medlemsstat end den, hvori de er registreret. Dette forslag er til behandling i Rådets instanser.

(2000/C 303 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2728/99**af Thierry La Perriere (UEN) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Støtte til udgivelse af to brochurer med titlerne: »Equality for Lesbians & Gay Men« og »Égaux en droit«

I 1998 bidrog Kommissionen til udgivelsen af to brochurer fra sammenslutningen ILGA Europe (International Lesbian and Gay Association), den ene med titlen »Equality for Lesbians & Gay Men« udgivet i juni 1998 og den anden »Égaux en droit« udgivet i november samme år.

- Kan Kommissionen give oplysninger om, hvilken budgetpost offentliggørelsen af disse brochurer blev konteret?
- Har Kommissionen endvidere til hensigt på samme måde at finansiere publikationer om de forskellige seksuelle orienteringer?
- Vil Kommissionen oplyse, hvilke beløb den i samme tidsrum anvendte til offentliggørelse af dokumenter til beskyttelse og fremme af familien?

Svar givet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(2. marts 2000)

I 1997 gav Kommissionen tilskud til et projekt, som blev præsenteret af ILGA International Lesbian and Gay Association (Den Internationale Sammenslutning for Bøsser og Lesbiske) i forbindelse med en indkaldelse af forslag under budgetkonto B3-4101 om dialog med borgerne. Tilskuddet beløb sig til 35.635 euro. Projektet modtog ligeledes støtte fra Østrigs centralministerium for beskæftigelse, sundhed og social- og arbejdsmarkedsspørgsmål samt fra Østrigs centralministerium for kvindelige anliggender og forbrugerbeskyttelse.

Som del af projektet udarbejdede og udgav ILGA en rapport om den juridiske og sociale situation for homoseksuelle i samtlige medlemsstater med oplysninger om lovgivning og socialpolitik, der tager sigte på at beskytte bøsser og lesbiske mod forskelsbehandling. For at styrke forbindelserne og den offentlige dialog mellem ILGA-Europe og andre ngo'er, der arbejder med sociale og menneskeretlige spørgsmål blev resultaterne fremlagt til debat med andre ngo'er på EU-niveau.

Rapportens oplysninger var samtidig et bidrag til forberedelserne af Kommissionens foranstaltninger til gennemførelse af EF-traktatens artikel 13 (tidl. artikel 6a), som forbyder seks former for forskelsbehandling, herunder seksuel orientering.

I forbindelse med den samme indkaldelse af forslag gav Kommissionen ligeledes et tilskud på 34.294 euro til et projekt fra Sammenslutningen af Familieorganisationer i Det Europæiske Fællesskab (kendt som Coface) til afholdelse af en række seminarer for organisationer på familieområdet og andre eksperter. Her blev der fokuseret på en række spørgsmål om socialbeskyttelse såsom børnepleje, familiefordele, langtidspølse og hjemmehjælp samt andre emner, der blev behandlet på det europæiske socialpolitikforum i 1998. Dette udmøntede sig i formulering af adskillige forslag fra Coface samt udgivelse af en rapport.

I samme periode gav Kommissionen tilskud til andre aktiviteter i forbindelse med familie- og børneområdet over budgetkonto B3-4108 — Foranstaltninger til fordel for familier og børn. Der blev i 1997 ydet tilskud på 2.38 millioner euro til disse foranstaltninger.

(2000/C 303 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2731/99
af Luisa Morgantini (GUE/NGL) til Rådet

(13. januar 2000)

Om: Nicaragua: korrupsion og EU-bistand

I forlængelse af arrestationen af formanden for Nicaraguas revisionsret, Agustin Jarquin, som havde påtalt et alvorligt underslæb fra den nuværende regerings side, vil EU da omgående omdirigere sin bistand til Nicaragua, indtil Agustin Jarquin frigives, de institutionelle mekanismer til kontrol med den udøvende magt er genetableret, og der er skabt fuld klarhed med hensyn til de påtalte forhold?

Svar

(10./11. april 2000)

1. Som det ærede parlamentsmedlem nok vil vide, blev Nicaraguas Rigsrevisor, Agustin Jarquin, løsladt fra fængslet den 24. december 1999. Løsladelsen skyldes utvivlsomt såvel den støtte, talrige politiske personligheder, medierne og dele af Nicaraguas offentlighed har givet Agustin Jarquin, som det internationale pres, herunder EU's demarcher i november 1999.
2. Ved den lejlighed gav Unionen udtryk for dyb bekymring over de omstændigheder, der førte til, at Agustin Jarquin blev anholdt og fængslet, og de institutionelle indvirkninger, dette fik på mulighederne for at regere landet. Det er klart, at konsolideringen af retsstaten, som først og fremmest forudsætter en institutionel magtbalance og et professionelt og uafhængigt retsvæsen, må være en langvarig proces i et land, som i den grad er mærket af borgerkrig og endeløse konfrontationer. Det ser imidlertid ud til, at fængslingen af Rigsrevisoren især er en reaktion på hans uafhængige holdning til den udøvende magt og hans kamp mod korrupsion.
3. Den Europæiske Union understregede, at retsstatsprincippet, gennemsigtighed og respekt for de demokratiske institutioners uafhængighed er af største vigtighed for alle lande og er grundlaget for udviklingsbestrebelsene. Den Europæiske Union fremhævede desuden, at dette er vigtige betingelser for at nå beslutnings- og afslutningspunktet i initiativet for stærkt gældstyngede fattige lande.
4. Siden da har Nicaragua besluttet at revidere sin forfatning. Det fremgår klart af visse aspekter af de igangværende institutionelle reformer, at det væsentligste problem ikke er spørgsmålet om Controlaria's kollegiale eller ikke kollegiale strukturer, men behovet for at hindre, at denne institutions uafhængighed begrænses; det gælder om at undgå at politisere institutionerne og i stedet sikre, at de kan udøve deres respektive hverv fuldt ud og i fuld åbenhed. Gennem Den Europæiske Union, G5-gruppen og de internationale finansielle institutioner opretholder det internationale samfund en dialog med Nicaraguas regering med det formål at styrke institutionernes nødvendige uafhængighed.
5. EU vil fortsat nøje følge udviklingen i Nicaragua og vil i forbindelse med sin bistand til landet efterleve ovennævnte principper, som de fremgår af Stockholm-erklæringen.

(2000/C 303 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2733/99
af Carlo Fatuzzo (PPE-DE) til Rådet

(13. januar 2000)

Om: Italiensk lov, der er diskriminerende over for handicappede over 65 år

Amsterdamtraktatens artikel 13 foreskriver, at Unionen bekæmper forskelsbehandling på grund af alder.

Er Rådet opmærksom på, at den italienske lovgivning, nemlig artikel 19 i lov nummer 118 af 30.3.1971 og efterfølgende ændringer, foreskriver, at der kan ydes økonomisk støtte for livstid til alle handicappede

borgere, som indgiver ansøgning inden det fyldte 65. år, men udelukker alle dem, som, selv om de opfylder alle de andre betingelser, indgiver ansøgning efter det fyldte 65. år? Er Rådet endvidere opmærksom på, at de ældre italienske borgere, som opfylder de samme invaliditetsbetingelser, der kræves af loven, på denne måde forskelsbehandles på grund af den alder, de har på det tidspunkt, hvor ansøgning om støtte indgives, hvilket er bestemmende for, om de får tildelt støtten eller ej?

Agter Rådet at opfordre Italien til ufortøvet at afskaffe denne lov?

Svar

(10./11. april 2000)

EF-traktatens artikel 13 bemyndiger Rådet til at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Kommissionen har for ganske nylig forelagt Rådet et forslag til direktiv om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv. Dette forslag til direktiv indeholder en række bestemmelser om forskelsbehandling på grund af alder. Spørgsmålet om, hvorvidt ydelser af den type, det ærede parlamentsmedlem nævner, er omfattet af direktivet, er på indeværende tidspunkt endnu ikke afgjort; forslaget behandles for tiden i Rådet og er således endnu ikke vedtaget. Eftersom der er tale om et rammedirektiv, vil det under alle omstændigheder give medlemsstaterne en vis handlefrihed med hensyn til gennemførelsen.

Det ærede parlamentsmedlem må under alle omstændigheder være klar over, at det ikke er Rådets opgave at afskaffe en national lov uanset dens karakter. Det er Kommissionen, som drager omsorg for, at medlemsstaterne overholder fællesskabslovgivningen.

(2000/C 303 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2737/99

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Illoyal konkurrence inden for sektoren for brændevin af presserester

Alkohol hidhørende fra vinproduktion kan, hvis den fortyndes til under 86 % vol og på basis af en bred fortolkning af visse fællesskabsbestemmelser, blive brændevin af presserester, som, hvis det blev indført i Italien, kunne markedsføres ulovligt under betegnelsen »piquettebrændevin« (grappa).

Brændevin af presserester har en betydelig lavere markedspris end piquettebrændevin, da rå alkohol får en fællesskabsstøtte på 140.000 lire pr hektoliter mod 78.000 lire til piquettebrændevin.

Denne forskel på 62.000 lire frister til at forfalske den mest italienske af brændevin, hvilket ikke blot forårsager store økonomiske skader for producenterne, men også er det rene og skære bedrageri over for forbrugerne.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at træffe foranstaltninger for at ligestille fællesskabsstøtten til piquettebrændevin og rå alkohol, således at denne form for illoyal konkurrence samt denne ukorrektthed over for forbrugerne afskaffes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. februar 2000)

Kommissionen er blevet underrettet om problemet med, at råalkohol anvendes til at fremstille grappa, hvad der er i modstrid med gældende regler.

Spørgsmålet blev for nylig rejst på et forvaltningskomitémøde, hvor de berørte medlemsstater blev anmodet om, når der ydes støtte at holde øje med, hvad destillationsprodukterne anvendes til. Det påhviler naturligvis de pågældende medlemsstaters myndigheder at overvåge, at de på dette område gældende EF-regler overholdes.

Hvad størrelsen af destillationsstøtten til brændevin af presserester og råalkohol angår, reviderer Kommissionen for tiden denne støtte i forbindelse med reformen af den fælles markedsordning for vin, der skal træde i kraft fra det kommende produktionsår (1. august 2000).

(2000/C 303 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2744/99

af Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Phare- og Interreg II-midler til Den Tjekkiske Republik

Hvorledes er midler fra Phare- og Interreg II-programmerne blevet anvendt på miljøet i Den Tjekkiske Republik?

Til hvilke projekter og i hvilken størrelsesorden er der ydet støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(25. februar 2000)

Der er i Den Tjekkiske Republik ydet PHARE-støtte på miljøområdet inden for rammerne af nationale programmer. I 1990-1991 blev der gennemført projekter for at forbedre forståelsen for miljøspørgsmål med særlig vægt på de umiddelbare behov for at forbedre kvaliteten inden for sektorerne luft, vand, affald, energi og sundhed (21 mio. EUR). Via en lånefacilitet for miljøprojekter blev der i 1996 ydet støtte til miljøbeskyttelsesprojekter inden for små og mellemstore virksomheder (SMV)(5 mio. EUR). I 1997 blev der ydet støtte til forbedring af de regulerende organers miljøforvaltningskapacitet (2 mio. EUR). I 1998 blev der ydet støtte til forbedring af institutionernes og de regulerende myndigheders kapacitet inden for miljøsektoren samt til gennemførelses- og investeringsstrategier for Fællesskabets luft- og affaldsdirektiver (1,15 mio. EUR). I 1999 blev der ydet støtte til harmonisering af den tjekkiske miljølovgivning på området for beskyttelse mod vandforurening (1 mio. EUR).

Der blev også ydet støtte gennem grænseoverskridende samarbejdsprogrammer(CBC). Inden for rammerne af det grænseoverskridende samarbejde med Østrig blev der i perioden mellem 1995 og 1998 finansieret 15 projekter med vægt på en forbedring af vandkvaliteten (11 mio. EUR). Programmet for 1999 omfatter et projekt til forbedring af et spildevandsanlæg i grænseregionen (3,55 mio. EUR). Miljøforbedringsprojekter kan ligeledes finansieres via den fælles fond for mindre projekter (indtil 300 000 EUR) inden for rammerne af dette program. Inden for rammerne af det grænseoverskridende samarbejde med Tyskland blev der i perioden mellem 1994 og 1997 ydet støtte til forbedring af den kommunale infrastruktur, navnlig indførelsen af naturgas, med 14 mio. EUR til 13 projekter. Via 1998-programmet ydes der støtte til en genplantningsfond (2,5 mio. EUR), og i 1999 blev der ydet støtte til anlæggelsen af et naturgasnet i grænseområdet Nisa (3,1 mio. EUR), en fond til formindskelse af luftforurening (0,45 mio. EUR), projekter til forbedring af kloaksystemer og spildevandsanlæg (5,94 mio. EUR) samt en fælles fond for mindre projekter. I 1999 blev der også etableret grænseoverskridende programmer med Polen og Slovakiet. Begge programmer omfatter fælles fonde for mindre projekter med henblik på finansiering af miljøprojekter. I programmet for Slovakiet er der ligeledes afsat 1,75 mio. EUR til et spildevandsprojekt i grænseområdet.

Inden for rammerne af storinfrastrukturfacilitet fra 1999 blev der ydet et tilskud på 14,2 mio. EUR til et kommunalt vandprojekt i Brno. Et yderligere beløb på 2,2 mio. EUR blev ydet til forberedelse af en række projekter, som fra 2000 og fremover skal finansieres via det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument (ISPA).

Den Tjekkiske Republik kommer ikke i betragtning til støtte inden for rammerne af Interreg II, da dette fællesskabsinitiativ udelukkende er rettet mod finansieringen af udgifter inden for medlemsstaterne. Foranstaltninger, der finansieres via dette initiativ, er nært koordineret med PHARE-aktiviteterne. Den Tjekkiske Republik får derfor indirekte fordele af foranstaltningerne inden for rammerne af Interreg II på den tyske eller østrigske side af grænsen, f.eks. ved formindskelse af forureningen af floder, skove eller luft.

Endelig har Den Tjekkiske Republik modtaget støtte inden for rammerne af forskellige flerlandeprogrammer på miljøområdet, navnlig projekter for den sorte trekant, der især er koncentreret om mindre demonstrationsprojekter, som tager sigte på at forbedre miljøet i den tjekkiske og polske del af den sorte trekant.

(2000/C 303 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2746/99

af Ioannis Marinos (PPE-DE) og Christos Folias (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Ansættelse af en græsk generaldirektør i Europa-Kommissionen

I Europa-Kommissionen er der 36 generaldirektorater og tjenestegrene. Som ledere af disse er der efter de seneste ændringer blevet ansat 8 englændere, 7 franskmænd, 6 tyskere, 4 italienere, 3 danskere, 2 spaniere og henholdsvis 1 hollænder, svensker, finne, belgier og luxembourger. Fra 1. januar 2000 vil der ikke være nogen repræsentant for Grækenland (og for 2 andre små lande) blandt generaldirektørerne og lederne af disse 36 vigtige tjenestegrene, efter at man — efter sigende ubegrundet — har fjernet den eneste græske generaldirektør, Spiros Pappas.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor den behandler Grækenland, Portugal og Irland anderledes end de store lande, og navnlig Storbritannien? Kan Kommissionen oplyse, om der inden for den nærmeste fremtid vil blive ansat en græker som generaldirektør eller afdelingschef i Kommissionen, og i hvilket generaldirektorat eller afdeling den pågældende i givet fald vil blive placeret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(24. februar 2000)

Kommissionen har bemærket sig den bekymring, der gives udtryk for af de ærede parlamentsmedlemmer, selvom det ikke ville være korrekt at sige, at de emner, der tages op i deres spørgsmål, er behandlet på en urimelig eller diskriminerende måde.

Som fastsat i Kommissionens beslutning af 8. december 1999 om udnævnelse til ledende poster i Kommissionen, er det dens mål, at udnævnelserne sker på grundlag af fortjeneste, og at der i institutionen på alle personaleniveauer er en ligelig fordeling af ansatte fra alle medlemsstaterne for at sikre den vigtige kulturelle diversitet og sammenhængen i EU-administrationen. På den baggrund har Kommissionen konkret slået til lyd for, at der udnævnes velkvalificerede tjenestemænd fra alle medlemsstater til generaldirektørposter på A1-niveau, til kontorchefer eller lignende.

Ifølge sagens natur kan Kommissionen i forbindelse med udnævnelse af tjenestemænd i institutionerne aldrig udtale sig om, hvilken person fra hvilket land vil blive udnævnt til en ledende post i en tjenestegren, før udnævnelsesproceduren er afsluttet.

(2000/C 303 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2754/99

af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Støtte til indsatsen for at bekæmpe stofmisbrug blandt unge

Det østlige Northamptonshire er et forholdsvist velstående landdistrikt i East Midlands, men det har et betydeligt problem med stofmisbrug blandt unge. Den britiske regering har valgt ikke at indføre amtet i sit

forslag til de områder, der skal tildeles midler fra strukturfondene, og de midler, som er tilgængelige via EU's handlingsprogram for forebyggelse af narkotikamisbrug, tildeles åbenbart til storstilede professionelle projekter med en EU-dimension.

Hvilken praktisk, økonomisk eller anden form for støtte kan Kommissionen yde til en gruppe af lokale indbyggere, der har sat sig for at bekæmpe dette alvorlige og stigende problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(15. februar 2000)

Kommissionen erkender, at lokalsamfundene yder et vigtigt bidrag til bestræbelsen på at bekæmpe narkotikaproblemet. Måske ville den bedste idé for de lokale indbyggere i landdistriktet East Northamptonshire med henblik på at modtage praktisk støtte til deres aktiviteter være at kontakte en landsdækkende organisation såsom ADFAM (National helpline for Families and Friends of Drug Users). Denne organisation kan formidle deres erfaringer til de lokale beboere og forsyne dem med kontaktoplysninger om lignende former for projekter andre steder i Europa.

ADFAM er medlem af et netværk af europæiske narkotikahjælpeorganisationer, der finansieres via Det Europæiske Fællesskabs program for forebyggelse af narkotikamisbrug. Dette program har modtaget størsteparten af Fællesskabets midler til forebyggelse af narkotikamisbrug for perioden 1996-2000. Gennem programmet har man finansieret etablering af og det praktiske arbejde i mange af disse europæiske netværk tillige med forebyggelsesprojekter med europæisk dimension. Mange netværk tilbyder nyttig rådgivning og støtte til aktiviteter på lokalt plan. De formidler også oplysninger om de erfaringer, der er gjort med forbilledlig praksis inden for forebyggelse af narkotikamisbrug. For øjeblikket er Kommissionen ved at undersøge mulighederne for at forlænge Fællesskabets program for forebyggelse af narkotikamisbrug med to år.

På internettet findes der også oplysninger om evaluerede projekter vedrørende nedbringelse af efterspørgslen efter narkotika på netstedet for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (<http://www.emcdda.org/>). Det er et værdifuldt middel til at drage lære af de erfaringer, der er gjort ved tilsvarende projekter andetsteds i Fællesskabet.

Nyskabende projekter, hvori lokalsamfundet er kraftigt inddraget, finansieres også via Fællesskabets beskæftigelsesinitiativ (f.eks. Integra og Youthstart). Beskæftigelsesinitiativet har til formål at bistå unge med særlige vanskeligheder med at finde og fastholde et passende job. Selv om beskæftigelsesinitiativet ikke specielt tager sigte på narkotikabekæmpelse, har de finansierede projekter ofte en kraftig forebyggende virkning. De fleste beskæftigelsesprojekter afsluttes i løbet af år 2000. Dette forebyggende og nyskabende tiltag vil dog blive videreført i form af det nye fællesskabsinitiativ EQUAL for tidsrummet 2000-2006. Projektinformation kan rekvireres på netstedet for beskæftigelsesinitiativet: www.europs.be.

(2000/C 303 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2757/99

af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Administrativ forenkling

Kommissionen forelagde den 29. april 1999 Rådet en handlingsplan, som fik opbakning fra samtlige medlemsstater og gik ud på at forbedre de administrative vilkår for erhvervslivet og fjerne unødige byrder, som begrænser de europæiske virksomheders konkurrenceevne.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan de forskellige medlemsstater har reageret på dens initiativ i denne henseende? Hvad har de konkret gjort for at forbedre virksomhedernes konkurrenceevne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(25. februar 2000)

I den handlingsplan til fremme af iværksætterånden og konkurrenceevnen, som medlemsstaterne godkendte den 29. april 1999, anføres ganske rigtigt, at Kommissionen regelmæssigt skal udarbejde rapporter om de fremskridt, der gøres.

Da Kommissionen og medlemsstaterne nu er midt i arbejdet med tilrettelæggelsen, vil Kommissionen ikke være i stand til at fremlægge den første rapport inden det franske formandskabs rådsmøde, som vil finde sted ved udgangen af 2000. Det vil være for tidligt at foretage en første evaluering. Kommissionen er dog i samarbejde med flere medlemsstater i færd med at indlede bilaterale kontakter med henblik på at gennemføre en effektiv opfølgning af de foranstaltninger, der er vedtaget.

(2000/C 303 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2758/99

af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Kinas indtræden i WTO

USA og Kina indgik for nylig en bilateral aftale vedrørende betingelserne for kinesisk medlemskab af WTO. Denne aftale kan få stor indvirkning på den europæiske tekstil- og beklædningssektor, eftersom Kina er verdens største eksportør af beklædning og den næststørste tekstileksportør.

Vil Kommissionen på den baggrund fremkomme med en vurdering af aftalens indvirkning på den europæiske tekstil-, beklædnings- og læderindustri? Hvordan vil den gribe de bilaterale forhandlinger mellem EU og Kina om sidstnævntes WTO-medlemskab, an for så vidt angår denne sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(9. februar 2000)

Aftalen mellem USA og Kina om sidstnævntes optagelse i Verdenshandelsorganisationen (WTO) afspejler de to parter bilaterale position. De endelige betingelser for Kinas optagelse vil blive fastlagt inden for WTO, især i arbejdsgruppen vedrørende Kinas tiltrædelsesprotokol.

Kommissionens forståelse af aftalen mellem USA og Kina, for så vidt den vedrører tekstil- og beklædningsindustrien, er, at USA har indrømmet Kina WTO-aftalens fordele med hensyn til tekstilvarer og beklædningsgenstande (»ATC-aftalen«) fra tiltrædelsesdatoen, inkl. slutdatoen 1. januar 2005 for integrering af alle produkter, der er dækket af ATC. Desuden foreslås det i aftalen, at der for en yderligere periode af fire år fra 1. januar 2005 vil være en særlig beskyttelsesbestemmelse, der kan benyttes af USA og andre WTO-medlemmer, for så vidt angår import af tekstilvarer og beklædningsgenstande fra Kina. Denne beskyttelsesbestemmelse følger nøje beskyttelsesbestemmelsen i den nugældende bilaterale tekstilaftale mellem USA og Kina.

Ud fra en generel betragtning hilser Kommissionen aftalen mellem USA og Kina velkommen som et vigtigt skridt i retning af Kinas tiltrædelse af WTO. Imidlertid beskæftiger aftalen sig med Kinas tiltrædelse fra et amerikansk synspunkt og dækker ikke alle EF's prioriteringer. Der er områder med hensyn til Kinas tiltrædelse til WTO, som skal tages op mellem Kina og EF i yderligere bilaterale forhandlinger.

Med hensyn til tekstilvarer og beklædningsgenstande er Kina med en eksport på omkring 7 000 mio. ECU om året den største leverandør til EF, om end der gælder kvantitative restriktioner. Anvendelse af ATC-aftalen i Kinas tilfælde ville bringe øget konkurrence, ikke blot for den europæiske industri, men også mellem eksportører af tekstilvarer og beklædningsgenstande, især i de lavere priskategorier. Kina er også et meget stort potentielt marked for tekstil- og beklædningsindustrien. Eksporten fra Kina ligger imidlertid på omkring 300 mio. EUR om året. En vigtig grund til, at tallet er så lavt, er, at det kinesiske marked er for

lukket. Derfor vil EF's strategi for sektoren være at sikre, at der med Kinas tiltrædelse af WTO kan skabes et afbalanceret resultat, især ved at der sker en betydelig forøgelse af mulighederne for markedsadgang for Fællesskabets eksport inden for sektoren.

(2000/C 303 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2759/99

af Concepción Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Oprindelsesregler i frihandelsaftaler

Den 25. november 1999 afsluttedes forhandlingerne om den bilaterale aftale mellem EU og Mexico, der vil medføre en fuldstændig liberalisering af samhandelen med industrivarer i 2007 og med landbrugsvarer i 2010. Der blev imidlertid i forbindelse med aftalens indgåelse indrømmet en række undtagelser fra Fællesskabets oprindelsesregler. Den europæiske tekstil-, beklædnings- og fodtøjsindustri har protesteret skarpt mod disse undtagelser, eftersom eksporten til Mexico af varer, som ifølge EF-reglerne har oprindelse i Fællesskabet, fortsat vil være underlagt restriktioner, medens det modsatte vil være tilfældet for mexicanske varer.

Den samme dag indledte ministerrådene EU/Mercosur og EU/Chile officielt deres forhandlinger om indgåelse af nye aftaler om associering og liberalisering af samhandelen, og der blev i den forbindelse fastlagt en tidsplan for forhandlingerne samt regler for den struktur og de metoder, som skulle anvendes.

Kan Kommissionen bekræfte, at den under forhandlingerne med Mercosur — som er af større betydning end forhandlingerne med Mexico — vil optræde på en anden måde, end den gjorde over for Mexico, og nægte at gå med til andre oprindelsesregler end dem, Fællesskabet anvender?

Kan den endvidere bekræfte, at der i forbindelse med Mercosur-aftalen og eventuelle andre fremtidige frihandelsaftaler ikke vil blive indrømmet nye undtagelser, som ville indebære skabelse af et stort antal forskellige oprindelsesregler, der var skræddersyet til hvert enkelt associeret land, og som derved ville skabe forvirring i industrien og sabotere Fællesskabets indsats for forenkling af lovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(21. februar 2000)

I november 1999 mundede forhandlingerne med Mexico om en frihandelsaftale ud i en endelig afgørelse, som ifølge Kommissionen er velafbalanceret, alsidig og positiv med sine resultater som helhed for Fællesskabets interesser. Den i sidste ende valgte tilgang til visse anliggender under forhandlingerne med Mexico skaber ikke automatisk præcedens for andre forhandlinger. Hvert forhandlingsforløb har sin egen dynamik og skal vurderes efter egen fortjeneste. Hvad angår henvisningen til præferenceoprindelsesreglerne skal Kommissionen påpege, at Mexico i det store hele har accepteret Fællesskabet harmoniserede oprindelsesregler. I Mexicos tilfælde, hvor det var nødvendigt at finde kompromiser, har man altid bestræbt sig på samtidig at finde ordninger til at sikre markedsadgang for vore økonomiske operatører.

Med hensyn til associeringsforhandlingerne med Mercosur sigter Kommissionen på at nå til en endelig aftale, de er afbalanceret, alsidig og udgør en enkelt helhed. Kommissionen har i forhandlingsdirektiverne til disse forhandlinger fået instruks om at forhandle om oprindelsesregler, der tager deres udspring i den model, som Fællesskabet foreslår for processen for harmonisering af de gældende præferenceoprindelsesregler for tredjelande. Fællesskabets økonomiske interesser i handelsforbindelserne med Mercosur vil til fulde blive tilgodeset under forhandlingerne med denne region om en protokol om oprindelsesreglerne. Det er på nuværende tidspunkt for tidligt at kunne forestille sig, hvordan forhandlingerne med Mercosur om oprindelsesreglerne vil komme til at forløbe.

Det første møde i det bilregionale forhandlingsudvalg Fællesskabet-Mercosur finder sted i marts eller april 2000 i Buenos Aires, hvor man kun vil beskæftige sig med generelle anliggender. I princippet skal det biregionale forhandlingsudvalg og dertil hørende tekniske grupper og undergrupper mødes tre gange om

året efter en tidsplan, der er forbundet med udviklingen i forhandlingerne inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) og forhandlingerne om det amerikanske frihandelsområde (FTAA). Det er ikke muligt at forudse, hvor længe forhandlingerne med Mercosur vil tage.

(2000/C 303 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2767/99
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Støtte til kanal- og flodskibe på under 1000 t

Det europæiske net af indre vandveje yder, idet det anvendes intensivt af kanal- og flodskibsfarten, et vigtigt og miljøvenligt bidrag til løsning af mobilitetsproblematikken. Et veludbygget og godt vedligeholdt vandvejsnet kan blive et vigtigt trumfkort for at få en del af vejgodstransporten lagt over på vandvejene.

Ud over en god infrastruktur er der imidlertid også behov for en veludbygget flåde. EU er i den forbindelse i første række gået ind for en forøgelse af de enkelte skibes tonnage gennem et storstilet 10-årigt saneringsprogram (skrotning og udskiftning af gamle skibe med nye). Desuden blev turnusbefragtningsordningen afskaffet gennem et direktiv fra 1996. Dette medførte et kraftigt fald i fragtpriiserne. På trods af produktivitetstigninger er befragtning i skibe på under 1000 t ikke længere rentabel.

Man må imidlertid sørge for at opretholde en tilstrækkelig stor flåde af skibe på 1000 t eller derunder. Bl.a. de såkaldte »spitsen« (350-400 t) og »kempenaars« er særdeles velegnede til at forsyne visse havnes bagland gennem hovedsageligt mindre vandveje. Det samme gælder for forholdsvis mindre fragter. Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Hvilken holdning har den til opretholdelsen af en tilstrækkelig stor flåde af skibe på under 1000 t?
2. Hvad vil den være rede til at foretage for at give denne form for kanal- og flodskibsfart en fremtidschance og indpasse den i en politik, som går ud på at mindske problemerne med vejgodstransporten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. marts 2000)

1. Opretholdelsen af en flåde af skibe på under 1000 ton ved sejlads ad indre vandveje påhviler de erhvervsdrivende inden for sektoren, og Kommissionen har ingen holdning til denne sag. Kommissionen har dog konstateret, at flådens små skibe på mindre end 650 ton stadig udgør 40 % af flåderne i Fællesskabet.

2. Den nye kapacitetspolitik for Fællesskabets indlandsflåder, der blev indført i april 1999, begunstiger konstruktionen af de mindste skibe, hvis der er brug for det på markedet. Kommissionen træffer fortsat foranstaltninger til fordel for transport ad indre vandveje, så denne kan tilbyde konkurrencedygtige alternativer til andre transportmåder.

(2000/C 303 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2774/99
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Fremskridt i opførelsen af metroen i Athen

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor stort var det oprindelige budget for opførelsen af metroen i Athen, og hvor meget forventes projektet i sidste ende at komme til at koste?

2. Vil de 619 alvorlige forsømmelser på linjerne Sintagma-Sepolia og Sintagma-Ethniki Amina, som er blevet omtalt i en rapport, der er udarbejdet af koncessionshaveren »Attiko Metro« og offentliggjort i dagbladet »Eleftherotipia« den 5. december 1999, blive udbedret, og vil de ikke forhindre, at metroen som planlagt tages i brug i begyndelsen af januar?
3. Mener Kommissionen ikke, at hvis man havde fulgt den model, der blev anvendt i forbindelse med opførelsen af lufthavnen i Spata, dvs. en enkelt entreprenør i stedet for et konsortium, hvilket er tilfældet i forbindelse med opførelsen af metroen, selvfinansiering og overdragelse af driften til projektets bygherre, ville man have kunnet fremvise bedre resultater både hvad angår overholdelse af overdragelsesfristen og projektets konstruktionsmæssige kvalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(28. februar 2000)

1. På grundlag af den i 1991 undertegnede kontrakt beløb det oprindelige budget for Athens metroprojekt sig til 261 500 mio. drakmer (november 1991-priser). Som følge af inflationen er det blevet justeret til 420 000 mio. drakmer (december 1999-priser), i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i ovennævnte kontrakt.

I dag er det samlede budget for dette projekt steget til 530 000 mio. drakmer (december 1999-priser) af to årsager. I 1994 godkendte det græske parlament en forøgelse på 14,64% af kontraktbeløbet for at kunne foretage visse forbedringer af projektet, især hvad angår stationerne. En forøgelse af budgettet på 10% (marts 1998-priser) blev accepteret, i overensstemmelse med kontraktvilkårene, for at tage højde for de vanskelige og uforudsete geologiske forhold samt de skærpede sikkerhedskrav med hensyn til byens bygninger.

2. De 619 tekniske problemer, der konstateredes i november 1999, er blevet løst, og metroen blev taget i brug den 28. januar 2000.

3. I betragtning af at Athens metroprojekt og lufthavnen i Spata er væsensforskellige, er Kommissionen ikke i stand til at foretage den vurdering, som det ærede medlem efterlyser. Men hvad angår visse senere udvidelser af Athens metro, som skal samfinansieres via fællesskabsmidler, undersøger de græske myndigheder ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, muligheden for at gå i gang med disse arbejder på anden måde, f.eks. på basis af koncessionskontrakter.

(2000/C 303 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2776/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Finansiering af en skole for turistguider

I Grækenland findes der ingen skole for turistguider. De kendskaber, de eksisterende turistguider er i besiddelse af, er baserede på praktisk erfaring og interne virksomhedsseminarer.

Kan Kommissionen derfor give følgende oplysninger:

1. Er den rede til at samfinansiere oprettelsen af en postgymnasial skole for turistguider?
2. Hvilke interne virksomhedsseminarer for turistguider har EU finansieret i Grækenland i perioden 1996-1999 og med hvor store beløb?
3. Kan Kommissionen oplyse antallet af deltagere i disse seminarer?
4. Det forlyder, at visse deltagere i de pågældende seminarer ikke har været i stand til at arbejde som turistguider, fordi dette er uforligneligt med deres nuværende arbejde, f.eks. offentligt ansatte. Kan Kommissionen bekræfte, at sådanne personer fik nægtet adgang til disse seminarer i perioden 1996-1999?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou**

(21. marts 2000)

Kommissionen har til dato ikke modtaget nogen ansøgning om samfinansiering af oprettelsen af en skole for turistguider inden for fællesskabsstøtterammerne for Grækenland i programperioden 1994-1999. Der mindes endvidere om, at det er medlemsstaten, der udvælger og fremsætter forslag til projekter, som skal samfinansieres.

Under det operationelle program for »Turisme og Kultur« inden for den anden fællesskabsstøtteramme for Grækenland ydede Den Europæiske Socialfond (ESF) samfinansiering på i alt 7,2 mio. € til uddannelse af omkring 5.500 mennesker på 480 uddannelseskurser.

Uddannelseskurserne, der blev tilrettelagt af godkendte uddannelsescentre, omfattede en række emner inden for forvaltning og drift af turistfaciliteter i forbindelse med rekreative, sportslige og kulturelle aktiviteter.

I henhold til de græske myndigheders oplysninger var målgrupperne for disse kurser arbejdsløse eller ansatte i turistsektoren, der var truet af arbejdsløshed.

(2000/C 303 E/107)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2786/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Sammenstyrning af en bro på Attika-vejen i Markopoulos i Attika

Ved den nylige sammenstyrning af den bro, der er under opførelse på Attika-vejen, omkom to arbejdere, og ti kom til skade, hvilket har skabt alvorlig foruroligelse med hensyn til projekternes bæredygtighed og borgernes sikkerhed. På baggrund af, at i hvert fald de projekter, der finansieres af EU, bør gennemføres med størst mulig omhu, overvågning og gennemsuelighed, er det nødvendigt, at Kommissionen sørger for at undersøge årsagerne til ulykken og ikke tillade, at sagen ligger udforsket hen. Adskillige videnskabsfolk har allerede stillet nogle indgående spørgsmål med henblik på at forklare årsagerne til ulykken samt forebygge lignende eller mere omfattende uheld i fremtiden.

1. Er der i forbindelse med undersøgelserne taget hensyn til jordbundsforholdene på bygningsstedet?
2. Er der foretaget undersøgelse af trætypen, sådan som det er foreskrevet, og hvis ja, er denne blevet gennemført i praksis?
3. Er der foretaget en nyvurdering af trætypen og metoderne for udførelsen af projektet generelt efter jordskælvet den 7. november 1999?
4. Var stilladserne og sammenføjningerne solide nok bortset fra undersøgelsen?
5. Blev der af tilsynsorganet foretaget overvågning på behørig vis?
6. Hvad var ifølge tilsynsorganet årsagerne til sammenstyrningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(28. februar 2000)

Kommissionen råder ikke over de oplysninger, der er anmodet om i punkt 1 til 6 i den af det ærede medlem stillede forespørgsel, og som har relation til de kontraktmæssige relationer mellem den græske stat (især ministeriet for offentlige arbejder) og de entreprenører, som er ansvarlige for bygningen af avenue Stavros-Elefsina, ifølge den gældende kontrakt.

Kommissionen har anmodet de græske myndigheder om at få forelagt den endelige rapport fra den undersøgelseskommission, de har nedsat, for at få lejlighed til at undersøge årsagerne til ulykken. Hvis det

af denne kommissions konklusioner skulle vise sig, at der kan placeres et ansvar med hensyn til dårlig udnyttelse af fællesskabsmidler, vil Kommissionen ikke undlade at kræve tilbagebetaling af de pågældende midler. Hvad angår eventuelle foranstaltninger til at forebygge sådanne ulykker i fremtiden, mener Kommissionen helt klart, at de skal udarbejdes og træffes på grundlag af undersøgelseskommissionens rapport og konklusioner.

(2000/C 303 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2797/99

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Bekæmpelse af handlen med kvinder i EU

Ifølge den internationale migrationsorganisation IOM bliver over en halv million kvinder hvert år ofre for slavehandel. Ifølge undersøgelsen er antallet stigende. Også i EU er problemet alvorligt, idet der fra de tidligere øst- og centraleuropæiske lande er kommet et stort antal kvinder til især Belgien, Holland og Tyskland.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at intensivere kampen mod handel med kvinder? Hvorledes vil Kommissionen effektivisere den indsats, der gøres gennem Daphne- og Stop-programmerne, således at Europols bidrag udnyttes bedre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(6. marts 2000)

EU har siden 1996 taget en række initiativer til forebyggelse og bekæmpelse af handel med kvinder, f.eks. to meddelelser⁽¹⁾, en fælles aktion om bekæmpelse af menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn⁽²⁾ samt Daphne-initiativet og STOP-programmet⁽³⁾. Den seneste udvikling på området har vist, at EU nu er klar til at tage nye initiativer.

Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i oktober 1999 bekræfter tydeligt, at EU's stats- og regeringschefer ønsker at gå yderligere ind i kampen mod menneskehandel. Handel med kvinder nævnes udtrykkeligt som et af de prioriterede områder, hvor det er nødvendigt at vedtage fælles definitioner, fælles regler for, hvad der er strafbart, og fælles sanktioner. Medlemsstaterne opfordres ligeledes til at oprette fælles efterforskningshold sammen med Europol med henblik på bekæmpelse af menneskehandel.

Kommissionen har på sin side til hensigt at fremsætte detaljerede forslag om en tilnærmelse mellem medlemsstaternes straffebestemmelser om menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn. Forslagene vil ligeledes omfatte spørgsmålet om midlertidig opholdstilladelse til ofre, som er villige til at afgive vidneforklaring i retten.

Kommissionen vil endvidere udarbejde et forslag om at forlænge STOP-programmet for perioden 2001-2005. Forslaget vil bygge på de udviklinger og erfaringer, der er opnået på området siden vedtagelsen af STOP-programmet i 1996. Kommissionen foreslår ligeledes, at STOP-programmet åbnes for alle ansøgerlandene. Således kan partnere fra disse lande udvikle projekter og dermed deltage mere aktivt end tidligere.

Europol har medvirket mere og mere i projekter under STOP-programmet og kan ved at bidrage med sin ekspertviden være til nytte for disse projekter. I fremtiden vil Europol med sikkerhed spille en vigtig rolle i kampen mod menneskehandel i Europa.

Det nyligt vedtagne Daphne-program⁽⁴⁾ (2000-2003), som erstatter Daphne-initiativet, vil desuden fortsat støtte bekæmpelsen af alle former for vold mod kvinder og børn. Programmet er henvendt til ofre og skal hovedsageligt støtte projekter, som udarbejdes af ikke-statslige organisationer (ngo'er). Programmet støtter

specielt en række projekter, som hjælper kvinder og børn, der er ofre for menneskehandel. Daphne-programmet er åbent for organisationer fra ansøgerlandene, hvilket vil effektivisere bekæmpelsen af menneskehandel.

Desuden vil Kommissionen ligeledes fortsat deltage i den kamp mod menneskehandel, som føres i internationale fora som FN (udkast til konvention mod grænseoverskridende organiseret kriminalitet og tillægsprotokoller, herunder en om menneskehandel), de otte mest industrialiserede lande (G8) og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).

⁽¹⁾ KOM(96) 567 endelig udg. og KOM(98) 726 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 63 af 4.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 322 af 12.12.1996.

⁽⁴⁾ EFT L 34 af 9.2.2000.

(2000/C 303 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2800/99

af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Kommerciel udgivelse af De Europæiske Fællesskabers Tidende

Kommissionen udgiver Det Europæiske Fællesskabers Tidende i elektronisk form gennem Eur-Lex-serveren. Gennem denne webside giver Kommissionen gratis adgang til EFT som led i dens forpligtelse til at sikre borgernærhed og åbenhed. Det er imidlertid kun muligt at få gratis adgang i 45 dage efter offentliggørelsen.

1. Kan det være i Kommissionens interesse at juridiske dokumenter, der har relevans for offentligheden, kun er tilgængelige på en kommerciel server, når der er gået 45 dage efter offentliggørelsen?
2. Det er uforståeligt for borgerne, hvorfor der beregnes en så forholdsvis høj pris for europæiske retsakter og meddelelser. F.eks. koster det 8,40 euro at hente 28 sider på den kommercielle server EUDOR. Hvad er begrundelsen for denne høje pris, som borgerne afkræves.
3. Hvilke muligheder er der ifølge Kommissionen for at sikre gratis eller billigere adgang til EFT i elektronisk form i længere tid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(24. marts 2000)

I sit spørgsmål går det ærede parlamentsmedlem ud fra, at det kun er Kommissionen, der er ansvarlig for at udgive De Europæiske Fællesskabers Tidende (EFT). Kommissionen vil gerne gøre opmærksom på, at beslutninger om, hvordan EFT skal udgives, henhører under Styrelsesudvalget for Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer. I dette udvalg sidder repræsentanter for Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen, EF-domstolen, Revisionsretten, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget. Udvalget fastlægger enstemmigt retningslinjerne for den generelle politik for institutionernes salg og gratis distribution, og herunder hører også bestemmelserne vedrørende elektronisk distribution af EFT, som det ærede parlamentsmedlems spørgsmål drejer sig om.

De kommercielle aspekter, som EU-institutionerne henholder sig til i forbindelse med ekstern distribution af EFT, er hovedsagelig baseret på følgende overvejelser:

- a) De juridiske tekster, som kan indebære forpligtelser for borgerne, stilles gratis til rådighed for disse, idet slutbrugeren kun betaler for omkostningerne ved distributionsmediet (Internet, cd-rom, papir).
- b) De produkter og tjenester, som indebærer en merværdi i forhold til basisdokumenterne, skal der sædvanligvis betales for. Merværdien ved et produkt eller en tjeneste kan komme til udtryk på forskellige måder, f.eks. etablering af avancerede databaser, detaljerede og kraftige søgemekanismer,

emneindeksering m.v. Merværdien kan også leveres af mellemed, der arbejder for Publikationskontorets regning, f.eks. søgning og levering af dokumenter gennem dokumentserviceordningen.

1. Der er gratis og tidsmæssig ubegrænset adgang til den samlede EU-lovgivning for alle borgere ved hjælp af EUR-Lex-tjenesten, nærmere bestemt under »gældende lovgivning«. Der skal derimod betales for adgang til arkiverne med ældre udgaver af EFT i billedformat (over 10 mio. sider), dvs. når disse har været gratis til rådighed i 45 dage. Indtægterne ved disse arkiver gør det muligt at have et dokument servicenet tæt på borgerne – også for de borgere, som ikke har adgang til Internet – og er desuden med til at finansiere produktions-, administrations- og vedligeholdelsesomkostningerne i forbindelse med arkiverne selv.
2. Se også punkt 1. Priserne for adgang til disse baser er fuldt ud sammenlignelige med andre lignende systemer i medlemsstaterne.
3. Siden 1998 har alle borgere kunnet få samtlige sprogudgaver af EFT's L- og C-udgave (C-udgaven siden 31. august 1999) i et givet år (omkring 500 000 sider) på cd-rom til 144 EUR. De 45 dage, hvor EFT's L- og C-udgave er gratis til rådighed i EUR-Lex, skal dække den tid, der går, inden den månedlige cd-rom udkommer.

Hvert år behandler Styrelsesudvalget for Publikationskontoret spørgsmålet om, hvilken prispolitik der skal anvendes i forbindelse med de forskellige former for udgivelse af EFT.

(2000/C 303 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2803/99

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Et indre marked i Middelhavsområdet

Landene i det sydlige Middelhavsområde har anmodet Den Europæiske Union om politisk at engagere sig i Middelhavsområdet, såvel med hensyn til fredsproblematikken som til stabiliteten i området. Europa er ansvarlig for mange landes geografiske forhold og deres historie og har derfor et medansvar, hvad angår stabiliteten i området.

Der er ingen vej uden om flere fælles betragtninger, hvad angår Mare Nostrums nordlige og sydlige bred, og overvejelser om fremtiden. Der bør skabes grundlag for investeringer i regionen og etableres et partnerskab mellem den europæiske teknologi og mulighederne for investering i landene syd for det pågældende havbækken. Ifølge regeringskilder i de pågældende lande forventes Kommissionen at føre en mere middelhavsorienteret politik under det nye formandskab.

Kan Kommissionen oplyse, om den har reageret på disse forestillinger hos en række regeringer i landene syd for Middelhavet med en sådan entusiasme og gensidige forhåbninger, som man måtte forvente fra Den Europæiske Union i forbindelse med dens nye initiativer til fremme af de aktuelle og fremtidige forbindelser med de Middelhavslande, der ønsker et indre marked for Middelhavsområdet og EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. februar 2000)

En af prioriteterne i MEDA-programmet er at yde bistand til oprettelsen af et frihandelsområde for Fællesskabet og Middelhavsområdet.

I denne sammenhæng har Kommissionen for nylig taget en række omfattende initiativer for at understrege den betydning, den tillægger de økonomiske forbindelser med Middelhavspartnerne og oprettelsen af et frihandelsområde.

Hvad investeringer angår besluttede Kommissionen i december 1999 inden for rammerne af MEDA-programmet at finansiere et regionalt program for oprettelse af et netværk mellem investeringsselskaber i Europa og Middelhavslandene. Programmet har til formål at øge de direkte udenlandske investeringer i Middelhavsområdet ved et udvidet samarbejde mellem de institutioner, som driver investeringsfremmende

virksomhed. Aktiviteterne vil bl.a. omfatte oprettelsen af et netværk, uddannelse af de ansatte ved investeringsinstitutioner i Middelhavslandene og fremme af investeringer på regionalt plan. Det samlede finansielle bidrag fra Fællesskabet til dette treårsprogram beløber sig til 3,95 mio. EUR.

Kommissionen yder endvidere aktiv støtte og deltager i finansieringen af det portugisiske formandskabs initiativ til en stor Euro-Middelhavskonference om investeringer, som vil finde sted i Lissabon fra den 28. februar til den 1. marts 2000.

Hvad angår det indre marked er Kommissionen ved at forberede et nyt regionalt program – som den skal træffe afgørelse om i løbet af dette år. Det europæiske indre marked er et klart bevis på fordelene ved frihandel mellem åbne markeder. Formålet med det kommende program er at viderebringe de økonomiske erfaringer fra Europa til Middelhavspartnerne. Dette program, som også er planlagt for en treårsperiode, vil omfatte vidtrækkende oplysningskampagner og bevidsthedsgørelse om begrebet det indre marked i almindelighed, samt uddannelse på mere specifikke områder som told, fri varebevægelighed, offentlige indkøb, intellektuel ejendomsret, finansielle tjenesteydelser, revision og bogføring, beskyttelse af personlige data og konkurrenceregler.

(2000/C 303 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2809/99
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Hvidvaskning af penge

Italienske banker og banker fra andre europæiske lande har oprettet afdelinger i såkaldte »off shore«-lande. Disse lande deltager ikke i efterforskning af pengehvidvaskning, og visse lande i EU som f.eks. Luxembourg opretholder en meget effektiv bankhemmelighed.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

- Med hvilke midler kan Kommissionen bekæmpe pengehvidvaskning?
- Er der overvejelser om i forbindelse med den næste regeringskonference at stille krav om ophævelse af bankhemmeligheden i de EU-lande, som i øjeblikket beskytter den?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. februar 2000)

Bekæmpelsen af hvidvaskning af penge har aspekter, som falder ind under både første og tredje søjle.

Under første søjle har alle medlemsstater gennemført Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge⁽¹⁾. Kommissionen har forelagt Europa-Parlamentet og Rådet to rapporter⁽²⁾ om gennemførelsen af dette direktiv. Det vigtigste krav er, at banker og andre finansielle institutioner skal indberette enhver mistanke om hvidvaskning af penge til de kompetente myndigheder. I sådanne tilfælde skal reglerne om bankhemmelighed ophæves.

I juli 1999 forelagde Kommissionen et forslag⁽³⁾ om at ajourføre og udbygge direktivet fra 1991.

En række initiativer til bekæmpelse af hvidvaskning af penge er ligeledes blevet taget eller er under udvikling, særligt i forbindelse med gennemførelsen af handlingsplanen til bekæmpelse af organiseret kriminalitet⁽⁴⁾, der blev godkendt af Det Europæiske Råd på mødet i Amsterdam i 1997.

Angående spørgsmålet om offshore-centre anmoder handlingsplanens henstilling nr. 30 medlemsstaterne om at »undersøge, hvorledes de kan sætte ind over for og etablere en tilstrækkelig beskyttelse mod den organiserede kriminalitets anvendelse af finanscentre og offshore-faciliteter«. Med henblik herpå bliver en undersøgelse ved Trentos universitet medfinansieret under Falcone-programmet. Den endelige rapport skulle snart foreligge.

Der henvises ligeledes til det vigtige arbejde, som på grundlag af et mandat fra G7-landegruppen i øjeblikket udføres af Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge (FATF)⁽⁵⁾ med henblik på at identificere de lande og områder (uanset offshore eller onshore og muligvis deriblandt FATF's egne medlemslande), som udviser »samarbejds vanskeligheder« i den globale kamp mod hvidvaskning af penge. Dette arbejde vil involvere en verdensomspændende undersøgelse af alle vigtige finanscentre på baggrund af en række kriterier (bl.a. graden af bankhemmelighed). FATF planlægger at udsende en liste over disse lande og områder i juni 2000.

(¹) EFT L 166 af 28.6.1991.

(²) KOM(95) 54 endelig udg. og KOM(98) 401 endelig udg.

(³) KOM(1999) 352 endelig udg.

(⁴) EFT C 251 af 15.8.1997.

(⁵) FATF er det førende internationale organ til bekæmpelse af hvidvaskning af penge. FATF blev oprettet af G7 i 1989 og har nu 28 medlemmer, bl.a. Europa-Kommissionen og samtlige EU-medlemsstater.

(2000/C 303 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2811/99

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Arbejdet med lovgivning og gennemførelsesbestemmelser

EU's lovgivningsarbejde bør ikke forveksles med vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser. Lovgivningsarbejdet burde bestå i vedtagelse af rammelove efter de procedurer, der er fastsat i traktaten. Vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser burde derimod dreje sig om fastlæggelse af de nærmere fremgangsmåder og mere direkte involvere de nationale myndigheder, hvorved Europa-Parlamentet kunne befris for et alt for omfattende og uhensigtsmæssigt arbejde og i stedet bruge mere tid på drøftelse og løsning af problemer, der er langt alvorligere end længden på asparges, lupinernes duft, kondomers størrelse eller bolt pistolers mekanik.

Kan Kommissionen, idet den erindres om, at Parlamentet er et politisk og ikke et teknisk organ, oplyse følgende:

1. Er Kommissionen klar over den miskredit, som institutionerne kommer i hos den almindelige borger, når pressen bringer nyheder om de regler, som Bruxelles gennemtvinger, og som involverer tre eller fire institutioner i forbindelse med spørgsmål som de nævnte?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at trangen til at regulere hver eneste lille detalje ofte skader erhvervslivet og kun gavner de store virksomheder, der er de eneste, der kan klare de investeringer, som de nye regler medfører, uden at de dog giver borgerne garanti for produkternes kvalitet?
3. Mener Kommissionen ikke, at mange kategorier borgere i tilfælde som de nævnte fjerner sig mere og mere fra Europa og får stadig mindre tiltro til EU's påståede vilje til enhed og stadig oftere fordømmer bureaukratiet og centraliseringen?
4. Finder Kommissionen ikke, at den bør stille forslag, der kan rette op på denne skæve udvikling i forbindelse med den forventede institutionelle reform?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(20. marts 2000)

Kommissionen er opmærksom på de problemer, som det ærede medlem peger på. Problemerne vil blive behandlet i den hvidbog om bedre beslutningsstrukturer, som Kommissionen forelægger i 2001.

Det ærede medlem henvises til de erklæringer herom, som Kommissionens formand fremsatte under sine indlæg om Kommissionens strategiske mål for de kommende fem år, under Parlamentets samling den 15. februar 2000.

(2000/C 303 E/113)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2818/99
af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Rådet**

(10. januar 2000)

Om: Bekendtgørelse af Fællesskabets straffebestemmelser om doping

Under henvisning til den stadig større udbredelse af doping inden for professionel sport og amatørsport og desværre blandt unge atletikudøvere; under henvisning til det fortsatte misbrug af lægemidler, som har alvorlige virkninger for sportsudøveres sundhed og fysiske tilstand; under henvisning til de alvorlige risici, som atletikudøvere og alle som udøver denne sport, udsættes for; under henvisning til, at den agtpågivenhed omkring doping inden for sport, de forskellige sportsforbund og nationale og internationale sportsorganisationer gennem deres juridiske sportsorganer har gennemført i alle disse år, ikke har haft nogen virkning på bekæmpelsen af dette fænomen; under henvisning til de afgørelser, som retsorganer i de forskellige medlemsstater i mange tilfælde af doping inden for sport har truffet; under henvisning til det foruroligende omfang, som dopingproblemet har taget inden for sportsverdenen og behovet for at finde en løsning vedrørende fælles bestemmelser i alle medlemsstaterne;

bedes Rådet gøre alt, hvad der står i dens magt, for at fremme bekendtgørelsen af en fællesskabsretslig bestemmelse, hvis generelle principper skal vedtages og være bindende i alle medlemsstaterne.

Svar

(10./11. april 2000)

Rådet er klar over, at der er problemer i forbindelse med doping i sportsverdenen og tillægger spørgsmålet stor betydning. Rådet har ikke fået forelagt noget initiativ.

(2000/C 303 E/114)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2819/99
af Helle Thorning-Schmidt (PSE) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: WTO-sagen mellem Frankrig og Canada om asbestforbud

Hvad kan Kommissionen oplyse om udfaldet af WTO-sagen mellem Frankrig og Canada om det franske asbestforbud, herunder hvad Kommissionen har foretaget i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(4. februar 2000)

Det WTO-panel, der blev oprettet på anmodning af Canada den 25. november 1998 i sagen mod Fællesskabet vedrørende det forbud mod indførsel af asbest og asbestholdige produkter, som Frankrig har indført, har ikke afsluttet sit arbejde. De pågældende videnskabelige datas komplicerede karakter har givet anledning til betydelige forsinkelser. Således har mødet mellem panelet og eksperterne samt den anden sagsbehandling først lige fundet sted i januar 2000, ligesom rapporten fra panelet først kan forventes at foreligge i maj måned.

Denne forsinkelse er imidlertid et udtryk for kvaliteten af de videnskabelige undersøgelser, som Fællesskabet har iværksat som følge af denne uoverensstemmelse. I denne forbindelse har det vist sig nødvendigt med en ganske særlig indsats på grund af den betydelige risiko for sundhedsskadelige virkninger.

(2000/C 303 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2828/99**af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Den europæiske kulindustri

Har Kommissionen foretaget en integreret analyse af fremtidsperspektiverne for den europæiske kulindustri, ikke mindst på baggrund af den planlagte EU-afhængighed af energiforsyninger fra politisk ustabile eksterne kilder i de kommende årtier? Hvis der foreligger en sådan analyse, vil Kommissionen da stille den til rådighed for Europa-Parlamentet? Kan Kommissionen i benægtende fald bekræfte, at den snarest muligt vil foretage en sådan analyse og heri inddrage alle vigtige spørgsmål for den europæiske kulindustri (f.eks. rene kulteknologier, statsstøtte, import fra tredjelande)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(25. februar 2000)

I november 1999 offentliggjorde Kommissionen sin seneste oversigt over Fællesskabets energisituation indtil 2020 (¹), og et eksemplar er blevet sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Denne publikation gennemgår de fremtidige energiudsigter både ud fra et grundliggende scenario, hvor Fællesskabets nuværende politik forbliver uændret, og set i forhold til tre emissionsbegrænsende scenarier. Det grundliggende scenario viser, at Fællesskabets afhængighed af importeret energi vil vokse fra 47,6 % af den samlede energi i år 2000 til over 63 % inden 2020, mens afhængigheden af import af fast brændsel stiger fra 46,7 % til 67,8 % i det samme tidsrum.

Kul har en betydelig fordel frem for andre fossile brændstoffer ved at have et veludviklet, yderst konkurrencedygtigt marked med rigelige forsyninger fra en lang række forskellige geografiske kilder. Derfor er faren for en vedvarende forsyningsafbrydelse, skønt den naturligvis ikke helt kan udelukkes, minimal, selv på længere sigt og med øget efterspørgsel på kul.

Kul er billigt og kan transporteres uden risiko, og med et verdensforråd, der med den nuværende udvindingshast ville vare over 200 år, vil kul fortsat være vigtigt for energisikkerheden, især som brændselstilførsel i forbindelse med el-produktion.

Kommissionen erkender dog, at en betydelig del af stenkulsproduktionen i Fællesskabet ikke er konkurrencedygtig. Kulproduktionen i Frankrig er siden 1990 faldet med over 50 % til anslået 4,5 mio. ton i 1999 og skal ophøre helt inden 2005 som følge af en aftale mellem regeringen, de vigtigste kulproducenter og fagforeningerne. Produktionen er også stærkt faldende i både Spanien og Tyskland, men får stadig en omfattende statsstøtte. I 1998 gav Kommissionen Spanien tilladelse til at give den nuværende produktion 727,4 mio. € i støtte, mens Tyskland fik lov til at give 4 225,8 mio., hvad der svarer til 43,04€ pr. ton i Spanien og 91,97 € pr. ton i Tyskland.

Med den planlagte udvidelse kommer Polen, som er en af det internationale kulmarkeds vigtige deltagere, og som på nuværende tidspunkt producerer mere stenkul end det øvrige Fællesskab tilsammen, til at stille Fællesskabet over for en ny udfordring. Polen befinder sig i en intens strukturomlægningsperiode, og produktionen er nu nede på ca. 112 mio. ton mod 193 mio. ton i 1988.

Kuls betydning for energisikkerheden og energispredningen erkendes fuldt ud af Kommissionen, der i tidsrummet 1978-1997 gennem Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF), JOULE- og Thermie-programmerne har finansieret ca. 101 projekter for fast brændsel med et samlet beløb på 350 mio. €. Disse projekter har især drejet sig om at udvikle og indføre mere effektive forbrændingsteknologier for at formindske kuludnyttelsens negative miljøpåvirkninger. Efter Thermie-programmets afslutning i 1998 udføres kulprojekterne indtil 2002 under energiprogrammet.

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring for energiforsyningsikkerheden og mener, at den bedst opnås ved at tilskynde medlemsstaterne til at sikre spredning på forskellige energikilder. Kommissionen planlægger derfor at iværksætte et omfattende samråd om en overordnet strategi for den fremtidige energiforsyningsikkerhed. Det er meningen at undersøge for alle energikilders, også kuls, vedkommende, hvordan afhængigheden af import udvikler sig, i forbindelse med klimaændringen og Fællesskabets udvidelse. Det er Kommissionens hensigt at iværksætte denne proces inden årets udgang.

(¹) European Union Energy Outlook to 2020 and Economic Foundations for Energy Policy. Special issues of DG Transport and Energy's Energy in Europe. OPOCE — ISBN 92-828-7533-4.

(2000/C 303 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2835/99

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Indkaldelse af forskningsforslag for områder under det femte rammeprogram

Begrænser Kommissionen områder under det femte rammeprogram, som er omfattet af indkaldelser af forskningsforslag, til hvert enkelt år, og på hvilket grundlag sker dette i givet fald —, sker dette f.eks. af administrative bekvemmelighedsgrunde, sker det på grund af begrænsede ressourcer, eller sker det, fordi Kommissionen mener, at forskningsprojekter med EU-støtte er tilstrækkelige til at sikre den omfattende forståelse, der er behov for med hensyn til alle relevante områder for klimaforandringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(11. februar 2000)

De områder under det femte rammeprogram, hvor der er åbnet for indkaldelse af forskningsforslag, drøftes med den rådgivende ekspertgruppe og programforvaltningsudvalget under hensyn til de disponible budgetmidler og emnernes forskningspolitiske relevans. F. eks. er underemnet »Afbødning af og tilpasning til de globale forandringer« for ikke at spilde tid i post-Kyotoprocessen blevet genåbnet under den aktuelle indkaldelse af forslag.

(2000/C 303 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2838/99

af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Sæsonbetinget foranderlighed og regionale svingninger i analyserne af klimaændringer

Hvilke analyser har Kommissionen gennemført — eller hvilke forskningsprojekter har den støttet — vedrørende den sæsonbetingede foranderlighed og de regionale svingninger, der optræder i analyser af den naturlige foranderlighed i klimaet og af klimaændringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(11. februar 2000)

Adskillige igangværende og nyligt støttede projekter (f.eks. Provost og Demeter) drejede sig om sæsonbetingede og regionale klimaændringer. Projekter under det fjerde rammeprogram har udviklet en unik forudsigelseskapacitet og har for første gang forudsagt El Niño's komme og virkninger i Europa.

(2000/C 303 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2839/99**af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Klimaændringer i de foregående forskningsprogrammer og i det femte rammeprogram

Findes der forskningsområder eller forskningsmetodologi, som har relevans for de processer, der er involveret i klimaændringer, og som har været omfattet af tidligere forskningsprogrammer, men som også er omfattet af det femte rammeprogram? Hvis det er tilfældet, bedes det oplyst, om det er optaget, fordi der i tidligere år blev afsat utilstrækkelige ressourcer til dette område, fordi der blev indgivet for få ansøgninger, eller fordi den nødvendige forskning er meget omfattende og derfor ikke kunne behandles i tilstrækkelig grad inden for et enkelt rammeprogram?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(11. februar 2000)

Forskningen i klimaprocesser fortsætter i det femte rammeprogram, navnlig i forbindelse med klimaets foranderlighed og pludselige klimaændringer. Forståelse af disse processer er et grundlæggende krav for at kunne skelne mellem naturlige og menneskeskabte ændringer i klimaet. Den nødvendige forskning er derfor meget omfattende og foregår på lang sigt.

(2000/C 303 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2847/99**af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Tilbagelevering af Elgin-marmorskulpturerne (the Elgin Marbles)

Den britiske premierminister, Tony Blair, har ifølge de britiske aviser truffet »fast beslutning« om ikke at give Grækenland Elgin-marmorskulpturerne fra Parthenon tilbage og derved skuffet den græske nations legitime forventninger, som længe har været støttet af den europæiske offentlige opinion og størstedelen af Europa-Parlamentets medlemmer.

Mener Kommissionen ikke, at den hurtigt bør gribe ind og hjælpe med at løse striden ved at overtale Det Forenede Kongerige til at trække sin beslutning tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(10. marts 2000)

I henhold til EF-traktatens artikel 151 (tidligere artikel 128) har Fællesskabet beføjelse til at fremme det kulturelle samarbejde. Det ærede medlems spørgsmål falder dog ikke ind under Fællesskabets ansvarsområde, men hører ifølge subsidiaritetsprincippet ind under medlemsstaternes ansvarsområde.

Kommissionen, der imidlertid gerne ser en hurtig løsning på dette problem mellem Det Forenede Kongerige og Grækenland, er dog rede til at optræde som mægler i denne sag, hvis de to medlemsstater skulle anmode herom.

(2000/C 303 E/120)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2855/99
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Hvad er tilladt med den nye foderlov

En lovsækpelse i Sverige i henhold til EU's direktiver har medført, at landets zoologiske haver nu har forbud mod at anvende ukontrolleret kød som foder. Mus og kyllinger kan dermed ikke længere gives til dyrene i de zoologiske haver. Alle kødædende dyr i zoologiske haver skal nu i stedet for have parteret og dyrlægekontrolleret kød fra godkendte foderfabrikker. Slangerne er dog blevet undtaget fra denne bestemmelse. Men syge hornugler og ugler, som de zoologiske have har taget sig af, har af hensyn til deres fordøjelse også behov for at æde hele dyr med pels og alting. Men det er blevet anset for forbudt efter den svenske lov og det EU-direktiv, der ligger til grund for loven. Mener Kommissionen, at det er tilfældet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. februar 2000)

I henhold til Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver⁽¹⁾, er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at alle zoologiske haver opretholder en høj standard for dyrehold med et udarbejdet ernæringsprogram for dyrene.

Det nævnte direktiv specificerer dog ikke kostforhold i detaljer. Sådanne forhold behandles af medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 94 af 9.4.1999.

(2000/C 303 E/121)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2858/99
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(18. januar 2000)

Om: Ufuldstændig gennemførelse af direktivet om vurdering af indvirkningen på miljøet i Regionen Lazio

Kan Kommissionen under henvisning til forespørgerens tidligere forespørgsler om vurdering af indvirkningen på miljøet og direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ med efterfølgende ændringer oplyse, om direktivet er blevet gennemført effektivt og fuldt ud, navnlig efter den italienske regerings uddelegering af beføjelser til regionerne, herunder især Regionen Lazio, eller om der tværtimod er konstateret unøjagtigheder og/eller dele, der ikke er gennemført fuldt ud?

Navnlig parkeringshuset i Via Sacchi i Rom, som er omtalt i forespørgsel E-2084/99⁽²⁾, har givet anledning til en beføjelseskonflikt mellem Rom Kommune, der har udstedt den pågældende tilladelse uden at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet, og Regionen Lazio, der derimod har anmodet om en vurdering af indvirkningen på miljøet.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT C 219 af 1.8.2000, s. 87.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. februar 2000)

Med hensyn til gennemførelse i national lovgivning af direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters virkninger på miljøet i Italien og specielt i regionen Lazio henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel E-2084/99. Man er i øjeblikket ved at undersøge, om

regionallovgivningen er i overensstemmelse med direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽¹⁾, om ændring af direktiv 85/337/EØF. Det kan tilføjes, at parkeringspladser ikke specifikt er nævnt i bilagene til direktiv 85/337/EØF, og det er derfor vanskeligt at anfægte mangel på specifik gennemførelse i forbindelse med denne projektgruppe. Derimod omfatter direktiv 97/11/EF, der ikke finder anvendelse i dette specifikke tilfælde, fordi det gælder for projekter, hvortil ansøgning om tilladelse er fremsendt efter den 14. marts 1999, specifikt parkeringspladser blandt projekterne i bilag II til direktiv (10 b).

Konflikter mellem forskellige organer i den italienske forvaltning er ikke relevant på fællesskabsplan. Det er kun relevant, at fællesskabslovgivningen anvendes korrekt.

Med hensyn til anvendelse af direktiv 85/337/EØF i dette specifikke tilfælde kunne parkeringspladser efter Kommissionens mening, uden at være specifikt nævnt, omfattes af bilag II i direktiv 85/337/EØF under nr. 10 b (som anlægsarbejde i byzoner blandt infrastrukturprojekter). I henhold til direktivet skal bilag II-projekter underkastes en vurdering af miljøvirkninger (VVM), hvis medlemsstaterne mener, at projekterne kræver det. Medlemsstaterne er imidlertid forpligtet til at foretage en forvurdering for at fastslå, om bilag II-projekter skal underkastes en VVM-procedure. Kommissionen mener derfor, at hvis der ikke blev foretaget nogen forvurdering af parkeringspladsprojektet, som måtte få væsentlige virkninger på miljøet, er det en overtrædelse af direktivet, medens det forhold, at et projekt om en parkeringsplads ikke underkastes en VVM-procedure ikke er en overtrædelse af direktivet, hvis det i en forundersøgelse er blevet konkluderet, at projektet ikke vil få væsentlige virkninger.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2000/C 303 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2859/99

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Den offentlige lov og orden

Tryghed på gaden betragtes som et vigtigt gode for befolkningen og som en offentlig service, der betales over skatterne.

Det er derfor nødvendigt med et tilstrækkeligt antal politibetjente og et tilstrækkeligt antal politistationer over hele landet.

Desværre er situationen i Rom og navnlig i distrikt XX ganske anderledes, idet hele kvarterer forfalder og er kendetegnet af social uro, narkotika- og alkoholmisbrug samt indvandrere, mens der ikke er nok betjente, samtidig med, at der er andre områder, hvor der ikke er nogen politistation, selv om distriktet har anmodet om det. Arrangementerne i forbindelse med fejringen af årtusindskiftet vil kun forværre situationen.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Findes der forskningsresultater, oplysninger eller eksempler på god praksis vedrørende de logistiske og organisatoriske metoder, som anvendes af ordensmagten?
2. Findes der lignende problemer i andre EU-medlemsstater, og hvordan klares disse problemer i givet fald?
3. Hvad er den generelle holdning til hele denne problemstilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(6. marts 2000)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at sikkerhed på gaderne er et meget vigtigt spørgsmål.

Ifølge EU-traktaten er et af Unionens målsætninger at udvikle et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed for borgerne. Dette mål blev bekræftet ved Det Europæiske Råds særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999.

Dette mål skal bl.a. nås gennem medlemsstaternes fælles aktioner inden for politisamarbejde. De foranstaltninger, der iværksættes på det område, påvirker dog ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til at opretholde lov og orden og sikkerhed inden for deres respektive nationale områder.

Spørgsmålet om offentlig orden og sikkerhed er regelmæssigt blevet drøftet i forbindelse med samarbejdet omkring retlige og indre anliggender. I en fælles aktion af 26. maj 1997 vedrørende samarbejde om offentlig orden og sikkerhed behandlede Rådet spørgsmålet om den trussel, som afholdelsen af internationale møder kan udgøre for den offentlige orden⁽¹⁾.

Inden for rammerne af OISIN-programmet⁽²⁾ har Kommissionen støttet en række initiativer vedrørende politisamarbejde og politiets rolle i forbindelse med opretholdelse af den offentlige orden. Yderligere oplysninger om de støttede projekter kan fås i de to rapporter om gennemførelsen af OISIN-programmet⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 5.6.1997.

⁽²⁾ Fælles aktion — EFT L 7 af 10.1.1997.

⁽³⁾ SEK(98) 1048 og SEK(1999) 1995.

(2000/C 303 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0002/00

af Nicole Thomas-Mauro (UEN) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Mobiltelefoner

Visse videnskabelige undersøgelser nævner de farer, som mobiltelefonbrugere udsætter sig for (eksempel: et eksperiment på rotter gennemført på Lunds Universitet gav nogle foruroligende resultater). Frankrig har lanceret programmet Comobio for præcist at gøre opmærksom på de eventuelle virkninger af brugen af mobiltelefoner.

Der findes en europæisk henstilling, som fastsætter eksponeringsgrænserne. Hvilken undersøgelse er den baseret på?

Agter Kommissionen derudover at foretage en grundigere undersøgelse af risikoevalueringen og virkningerne på lang sigt? Har Kommissionen bevis for, at varmevirkninger, magnetfeltsvirkninger og induktionsstrømskredsløbet ikke har nogen væsentlig indflydelse på den menneskelige sundhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. februar 2000)

Den europæiske henstilling⁽¹⁾ om begrænsning af offentlighedens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz) er baseret på videnskabelige udtalelser og data af højeste videnskabelige kvalitet; der erindres om, at alene følger for sundheden er taget i betragtning. Der er afgivet udtalelse om disse beskyttelsesforanstaltninger af Den Internationale Kommission for Strålebeskyttelse (ICNIRP), som er godkendt af Kommissionens videnskabelige styringsudvalg.

Kommissionen finansierer for indeværende talrige forskningsarbejder. Under det tredje og det fjerde rammeprogram støttede Kommissionen COST-aktioner (COST 244 i 1992 efterfulgt af COST 244 b i 1998) om de biomedicinske følger af elektromagnetisk stråling. Under Biomed 2-programmet er der finansieret to undersøgelser om forholdet mellem elektromagnetisk stråling og kræft. Desuden er der under programmet om måling og prøvning finansieret et projekt om måling af elektromagnetisk stråling fra mobiltelefoner. Kommissionens samlede budget til disse undersøgelser er ca. 2 mio. €.

Ingen af disse undersøgelser (som dækker mulig varmestråling og metabolisk celleødelæggelse forårsaget af forskellige former for elektromagnetiske felter) har kunnet påvise negative følger for sundheden, men der er brug for yderligere resultater for fuldstændigt at kunne bortvejre offentlighedens bekymring.

Under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (1998-2002) er elektromagnetisk stråling eksplicit medtaget i arbejdsprogrammet for nøgleaktion 4 (miljø og sundhed) under tema 1, Livskvalitet og forvaltning af bioressourcerne. I forbindelse med indkaldelsen af forslag i 1999 indkom der 21 forslag til forskning i dette emne. Efter evalueringen blev fem af disse forslag udvalgt til en samlet finansiering på omkring 9 mio. €. Der er sendt en tabel med disse forslag direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

Blandt disse forslag er der en omfattende epidemiologisk undersøgelse (Interphone), som koordineres af den internationale sammenslutning af kræftforskere (IARC), som vil yde et betydeligt bidrag til tilvejebringelsen af pålidelige svar på spørgsmålet om, hvorvidt elektromagnetisk stråling fra mobiltelefoner kan være kræftfremkaldende.

Under alle omstændigheder vil de fem udvalgte projekter bidrage væsentligt til at løse de sidste spørgsmål om mulige følger af telefoner af typen global system for mobile communications (GSM) og på, om langtidseksponering ved lave niveauer er skadelig for helbredet.

(¹) 1999/519/EF: Henstilling til Rådet af 12.7.1999 om begrænsning af eksponering af offentligheden for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz), EFT L 199 af 30.7.1999.

(2000/C 303 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0005/00
af Nicole Thomas-Mauro (UEN) til Rådet

(14. januar 2000)

Om: Forholdene i Sudan

Medens det internationale samfund, Den Europæiske Union og medlemsstaterne med rette er oprørt over de vanskelige forhold, som visse befolkningsgrupper rundt om i verden lever under, er de sudanske myndigheders uacceptable forfølgelser af det kristne mindretal i Sydsudan omgærdet af almindelig ligegyldighed.

De sudanske myndigheder fører en politik, der går ud på tvungen islamisering af disse befolkningsgrupper, og fremprovokerer herved masseudvandring, og samtidig misbruger de den humanitære bistand og griber til mord, tortur og bortførelse af kvinder og børn, der sælges som slaver, navnlig til prostitution.

Vil Rådet oplyse, hvilke foranstaltninger det har truffet eller agter at træffe for at reagere på disse uacceptable forhold? Vil det tilskynde medlemsstaterne til samtidig at træffe nogle skrappe foranstaltninger for at få de sudanske myndigheder til at overholde den menneskelige værdighed, religionsfriheden og menneskerettighederne generelt?

Svar

(10./11. april 2000)

Rådet er enigt med det ærede medlem i, at menneskerettighedssituationen i Sudan er bekymrende. EU har rejst menneskerettighedssituationen i Sudan på Menneskerettighedskommissionens 55. møde i Genève og i 3. udvalg under FN's Generalforsamlings 54. samling. Det har opfordret den sudanesiske regering til at forbedre situationen på stedet og til i fuldt omfang at samarbejde med FN-mekanismerne, og erkender, at der er sket nogle fremskridt i årets løb.

Sideløbende indledte EU sidste år en dialog med Sudans regering, som navnlig vedrører fredsprocessen, reformer baseret på demokrati og retsstatsprincippet, respekten for menneskerettighederne, politikker mod terrorisme og Sudans forhold til sine naboer med henblik på at forbedre situationen på alle disse områder.

Denne dialog er netop indledt, og det er derfor for tidligt at drage konklusioner, så meget mere i lyset af den seneste udvikling med hensyn til Sudans interne situation (opløsning af parlamentet den 12. december 1999 og dannelse af en ny regering) samt en positiv normalisering af landets bilaterale forbindelser med sine naboer, Egypten, Eritrea, Etiopien og Uganda. Rådet er naturligvis helt klar over, at en positiv udvikling på dette stadium ikke nødvendigvis sikrer respekt for menneskerettighederne i hele dette største land på det afrikanske kontinent.

Rådet vil fortsat overvåge situationen i Sudan meget nøje og inden for sine muligheder bidrage til en forbedring af menneskerettighedssituationen i dette land.

(2000/C 303 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0015/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Programmer for bevarelse af Kosovos kulturarv

I henhold til Kommissionens svar på min forespørgsel (E-1587/99)⁽¹⁾ om genoprettelse af skaderne på kulturelle mindesmærker efter krigen i Jugoslavien »har Kommissionen selv ingen kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af Kosovos kulturelle mindesmærker«. På den seneste samling i Rådet (kultur) i november 1999 rejste kommissær Reding imidlertid dette spørgsmål, i hvilken forbindelse det understregedes, at man efter februar 2000 ville opstille programmer og identificere behovene for bevarelse af Kosovos kulturarv.

Kan Kommissionen på baggrund af denne samling give andre svar på min forespørgsel 1587/99:

1. Hvordan vil den fremme programmerne for genoprettelse af skaderne?
2. Er der opstillet et konkret program for restaurering af mindesmærkerne med videnskabelige undersøgelser, tidsplaner og prioriteringer?
3. Der er også et anrettet skader på mindesmærker i den øvrige del af Jugoslavien. Vil der blive vist samme interesse for restaureringen af dem?

⁽¹⁾ EFT C 170 af 20.6.2000, s. 41.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(28. februar 2000)

Efter et nyligt møde i Rådet (kultur) og udtalelsen fra medlemmet med ansvar for uddannelse og kultur om de nødvendige foranstaltninger, der skal træffes for at sikre Kosovos kulturarv vil Kommissionen meddele det ærede medlem, at der er indgået en pagt med Europarådet.

I henhold til denne pagt skal der nedsættes en gruppe af højtstående eksperter på området kulturarv, som skal stille forslag til, hvordan man kan løse problemer forårsaget af skader på og ødelæggelse af den kulturelle ejendom i Kosovo. Sammensætningen af denne gruppe af højtstående eksperter vil blive fastlagt gennem indgående høringer mellem Kommissionen, Europarådet og den internationale administration i Kosovo samt andre internationale institutioner og ikke-statslige organisationer som International Council of monuments and sites (Icomos), International Council of museums (ICOM), Center for international restoration studies i Rom (Unesco) (Iccrom) samt International federation of association for the protections of Europe's cultural and natural heritage (Europa Nostra).

Efter inddragelse af og samarbejde med den internationale administration i Kosovo, det europæiske genopbygningsagentur (nedsat med Rådets forordning (EF) nr. 2454/1999 af 15. november 1999 om ændring af forordning (EF) nr. 1628/96 om bistand til Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, især ved oprettelse af et europæisk genopbygningsagentur⁽¹⁾) og myndigheder på lokalt, regionalt eller føderalt plan har gruppen af høj-

tstående eksperter til opgave at få fastlagt skader på og ødelæggelse af kulturarven, især den arkitektoniske og arkæologiske arv (monumenter og/eller lokaliteter), forårsaget af alle etniske og religiøse grupper i hele Kosovo; at udarbejde en liste i prioriteret rækkefølge over aktioner på basis af undersøgelsen; og at bistå med oprettelsen af eksperthold fra lokalt, regionalt eller føderalt hold, som repræsenterer etniske og religiøse grupper i regionen, og som skal udarbejde gennemførlighedsundersøgelser af aktivitetsplanerne og dermed bidrage til at få opfyldt de prioriteter, der er fastlagt gennem undersøgelsen.

For så vidt angår resten af Jugoslavien, henviser Kommissionen det ærede medlem til sit svar på hans foregående skriftlige forespørgsel E-1587/99 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 299 af 20.11.1999.

⁽²⁾ EFT C 170 af 20.6.2000, s. 41.

(2000/C 303 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0022/00
af Bertel Haarder (ELDR) til Kommissionen

(13. januar 2000)

Om: Fælles register over asylansøgere's fingeraftryk – Eurodac

Med udgangspunkt i det danske forbehold over for det retslige samarbejde (Edinburgh-aftalen), kan Kommissionen da bekræfte eller afkræfte, om Danmark kan tilslutte sig det fælles fingeraftryksregister Eurodac.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke betingelser Danmark skal opfylde, såfremt Danmark skulle ønske at deltage i Eurodac på lige fod med de øvrige deltagende stater.

Endvidere bedes Kommissionen bekræfte, at Danmark kun kan deltage i Eurodac-samarbejdet, såfremt Danmark fuldt ud accepterer EF-Domstolens jurisdiktion,

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(29. februar 2000)

Retsgrundlaget for Kommissionens forslag til en Eurodac-forordning ⁽¹⁾ er EF-traktatens afsnit IV. Amsterdam-traktaten indeholder en protokol om Danmarks stilling, som fastlægger Danmarks stilling i forbindelse med foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV ⁽²⁾.

Ifølge protokollens artikel 1 deltager Danmark ikke i vedtagelsen af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV. I artikel 2 hedder det, at ingen foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til afsnit IV, er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. I henhold til traktatens bestemmelser, sådan som de finder anvendelse på nuværende tidspunkt, vil Danmark derfor ikke deltage i vedtagelsen af Eurodac-forordningen og ikke være bundet af dens bestemmelser.

Protokollens artikel 5 vedrører Danmarks stilling i forbindelse med forslag eller initiativer til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i traktatens afsnit IV. Den giver Danmark mulighed for at træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre en Rådsbeslutning om udbygning af Schengen-reglerne i sin nationale lovgivning og dermed skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og Schengen-staterne ⁽³⁾ samt i givet fald Det Forenede Kongerige og Irland. Udkastet til Eurodac-forordningen kan dog ikke betragtes som et initiativ til udbygning af Schengen-reglerne, og artikel 5 finder derfor ikke anvendelse.

Protokollens artikel 7 giver Danmark mulighed for i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser at underrette de øvrige medlemsstater om, at Danmark ikke længere ønsker at benytte sig af alle eller en del af bestemmelserne i protokollen. I så fald vil Danmark fuldt ud gennemføre alle de til den tid gældende relevante foranstaltninger. Hidtil har Danmark ikke meddelt, at det ønsker at anvende denne procedure. Anvendelsen af proceduren i artikel 7 ville imidlertid gøre det muligt for Danmark at deltage i Eurodac på lige fod med de øvrige medlemsstater.

Rådet har udarbejdet et udkast til en erklæring til Eurodac-forordningen, hvori det hedder, at det er interesseret i at indgå en aftale mellem Fællesskabet og Danmark, som gør det muligt for Danmark at blive

tilknyttet driften af Eurodac-systemet, samtidig med at protokollen om Danmarks stilling respekteres. Kommissionen er i gang med at undersøge, hvorvidt en ordning for dansk deltagelse, der er baseret på en aftale mellem Fællesskabet og Danmark, vil være i fuld overensstemmelse med traktaternes bestemmelser, herunder protokollen om Danmarks stilling. Dette spørgsmål kræver en tilbundsående juridisk undersøgelse, da der er tale om en situation uden fortilfælde. Enhver fremgangsmåde, som stiller Danmark anderledes end de øvrige medlemsstater, f.eks. med hensyn til Domstolens jurisdiktion, vil imidlertid være uacceptabel. Kommissionen overvejer fortsat spørgsmålet.

- (¹) Forslag til Rådets forordning om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af asylansøgere og visse andre udlændinges fingeraftryk, KOM(1999) 260 endelig udg., Bruxelles, 26.5.1999.
- (²) Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union.
- (³) De stater, der henvises til i artikel 1 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union.

(2000/C 303 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0024/00
af Béatrice Patrie (PSE) til Kommissionen

(13. januar 2000)

Om: Støtte til de franske departementer, der er blevet ramt af stormene

Mellem den 25. og 27. december 1999 blev Frankrig ramt af to voldsomme storme, som dræbte mere end 80 personer, og som medførte, at i tusindvis af husholdninger var uden strøm, varme, rindende vand og telefon i dagevis.

Efter en status over de værst ramte departementer (Charente-Maritime, Charente, Haute-Vienne, Creuse, Gironde, Dordogne, Corrèze, Landes og Seine-et-Marne) blev skaderne anslået til mere end 40 mia. franske frank. Det vil vare flere uger, førend alle forsyninger er fuldstændig normaliseret.

En stor del af udgifterne vil ganske vist blive overtaget af forsikringsselskaberne, men de hårdest ramte departementer, vil i den kommende tid skulle bruge enorme beløb på at genopbygge de ødelagte områder, og reparere de ødelagte bygninger og de beskadigede infrastrukturer.

Agter Den Europæiske Union undtagelsesvis at oprette en katastrofefond hurtigt, der ville gøre det muligt at yde finansiel støtte til de franske departementer, der er blevet ramt af stormen?

Har Kommissionen i forbindelse med den kommende fastlæggelse af de franske områder, der er støtteberettiget inden for rammerne af strukturfondene, til hensigt at prioritere de departementer og områder, der er blevet hårdest ramt?

Agter Kommissionen på længere sigt at genopføre den budgetkonto (støtte i tilfælde af naturkatastrofer), der blev slettet for nogle år siden?

Svar fra Michel Barnier på Kommissionens vegne

(10. februar 2000)

Kommissionen henviser det ærede medlem til svaret på hans eget mundtlige spørgsmål H-8/00 under spørgetiden i forbindelse med Parlamentets samling i januar 2000, til Parlamentets drøftelser om vejrkatastroferne i Europa og til den beslutning, der blev vedtaget den 20. januar 2000 (¹).

I overensstemmelse med den nye lovgivning om strukturfondene (²) deler medlemsstaterne og Kommissionen ansvaret for fastlæggelsen af de områder, der er støtteberettigede under mål nr. 2. Således forelægger de enkelte medlemsstater Kommissionen en liste over de områder, som de betragter som prioriterede. Det var derfor på grundlag af et forslag fra de franske myndigheder, at Kommissionen den 18. januar 2000 traf en principafgørelse om listen over støtteberettigede mål 2-områder.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger (januar 2000).

(²) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 303 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0025/00
af Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Legetøjs sikkerhed

Særligt på denne årstid, men også resten af året, invaderer medierne i almindelighed og fjernsynet i særdeleshed vores dagligdag og hjem med legetøjsreklamer, der henvender sig til en bestemt del af befolkningen, nemlig børnene.

Det er også velkendt, at indholdet af mange af disse reklamer ikke stemmer overens med virkeligheden og det pågældende produkts kvaliteter.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet med henblik på at forebygge eller undgå sådanne vildledende reklamer, der forekommer i ikke ubetydelige mængder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(24. marts 2000)

Direktivet om tv uden grænser, dvs. Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed⁽¹⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, udgør retsgrundlaget for tv-radiospredning i Fællesskabet.

Direktivet, som vedtaget i 1989, indeholder visse bestemmelser om tv-reklame. I artikel 16 hedder det navnlig helt specifikt, at fjernsynsreklamer ikke må skade mindreårige moralsk eller fysisk. Da direktivet blev revideret, påtog Kommissionen sig i overensstemmelse med artikel 26 at undersøge, hvilket virkning tv-reklame og tv-shopping har på mindreårige, i forbindelse med den næste revision af tv-direktivet. Undersøgelsen blev iværksat i januar 2000 og forventes færdig inden udgangen af år 2000.

I tillæg til tv-direktivet, finder Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame⁽²⁾ anvendelse horisontalt på alle former for reklame.

Det skal bemærkes, at Kommissionen bestræber sig på at tilskynde en dialog mellem forbrugersammenlutninger og erhvervsliv om markedsføring med børn som målgruppe.

⁽¹⁾ EFT L 202 af 30.7.1997.

⁽²⁾ EFT L 250 af 19.9.1984.

(2000/C 303 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0026/00
af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Våbenhandel

Ukontrolleret våbenhandel udgør en plage og er en faktor med destabiliserende virkning. I forskellige dele af verden er overforsyningen af våben på det lokale marked, undertiden i udtrykkets mest bogstaveligste forstand, en permanent kilde til vold og terror.

Den illegale våbenhandel er ofte ledsaget af andre illegale fænomener såsom diamantsmugling, afpresning og narkotikahandel. Enhver retsstat har da også sat sig det mål at dirigere våbenhandelen ind i lovlige baner og underkaste den begrænsninger på forskellig måde, hvorved der kan opstå konkurrencefordrejning.

Hvilke medlemsstater forbyder handel med lande, hvor der hersker konflikter?

Hvilke medlemsstater forbyder udførsel til lande, hvor menneskerettighederne ikke respekteres, og/eller hvor der udkæmpes væbnede konflikter?

Hvilke medlemsstater tillader våbenudførelse til NATO-lande?

Hvilke initiativer er der iværksat for at imødegå konkurrencefordrejninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. februar 2000)

Hidtil har våbenhandel i henhold til artikel 296 (tidl. artikel 223) i EF-traktaten været undtaget fra traktatbestemmelsernes anvendelsesområde. Der har derfor ikke været grundlag for fællesskabsinitiativer.

Våbenhandel behandles i øjeblikket i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), som Kommissionen er fuldt inddraget i. I 1998 vedtog man en adfærdskodeks. De første erfaringerne er positive, men viser også, at adfærdskodeksen og dens gennemførelse kan forbedres.

Kommissionen har imidlertid hverken myndighed eller midler til at kontrollere medlemsstaternes våbenhandel og be- eller afkræfte eventuelle brud på embargoer. De nationale regeringer har det fulde ansvar for udstedelsen af våbeneksporttilladelser.

(2000/C 303 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0029/00

af Marianne Eriksson (GUE/NGL) til Rådet

(20. januar 2000)

Om: Overvågning af folkeafstemningen i Vestsahara

I mere end syv år har befolkningen i Vestsahara ventet på at få besked fra de marokkanske myndigheder om en folkeafstemning om Vestsaharas fremtid. De marokkanske myndigheder har flere gange brudt aftaler mellem myndighederne og Polisario om datoen for folkeafstemningen. Nu er registreringen af de stemmeberettigede imidlertid på ny i gang, og der er planlagt en kampagne for folkeafstemningen, som forventes afsluttet den 30. juni 2000. Denne dato er også datoen for folkeafstemningen. Risikoen for valgsvindel er stor og for at opnå sikkerhed for, at valget afvikles på demokratisk vis, må der være internationale valgobservatører til stede. Vil Rådet bistå med valgovervågning ved en folkeafstemning om Vestsaharas fremtid?

Svar

(10./11. april 2000)

Rådet støtter uforbeholdent den fredsplan for Vestsahara, der er foreslået af FN's generalsekretær, og som tager sigte på at få afholdt en fri, retfærdig og upartisk folkeafstemning for at gennemføre princippet om det vestsahariske folks selvbestemmelsesret. Det noterer sig, at generalsekretæren i sin seneste rapport giver udtryk for bekymring over, at grundlæggende meningsforskelle (mellem Marokko og Polisario) giver anledning til tvivl om, hvorvidt det vil være muligt at gennemføre fredsplanen ordnet og i gensidig forståelse.

I sin seneste rapport om Vestsahara anfører FN's generalsekretær, at han vil bede sin personlige udsending James Baker om at høre parterne og undersøge, hvorledes der hurtigt kan opnås en varig og samordnet bilæggelse af tvisten.

Rådet vil fortsætte sine bestræbelser på at skabe et klima, der bygger på tillid og troværdighed mellem alle berørte parter, således at man kan nå frem til en langsigtet løsning, der er acceptabel for dem alle. Rådet har direkte kontakt med FN-generalsekretærens særlige repræsentant for Vestsahara, ambassadør William Eagleton, for at klarlægge, hvordan det bedst muligt kan bidrage til denne proces.

(2000/C 303 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0033/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Konference om protokollen om biologisk sikkerhed

Kommissionen er formodentlig klar over, at konferencen om protokollen om biologisk sikkerhed genoptages i Montreal den 24.-28. januar 2000. Vil Kommissionen meddele, hvilke oplysninger den har modtaget fra de enkelte medlemsstater under forberedelserne til denne konference?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. februar 2000)

Rådet vedtog den 13. december 1999 sine konklusioner om forhandlingerne om protokollen om biosikkerhed⁽¹⁾. Heri opstiller Rådet rammerne for Fællesskabets forhandlingsposition, og på dette grundlag nåede Fællesskabet til enighed med 133 regeringer om vedtagelse af Cartagena-protokollen om biosikkerhed den 28. januar 2000.

Protokollen er en vigtig international begivenhed, da den på afbalanceret måde integrerer hensyn til miljø, handel og udvikling, med fuld opbakning fra udviklingslandene. Protokollen regulerer sikker overførsel, håndtering og anvendelse af levende modificerede organismer, som kan have negative virkninger på biodiversiteten, og der lægges særlig vægt på grænseoverskridende overførsel. Protokollen indfører en procedure med forudgående informeret samtykke til import af sådanne organismer, som skal udsættes i miljøet, og en anden procedure for organismer, der skal bruges til fødevarer, foder og forarbejdning, samt detaljerede krav til oplysninger og dokumentation. Protokollen bygger udtrykkeligt på forsigtighedsprincippet. Den indeholder også bestemmelser om fortrolige oplysninger og udveksling af information, kompetenceopbygning og finansielle ressourcer, med særlig hensyntagen til situationen i udviklingslandene og lande uden egne lovsystemer på området, samt en bestemmelse, der åbner mulighed for regler om erstatningsansvar.

Fællesskabets forhandlingsposition blev på alle stadier, både i Bruxelles og under forhandlingerne i Montreal, fastlagt i snævert samarbejde med medlemsstaterne.

⁽¹⁾ Pressemeldelse: 409 – Nr. 13854/99.

(2000/C 303 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0037/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Katastrofe i Venezuela

Som bekendt har der i Venezuela været en katastrofe, der kostede tusinder af mennesker livet, ødelagde huse og ejendom i et meget stort område og gjorde tusindvis af familier hjemløse, heriblandt også portugisiske emigranter, som stammer fra Madeira, der er en af Den Europæiske Unions regioner i den yderste periferi.

Kan Kommissionen oplyse, på hvilken måde den har vist sin aktive solidaritet, og hvilke hjælpeforanstaltninger der er blevet iværksat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(28. februar 2000)

Umiddelbart efter de nylige oversvømmelser i Venezuela mobiliserede Kommissionen katastrofehjælp på 3,6 mio. EUR gennem Kontoret for Humanitær Bistand, og ved afgørelse af 7. februar 2000 blev der ydet et yderligere beløb på 2 mio. EUR i form af humanitær bistand. Endvidere overvejer Kommissionen en

foranstaltning til støtte for genopbygningen i området. I den forbindelse gøres der forberedelser til at udsende en ekspertgruppe, der skal foretage en evaluering og finde frem til de mest velegnede foranstaltninger.

På grundlag af ekspertgruppens konklusioner træffer Kommissionen afgørelse om en plan på mellemlang sigt for genopbygningen af Venezuela. Kommissionen vil arbejde nært sammen med andre donorer for at fremme en koordineret international aktion og klart definerede prioriteter.

(2000/C 303 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0038/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Nye landbrugsforanstaltninger under Poseima i den autonome region Azorerne

I modsætning til hvad der er tilfældet med andre regioner i den yderste periferi, nævner Kommissionen ingen nye foranstaltninger på landbrugsområdet for den autonome region Azorerne i sin rapport om regionerne i den yderste periferi i Den Europæiske Union, som omhandler foranstaltninger til gennemførelse af bestemmelserne i artikel 299, stk. 2, i EF-traktaten.

På hvilken måde og hvornår agter Kommissionen at fremsætte konkrete forslag om nye foranstaltninger på landbrugsområdet for den autonome region Azorerne?

(2000/C 303 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0043/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Köln-processen: mælkekvoter i regionerne i de yderste randområder

På partnerskabsmødet den 23. november 1999 mellem Kommissionen og regionerne i de yderste randområder, hvis formål var udveksling af synspunkter og information med henblik på udarbejdelsen af rapporten om regionerne i de yderste randområder, pegede repræsentanten for kommissær Fischler, generaldirektør for landbrug Guy Legras, på behovet for en mere fleksibel anvendelse af mælkekvoterne på Azorerne med henvisning til nødvendigheden af at undgå uligevægt på markedet.

Til forskel fra Réunion, Guyana, Martinique og Guadalupe anvendes mælkekvoterne i den autonome region Azorerne uden nogen som helst form for fritagelser.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående forklare, hvorfor der i Kommissionens rapport om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 229, stk. 2, i traktaten i regionerne i de yderste randområder ikke nævnes noget herom?

Hvorledes og hvornår agter Kommissionen at omsætte bemærkningen fra kommissær Fischlers repræsentant i praksis?

(2000/C 303 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0044/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet hvad angår forsyningen med korn i form af landbrugsråvarer på Azorerne forskellige øer

I medfør af artikel 3 i forordning (EØF) nr. 1600/92 (!) indføres en forsyningsordning, der, hvad angår landbrugsråvarer, har haft en meget stor indvirkning på landbrugets produktionsomkostninger.

Hvad angår korn, er virkningen af den pågældende ordning i praksis blevet stadig mindre, både fordi fællesskabspriserne har nærmet sig priserne på verdensmarkedet, og fordi der ikke tages højde for forskelle i udgifterne til transport mellem øerne.

Vil Kommissionen have mulighed for at foreslå indførelse af mekanismer, der bidrager til en større harmonisering af priserne på korn og afledte produkter på de forskellige øer i den autonome region Azorerne med priserne i regionens største havn?

(¹) EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0045/00

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne hvad angår incitamenter til produktion af grønsager

I afsnit II i forordning (EØF) nr. 1600/92 (¹) indføres omfattende foranstaltninger med henblik på fremme af udviklingen inden for landbruget i de autonome regioner Azorerne og Madeira. Udnyttelsen af disse foranstaltninger har imidlertid været relativt begrænset på grund af den høje procentsats, der kræves ved samfinansiering (20 % fra private og 30 % fra offentlige myndigheder).

Mener Kommissionen, at det vil være muligt at foreslå lavere samfinansieringssatser?

(¹) EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0046/00

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Køln-processen: Tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne med hensyn til hedvine

Med artikel 21 i forordning (EØF) nr. 1600/92 (¹) indføres en ordning om støtte til produktion af Madeira-hedvine. Vil det ifølge Kommissionen være muligt at indføre en lignende ordning for Pico-hedvine, som i sidste århundrede var en traditionel eksportvare, og som forsøges markedsført på ny?

(¹) EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0047/00

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Køln-processen: Tilpasning af Poseima-programmet på Azorerne med hensyn til præmieammekøer

I henhold til artikel 24 i forordning (EØF) nr. 1600/92 (¹) ydes der præmie for højst 78.000 ammekøer på Azorerne, selv om bestanden ifølge en nylig optælling nu er på 88.000 dyr. Mener Kommissionen, det vil være muligt at ajourføre de statistiske data i forordning (EØF) nr. 1600/92?

(¹) EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0048/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen***(20. januar 2000)*

Om: Köln-processen: tilpasning af Poseima-programmet hvad angår handel med landbrugsprodukter

Rådets forordning (EØF) nr. 3763/91⁽¹⁾ (Poseidom) omhandler særlige foranstaltninger vedrørende markedsføring af visse landbrugsprodukter fra regioner i de yderste randområder til naboregioner.

Transportproblemer og markedsstrukturer betyder, at mælke- og oksekødsprodukter af høj kvalitet fremstillet i den autonome region Azorerne normalt kun sælges på det europæiske fastland.

Mener Kommissionen ikke, at det vil være muligt i Poseima-programmet at indføre sådanne foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 3 i Poseidom-forordningen, med henblik på at fremme eksporten af landbrugsprodukter fra Azorerne til andre naboregioner, som f.eks. øriget Makaronesien og de østlige egne af USA og Canada?

⁽¹⁾ EFT L 356 af 24.12.1991, s. 1.

(2000/C 303 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0049/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen***(20. januar 2000)*

Om: Köln-Processen: Tilpasning af Poseima-programmet og støtte til økologisk produktion

Forordning EØF 1600/92⁽¹⁾ indeholder ikke nogen specifikke foranstaltninger til fremme af udviklingen af økologisk produktion på Azorerne, der på nuværende tidspunkt kun er i sin vorden.

Forskellige årsager, herunder markeds- og miljøbetingede årsager samt Azorerne's markedsføringsstrategi, taler for en større fokusering på ovennævnte aktivitet.

Finder Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt, at der i forbindelse med revisionen af den pågældende forordning indføres særlige incitamentter til fremme af en sådan form for landbrug?

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0050/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen***(20. januar 2000)*

Om: Köln-Processen: Tilpasning af Poseima-programmet og støtten for levering af avlsvæg

I medfør af artikel 4 i forordning EØF nr. 1600/92⁽¹⁾ ydes der støtte til import af racerent avlsvæg.

På grund af Kommissionens forbud mod transitforsendelse af denne dyrerace i Den Europæiske Union har ovennævnte incitament ikke kunnet realiseres.

Hertil kommer, at der hos kvæget på Azorerne's største øer er konstateret en væsentlig genetisk forbedring, samtidig med at kunstig inseminering er blevet mere almindeligt udbredt. Ville det ikke være muligt i forbindelse med ændringen af den pågældende forordning at indføre tilskud til udgifterne til transport af avlsvæg inden for den autonome region Azorerne?

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

(2000/C 303 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0051/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(20. januar 2000)

Om: Köln-processen: Iværksættelse af Poseima-programmet på Azorerne mindste øer

Et af Poseima-programmets vigtigste redskaber har været den supplerende støtte til bedrifter med kvæghold i den autonome region Azorerne. Denne supplerende støtte har i væsentlig grad mindsket afvandringen fra landdistrikterne og endog fra hele øer henhørende under Azorerne.

Azorerne er imidlertid et ørige bestående af ni øer, hvis indbyrdes afstand, spredte beliggenhed og begrænsede areal i langt højere grad og mere akut berører de mindre og mere fjerntliggende øer end de større øer.

De stadig alvorligere problemer på de små øer rammer især landbruget og udmønter sig i lavere producentpriser og større udgifter til redskaber og input for mælke- og øksefødsproducenterne på de små øer. F.eks. er den højeste pris for mælk på Azorerne største ø 25,5 centimos, mens den tilsvarende pris på øen Flores ligger på 18,4 centimos for mælk med en fedtprocent på 3,7.

Ørigets syv mindste øer tegner sig for 18% af den samlede bestand af malkekvæg. Mener Kommissionen ikke, at Poseima-programmet bør tilpasses forholdene på Azorerne mindste øer, og at den eksisterende landbrugsstøtte bør forhøjes?

(2000/C 303 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0052/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(20. januar 2000)

Om: Dyrkningen af tobak på Azorerne og tilpasningen af Poseima-programmet

Med forordning (EF) nr. 2848/98 ⁽¹⁾ ændrede Kommissionen bestemmelserne for opkøb af tobakskvoter i henhold til forordning (EØF) nr. 2075/92 ⁽²⁾.

Kommissionens nye forordning er ikke udtryk for en eksplicit tilpasning til de reelle forhold i de yderste randområder, herunder især i den autonome region Azorerne.

I ovennævnte region er det ikke almindeligt for en enkelt producent kun at dyrke tobak, da denne afgrøde dyrkes i landbrug med fri vekseldrift. De grundlæggende landbrugsinfrastrukturer, som f.eks. tørring, ejes og forvaltes af lokale virksomheder, der køber og forarbejder tobakken fra Azorerne.

Med anvendelsen af Kommissionens forordning om opkøb af kvoter får en producent, der kun lejlighedsvis har en produktionskvote i forbindelse med vekseldrift, mulighed for at få fuld kompensation.

Bortset herfra vil yderligere opkøb af kvoter i den autonome region Azorerne kunne blive en alvorlig trussel mod den fremtidige produktion af tobak.

Produktionen af tobak vil kun være mulig, hvis der eksisterer købere hertil, og disse fortsætter kun med at købe tobak hos producenterne og opretholde infrastrukturen til primær forarbejdning af tobaksblade (såsom tørring), hvis produktionen når op på et minimum. I modsat fald vil køberne være nødsaget til at indstille deres aktivitet, hvilket vil få hele tobaksproduktionen til at gå i stå.

Mener Kommissionen ikke på baggrund af ovennævnte, at det vil være hensigtsmæssigt at medtage forordningen om tobak i den række af forordninger, der skal tilpasses i medfør af Köln-processen?

⁽¹⁾ EFT L 358 af 31.12.1998, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 70.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-E-0038/00, E-0043/00, E-0044/00, E-0045/00, E-0046/00,
E-0047/00, E-0048/00, E-0049/00, E-0050/00, E-0051/00 og E-0052/00

(28. februar 2000)

Det ærede parlamentsmedlem har stillet en række spørgsmål vedrørende Poseima-programmet for Azorerne.

Hvad angår Kommissionens rapport om foranstaltninger til gennemførelse af EF-traktatens artikel 229 (tidl. artikel 227), stk. 2, kan det oplyses, at den er under udarbejdelse.

Kommissionen kan derfor ikke på nuværende tidspunkt besvare det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vedrørende rapportens indhold. Rapporten skal først godkendes af Kommissionen.

Med hensyn til Kommissionens arbejdsprogram for 2000 kan det oplyses, at der ifølge programmet skal forelægges en rapport for Rådet og Parlamentet om gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1600/92 af 15. juni 1992 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira (Poseima)⁽¹⁾ vedrørende landbrugssektoren under Poseima-programmet, i givet fald ledsaget af forslag om de tilpasningsforanstaltninger, som måtte vise sig nødvendige for at nå programmets mål. Samtlige foranstaltninger vedrørende landbruget på Azorerne vil blive behandlet i denne forbindelse.

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992.

(2000/C 303 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0039/00
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(19. januar 2000)

Om: Den fælles landbrugspolitik og dyrevelfærd

Den fælles landbrugspolitik indeholder nu en omfattende lovgivning, der har til formål at beskytte dyr. Ikke desto mindre indeholder forordning (EF) nr. 1254/1999⁽¹⁾ et incitament til at foretage kastration af tyre, fordi der gives to årlige præmier til kastrerede dyr og kun én til ikke kastrerede dyr.

I den autonome region Azorerne har der ligesom i andre ø-regioner ikke været tradition for at kastrere tyre, når disse opdrættes udelukkende til kødproduktion, men nu er landbrugerne nødt til at gøre det for ikke at få mindre i fællesskabsstøtte.

Mener Kommissionen ikke, at dette incitament til kastrering af tyre er i modstrid med principperne om dyrevelfærd?

Hvilken begrundelse for dette incitament kan Kommissionen finde i den fælles landbrugspolitisk principper?

Ville det ikke være muligt for Kommissionen at foreslå ophævelse af denne regel, i det mindste i den autonome region Azorerne, i forbindelse med de ændringer af forordningen, der skal foretages som følge af dens rapport om regionerne i den yderste periferi?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. februar 2000)

Opdræt af stude (kastrerede tyre) er et traditionelt produktionssystem inden for oksekødssektoren, som giver kød af en særlig kvalitet, forskellig fra det, der produceres på basis af ikke-kastrerede dyr. Denne type produktion finder især sted i de medlemsstater, der råder over store græsningsarealer, og som anvender disse til opdræt af denne kategori af dyr (navnlig Frankrig, Irland og Det Forenede Kongerige). Ved denne

form for ekstensiv opdræt er kastration af tyrene, som finder sted i en meget ung alder (for at formindske dyrenes lidelser), nødvendig for at undgå, at dyrene slås, og for at opnå den ønskede kødkvalitet.

Siden reformen af hornkvægsektoren i 1992 ydes støtten til producenter af tyre maksimalt to gange i dyrets levetid, den ene gang fra 10- til 22-månedersalderen og eventuelt endnu en præmie fra 23-månedersalderen. Støtten kommer i praksis til udtryk i ydelse af en årlig præmie pr. dyr, som gentager sig året efter for det samme dyr, og det gælder for de dyr, som indgår i et opdrætsystem af længere varighed (som regel stude). I øvrigt har ydelsen af en ekstra præmie for tyres vedkommende givet anledning til produktion af ekstraordinært tunge dyr, hvilket har betydet, at de er blevet udelukket fra denne tranche af præmien fra og med 1997 (i visse tilfælde fra og med 1999). I den forbindelse skal Kommissionen meddele, at der hidtil ikke har været nogen forøgelse af antallet af anmodninger om præmier for den anden aldersgruppe (kastrede dyr), snarere det modsatte. Endelig har den nye reform af sektoren bekræftet denne strategi, idet der opretholdes en enkelt præmie på et højere niveau for tyres vedkommende (210 € pr. støtteberettiget dyr), og to præmier i studenes levetid (150 € pr. aldersgruppe).

Hvad angår det sidste spørgsmål, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på hans skriftlige forespørgsel E-0038/00⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side (à **compléter svp**).

(2000/C 303 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0053/00

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Nitrosaminer i kødprodukter

Fem forbrugerorganisationer har netop offentliggjort konklusionerne af en undersøgelse om indholdet af nitrosaminer i en række almindeligt anvendte kødprodukter i fem EU-lande (Belgien, Frankrig, Spanien, Italien og Portugal). Der er foretaget i alt 600 prøver.

Nitrosaminer, der er stærkt kræftfremkaldende, dannes af tilsat nitrat/nitrit i kødprodukter. Efter »diverse«-direktivet (direktiv 95/2/EF⁽¹⁾) om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer) opgøres de tilladte grænseværdier efter restmængden af nitrat og nitrit i et kødprodukt. Restmængden siger imidlertid intet om den tilsatte mængde af nitrat og nitrit. Til gengæld er der en klar sammenhæng mellem de tilsatte mængder af nitrat og nitrit og mængden af nitrosaminer. Sammenhængen er bekræftet af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler i 1990 og 1995.

Den nævnte undersøgelse har afsløret, at der i et meget stort antal prøver fandtes nitrosaminer i et helt uacceptabelt omfang.

På denne baggrund stilles følgende spørgsmål: Vil Kommissionen tage initiativ til,

- at ændre målemetoden for nitrat/nitrit i kødprodukter fra restmængden til tilsat mængde,
- at nedsætte de tilladte grænseværdier meget betydeligt,
- at fastsætte grænseværdier for indholdet af nitrosaminer i kødprodukter,
- at iværksætte et obligatorisk kontrolsystem for indholdet af nitrosaminer i kødprodukter, som er tilsat nitrat/nitrit og
- at forbedre mærkningsreglerne, så forbrugerne oplyses om de tilsatte mængder af nitrat/nitrit og om nitrosaminers sundhedsskadelige virkninger?

⁽¹⁾ EFT L 61 af 18.3.1995, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(22. februar 2000)*

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 95/2/EF af 20. februar 1995 om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer⁽¹⁾ er der fastsat bestemmelser om anvendelse af nitrater og nitritter i bestemte kød- og mejeriprodukter og fiskerivarer. For ost og fiskerivarer og for konserveret bacon udtrykkes de tilladte grænseværdier kun som restmængden. For andre kødprodukter er der udover restmængden angivet en vejledende tilsat mængde. Det er den metode, som Rådet og Europa-Parlamentet godkendte, da direktivet blev vedtaget i 1995. Grænseværdierne blev fastsat således, at der kunne opnås den fornødne konserveringseffekt, og at de samtidig opfyldte det skønnede sikkerhedskrav til de pågældende tilsætningsstoffer. Disse grænseværdier er for tiden genstand for den sag (C-3/00), som Danmark har indbragt for Domstolen mod Kommissionen. Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål har derfor relation til emnet for den pågældende sag og bør behandles i det nævnte forum.

I hvidbogen om fødevarer sikkerhed har Kommissionen dog allerede sagt, at den vil foretage en generel revision af direktivet i år. Og som led i denne revision vil den tage hensyn til alle resultater, der er fremkommet af nye videnskabelige undersøgelser.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 18.3.1995.

(2000/C 303 E/146)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0057/00
af Brian Simpson (PSE) til Kommissionen***(18. januar 2000)*

Om: Katastrofen med olieudslippet fra Erika

Den 12. december 1998 brækkede olietankeren Erika i to dele 70 km syd for Finistère ud for den franske kyst.

Det deraf følgende olieudslip har stillet Frankrig over for en af de værste økologiske katastrofer i Europa nogensinde.

Efter tilsvarende katastrofer — Amoco Cadiz i 1978, Braer i 1993 og Sea Express i 1996 — er der indført et omfattende regelsæt under ledelse af MARPOL og Den Europæiske Union. Ingen af disse ulykker havde behøvet at finde sted eller forårsage de ødelæggelser, som de gjorde, efter at de var indtruffet. Resultatet er desværre et tegn på, at kontroller med olietransport ad søvejen stadig håndhæves for lemfældigt til at kunne give en reel beskyttelse.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i lyset af Erika-katastrofen både med hensyn til sikkerheden til søs og de umiddelbare følger for miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(23. februar 2000)*

Kommissionen henviser det Ærede Medlem til dens erklæring under Europa-Parlamentets plenarsamling i januar for oplysninger om hvilke foranstaltninger vedrørende søfartssikkerhed og miljøpåvirkning, der er truffet i lyset af Erika-katastrofen.

Hvad angår olietankskibes sikkerhed, besluttede Kommissionen at udarbejde en meddelelse, der skal udgøre EU's kraftige svar på risikoen for en større forurening af Europas kyster fra olietankskibe. Meddelelsen vil fokusere på handlingsprioriteter, herunder skærpede kontrolsyn i EU-havne af skibe, der potentielt ikke lever op til standarder. Kommissionen vil foreslå, at de eksisterende direktiver om klassifikationselskaber og havnestatskontrol styrkes. Den vil undersøge, om det er muligt at fremskynde udfasningen af enkeltskrogede tankskibe og give økonomiske tilskyndelser til, at dobbeltskrogede tankskibe hurtigt kan indføres. Man bør også undersøge, hvordan man kan skærpe erstatningsansvaret i forbindelse med

olietransporter. Her bør man i første omgang forsøge at opnå frivillige aftaler med last-ejere, så de nuværende internationale regler om skadeserstatning i tilfælde af omfattende, utilsigtet forurening, kan forbedres.

For at begrænse de umiddelbare miljøkonsekvenser af Erika-katastrofen har Kommissionen blandt andet være med til at fremme assistancen. Den udpegede på et tidligt tidspunkt en forbindelsesofficer på stedet, der koordinerede kommunikationen mellem den franske operationsledelse og de assisterende udenlandske fartøjer. På fransk anmodning, som Kommissionen omgående formidlede videre, blev 26 km flydebomme fra 11 europæiske lande samt maskiner til fugleafvaskning omgående stillet til rådighed. Frivillige organisationer bistod især ved at tage sig af de olieindsmurte fugle. Ekspertes fra EU's task force om havforurening bistod efter anmodning de franske myndigheder med at vurdere tilbud fra private europæiske foretagender. Task forcen sørgede også for, at en række observatører fra medlemsstaterne kunne besøge det forurenede område og undersøge den operationelle indsats, så man kunne lære af Frankrigs erfaringer.

Endelig er Kommissionen i kontakt med det franske miljøministerium og overvejer sammen med ministeriet at støtte en nærmere undersøgelse af olieudslippets miljømæssige følger. Undersøgelsen skal vurdere forureningens og renseteknikkernes effekt. Resultaterne vil være af stor betydning for alle, der står over for tilfælde af utilsigtet havforurening. Kommissionen overvejer at yde ca. 300 000 EUR i økonomisk støtte til undersøgelsen.

(2000/C 303 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0058/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(20. januar 2000)

Om: Støtte til fodersukker

Da markedsordningen for sukker trådte i kraft i 1975, blev støtten til fodersukker på fællesskabsplan afskaffet.

Selv om Kommissionen med sine forslag til Agenda 2000 forberedte en yderligere runde af landbrugs-politiske reformer i EU, indeholdt Kommissionens forslag atter engang ingen reformhenstillinger vedrørende markedsordningen for sukker generelt eller om støtte til fodersukker.

Kommissionen anmodes derfor om at oplyse,

- hvorfor støtten til fodersukker er afskaffet,
- og om der på fællesskabsplan er mulighed for at genoptage støtten til fodersukker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. februar 2000)

Lovgivningen vedrørende den fælles markedsordning for sukker har altid indeholdt bestemmelser, i henhold til hvilke det har været muligt at yde støtte til anvendelse af sukker i dyrefoder.

Disse bestemmelser kan imidlertid kun finde anvendelse, hvis et antal økonomiske betingelser er opfyldt. Dette menes ikke at være tilfældet for indeværende.

Derudover er Kommissionen ikke bekendt med anmodninger om støtte fra de to direkte berørte sektorer.

(2000/C 303 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0066/00
af Manuel Medina Ortega (PSE) til Kommissionen

(24. januar 2000)

Om: Kommissionen og en delegation i Ecuador

Er der budgetmæssigt noget til hinder for, at Kommissionen åbner en delegation i Ecuador?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(24. februar 2000)

På budgettet for 2000 er der ikke afsat midler til supplerende personaleresourcer med henblik på åbning af nye delegationer. De disponible midler skal anvendes til Kommissionens eksisterende repræsentationer i tredjelændene.

Hvis der skal åbnes nye delegationer på kort sigt, kan det kun ske ved omplacering af det nuværende personale. Dette vil kræve en ændret prioritering. En sådan beslutning må træffes inden for rammerne af den igangværende undersøgelse af delegationstjenestens behov under den nuværende Kommission. Der vil senere på året blive forelagt Rådet og Parlamentet en meddelelse om udviklingen inden for delegations-tjenesten, den bedste anvendelse af de forhåndenværende midler, og hvis det skønnes nødvendigt, med forslag om supplerende midler.

(2000/C 303 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0077/00
af Gianfranco Dell'Alba (TDI) til Kommissionen

(24. januar 2000)

Om: Manglende udnævnelse af en generaladvokat ved Domstolen

Det fastsættes i EF-traktatens artikel 222, at Domstolen består af 9 generaladvokater indtil den 6. oktober 2000. Efter at generaladvokat La Pergola er udnævnt til dommer som følge af dommeren Mancinis død, er hans mandat blevet ledigt, og den pågældende medlemsstat har efter flere måneders forløb ikke sørget for en efterfølger. Det utilstrækkelige antal generaladvokater udgør en reel krænkelse af traktaten.

Mener Kommissionen ikke, at den i sin egenskab af traktaternes vogter bør gøre opmærksom på denne uregelmæssighed over for medlemsstaterne og særlig over for den italienske regering, uden hvis udpegelse det ikke er muligt efter fælles overenskomst at udnævne en ny generaladvokat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(25. februar 2000)

I henhold til EF-traktatens artikel 223 (tidl. artikel 167) henhører udnævnelsen af dommere og generaladvokater ved Domstolen under de beføjelser, der tilkommer medlemsstaternes regeringer, der skal nå frem til en fælles overenskomst.

Det er sandt, at en manglende eller forsinket udnævnelse af Domstolens medlemmer er til skade for denne institutions tilfredsstillende funktion.

Det ærede medlem bør dog være opmærksom på, at det i det pågældende tilfælde drejer sig om udnævnelsen af en niende generaladvokat for den resterende embedsperiode til en stilling, der blev oprettet i anledning af sidste udvidelse, og som skal afskaffes den 6. oktober 2000.

(2000/C 303 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0079/00**af Margrietus van den Berg (PSE) og Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen**

(24. januar 2000)

Om: Privatisering af offentlige opgaver i Nederlandene

1. Er Kommissionen bekendt med den tale, som kommissionsmedlem Bolkestein holdt i elektricitetsvirksomheden Zuid-Holland om den overdrevne angst for privatisering af offentlige opgaver, der i øjeblikket findes i Nederlandene, og som er fremkommet i bearbejdet version i dagbladet NRC-Handelsblad af 7. januar 2000?
2. Er Kommissionen enig i Bolkesteins (meget ensidige) kritik af den nederlandske politik?
3. Støtter Kommissionen Den Socialistiske Gruppens ønske om, at privatisering af offentlige opgaver bør kombineres med forudgående garantier for fair konkurrence og beskyttelse af forbrugernes interesser, for så vidt angår bl.a. pris, kvalitet og transparens, og er Kommissionen ikke enig i, at privatisering kun er hensigtsmæssig, hvis den i praksis fører til flere valgmuligheder for forbrugerne? Er Kommissionen ikke enig i, at man, hvis disse garantier mangler, så på forhånd må afstå fra privatisering?
4. Prisen på elektricitet og vand er et vigtigt instrument til at stimulere til bæredygtig og effektiv anvendelse af disse produkter. Er Kommissionen ikke enig i, at der i tilfælde af privatisering er fare for, at myndighederne mister dette instrument til at stimulere forbrugerne til en mere miljøvenlig adfærd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(29. februar 2000)

1. Kommissionen er bekendt med den af det ærede medlem nævnte tale, som den har læst i den bearbejdede version, der blev trykt i NRC-Handelsblad af 7. januar 2000.
- 2.-3. I artikel 295 (ex-artikel 222) i EF-traktaten står der: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat.« Kommissionen er derfor neutral, når det drejer sig om virksomhedernes ejendomsretlige forhold. Kommissionen overvåger dog virksomhedernes adfærd og undersøger – uafhængigt af de ejendomsretlige forhold – om de overholder de relevante konkurrence- og statsstøttebestemmelser.

Denne neutralitet gælder dog ikke for liberaliseringen, som er et af tyngdepunkterne i Fællesskabets energipolitik. Kommissionen mener, at liberalisering er det bedste middel til at opnå fremskridt inden for energiområdet, da den fører til en forbedring af den europæiske industris konkurrenceevne. Dette viser sig tydeligt i Fællesskabets elektricitetssektor, hvor elektricitetspriserne er faldet markant, efter at markedet er blevet liberaliseret. Kommissionen bemærker også, at priserne falder hurtigst i de medlemsstater, som har valgt de mest liberale indfaldsvinkler til åbning af deres elektricitetsmarkeder.

Kommissionen er overbevist om, at den offentlige service ikke vil blive forringet på grund af liberaliseringen inden for energisektoren. Erfaringen viser, at den offentlige service, der ydes på et liberaliseret marked, undertiden er bedre end den offentlige service, der ydes på et monopoliseret marked. Når kunderne som følge af liberaliseringen har fået flere valgmuligheder, spiller kvaliteten af den offentlige service en vigtig rolle for det valg, de træffer.

Endvidere mener Kommissionen, at det er af afgørende betydning, at standarden for de offentlige serviceydelser i bredeste forstand forbedres konstant på det indre marked. Kommissionen vil i år 2000 gennemføre en »benchmarking« af standarden af de offentlige serviceydelser i medlemsstaterne og eventuelt foreslå kodekser for god praksis for at sikre en højnelse af standarden i hele Fællesskabet.

4. Kommissionen tror ikke, at prispolitik og statsligt ejerskab af forsyningsvirksomhederne er regeringernes eneste midler til at fremme et miljøvenligt forbrug af energi og vand. På et marked, som er ved at

blive liberaliseret, kan regeringerne lige så vel benytte andre midler til at udvikle mere miljøvenlige forbrugsmønstre. Et godt eksempel er forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder. Kommissionen påtænker at foreslå en række foranstaltninger, som hovedsageligt tager sigte på at sikre producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder adgang til det indre marked for elektricitet.

(2000/C 303 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0084/00

af Carles-Alfred Gasòliba i Böhlm (ELDR) til Kommissionen

(24. januar 2000)

Om: Firehulede knallerter

Med direktiv 92/61/EØF⁽¹⁾ indførte Den Europæiske Union fra 1992 en ensartet definition af knallerter som to- eller trehulede køretøjer med en motor med et slagvolumen på ikke over 50 cm³, i (benzin)motorer med styret tænding, og med en maksimal hastighed på 45 km/h. For så vidt angår firehulede knallerter (lette quadricykler), tilføjes der endnu et krav, nemlig at den ubelastede masse skal være under 350 kg.

Gennemførelsen af direktiv 92/61/EØF i den spanske lovgivning har givet anledning til forskellige bestemmelser om godkendelse, ibrugtagning og registrering af køretøjer. En af de nyeste er det almindelige regulativ om køretøjer vedtaget ved kongeligt dekret 2822/1998 af 23. december 1998. Dette regulativs bestemmelser om knallerter omfatter to-, tre- og firehulede køretøjer, som opfylder de tekniske krav i direktiv 92/61.

Man begyndte at markedsføre lette quadricykler i Spanien i slutningen af 1997 og anvendte den reducerede momsats på 7%, fordi de var defineret som knallerter. Som svar på en forespørgsel ændrede det spanske generaldirektorat for skat i slutningen af 1998 sit kriterium med bindende virkning, idet det fastsatte, at der for lette quadricykler skal anvendes den almindelige momsats på 16%, fordi de har fire hjul, selv om de fuldt ud anerkendes som knallerter.

Er Kommissionen klar over den situation, som derved er opstået? Mener Kommissionen ikke, at den afgiftsmæssige behandling af lette quadricykler med den momsats der i øjeblikket opkræves ud over at indebære en forskelsbehandling i forhold til de øvrige knallerter skaber virkninger, der er i strid med EF-traktaten (skaber forvriddninger på markedet og hæmmer den frie bevægelighed for varer) og den gældende fællesskabslovgivning?

⁽¹⁾ EFT L 225 af 10.8.1992, s. 72.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. marts 2000)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at den har kendskab til anvendelsen af differentierede momsats i forbindelse med salg af knallerter i Spanien.

I henhold til artikel 12 i Rådets 6. momsdirektiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende omsætningsafgift — det fælles merværdiafgiftssystem med ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾ (som ændret ved direktiv 92/77/EF) skal der anvendes en normalsats, men medlemsstaterne har mulighed for at anvende en eller to nedsatte sats ved visse leveringer af varer og tjenesteydelser, der er opført i direktivets bilag H. Nævnte direktivs artikel 28 rummer en række overgangsbestemmelser bl.a. vedrørende satsene. Knallerter — hvad enten de er forsynet med to, tre eller fire hjul — forekommer dog ikke blandt de varer, der er omfattet af nævnte bestemmelser, i henhold til hvilke der kan anvendes en nedsat sats. Sagen er for tiden til nærmere behandling i Kommissionen, der tillige agter at undersøge de andre medlemsstaters lovgivning på dette område.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, som ændret ved EFT L 316 af 31.10.1992.

(2000/C 303 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0089/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(26. januar 2000)

Om: Forhandlinger om den nye fiskeriaftale mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko

De første offentlige forlydender om det første møde – den 20. december 1999 – mellem kommissær Franz Fischler og de marokkanske myndigheder med hensyn til forhandlingerne om den nye fiskeriaftale med Marokko er meget negative. Det lykkedes ikke at få indledt forhandlingerne, og ifølge forlydender fra en række marokkanske regeringsmedlemmer vil der overhovedet ikke være mulighed for at indgå nye aftaler, medmindre der oprettes blandede selskaber. Hvis disse oplysninger er korrekte – hvilket i så fald i praksis ville betyde enden på de berørte spanske, og først og fremmest galisiske, fiskerfartøjer – hvilke synspunkter vil Kommissionen i så fald gøre sig til talsmand for, og hvilke forhandlingsinstrumenter agter den at benytte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. februar 2000)

Kommissionen kan bekræfte at den holdning, der blev givet udtryk for over for de marokkanske myndigheder af det medlem af Kommissionen, som er ansvarlig for landbrug og fiskeri, under dennes besøg i Rabat den 20. december 1999, er baseret på behovet for at få etableret en ny ramme for fiskeriaftaler mellem EU og Marokko, som rummer fordele for begge parter og som tager hensyn til de to områders respektive behov.

Kommissionen bekræfter den forhandlingsposition, den har givet udtryk for i de seneste måneder, navnlig i forhandlingsdirektivet, som blev godkendt af Rådet i oktober 1999.

Alle de forhandlingsinstrumenter, der er til Kommissionens rådighed, vil blive benyttet for at få opstillet en ny partnerskabsramme mellem EU og Marokko.

(2000/C 303 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0105/00**af Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE) og José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. januar 2000)

Om: Fredsprocessen i Mellemøsten, forhandlinger mellem Syrien og Israel

Syrien og Israel har ved USA's mellemkomst netop indledt fredsforhandlinger i Shepherdstown og taget fat på spørgsmål som sikkerhed og normalisering af forbindelserne.

Fredsprocessen i Mellemøsten, som forbindelserne mellem Syrien og Israel spiller en væsentlig rolle i, er af stor betydning for Den Europæiske Union, men indtil videre har den europæiske offentlighed ikke haft indtryk af, at Den Europæiske Union har haft nogen indflydelse på denne proces.

På baggrund heraf ønskes følgende oplyst:

- hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre, at Den Europæiske Union deltager i forhandlingerne mellem Syrien og Israel og i andre forhandlinger under fredsprocessen i Mellemøsten?
- hvad ville det ifølge Kommissionen koste Den Europæiske Union at deltage i de sikkerhedsskabende og fredsbevarende aktiviteter på grænsen mellem Israel og Syrien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(22. februar 2000)

Kommissionen hilser genoptagelsen af de direkte forhandlinger mellem Israel og Syrien velkommen og håber, at fremtidige drøftelser snart vil blive en mulighed.

Kommissionen deler det synspunkt, at EF aktivt skal bidrage til fredsprocessen og hjælpe med at konsolidere de gjorte fremskridt og således hjælpe med at bane vej for en permanent ordening. Den vil bestræbe sig på at yde et aktivt bidrag på det aktuelle afgørende stadium, ikke mindst på baggrund af den indvirkning, som den nye fase måtte have på EU.

Den 24. januar 2000 opfordrede Rådet (almindelige anliggender) formandskabet, den særlige udsending og Kommissionen til at fortsætte kontakterne med parterne i fredsprocessen og med USA med henblik på at yde et så konstruktivt bidrag som muligt til alle faser af fredsprocessen.

Desuden opfordredes den højtstående repræsentant, den særlige udsending og Kommissionen til at foretage en nærmere undersøgelse af de spørgsmål, hvor EU ville have de bedste muligheder for at yde et væsentligt bidrag, herunder sikkerhed, vand og flygtninge. Kommissionen vil deltage aktivt i en sådan vurdering med henblik på yderligere overvejelser i Rådet i nærmeste fremtid.

(2000/C 303 E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0108/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(26. januar 2000)

Om: Krise i finanssystemet og »Euroasiatisk Udviklingsprojekt«

Det er en kendt sag, at hele det internationale finans- og valutasystem befinder sig i en systemkrise i en sådan grad, at »den finansielle sæbeboble« langt har oversteget de 160.000 milliarder dollars og er gået ind i en sandsynlig depressionsfase. I de lande, der er ramt af spekulation, fremgår de negative virkninger tydeligt: Produktionsnedgang og stop for enhver innovativ investering, har medført, at arbejdsløsheden er steget og antallet af fattige er øget med katastrofale sociale følgevirkninger. Kommissionen kender sikkert til projektet, der går under betegnelsen »Det Euroasiatiske Udviklingsprojekt«, der drejer sig om gennemførelsen af omfattende infrastrukturer, som Kina, Rusland, Indien, Irak, Tyrkiet og størstedelen af de asiatiske lande samt Japan, der for nylig er kommet til, skulle være i gang med at drøfte for at fastlægge foranstaltninger og deltage i disses gennemførelse. Hvis initiativet skal blive en succes, skal der anvendes avanceret teknologi og amerikanske og europæiske værktøjsmaskiner, og derfor er det klart, at projektet ikke kan gennemføres uden Europas aktive deltagelse.

1. Har Kommissionen haft lejlighed til at se på projektet?
2. I bekræftende fald mener den da ikke, at Europas deltagelse ville have en stabiliserende indvirkning på realøkonomien og beskæftigelsen i Unionslandene?
3. Mener den i øvrigt ikke, at et sådant projekt kunne medvirke til at vende den nuværende tendens til at øge betydningen af at finansiere økonomien med alle de risici, som man har set symptomerne på i de sidste to år, og i stedet fremme en tilbagevenden til realøkonomien?
4. Hvilke faktorer kunne eventuelt tale imod, at Europa deltog i gennemførelsen af initiativet?
5. Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at inddrage Den Europæiske Union i denne store internationale debat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2000)

Vedrørende den økonomiske krise i Asien og dens indvirkning på realøkonomi og samfundsforhold i de berørte lande skønnes det, at det værste af krisen nu er overstået, og at der er fornyet vækst i nogen af de

lande, der har været hårdest ramt. Der hersker nu bred enighed om, at skræmmebilledet af en global recession som følge af krisen i Asien og dens eftervirkninger i resten af verden kan afvises. EU har ved adskillige lejligheder givet udtryk for sin holdning til den økonomiske krise og understreget nødvendigheden af at holde markederne åbne og ikke henfalde til protektionisme (handelsunderskuddet mellem Europa og Asien (ASEM)⁽¹⁾ androg i 1998 87 000 mio. EUR, det dobbelte af i 1997). EU har også understreget betydningen af den internationale bistand, samt af den bilaterale og multilaterale EU-bistand, bl.a. via ASEM Trust Fund, og nødvendigheden af at fortsætte reformerne af de økonomiske systemer i de lande, der er berørt af krisen, og behandle de sociale følger af krisen.

Hvad angår det store euro-asiatiske udviklingsprojekt, har Kommissionen haft lejlighed til at evaluere specifikke forslag i projektet, specielt vedrørende transport. Konklusionen af en dybtgående analyse, som Kommissionen har gennemført vedrørende forbindelserne mellem Europa og Fjernøsten, viser at søtransport i betragtning af de meget store afstande, som projektet omfatter, i en overskuelig fremtid er billigere end landevejs-, jernbane- eller kanaltransport, selv om Den Transsibiriske Jernbane stadig er det eneste realistiske alternativ (men mindre fordelagtig end søtransport under de nuværende omstændigheder). Fællesskabet bør under ingen omstændigheder deltage finansielt i noget transportprojekt vedrørende handlen mellem Europa og Fjernøsten. Hvad angår oprettelsen eller genoprettelsen af infrastrukturer, er det blevet anbefalet, at Fællesskabet ikke påtager sig finansielle forpligtelser til at realisere transportmål i forbindelse med handlen mellem Europa, Kaukasus og Asien, før der foreligger en fuldstændig finansiell analyse og en markedsanalyse af projektets potentielle bæredygtighed. Alle foranstaltninger, der finansieres af Fællesskabet for at forbedre pålideligheden, sikkerheden og tidsfristerne i forbindelse med transit, skal imidlertid sigte mod at bringe modtagerlandene på linje med Fællesskabets regelværk.

I overensstemmelse med de generelle retningslinjer, som Kommissionen har vedtaget, er der blevet iværksat et projekt kaldet Traceca. Det drejer sig om faglig bistand til oprettelsen af en transportkorridor i vest-østlig akse, der vil strække sig fra Europa over Sortehavet, Kaukasus og Det Kaspiske Hav til Centralasien (22 projekter til et samlet beløb på 30 mio. EUR og 7 investeringsprojekter til genopbygning af infrastrukturer til i alt 25 mio. EUR er allerede sat i gang). Traceca støtter udviklingen af det regionale samarbejde mellem modtagerlandene og letter deres integrering i den internationale samhandel. Synergieffekten med projekterne i de transeuropæiske net er sikret. Traceca har også haft en energikatalyserende virkning. Projektet har foranlediget, at internationale finansinstitutter som Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD) og Verdensbanken ligeledes har finansieret havne, veje og jernbaneinfrastruktur langs Traceca-strækningen.

⁽¹⁾ ASEM: Asien-Europa-mødet. De asiatiske partnere er: Kina, Japan, Korea, Brunei, Singapore, Malaysia, Indonesien, Thailand, Filippinerne, Vietnam.

(2000/C 303 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0118/00

af John Cushnahan (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Omkostningerne ved forarbejdning af 1 liter mælk

Har Kommissionen kendskab til, hvor meget det koster at forarbejde 1 liter mælk i Danmark og Holland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. februar 2000)

Kommissionen har ingen oplysninger om omkostningerne ved forarbejdning af 1 liter mælk i Danmark, Nederlandene eller noget andet medlemsland. Det skal understreges, at sådanne omkostninger kan variere betydeligt afhængigt af, hvilken type produkt der fremstilles, og afhængigt af forarbejdningsvirksomhedens størrelse og struktur.

(2000/C 303 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0120/00**af Ioannis Souladakis (PSE) til Rådet**

(31. januar 2000)

Om: Overtrædelse af en handelsaftale mellem EU og Sydafrika

Det at Sydafrika insisterer på for alkoholiske drikke at anvende de traditionelle betegnelser »ouzo« og »grappa«, der er navne for tilsvarende beskyttede produkter fra henholdsvis Grækenland og Italien, sætter spørgsmålstegn ved den frihandelsaftale, som for nylig blev underskrevet af EU og Sydafrika. Sydafrikas handlinger skaber problemer for tilnærmelsesbestrebelseerne mellem de to parter, især efter afskaffelsen af apartheid og afslutningen på Sydafrikas internationale isolation, der har varet i årtier.

Denne mulighed for at omgå aftaler mellem EU og tredjelande til skade for EU-producenters konkrete interesser bør forebygges, inden der indgås sådanne aftaler. Eftersom der findes et stort antal lignende aftaler med tredjelande, bør de ansvarlige EU-institutioner til enhver tid træffe de nødvendige forebyggende foranstaltninger for at undgå risikoen for forfalskning af en mængde beskyttede produkter.

Tager Rådet hensyn til beskyttelsen af traditionelle betegnelser på EU-produkter i forbindelse med indgåelse af frihandelsaftaler, og hvilke instrumenter råder den over i dette konkrete tilfælde med henblik på at beskytte ouzo- og grappaproducenterne imod den uretmæssige brug af disse betegnelser i Sydafrika?

Svar

(13. april 2000)

Rådet for Den Europæiske Union er sig i høj grad bevidst, at der er behov for at beskytte interesserne hos producenter af traditionelle EU-produkter, når der forhandles internationale handelsaftaler, og søger inden for vin- og spiritussektoren at sikre, at traditionelle EU-varebetegnelser beskyttes.

1. Der erindres om, at den aftale om handel, udvikling og samarbejde, som blev indgået mellem Sydafrika og EU i oktober 1999, indeholder bestemmelser om beskyttelse af intellektuel ejendomsret, bl.a. »geografiske betegnelser, herunder oprindelsesbetegnelser, varemærker og servicemærker«, hvilket udelukker markedsføring inden for Den Europæiske Union af produkter som benævnes »ouzo« eller »grappa«, medmindre de er produceret i EU.

2. På samlingen den 14. februar 2000 behandlede Rådet (almindelige anliggender) spørgsmålet indgående og næede frem til den holdning, at rækkevidden af beskyttelsen af visse alkoholholdige drikkevarer skal klarlægges. Som led i en noteudveksling mellem på den ene side formanden for Europa-Kommissionen og formanden for Rådet for Den Europæiske Union og på den anden side Sydafrikas præsident af henholdsvis 15. og 16. februar 2000 blev det med hensyn til vin og spiritus med henblik på beskyttelse af særlige betegnelser og udtryk aftalt, at ordene »grappa«, »ouzo«, »Korn«, »kornbrand«, »Jägertee« og »Pacharan« efter en overgangsperiode på fem år ikke længere må anvendes for spiritus, der fremstilles i Sydafrika, og at kun varer med oprindelse i EU må sælges på det sydafrikanske marked under disse betegnelser. Dette tilsagn og den deraf følgende kontrol af importen fra tredjelande vil blive gennemført, idet de to parter erkender, at princippet om beskyttelse af spiritusbetegnelser er i overensstemmelse med bestemmelserne i TRIPS-aftalen, der er indgået inden for rammerne af WTO.

3. Rådet og Kommissionen mindede om, at anvendelsen af de traditionelle betegnelser »grappa« og »ouzo« på EU's område allerede er omfattet af en fuldstændig juridisk beskyttelse efter fællesskabslovgivningen. Enhver anvendelse af disse betegnelser er udelukkende forbeholdt varer med oprindelse i henholdsvis Italien og Grækenland. Fællesskabets toldmyndigheder kan derfor forbyde markedsføring i EU af enhver vare med oprindelse i et tredjeland, der markedsføres under eller mærkes med disse betegnelser.

4. Rådet gør også det ærede medlem opmærksom på, at parterne inden for rammerne af ovennævnte noteudveksling blev enige om at genoptage de officielle forhandlinger om aftalen om vin og spiritus i marts 2000 med henblik på at afslutte dem inden den 1. juni 2000, således at aftalen kan træde i kraft den 1. september 2000.

(2000/C 303 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0128/00
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(27. januar 2000)

Om: Bankprovisioner i Italien

Forskellige europæiske pengeinstitutter mistænkes for at have indgået kartelaftaler for at holde bankprovisionerne på et højt niveau efter indførelsen af euro.

Kan Kommissionen på grundlag af de allerede gennemførte og igangværende undersøgelser oplyse følgende

1. Hvilke italienske pengeinstitutter er allerede blevet kontrolleret, og hvad blev resultatet af denne kontrol?
2. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at bringe denne fremgangsmåde til ophør, som forbrugerorganisationerne adskillige gange har protesteret imod, men som pengeinstitutterne altid benægter eksisterer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. marts 2000)

Kommissionen har indledt en række undersøgelser af bankprovisioner i forbindelse med veksling af valuta i de medlemsstater, der deltager i euroen, som følge af diverse klager, der bl.a. er indgivet af nogle forbrugersammenslutninger.

1. Kommissionen har foretaget kontrol på stedet i to italienske pengeinstitutter. Denne kontrol blev udført i samarbejde med den nationale konkurrencemyndighed.

Denne myndighed, Banca d'Italia, har vedtaget to beslutninger om bankprovisioner. Den ene af 25. november 1999 vedrører en henstilling fra den italienske banksammenslutning til dens medlemmer om etablering af et nyt bankprovisionssystem efter indførelsen af euroen den 1. januar 1999. Denne henstilling blev af Banca d'Italia betragtet som en kartelaftale, der strider mod konkurrencereglerne. Den 18. januar 2000 vedtog konkurrencemyndigheden en anden beslutning, rettet mod en gruppe af banker, der er kendt under navnet »Amici della Banca« (bankens venner). En del af denne beslutning drejer sig om de bankprovisioner, der opkræves i forbindelse med grænseoverskridende betalinger. Banca d'Italia drager heri den konklusion, at der er tale om en kartelaftale mellem disse banker med hensyn til fastsættelsen af disse provisioner, og den har besluttet at idømme dem bøder.

2. Kommissionens undersøgelser vil blive videreført. De foranstaltninger, den måtte træffe, vil afhænge af de beviser, der kan tilvejebringes for eventuelle kartelaftaler bankerne imellem om fastsættelse af provisioner ved vekslingstransaktioner.

(2000/C 303 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0129/00
af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) og Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(27. januar 2000)

Om: Enhedsprogrammeringsdokumentet 2000-2006

Den 19. oktober 1999 forelagde den nederlandske minister for sociale anliggender og beskæftigelse Kommissionen enhedsprogrammeringsdokumentet (EPD) ESF-3 for perioden 2000-2006.

Hvad mener Kommissionen om, at den nederlandske regering har til hensigt at anvende ESF-3 i den nye planlægningsperiode især til gennemførelsen (mindre end et års arbejdsløshed) af regeringens afgørelse om at anvende 250 mio. gylden på jobskabelse i betragtning af, at det er ønskeligt især at nå frem til klienter, der befinder sig langt væk fra arbejdsmarkedet?

I EPD 2000-2006 foreslås det, at ESF-gennemførelsesenheden på kort sigt underlægges beskæftigelsesforvaltningen og på længere sigt det nationale institut for arbejde og indkomst (LIWI).

Hvad mener Kommissionen om, at ESF-gennemførelsesenheden underlægges beskæftigelsesforvaltningen, hvilket medfører, at de, der anmoder om støtte, og de, der yder ESF-støtte, henhører under den samme institution?

Hvad mener Kommissionen om den nederlandske regerings afgørelse til fordel for LIWI på baggrund af dels den omstændighed, at en ESF-gennemførelsesenheds opgaver ikke er en forlængelse af LIWI's hovedopgave, der går ud på at være den styrende organisation for centret for arbejde og indkomst (CWI), og dels udviklingen i Nederlandene går i retning af, at kommunerne modtager deres reintegrationsstøtte fra en eneste kilde, nemlig ministeren for sociale anliggender og beskæftigelse?

I EPD foreslås det bl.a., at der nedsættes et styringsudvalg. Sammenslutningen af nederlandske kommuner er ikke repræsenteret i dette udvalg i henhold til planerne.

Er Kommissionen af den opfattelse, at det er ønskeligt at sammenslutningen af nederlandske kommuner repræsenteres heri, hvilket er foreneligt med anvendelsen af partnerskabsprincippet, som Kommissionen har ønsket at anvende? Kommunerne spiller i sidste instans rent faktisk en vigtig rolle i forbindelse med gennemførelsen af ESF-3 i den nye planlægningsperiode, fordi de er vigtige arbejdsgivere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. februar 2000)

Den Europæiske Socialfond er Fællesskabets vigtigste instrument for gennemførelsen af målsætningerne for den europæiske beskæftigelsesstrategi. På nationalt plan er disse mål udarbejdet på basis af 22 retningslinjer i den nederlandske nationale handlingsplan. Udviklingsplanen for mål 3, som de nederlandske myndigheder har tilsendt Kommissionen, danner grundlag for forhandlingerne om det nye enhedsprogrammeringsdokument (EPD). Det nøjagtige indhold af EPD afhænger af resultatet af forhandlingerne mellem Kommissionen og de nederlandske myndigheder, og disse forhandlinger er kun lige blevet indledt.

De nederlandske myndigheders forslag, som beskrevet i planen, om at bruge alle ESF-midlerne til den såkaldte altomfattende fremgangsmåde (»sluitende aanpak«) synes at stemme helt overens med forebyggelsesprincippet i den europæiske beskæftigelsesstrategi. Helt konkret foreslår de nederlandske myndigheder at bruge ESF-midlerne til at overholde retningslinje 2 i handlingsplanen inden udgangen af 2002. Planen indeholder også et forslag om en særforanstaltning, der tager sigte på at genintegrere langtidsledige, og den kan bruges til personer uden tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det er op til medlemsstaterne at fastlægge deres egne administrative arrangementer, f.eks. hvor de ønsker at placere ESF-gennemførelsesenheden. Det er Kommissionens ansvar at sikre, at ESF-programmet gennemføres på en gennemsigtig, effektiv og korrekt måde i overensstemmelse med den gældende forordning. Kommissionen forhandler med de nederlandske myndigheder for at sikre, at gennemførelseskapitlerne i EPD er en tilstrækkelig garanti for dette.

Kommissionen følger med stor interesse den seneste udvikling i Nederlandene omkring det nationale institut for arbejde og indkomst. Dette opfattes som et innovativt forsøg på at aktivere modtagere af bistand, arbejdsløshedsunderstøttelse og handicapydelse gennem en såkaldt »one stop shop«-tilgang.

De nye strukturfondsforordninger støtter et bredt partnerskab, og Kommissionen vil drøfte denne sag med de nederlandske myndigheder.

(2000/C 303 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0139/00**af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Life-kontrakt (beskyttelse af naturen) med henblik på bevarelse af vådområder i Murcia-regionen i Spanien

Kommissionen undertegnede i 1993 en Life-kontrakt⁽¹⁾ ⁽²⁾ med Murcia-regionen i Spanien, som omfatter foranstaltninger vedrørende beskyttelse af det naturlige levested »Saladar de Lo Poyo«. EP's Udvalg for Andragender er i færd med at behandle andragende 921/96 om ændring 55 af den generelle byplan for Cartagena⁽³⁾, i henhold til hvilken der skal iværksættes et større byplanlægningsprojekt med boliger til over 20.000 mennesker i umiddelbar nærhed af vådområdet. Som følge heraf beordrede Kommissionens tjenestegrene i juli 1997 en midlertidig suspending af udbetalingerne i medfør af kontrakten, indtil der forelå garantier for en langsigtet bevarelse af området. I juni 1999 vedtoges det at ophæve denne suspending af udbetalingerne på to betingelser. For det første den endelige godkendelse af planen for forvaltning af de naturlige ressourcer (PORN)⁽⁴⁾, jf. regionallov 4/1992⁽⁵⁾, og for det andet fremsendelse af de supplerende dokumenter vedrørende vurderingen af projektets indvirkning på miljøet.

De berørte myndigheder har imidlertid godkendt ovennævnte boligprojekt⁽⁶⁾, herunder vurderingen af indvirkningerne på miljøet, selv om PORN og den nødvendige integrering af den supplerende dokumentation endnu ikke er endeligt godkendt. Hverken ændring 55 eller byplanlægningsprogrammet har været underkastet en hensigtsmæssig vurdering med hensyn til indvirkningerne på miljøet som foreskrevet i direktiv 85/337/EØF⁽⁷⁾ og 97/11/EF⁽⁸⁾, selv om de i allerhøjeste grad hører til den type projekter og opfylder de kriterier, der er opført i bilagene til disse to direktiver.

Endvidere er området udpeget som et vigtigt fugleområde⁽⁹⁾, og det er opført på Ramsar-konventionens liste⁽¹⁰⁾. Følgelig burde det have været udlagt som særligt beskyttet område i medfør af direktiv 79/409/EØF⁽¹¹⁾, således som det også erkendes af de regionale myndigheder⁽¹²⁾, og opført på listen over områder, der kan indgå i Natura 2000, jf. direktiv 92/43/EØF⁽¹³⁾.

Agter Kommissionen at vedtage konkrete foranstaltninger som led i Life-kontrakten som følge af den manglende opfyldelse af støttemodtagernes garantier og i givet fald, hvilke? Finder Kommissionen det på sin plads at tage retlige eller andre skridt på baggrund af støttemodtagerens politik vedrørende Saladar de lo Poyo og de omkringliggende områder som led i en effektiv håndhævelse af ovennævnte EU-direktiver?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 15. oktober 1993, KOM(93) 2824.

⁽²⁾ Life-projekt (beskyttelse af naturen) — B4-3200/93/775.

⁽³⁾ Bekendtgørelse af 2. august 1996 fra det regionale ministerium for fysisk planlægning og offentlige arbejder, ratificeret af Murcias regionalregering den 24. januar 1997.

⁽⁴⁾ Oprindeligt vedtaget ved bekendtgørelse af 28. december 1998 fra det regionale ministerium for miljø, landbrug og vandressourcer.

⁽⁵⁾ Regionallov 4/1992 af 30. juli 1992 om fysisk planlægning og beskyttelse af naturen i Murcia-regionen.

⁽⁶⁾ Bekendtgørelse af 3. november 1999 fra det regionale ministerium for fysisk planlægning og offentlige arbejder om godkendelse af byplanlægningsprogrammet for området Lo Poyo.

⁽⁷⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁸⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽⁹⁾ Vigtige fugleområder i Spanien, Spansk Ornitologisk Forening — Den Internationale Komité for Fuglebeskyttelse, 1998.

⁽¹⁰⁾ Beslutning af 4. november 1994 om Ministerrådets afgørelse af 15. juli 1994.

⁽¹¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽¹²⁾ Afgørelse truffet af det regionale miljøråd i oktober 1996 på forslag af det regionale ministerium for miljø, landbrug og vandressourcer.

⁽¹³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. marts 2000)

Fællesskabet medfinansierer i det pågældende område et projekt vedrørende bevarelse af vådområder — Life B4-3200/93/775 »Conservación y Gestión de Humedales y otros ecosistemas característicos de zonas áridas de la región de Murcia« — i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1404/96 af 15. juli 1996 om ændring af forordning (EØF) Nr. 1973/92 af 21. maj 1992 om oprettelse af et finansielt instrument for miljøet (LIFE)⁽¹⁾.

Kommissionen har flere gange anmodet om yderligere oplysninger fra støttemodtageren i Life-Nature projektet, det vil sige Murcia-regionens administration. I de to sidste breve, hvor den anmodede om oplysninger, mindede Kommissionen støttemodtageren i Life-Nature projektet om, at flere skrivelser endnu ikke er blevet besvaret, og bad om at få svar hurtigst muligt.

I afventning af et nøjagtigt svar på disse anmodninger, nemlig om områdets endelige forvaltningsplan og en supplerende undersøgelse, har Kommissionen indtil videre frosset kontraktbetalingerne for i tide at kunne råde over de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en beslutning. Den har indtil nu endnu ikke modtaget noget svar.

I betragtning af, at Kommissionen indtil nu endnu ikke har modtaget nogen garantier fra de spanske regionale myndigheder for at det pågældende område bliver effektivt beskyttet, vil Kommissionen træffe de foranstaltninger, som den finder nødvendige, herunder dem, der er forudset i ovennævnte kontrakt, vedrørende suspension eller eventuel tilbagefordring af de udbetalte beløb.

(¹) EFT L 181 af 20.7.1996.

(2000/C 303 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0140/00

af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Sejlsportscertifikater og forsikring

På baggrund af det nære samkvem mellem EU-borgere i forbindelse med udøvelse af sejlsport og andre fritidsaktiviteter, og eftersom havet ikke kender nogen grænser, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Agter den at vedtage fælles regler med henblik på indførelse af ensartede sejlsportscertifikater i EU?
2. Kan den oplyse, hvilke betingelser der skal være opfyldt i de enkelte medlemsstater for at kunne udøve sejlsport og lystsejlsads?
3. Kan den gøre rede for de forskellige former for certifikater, der findes i medlemsstaterne, hvilken kompetence de giver, hvilke færdigheder der skal aflægges prøve i, samt hvad det koster at aflægge en sådan prøve?
4. Kan den endvidere gøre rede for de forskellige former for obligatorisk ansvarsforsikring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(24. marts 2000)

1. Kommissionen tager kun fat på at harmonisere uddannelses- og eksamenskrav og udarbejder kun et særligt direktiv, hvis følgende tre betingelser er opfyldt: der skal være bred enighed blandt de repræsentative brancheorganisationer, der skal være støtte fra et stort flertal af medlemsstaternes myndigheder, og der skal være sikkerhed for, at et sådant initiativ indebærer en stor merværdi med hensyn til lønmodtageres og selvstændiges frie bevægelighed i forhold til den allerede eksisterende ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, som er omfattet af nedennævnte direktiver (¹) (²). I øjeblikket har Kommissionen ikke kendskab til problemer med fri bevægelighed inden for sejlsport. Den har derfor ikke til hensigt at udarbejde bestemmelser, der skal harmonisere eksamensbeviserne i denne sektor.

2. Kommissionen har ikke oplysninger på dette område. Disse oplysninger kan dog fås hos medlemsstaternes myndigheder.

3. Kommissionen har ikke oplysninger på dette område. Oplysningerne kan dog indhentes hos de nationale kontaktpunkter for direktiverne vedrørende gensidig anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser. Kommissionen vil sende listen over kontaktpunkter til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

4. Kommissionen vil gerne gøre det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at det udelukkende er op til de enkelte medlemsstater at fastlægge, hvilke risici der skal tegnes obligatorisk ansvarsforsikring for. Dette gælder dog ikke automobilsforsikring, hvor EU-bestemmelserne indebærer, at der skal være tegnet ansvarsforsikring gældende i hele EU.

Det skal dog bemærkes, at disse forsikringer er omfattet af Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv)⁽³⁾ (klasse 12: ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder), hvorved der er indført en ordning, hvor der kun skal udstedes én enkelt administrativ tilladelse, nemlig af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringssselskabet har sit hjemsted. På grundlag af denne tilladelse kan forsikringssselskabet udøve sin virksomhed overalt i EU, i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Formålet med denne ordning (artikel 4 og 5 i direktivet) er at sikre en skærpet konkurrence på de nationale markeder, således at forbrugerne kan vælge det forsikringsprodukt, som passer dem bedst, og det forsikringssselskab, som de foretrækker, uanset hjemland.

(¹) Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, EFT L 19 af 4.1.1989.

(²) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF, EFT L 209 af 24.7.1992.

(³) EFT L 228 af 11.8.1992.

(2000/C 303 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0141/00

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Program for teknisk og finansielt samarbejde med henblik på at afhjælpe skaderne som følge af naturkatastrofen i Venezuela og koordinering af medlemsstaternes indsats

Delstaterne Vargas og Miranda i Venezuela lider under de katastrofale følger af de voldsomme regnskyl, oversvømmelser og jordskred, der ramte landet i midten af december 1999. Tabet af menneskeliv løber op i titusindvis, der er registreret flere hundrede tusinde tilskadede, og de materielle skader på boliger, infrastruktur, udstyr og systemer generelt beløber sig til flere milliarder euro. Agter Kommissionen på denne baggrund – udover at fortsætte den humanitære nødhjælp, der allerede er givet tilsagn om, og som kanaliseres gennem ECHO (EF's Kontor for Humanitær Bistand), – at iværksætte et program for teknisk og finansielt samarbejde med henblik på at afhjælpe skaderne og skabe grundlag for en genopbygning i de venezuelanske delstater, der er ramt af denne naturkatastrofe, samt koordinere medlemsstaternes indsats for at bistå Republikken Venezuela med dette arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. februar 2000)

Kommissionen forbereder udsendelsen af en ekspertgruppe, der skal vurdere situationen i Venezuela og finde frem til, hvilke eventuelle foranstaltninger der skal træffes. Kommissionens genopbygningsplan for Venezuela på mellemlang sigt afhænger af, hvad ekspertgruppen når frem til.

På nuværende tidspunkt kan Kommissionen ikke meddele det ærede medlem nøjagtigt, hvilket beløb der vil blive afsat til formålet, da det helt og holdent afhænger af, hvad ekspertgruppen når frem til, og af drøftelser med de øvrige donorer.

Kommissionen vil arbejde tæt sammen med de øvrige donorer for at fremme en koordineret international indsats og en klar prioritering af foranstaltningerne.

(2000/C 303 E/162)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0148/00
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(24. januar 2000)

Om: Kroatiens medlemskab af WTO

På baggrund af valget for nylig af en ny fremskridtsvenlig regering i Kroatien bedes Kommissionen forklare, hvorfor Kroatiens medlemskab af WTO har været blokeret i flere måneder på grund af modstand fra EU? Hvad gøres der for at sikre, at Kroatien kan blive medlem af WTO så hurtigt som muligt i overensstemmelse med EU's overordnede politik for Balkanområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(17. februar 2000)

Kommissionen er fast besluttet på snarest muligt at få afsluttet forhandlingerne om Kroatiens medlemskab af Verdenshandelsorganisationen (WTO). De politiske forandringer, der finder sted i Kroatien, har gjort det muligt at lægge en ny kurs for de bilaterale forbindelser. Da denne kurs imidlertid sigter mod en tættere integration med Unionen, må betingelserne for Kroatiens medlemskab af WTO ikke være af en sådan karakter, at de gør det vanskeligt for både Fællesskabet og Kroatien at integrere sig med hinanden. Man vil fortsætte forhandlingerne mellem de berørte parter og intensivere dem i de kommende uger for at nå frem til en tilfredsstillende løsning.

(2000/C 303 E/163)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0153/00
af Alonso Puerta (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Hindringer for landevejstrafikken ved de franske grænser

De franske arbejdsgiverforeninger inden for landevejstransportsektoren arrangerede den 10.-12. januar 2000 en blokade ved de franske grænser til Spanien, Italien, Tyskland og Belgien samt ved forbindelseshavnene til Det Forenede Kongerige i protest mod loven om 35 timers ugentlig arbejdstid og forhøjelsen af prisen på dieselolie.

På baggrund af, at januar normalt er en af de måneder, hvor Spaniens eksport af frugt og grøntsager er størst, hvilket indebærer transport ad landevej på tværs af de franske grænser af varer til en forventet værdi af omkring 6 mia. pesetas om dagen, og af risikoen for, at blokaden i den nærmeste fremtid vil resultere i et alt for stort udbud og undergravning af priserne på det europæiske marked, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

Hvilke foranstaltninger har den taget eller agter den at tage for at sikre, at den franske stat i henhold til de gældende bestemmelser holder eksportører og speditører skadesløse, og at disse erstatningssager behandles hurtigt, tilfredsstillende og i overensstemmelse med de forvoldte tab?

Hvilke nye foranstaltninger kunne den træffe for i fremtiden at sikre genetablering af en fri og uhindret landevejstrafik i tilfælde svarende til episoden i Frankrig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. marts 2000)

Det ærede parlamentsmedlem henleder Kommissionens opmærksomhed på de betydelige økonomiske konsekvenser, de franske vognmænds grænseblokade i perioden 9. – 12. januar 2000 har haft for europæiske virksomheder, der handler med frugt og grøntsager.

I den forbindelse ønsker Kommissionen at understrege, at det med henblik på hurtigst muligt at genetablere den fri bevægelighed for varer og derigennem at begrænse mest muligt de erhvervsdrivendes tab har besluttet at iværksætte foranstaltninger i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2679/98 af

7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne⁽¹⁾.

Der blev derfor i medfør af forordningens artikel 3 stilet en anmodning om oplysninger til de franske myndigheder den 10. januar 2000. I anmodningen opfordredes de franske myndigheder til at oplyse Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der var truffet for at genetablere den fri bevægelighed for varer.

I deres svar af 12. januar 2000 oplyste de franske myndigheder Kommissionen om hele spektret af foranstaltninger, der var truffet for at genetablere den fri bevægelighed for varer. Myndighederne oplyste endvidere, at man af hensyn til de borgere, der eventuelt måtte have lidt økonomisk tab på grund af blokaderne, fra den franske indenrigsministers side havde lagt vægt på, at repræsentanter for ordensmagten burde træffe foranstaltninger til at eventuelle erstatningskrav ville kunne blive taget i betragtning på et senere tidspunkt.

Kommissionen vil i denne forbindelse minde om, at det ganske rigtigt påligger medlemsstaterne at sørge for erstatning til operatører, der føler, at der har fundet indskrænkninger sted i deres rettigheder i henhold til EF-traktatens artikel 28 (tidligere artikel 30).

⁽¹⁾ EFT L 337 af 12.12.1998.

(2000/C 303 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0157/00

af **Jorge Hernández Mollar (PPE-DE)** til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Moderniserings- og industrikvalitetsprogram for Andalucía

Det fremgår af BNP-indekset for de spanske autonome regioner, at indkomsten pr. indbygger i Andalucía kun ligger på 72,26% af den gennemsnitlige indkomst i Spanien, mens den i denne sammenhæng bedst placerede spanske region, Balearerne, tegner sig for en gennemsnitlig indkomst på 154,48%.

Hvis Andalucía skal indhente det nuværende efterslæb, ikke blot i forhold til Spanien, men også i forhold til resten af EU's regioner, blandt hvilke det indtager en kedelig sidsteplads, er det nødvendigt at oprette 80.000 virksomheder i de kommende fire år for at skabe fuld beskæftigelse i denne spanske autonome region.

Kan Kommissionen oplyse, om den mener, at den udover de eksisterende EU-politikker til fordel for den økonomiske udvikling i Andalucía, bør iværksætte et moderniserings- og industrikvalitetsprogram, som fremmer oprettelsen af virksomheder i ugunstigt stillede områder og letter de mindre virksomheders adgang til mere fordelagtige finansieringskilder, der giver dem bedre muligheder for udvidelse og vækst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af **Michel Barnier**

(24. februar 2000)

I de udkast til retningslinjer⁽¹⁾, der blev vedtaget den 1. juli 1999, har Kommissionen blandt andet understreget, at det er vigtigt at yde støtte til små og mellemstore virksomheder (SMV) både i forbindelse med deres oprettelse og videreudvikling, og lægger i den forbindelse vægt på informationsfundet, oprettelsen af netværker for disse virksomheder og de tilbudte støtteforanstaltninger.

Kommissionen modtog den 29. oktober 1999 de spanske myndigheders regionale udviklingsplan for programmeringsperioden 2000-2006 for de regioner i Spanien, der er støtteberettigede i henhold til mål 1. Den er for øjeblikket i færd med at gennemgå dette forslag, inden den sammen med de spanske myndigheder færdiggør den EF-støtteramme, hvori betingelserne for gennemførelsen af de planlagte foranstaltninger fastsættes. Den kontrollerer, at der på passende vis bliver taget hensyn til de således fastsatte prioriteringer i de efterfølgende foranstaltninger og interventioner.

⁽¹⁾ Kommissionens arbejdsdokument: »Strukturfondene og samordningen med samhørighedsfonden – Udkast til retningslinjer for programmer for perioden 2000-2006« (SEK(1999) 103 endelig. udg.).

(2000/C 303 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0158/00
af Vincenzo Lavarra (PSE) til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Forfalskning inden for sektoren for spiseolier: Ulovlige blandinger af valnøddeolie og olivenolie

Olivenolieproducenterne i Italien er bekymret over stigningen i ulovlige blandinger af olivenolie og valnøddeolie.

Den kemiske og organoleptiske sammensætning af denne særlige olie gør, at den ligner olivenolie, hvilket forenet med den lave pris — ca. 50 % af prisen for olivenolie — gør den særlig velegnet til forfalskning af det produkt, som tilbydes forbrugeren.

Den kombinerede nomenklatur (KN) fastsætter ikke en specifik identificering af valnøddeolie, og ved at medregne den under »samle«-positionen 15 15 9059 gør den det muligt for importørerne at markedsføre den og opføre den i toldpapirerne med betegnelserne »halvrå olie« eller »crude seed oil« (rå frøolie) eller »crude vegetable oil« (rå vegetabilsk olie).

Vil Kommissionen for at begrænse forfalskningen af olivenolie:

1. muliggøre en præcis identificering af valnøddeolie med en specifik KN-kode, således som fastsat for kokosolie, palmeolie osv.?
2. under alle omstændigheder forbyde markedsføringen af dette produkt med de hidtil anvendte generiske betegnelser »crude vegetable oil« eller »crude seed oil«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. februar 2000)

Kommissionen takker det ærede medlem for den skriftlige forespørgsel om blandingen af olivenolie med valnøddeolie. Der er tale om et stort problem, der er vanskeligt at løse på grund af valnøddeoliens kemiske sammensætning, som gør, at den er svær at spore med de nuværende kemiske metoder. Blandingen af oliven- og valnøddeolie er ikke sundhedsskadelig, men har alvorlige konsekvenser for olivenoliens gode ry og markedet for olivenolie.

Kemiskperter eksperimenterer for øjeblikket med nogle nye analysemetoder, som vil være bedre til at afgøre, om der er blandet valnøddeolie i olivenolien. Kommissionen er desuden åben over for det ærede medlems forslag om at oprette en særlig kategori for valnøddeolie i den kombinerede nomenklatur. Dette forslag vil ikke helt kunne løse problemet, men det kunne måske være med til at mindske risikoen for svindel.

(2000/C 303 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0160/00
af Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(26. januar 2000)

Om: Hav- og landreservater

Kan Kommissionen, eftersom miljøbeskyttelsesforanstaltninger — her nærmere bestemt foranstaltninger til beskyttelse af havets plante- og dyreliv — anses for at have primær betydning, oplyse, om alle foranstaltninger til beskyttelse af vore have træffes ud fra hensynet til bæredygtig udvikling uden dog at gå til unødige yderligheder og uden at skade kilderne til turisme på nationalt og lokalt plan? Der tænkes her på, at eventuelle havreservater (f.eks. Ponza-øhavet) eller landreservater skal beskytte miljøet uden at skade den lokale økonomi, også i betragtning af, at Den Europæiske Union gennem særlige programmer yder økonomisk støtte til projekter inden for turisme og fiskeri.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. februar 2000)

Et af hovedformålene i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ er at skabe et net af naturligt beskyttede områder af vigtighed for Fællesskabet, som kaldes Natura 2000. Havområder kan indgå i dette net. Naturtypedirektivet bidrager til det generelle mål, der går ud på bæredygtig udvikling. Dets formål er at opmuntre til at beskytte den biologiske mangfoldighed, samtidig med at der tages hensyn til videnskabelige, økonomiske, sociale, kulturelle og regionale behov. Formålet med Natura 2000-nettet er derfor ikke at skabe naturreservater, hvor al menneskelig aktivitet systematisk udelukkes. Bevarelse af den biologiske mangfoldighed på udpegede steder kan kræve, at menneskelige aktiviteter opretholdes eller opmuntres. Menneskelige aktiviteter skal dog være forenelige med de udpegede steders bevaringsmål.

Det er medlemsstaternes kompetence at fastsætte, hvilke aktiviteter, der er forenelige, f.eks. specifikke forvaltningsplaner for områderne.

Enhver aktivitet, der støttes økonomisk af Fællesskabet inden for turisme eller fiskeri skal naturligvis overholde bestemmelserne i direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 303 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0163/00**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(26. januar 2000)

Om: Kommissionsmedlemmet Franz Fischlers besøg i Marokko

Den 30. november 1999 udløb fiskeriaftalen med kongeriget Marokko, og den flåde, der drev fiskeri i dette område, måtte indstille sine aktiviteter, hvilket vil få de velkendte socioøkonomiske konsekvenser. 30 af fartøjerne i denne fiskerflåde er portugisiske, beskæftiger ca. 700 fiskere og skaber indirekte over 3000 arbejdspladser, hovedsagelig i de to kommuner Sesimbra og Olhao/Fuzela, der er afhængige af fiskerisektoren. Denne flåde er specialiseret i fiskeri i de marokkanske fiskeriområder og ville have vanskeligt ved at omstille sig.

Ifølge Agence Europe af 18. januar 2000 blev det på et møde mellem kommissær Franz Fischler og den marokkanske statssekretær bekendtgjort, at aftalen ikke ville blive fornyet med den begrundelse, at Den Europæiske Union havde noteret sig, at samarbejdet på grundlag af fangstaktiviteterne er slut, og at man nu ville undersøge andre samarbejdsmuligheder. Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Hvor troværdig er denne pressemeddelelse? Udelukker Kommissionen muligheden af, at aftalen bliver fornyet?
2. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen hidtil truffet i lyset af, at flåden har indstillet sine aktiviteter på grund af aftalens udløb?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. februar 2000)

Kommissionen kan bekræfte, at den er i kontakt med de marokkanske myndigheder for at undersøge alle muligheder for sammen med Marokko eventuelt at etablere et partnerskab på fiskeriområdet, som er til fordel for begge parter.

Kommissionen fastholder det standpunkt, som den har givet udtryk for de seneste måneder, og som først og fremmest er baseret på det forhandlingsmandat, Rådet godkendte den 15. oktober 1999.

Kommissionen har allerede godkendt foranstaltninger for finansiel støtte til redere og besætninger, som berøres af, at fiskeriaftalen med Marokko ikke fornyes. Disse foranstaltninger vil fra den 1. januar 2000 blive finansieret via Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet (FIUF) som led i programmerne for Spanien og Portugal for perioden 2000-2006 og på de betingelser, der er fastsat i den ny FIUF-forordning.

(2000/C 303 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0164/00

af Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Den spanske ordning vedrørende omkostninger ved overgangen til fri konkurrence (CTC)

Kan Kommissionen uden at foregribe den vurdering af den spanske el-sektor, som den har givet en uvildig ekspert i opdrag, gøre rede for, hvorledes den har fastslået, hvilke af de omkostninger, der formentlig ikke vil blive amortiseret ved overgangen til fri konkurrence, som direkte hidrører fra Spaniens tidligere reguleringsordning? Har Kommissionen undersøgt, om der eventuelt tidligere er ydet kompensation for disse omkostninger? Finder den det ikke uacceptabelt, at forbrugerne (støtteberettigede eller ej) som led i CTC-ordningen skal bære omkostninger, der intet har at gøre med det, den definerer som støtteberettigede CTC-omkostninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. februar 2000)

Kommissionen har endnu ikke afsluttet sin undersøgelse af strandede omkostninger i Spanien og kan derfor ikke umiddelbart besvare de ærede medlemmers første spørgsmål. Under alle omstændigheder står det klart, at de omkostninger, der tidligere er godtgjort, ikke kan betragtes som strandede omkostninger. Elektricitetsforbrugerne kan kun påtage sig de omkostninger, som Kommissionen har betegnet som strandede.

(2000/C 303 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0169/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Akkordarbejde

Den tyske Volkswagen-gruppe har genindført akkordarbejdet i den europæiske bilindustri. »5000 for 5000«-planen er udtryk for et brud med den hidtidige praksis i denne industri, idet lønmodtageren nu får hovedansvaret for arbejdstidens længde.

Hvad mener Kommissionen om denne nye model på arbejdsmarkedet, som indebærer en fast løn med varierende arbejdstid? Finder Kommissionen, at den kan anvendes som en løsningsmodel i kampen mod ledigheden og for oprettelse af arbejdspladser i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. marts 2000)

Kommissionen er af den opfattelse, at nye former for tilrettelæggelse af arbejdet har større mulighed for at blive en succes, når de indføres i enighed mellem arbejdsmarkedets parter. Det er også vigtigt at sikre en passende balance mellem smidighed og sikkerhed. Nyskabende former for tilrettelæggelse af arbejdet kan medføre en stigning i beskæftigelsen, men dette vil i høj grad afhænge af de særlige omstændigheder.

(2000/C 303 E/170)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0175/00
af Olivier Duhamel (PSE) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Europæisk udmærkelse

I forbindelse med den storm, som for nylig hjemsøgte en del af Vesteuropa, forlod hundredvis af europæere, både civil- og militærpersoner, deres land for at tage til et katastroferamt område og stille deres kompetence og energi til rådighed for at reparere dét, der kunne repareres, og hjælpe de berørte befolkninger.

Disse forbilledlige solidaritetshandlinger kunne foranledige EU, navnlig Kommissionen, til at indføre en europæisk udmærkelse, f.eks. i form af en europæisk fortjenstorden, til belønning af borgere eller grupper af borgere, der uanset på hvilket plan har arbejdet for at styrke samhørigheden mellem EU-landenes befolkninger eller udvise europæisk samfundssind.

Vil Kommissionen, og særlig dens formand, oplyse, om den mener, at indførelsen af en sådan udmærkelse som belønning for udvist mod og solidaritet i EU's tjeneste vil kunne accepteres, og om den i bekræftende fald hurtigt vil undersøge midlerne til at iværksætte en sådan udmærkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. marts 2000)

Kommissionen forstår og deler det ærede medlems opfattelse.

Kommissionen mener imidlertid ikke, at et sådant initiativ henhører under dens kompetence. Et sådant initiativ kunne komme på tale, når EU skal foretage en detaljeret behandling af civilbeskyttelse på europæisk niveau.

(2000/C 303 E/171)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0186/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Ukontrolleret deponering af radioaktivt materiale i Albanien og det sydlige Balkan

På et nyligt møde i Rom mellem den græske minister for offentlig orden og den italienske indenrigsminister (under tilstedeværelse af deres albanske kollega) blev der udtrykt foruroligelse over den eventuelle forurening af Adriaterhavet som følge af ukontrolleret deponering af radioaktivt materiale, og der blev drøftet metoder til at standse smugleriet af radioaktivt materiale og indførslen af dette materiale i Albanien og det sydlige Balkan.

1. Hvilke oplysninger råder Kommissionen over angående dette smulgeri af radioaktivt materiale til Albanien og de øvrige Balkanlande?
2. Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at begrænse forureningen af Adriaterhavet på grund af ulovlig bortskaffelse af radioaktivt materiale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(14. marts 2000)

1. Kommissionen får jævnligt oplysninger om sager vedrørende smugleri af nukleare materialer og radioaktive stoffer, som myndighederne har opdaget. Kommissionen er klar over, at der er specielle problemer i det tidligere Jugoslavien og i Albanien. Kontoret for strålingsbeskyttelse i generaldirektoratet for miljø har derfor iværksat et omfattende oplysnings- og uddannelsesprogram, som bl.a. har til formål at hjælpe Balkanlandene med at træffe de nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af smugleri af nukleare materialer.

Der findes ligeledes et institut for kernefysik under det albanske videnskabelige akademi. Institutet har nedsat to kontrolgrupper i Durres' og Tirana's tolddepartementer. Disse grupper har bl.a. til opgave at afsløre smugleri af radioaktivt affald.

2. Hvad angår Adriaterhavet, erklærer de albanske myndigheder, at de ikke har kendskab til forurening af denne art.

I forhandlingsdirektiverne om den fremtidige stabiliserings- og associeringsaftale med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien nævnes den øgede overvågning af og kontrol med transport af følsomme materialer, herunder de radioaktive, som et muligt samarbejdsområde.

(2000/C 303 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0188/00

af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Tolkesystemer med over 20 sprog

Hvor langt er Kommissionen nået i sin vurdering af gennemførligheden af et system med tolkning til over 20 sprog på EU-møder efter udvidelsen med de central- og østeuropæiske ansøgerlande? Kan den bekræfte, at det vil blive nødvendigt at lade en væsentlig del af tolkningen ske via et »pivot«-sprog, hvorfra der så igen vil blive tolket til andre sprog?

Har man i bekræftende fald overvejet at benytte esperanto som pivot-sprog, eftersom

- det er neutralt og på denne måde ikke ville give nogen sproggruppe i EU nogen fortrinsstilling
- det er et struktureret og logisk sprog, der er ideelt til dette formål
- det er et sprog, der kan læres meget hurtigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(14. marts 2000)

Kommissionen har siden 1990 regelmæssigt afholdt udvælgelsesprøver for freelancetolke i de central- og østeuropæiske landes sprog. I øjeblikket er der akkrediteret ca. 200 tolke for disse sprog. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2064/99 fra Dupuis (¹) af 22. december 1999.

Der er gennemført flere uddannelsesforanstaltninger i disse lande, og i 1999 og 2000 er der tildelt 120 stipendier til studerende i tolkning fra disse sprog.

Denne politik er i overensstemmelse med respekten for de kulturelle og sproglige forskelligheder, der er hjørnestenen i opbygningen af Europa.

Med hensyn til tolkning bestræber Den Fælles Tolke- og Konferencetjeneste (SCIC) sig for at sikre, at der er direkte tolkning fra ét sprog til de øvrige sprog, og hvis det ikke er muligt, at der højst tolkes via et relæsprog. Dette mellemlid eller relæsprog varierer afhængigt af sammensætningen af de tilstedeværende tolke og de sprog, der tales på mødet.

Andelen af tolkning ved hjælp af relæsystemet vil utvivlsomt stige, men det betyder ikke nødvendigvis, at det er det samme relæsystem, der anvendes på alle møder, eller at der anvendes et bestemt relæsprog på bestemte møder. Tolke kan vælge mellem forskellige relæsprog afhængigt af kulturelt tilhørsforhold eller »naturlige relæer« på basis af sprog fra samme sprogfamilie.

Efter flere anmodninger fra Parlamentet har Kommissionen anmodet SCIC om at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal undersøge »Neighbour and Relais«-projekterne vedrørende indlæring af esperanto samt undersøge, i hvilket omfang dette sprog kan anvendes som forbindelsessprog ved tolkning.

(¹) EFT C 219 af 1.8.2000, s. 81.

(2000/C 303 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0189/00

af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Import af tomater fra Marokko

Som følge af overskridelse af de fastsatte importkontingenter for tomater fra Marokko blev bestemmelsen i associeringsaftalen med Kongeriget Marokko om krav om importlicens taget i anvendelse.

Ifølge meddelelser i pressen vil forvaltningskomitéen for frugt og grøntsager den 20. januar 2000 behandle et forslag om fjernelse af kravet om importlicens for tomater fra Marokko.

Er Kommissionen sikker på, at der er tilstrækkeligt retsgrundlag til ved hjælp af forvaltningskomitéens procedure at ændre på, hvad der er fastsat i associeringsaftalen med Kongeriget Marokko?

(2000/C 303 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0190/00

af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. januar 2000)

Om: Import af tomater fra Marokko

Som følge af overskridelse af de fastsatte importkontingenter for tomater fra Marokko blev bestemmelsen i associeringsaftalen med Kongeriget Marokko om krav om importlicens taget i anvendelse.

Ifølge meddelelser i pressen vil forvaltningskomitéen for frugt og grøntsager den 20. januar 2000 behandle et forslag om fjernelse af kravet om importlicens for tomater fra Marokko.

Efter hvad Kommissionen har givet udtryk for i medierne, vil man trække kravet om importlicenser tilbage på betingelse af, at Marokko forpligter sig til at respektere de kontingenter, der er fastsat i associeringsaftalen.

Mener Kommissionen, at det er nødvendigt at få løfter om overholdelse af, hvad der er fastsat i alle de internationale aftaler, der er undertegnet? Mener Kommissionen, at et sådant løfte har større værdi og giver større sikkerhed end selve den underskrift, som Kongeriget Marokkos repræsentanter har sat på associeringsaftalen?

Hvilke midler har Kommissionen i betragtning af de hidtidige kontingentoverskridelser til at kontrollere importen af tomater fra Marokko og sikre overholdelsen af associeringsaftalen, hvis der ikke kræves importlicenser?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-0189/00 og E-0190/00**

(23. februar 2000)

Efter at have konstateret, at den marokkanske eksport af tomater til Fællesskabet oversteg de aftalte lofter, og efter resultatløse konsultationer med de marokkanske myndigheder vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 2767/1999 af 23. december 1999 om indførelse af en ordning med importlicenser for tomater fra Marokko⁽¹⁾. Efter nye konsultationer og et fast løfte fra Marokko om overholdelse af de aftalte mængder i indeværende produktionsår ophævede Kommissionen importlicensordningen ved forordning (EF) nr. 188/2000 af 26. januar 2000⁽²⁾ og forpligtede sig samtidig til at forbedre de eksisterende importkontrolmekanismer. Importlicensordningen kan om nødvendigt genindføres.

Forordningen om indførelse af importlicenser blev vedtaget ved forvaltningskomitéproceduren med retsgrundlag i artikel 3 i afgørelse 95/35/EF af 19. december 1994 om indgåelse af aftalen i form af brevveksling mellem Fællesskabet og Marokko om ordningen for indførelse i Fællesskabet af tomater og courgetter med oprindelse i og indført fra Marokko⁽³⁾. Forordning (EF) nr. 2767/1999 blev ophævet efter samme procedure og med samme retsgrundlag.

Kommissionen ophævede forordningen om importlicenser, efter at Marokko på ny havde forpligtet sig til for indeværende produktionsår at overholde betingelserne i ovennævnte brevveksling, der fastsætter en begrænsning af den samlede eksport af tomater til 145 676 ton for perioden november 1999- marts 2000.

Kommissionen har forpligtet sig til at forbedre den eksisterende kontrol af importen af tomater i Fællesskabet i samarbejde med medlemsstaternes toldmyndigheder og vil genindføre importlicenser, hvis Marokko ikke overholder de aftalte mængder.

⁽¹⁾ EFT L 333 af 24.12.1999.

⁽²⁾ EFT L 22 af 27.1.2000.

⁽³⁾ EFT L 48 af 3.3.1995.

(2000/C 303 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0196/00

af Mario Mantovani (PPE-DE) til Kommissionen

(27. januar 2000)

Om: Uregelmæssigheder og svig ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra

I de italienske dagblade, navnlig i Varese provinsen, har der været alarmerende forlydender om uregelmæssigheder og svig ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra. Ifølge disse forlydender skulle Det Fælles Forskningscenter have anvendt EF-midler på ukorrekt måde og givet kontrakter til entreprenører, der ikke havde den fornødne faglige dygtighed, og som ikke var blevet »anbefalet« eller sågar ikke opfyldte betingelserne. I dagbladene anføres det endvidere, at Ispra figurerer i beretningen om bekæmpelse af svig i 1998, og at det fortsat er genstand for undersøgelser.

Hvilke forhold er blevet afsløret i forbindelse med de dele af undersøgelsen, der er afsluttet, og hvilke foranstaltninger er der truffet mod dem, der står bag disse svigagtige handlinger til skade for EU?

I hvilken retning peger de dele af undersøgelsen, der endnu ikke er afsluttet, og hvilke foranstaltninger er der eller vil der blive truffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(24. februar 2000)

Kommissionen skal i første omgang bemærke, at årsberetningen for 1998 om beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og bekæmpelse af svig, som kun indeholder et udvalg af undersøgelser, ikke behandler den sag, som det ærede medlem henviser til.⁽¹⁾

Den foreliggende sag drejer sig om formodede uregelmæssigheder eller svig i tildelingen af offentlige kontrakter i Det Fælles Forskningscenter i Ispra, især inden for tjenesteydelser. Begivenhederne foregik i tiden fra 1994 til 1996.

Konklusionen på de administrative undersøgelser, som Kommissionen foretog, var, at der var uregelmæssigheder i tildelingen af kontrakter. Det blev besluttet at foretage disciplinære sanktioner over for fire ansatte. Dokumenterne er blevet sendt til gennemsyn i Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF).

⁽¹⁾ KOM(1999) 590 endelig udg.

(2000/C 303 E/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0197/00
af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Nedsættelse af momssatsen for arbejdsintensive tjenester

Som led i den EU-forsøgsordning, hvor momsen på en række arbejdsintensive tjenester nedsættes, er momssatsen på bl.a. frisørarbejde pr. 1. januar 2000 nedsat fra 17,5 % til 6 % i Nederlandene.

Det fremgår af meddelelser i pressen fra bl.a. det nederlandske frisørslag ANKO, at en stor del af frisørerne ikke lader forbrugerne få gavn af denne momsfordel.

1. Er Kommissionen enig i, at dette ikke er i overensstemmelse med direktivets målsætning, nemlig nedbringelse af sort arbejde og skabelse af mere beskæftigelse?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at kriterierne i direktivets artikel 1 ikke opfyldes uden prisnedsættelse som følge af moms nedsættelsen?
3. Hvad agter Kommissionen at foretage sig desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. februar 2000)

Kommissionen er hidtil ikke blevet underrettet om de forhold, som det ærede medlem gør opmærksom på.

Formålet med Rådets direktiv 1999/85/EF af 22. oktober 1999 om ændring af direktiv 77/388/EØF for så vidt angår muligheden for forsøgsvis at anvende en nedsat momssats for arbejdskraftintensive tjenesteydelser⁽¹⁾ er rent faktisk at skabe mere beskæftigelse. Der er dog tale om et forsøg, der skal vise, at en nedsat momssats er en effektiv foranstaltning på dette område.

Det er de nationale myndigheders opgave at træffe de nødvendige foranstaltninger til en effektiv gennemførelse af dette forsøg.

Medlemsstaterne foretager derefter en evaluering af resultaterne af forsøget og udfærdiger en rapport herom til Kommissionen, der efter gennemgang af materialet vil afgøre, hvad der eventuelt videre bør ske.

⁽¹⁾ EFT L 277 af 28.10.1999.

(2000/C 303 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0198/00**af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Udvidelse af indfaldsvejen til Gardaland, Castenuovo del Garda (Verona)

Med beslutning nr. 153 af 28. juli 1999 har kommunen Castelnuovo sul Garda (Verona) godkendt et projekt vedrørende udvidelse til fire kørebaner samt cykel- og gangsti af den strækning på henved 1,4 km af forbindelsesvejen Via Derna mellem hovedvej 249 (Gardesana Orientale) og amtsvej 30 (Per Colà), der falder inden for kommunen⁽¹⁾. Projektet begrundes med nødvendigheden af at give biler lettere adgang til forlystelsesparken Gardaland spa, som påtager sig de pågældende udgifter. Det endelige mål er at forlænge denne forbindelse til motorvej A4 (Milano-Venezia) via hovedvej 450 (Superstrada Napoleonica)⁽²⁾.

Imidlertid har hverken Lazise kommune, ANAS eller Società Autostrade spa forpligtet sig til at gennemføre supplerende arbejder inden for deres respektive kompetenceområder eller forbedre forbindelserne til de berørte veje (amtsvej 30 og hovedvej 450) og til motorvej A4 (Milano-Venezia), hvilket vil kræve nye betalingssteder. Dette rejser stærkt tvivl om projektets nytteværdi og viser, at Castelnuovo kommunes initiativ er et forsøg på afpresning af de andre berørte offentlige organer. Der er allerede gjort indsigelser mod projektet, og nogle privatpersoner har anlagt sag ved den regionale forvaltningsdomstol⁽³⁾.

I forbindelse med projektet er der ikke foretaget en vurdering af virkningerne for miljøet (VVM), og det er heller ikke blevet undersøgt, om en sådan vurdering er nødvendig. I henhold til den italienske lov⁽⁴⁾ om gennemførelse af direktiv 85/337/EØF⁽⁵⁾ skal alle gennemkørselsveje i og uden for byerne med fire kørebaner eller derover, som er over 1,5 km lange, og som helt eller delvis går gennem beskyttede områder, underkastes en VVM. En del af Via Derna går igennem et område, hvor der gælder restriktioner af hensyn til miljøet, og den projekterede udvidelse af vejen vil være i modstrid med miljøretningslinjerne for arealudnyttelsen i området omkring Garda søen som omhandlet i den regionale overordnede udviklingsplan for Veneto regionen⁽⁶⁾. Domstolen har i øvrigt for nylig givet en restriktiv fortolkning i spørgsmålet om gennemførelse af VVM⁽⁷⁾.

Mener Kommissionen ikke, at det pågældende projekt bør underkastes en forudgående miljøundersøgelse for at kontrollere, om det er nødvendigt med en VVM? Hvilke foranstaltninger vil den i bekræftende fald træffe for at sikre, at dette sker?

⁽¹⁾ Via Derna blev anlagt i 1977 med bidrag fra EUGFL til brug for landbruget (ministerielt dekret nr. 16772 af 25.10.1974 i henhold til artikel 35 i lov nr. 910 af 27.10.1966).

⁽²⁾ Vejen mellem Gardaland og motorvej A4 vil da have en samlet længde på henved 5,8 km.

⁽³⁾ Sag TAR Veneto nr. 3027/99 (Frezza Gianfranco), 3028/99 (Lorenzini Andreino og Claudio) og 3029/99 (Lorenzini Renzo).

⁽⁴⁾ Præsidentielt dekret af 12.4.1996, offentliggjort i den italienske officielle tidende den 7.9.1996.

⁽⁵⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁶⁾ I henhold til Venetos regionallov nr. 10 af 26.3.1999 om VVM som offentliggjort i den regionale officielle tidende af 30.3.1999 skal der foretages en VVM i forbindelse med gennemkørselsveje i byerne med fire kørebaner eller derover, som er længere end 1,950 km, og sekundære veje uden for byerne på over 5 km, som endog kun delvis går igennem følsomme områder. Regionalloven indeholder ikke nogen bestemmelser om sekundære veje uden for byerne, som er under 5 km lange og går igennem følsomme områder.

⁽⁷⁾ I den forbindelse fastslog Domstolen, at medlemsstaterne i forbindelse med projekter som omhandlet i bilag II til VVM-direktivet ikke kan udelukke eller fritage de projekter fra VVM-proceduren, som kan få betydelige miljø-mæssige virkninger på grund af deres art, omfang eller placering (sag C-435/97, dom af 16.9.1999), og at der skal foretages en forudgående miljøundersøgelse for at kontrollere, om det er nødvendigt med en VVM (sag C-133/94, dom af 2.5.1996).

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Margot Wallström

(23. februar 2000)

Det projekt, som det ærede medlem nævner, er en firebanet vejstrækning på 1 400 m. Det vil blive anset for at være omfattet af klasse 10 e) Bygning af veje, havne og havneanlæg, herunder fiskerihavne (projekter, som ikke er omfattet af bilag I) i bilag II til Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om

ændring af direktiv 85/337/EEC om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning paa miljøet⁽¹⁾.

I direktivets artikel 4, stk. 2 fastsættes det, at for projekter, der er opført i bilag II, skal medlemsstaterne afgøre, om projektet skal vurderes i henhold til artikel 5-10, ved hjælp af a) en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, eller b) grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten. De kan beslutte at anvende begge de i litra a) og b) nævnte procedurer.

Da Kommissionen ikke har kendskab til den situation, som det ærede medlem beskriver, vil den tage de nødvendige skridt til søge informationer om sagen og sikre sig, at fællesskabsbestemmelserne bliver overholdt.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2000/C 303 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0206/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Beskyttelse af husdyr under transport

Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets november-rapport

- fremhævede alvorlige mangler på de italienske grænsekontrolsteder hvad angår håndhævelse af EU-bestemmelserne om transporttid, hvileperioder, vanding og fodring af dyr,
- henstillede til de italienske myndigheder omgående at træffe foranstaltninger for at sikre, at dyr på langvarige transporter fra fjerne udrejsesteder i tredjelande hviler i 24 timer, såfremt dette kræves, og
- henstillede til de italienske myndigheder inden 10 hverdage at kommentere indholdet af rapporten og detaljeret angive, hvilke foranstaltninger de havde truffet og agtede at træffe for at løse disse problemer.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe på baggrund af denne rapport?

Svar afgivet på Kommissions vegne af David Byrne

(21. marts 2000)

Det fremgår af rapporter fra Kommissionens veterinærtilsyn og af de italienske myndigheders svar samt af klager fra forskellige dyrevelfærdsorganisationer, at der er problemer med en mangelfuld overholdelse af Rådets direktiv 91/628/EF om beskyttelse af dyr under transport⁽¹⁾ ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF om beskyttelse af dyr under transport, som ankommer til et italiensk grænsekontrolsted.

Når dyr ankommer til Fællesskabets grænser i en tilstand, der tydeligvis ikke muliggør yderligere transport, er den pågældende medlemsstat forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte dyrenes velfærd ved at give dem passende pleje og en tilstrækkelig lang hvileperiode.

I de seneste fem år er der blevet gennemført fem veterinærinspektionsrejser til de italienske grænsekontrolsteder Gorizia og Prosecco-Fernetti. Efter den seneste inspektionsrejse i juli 1999 har de italienske myndigheder reageret på henstillingerne om dyrevelfærd og har forsikret, at der vil blive taget skridt til at sikre, at der er veterinærpersonale til stede 24 timer i døgnet, og at der vil blive udstedt særlige instruktioner til de ansatte om, at de skal sikre en overholdelse af dyrevelfærdslovgivningen.

Der er planlagt yderligere en inspektionsrejse til italienske grænsekontrolsteder, herunder Gorizia og Prosecco, i anden halvdel af i år.

Kommissionen har taget sagen op, og den vil ikke tøve med at indlede overtrædelsesprocedurer i henhold til artikel 226 (tidligere artikel 169) i EU-traktaten, hvis dette skulle vise sig at være nødvendigt. Kommissionen overvejer ligeledes et tættere samarbejde med de østeuropæiske lande om forbedring af kontrollen ved afrejse og under transport. De fleste af de berørte tredjelande befinder sig i tiltrædelsesfasen og vil kunne få bistand fra kontoret for udveksling af information om faglig bistand (TAIEX). Der er for nylig taget kontakt til TAIEX for at fremme dyrevelfærd i disse lande, særlig i forbindelse med transport af levende dyr.

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991.

(2000/C 303 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0209/00
af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. februar 2000)

Om: Import af levende dyr fra tredjelande

I oktober 1999 offentliggjorde Kommissionen en rapport, hvoraf det fremgår, at kravene i Rådets direktiv 91/628/EØF (¹) (som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF) (²) for beskyttelse af dyr under transport ofte ikke håndhæves på visse italienske grænsekontrolsteder, når det gælder levende dyr, der indføres til Den Europæiske Union fra tredjelande. Også dyrevelfærdsorganisationer har indberettet grænsekontrolstedet Gorizia for at overtræde de love, der skal beskytte dyr under transport.

Vil Kommissionen nu overveje at inddrage godkendelsen af Gorizia som grænsekontrolsted?

Vil Kommissionen også overveje at indlede artikel 226-overtrædelsesproceduren på grund af Italiens manglende håndhævelse af kravene i Rådets direktiv 91/628/EØF (som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF) ved visse grænsekontrolsteder?

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

(²) EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. marts 2000)

Kommissionen er opmærksom på problemerne vedrørende utilstrækkelig håndhævelse ved grænsekontrolstedet Gorizia (Italien) af Rådets direktiv 91/628/EØF som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995 om beskyttelse af dyr under transport. Rapporter fra Kommissionens veterinærinspektorat og klager fra diverse dyrevelfærdsorganisationer peger også på, at der stadig er problemer inden for dette område.

Der er i de sidste fem år gennemført fem veterinærkontrolbesøg på de italienske grænsekontrolsteder Gorizia og Prosecco-Fernetti. Rapporten om Gorizia, som henviste til en kontrol udført i juli 1999, anbefalede ikke en inddragelse af godkendelsen til import af levende dyr. Der er heller ikke planer om at inddrage Gorizias godkendelse som grænsekontrolsted, da en sådan foranstaltning ikke ville hindre trafikken i at fortsætte ad andre ruter.

Kommissionen har ved gentagne lejligheder rettet henvendelse til de italienske myndigheder vedrørende utilstrækkelig håndhævelse af den nationale lovgivning, der gennemfører bestemmelserne i Rådets direktiv 91/628/EØF som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF. Selv om der er bemærket visse kortsigtede forbedringer i forhold til tidligere henvendelser, foregår transporten af de pågældende dyr tilsyneladende fortsat ofte uden den fornødne respekt for dyrevelfærdsbestemmelserne.

Kommissionen vil desuden ved given lejlighed tage stilling til, hvorvidt der skal indledes en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten på grund af Italiens manglende håndhævelse af bestemmelserne i dyretransportdirektiverne.

(2000/C 303 E/180)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0211/00
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Kommissionens nye informationspolitik

Det forlyder, at Kommissionen har pålagt sine repræsentationskontorer i de forskellige lande at omlægge informationspolitikken, således at de i stedet for oplysning til borgerne skal tilstræbe en mere direkte politisk informationslinje. Det svækker EU-informationens troværdighed og forstærker dens propagandakarakter. Hvad er årsagen til denne forandring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(13. marts 2000)

Kommissionen har absolut ingen planer om at erstatte oplysning til borgerne med en politisk korrekt informationsstrøm. Følgelig har Kommissionen ikke pålagt sine repræsentationskontorer i medlemsstaterne at følge en sådan linje.

I forbindelse med reformen af tjenestegrenene vil Kommissionen om kort tid desuden fremlægge forslag til oplysning om repræsentationskontorerne i medlemsstaterne.

(2000/C 303 E/181)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0224/00
af Carlos Costa Neves (PPE-DE) til Kommissionen**

(31. januar 2000)

Om: Rapport fra Kommissionen om gennemførelsen af bestemmelserne i traktatens artikel 299, stk. 2

På mødet i juni 1999 i Köln opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til inden udgangen af 1999 at forelægge en rapport med forslag til foranstaltninger til gennemførelse af bestemmelserne i traktatens artikel 299, stk. 2.

Det er tvingende nødvendigt,

- at der fastlægges en ramme for foranstaltninger, fremgangsmåde og tidsplan med henblik på gennemførelsen heraf,
 - ligesom det også er nødvendigt, at der foretages en revision af Poseima-programmet, og at det fastlægges, hvordan det skal indgå i de specifikke foranstaltninger, som skal vedtages.
 - I den forbindelse er der indbyrdes modstridende oplysninger om årsagerne til, at Kommissionen endnu ikke har forelagt ovennævnte rapport.
1. Hvornår agter Kommissionen at forelægge nævnte rapport for Rådet og Europa-Parlamentet?
 2. Hvornår regner den med, at de pågældende foranstaltninger vil blive iværksat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(9. marts 2000)

1. Kommissionen har ikke kunnet vedtage den rapport, som det ærede medlem henviser til, inden udgangen af 1999, da man behøvede tid til at sætte sig ind i såvel memoranda fra de involverede medlemsstater, som man modtog i november og december 1999, som de meninger, der blev fremlagt på partnerskabsmødet med medlemsstaterne og de involverede regioner den 23. november 1999. Kommissionen arbejder på at vedtage rapporten inden for nogle uger.

2. Rapporten vil indeholde oplysninger om de initiativer, som Kommissionen har planlagt, med tidsplaner, hvor det er muligt.

(2000/C 303 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0231/00**af Nicole Thomas-Mauro (UEN) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Hvidbog om levnedsmiddelsikkerhed

I hvidbogen om levnedsmiddelsikkerhed fastsættes det, at der skal oprettes et net af kontakter mellem den europæiske levnedsmiddelmyndighed og lignende organer, dvs. nationale organer og institutioner, der er ansvarlige for levnedsmiddelsikkerheden. Men hvorledes skal dette samarbejde fungere? Hvorledes stilles udtalelser fra nationale organer, hvis disse udtalelser er afvigende, og hvilken vægt har de?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(6. marts 2000)

Hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽¹⁾, som Kommissionen vedtog den 12. januar 2000, indeholder en beskrivelse af den kommende fødevareremyndigheds opbygning og funktioner. Kommissionen har opfordret til, at kommentarer til hvidbogen meddeles inden udgangen af april 2000. I mellemtiden fortsætter overvejelserne med henblik på at finjustere begreberne i hvidbogen. Under alle omstændigheder skal Den Europæiske Fødevareremyndighed indgå i et tæt samarbejde med andre videnskabelige organer i medlemsstaterne og andre steder. Ved at håndhæve principperne om uafhængighed, ekspertise og åbenhed vil myndigheden efterhånden kunne skabe tillid og respekt og opnå anerkendelse som den mest autoritative rådgivnings- og informationskilde.

(¹) KOM(1999) 719 endelig udg.

(2000/C 303 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0232/00**af Nicole Thomas-Mauro (UEN) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Hvidbog om fødevarerikkerhed

Hvorfor er hvidbogen så tilbageholdende i spørgsmålet om sundhedskrav sammenlignet med de nationale ordninger, der er mere fleksible, og hvorfor foreslår Kommissionen ikke en konsekvent ramme, der kan muliggøre en fornuftig anvendelse af sundhedskravene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. marts 2000)

Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾ forbyder ved artikel 2 at tillægge et levnedsmiddel egenskaber til forebyggelse, behandling og helbredelse af en menneskelig sygdom eller give indtryk af sådanne egenskaber. Påstande vedrørende nedsættelse af risiko for sygdom hører under dette forbud.

Som det står anført i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽²⁾, mener Kommissionen, at der ikke foreligger grund til at ændre princippet i denne bestemmelse.

Som det er foreskrevet i hvidbogen, vil Kommissionen dog overveje, om der bør indføres særlige bestemmelser i EU-lovgivningen om ernæringsmæssige påstande og funktionelle påstande vedrørende de positive virkninger på visse normale kropsfunktioner. Det at fastsætte en konsekvent ramme for denne type påstande vil udgøre den første etape hen imod en generel forpligtelse til at tilvejebringe pålidelige, videnskabeligt begrundede og relevante forbrugeroplysninger for de pågældende produkter, således at forbrugerne kan træffe de valg, der er gavnlige for deres helbred og almindelige ve og vel.

(¹) EFT L 33 af 8.2.1979. Direktivet er senest ændret ved direktiv 97/4/EF. EFT L 43 af 14.2.1997.

(²) KOM(1999) 719 endelig udg.

(2000/C 303 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0241/00**af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Rådet**

(4. februar 2000)

Om: Grækenlands udgifter til gennemførelse af Schengen-aftalen

Grækenland har i de senere år ihærdigt bestræbt sig på at skabe den nødvendige infrastruktur til gennemførelse af Schengen-aftalen. Som led i disse bestræbelser har det oprettet »Grænsevagtjenesten«, styrket grænsekontrolltjenesterne med 756 yderligere politifolk og havnetjenesten med 500 officerer og havnebetjente, og der er blevet bestilt og indkøbt avanceret teknologisk udstyr. Den græske stat har anskaffet transportable kameraer til termisk afbildning til overvågning af grænserne, apparater til teletransmission af »fotofoniske« billeder med henblik på at spore falske dokumenter, kikkertsystemer til natlig overvågning og kontrol samt apparater til mekanisk læsning af rejsedokumentation. Der er endvidere indkøbt hurtigtsejlende patruljebåde fra Sverige og USA og patruljekøretøjer (af typen Jeep 4x4) til mere effektiv overvågning af de hundredvis af kilometer lange grænser til lands og til vands, hvor Grækenland grænser op til lande, der ikke er medlemmer af EU og parter i Schengen-aftalen. Som det klart fremgår, har Grækenland for at kunne opfylde sine forpligtelser allerede anskaffet eller bestilt højteknologiske systemer og redskaber, der har været forbundet med store udgifter, eftersom landet udelukkende grænser op til ikke-EU-medlemmer, hvoraf nogle (f.eks. Tyrkiet og Albanien) belaster Grækenland med en kraftig tilstrømning af illegale indvandrere.

Det bør bemærkes, at andre lande, der deltager i Schengen-aftalen, såsom f.eks. Luxembourg, ikke alene lige fra aftalens ikrafttræden har været fri for økonomiske byrder men oven i købet er blevet lettet, eftersom de sikkerhedsstyrker, der hidtil har været placeret ved grænserne til de øvrige lande, som allerede er parter i Schengen-aftalen, er trukket tilbage. Kan Rådet oplyse, om de lande, der deltager i Schengen-aftalen, har modtaget støtte til anskaffelse af det nødvendige udstyr, om Grækenland har indgivet en tilsvarende officiel anmodning til EU, og hvor stort et beløb Grækenland har modtaget i støtte?

Svar

(10./11. april 2000)

De medlemsstater, der anvender Schengen-reglerne, modtager ikke fællesskabsstøtte til finansieringen af gennemførelsen af de foranstaltninger, der skal træffes ved deres grænser i henhold til Schengenkonventionen. Dette var også tilfældet, inden Amsterdam-traktaten trådte i kraft, dvs. medens Schengensamarbejdet byggede på beslutningsprocedurer, som ikke var EU's.

Spørgsmålet om udbetaling af en godtgørelse blev rejst af bl.a. Grækenland under forhandlingerne med de stater, der havde tilsluttet sig gruppen af Schengen-lande, efter at gennemførelseskonventionen var blevet undertegnet i 1990, men det blev faktisk fastslået, at der ikke var hjemmel i konventionen til udbetaling af en sådan godtgørelse.

Siden Schengen-reglerne blev integreret i EU, har Rådet ikke modtaget anmodning fra Grækenland om deltagelse i finansieringen. Det bør imidlertid bemærkes, at Det Europæiske Råd i Tammerfors har opfordret til et tættere samarbejde og gensidig teknisk bistand mellem medlemsstaternes grænsekontrolltjenester f.eks. i form af udvekslingsprogrammer og teknologioverførsel, navnlig for så vidt angår søgrænserne, og til, at ansøgerlandene hurtigt inddrages i dette samarbejde.

(2000/C 303 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0246/00**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. februar 2000)

Om: Forhøjelse af præmien for tobakssortsgruppen Kaba — Kulak Classic

Under revisionen af markedsordningen for tobak i 1992 blev sortsgruppen Kaba — Kulak Classic (gruppe VIII), uretfærdigt behandlet, fordi præmien for den — til trods for at denne tobak ansås for at være af en usædvanlig kvalitet og meget efterspurgt — blev fastsat til det samme niveau som det præmieniveau, der gælder for sorter under gruppe V, som modtager den mindste støtte.

Eftersom denne uretfærdige behandling kommer de græske tobaksproducenter til skade, hvorimod fællesskabsbudgettet på grund af denne bestemmelse i alt for perioden 1993-98 opnåede en vinding på ca. 28,5 mio. ECU, vil jeg gerne vide: Har Kommissionen til hensigt at råde bod på denne uretfærdige behandling, som sortgruppen Kaba — Kulak Classic har været udsat for siden 1993, og vil den forøge præmien til denne gruppe med 15 % uden en tilsvarende kvotereduktion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. marts 2000)

I bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 2075/92 af 30. juni 1992 om en fælles markedsordning for rå tobak ⁽¹⁾ er sortgruppen Kaba Koulak Classic klasseret i gruppe VIII.

Præmiebeløbet for denne sortgruppe er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 660/1999 af 22. marts 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 2075/92 og om fastsættelse af præmier og garantitærskler for tobak i blade pr. sortgruppe og pr. medlemsstat for 1999-, 2000- og 2001-høsten ⁽²⁾. Denne forordning sikrer en retfærdig ligevægt mellem garantitærsklerne og præmierne for de forskellige sortgrupper.

Kommissionen kan dog oplyse det ærede medlem om, at den før den 1. april 2002 skal forelægge en rapport for Parlamentet og Rådet om, hvorledes den fælles markedsordning for rå tobak fungerer, og at man i den forbindelse vil se nærmere på sortgruppen Kaba Koulak Classic.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 83 af 27.3.1999.

(2000/C 303 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0253/00

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Bestemmelser

Hvor mange bestemmelser blev der ialt efter Kommissionens skøn vedtaget i 1998, fordelt over a) Kommissionens direktiver, b) Kommissionens beslutninger, c) Rådets direktiver, d) direktiver fra Rådet og Europa-Parlamentet, e) instrumenter, der ikke er offentliggjort i EFT, og f) rutinemæssige forvaltningsinstrumenter med begrænset gyldighedsperiode? Hvilke afvisninger er der i forhold til tidligere år og de seneste skøn for 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(3. marts 2000)

Oplysninger om antallet af forordninger, direktiver og beslutninger, som er vedtaget af henholdsvis Parlamentet og Rådet eller af Rådet alene eller af Kommissionen fra 1995 til 1999, med undtagelse af løbende forvaltningsakter med begrænset gyldighedsperiode, sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat. Disse oplysninger stammer fra det interinstitutionelle dokumentationssystem Celex. De har desuden siden 1997 figureret i den almindelige beretning om Den Europæiske Unions virksomhed (tabel nr. 28 (1997 og 1998) og nr. 29 (1999)). For at gøre det muligt at følge udviklingen i antallet af gældende retsakter er antallet af ophævede eller udløbne retsakter i det forgangne år ligeledes angivet.

Løbende forvaltningsakter med begrænset gyldighedsperiode (fra nogle få dage til nogle få måneder), som offentliggøres i EFT (L-udgaven) og er trykt med magre typer, er alle kommissionsforordninger og vedrører for de flestes vedkommende landbrugspolitikken. Der er tale følgende antal (kilde: førnævnte Celex): 1831 i 1999, 1809 i 1998, 1603 i 1997, 1402 i 1996 og 1877 i 1995.

De af institutionernes akter, der ikke offentliggøres i EFT, har ikke lovgivningsmæssig karakter. De udgør i øvrigt en meget lidt homogen gruppe (de omfatter f.eks. både ydelse af finansiel støtte til medlemsstaterne, korporationer eller virksomheder og afgørelser om udnævnelse af tjenestemænd og anvendelse af persona-levedtægten), og en samlet opgørelse heraf ville ikke have nogen betydning.

(2000/C 303 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0263/00

af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Rådet

(8. februar 2000)

Om: Det portugisiske formandskabs hovedmålsætninger på uddannelsesområdet

Kan Rådet efter offentliggørelsen af det portugisiske formandskabs program præcisere, hvad der skal forstås ved det erklærede mål at udvikle ideen om en europæisk dimension i uddannelsen?

Kan Rådet fuldt ud redegøre for, hvordan det foreslår dette mål virkeliggjort og nærmere bestemt den rolle, som det har tiltænkt både Kommissionen og de enkelte medlemsstaters regeringer?

Svar

(13. april 2000)

Det portugisiske formandskab har i sit program angivet, at det vil »undersøge begrebet europæisk dimension på uddannelsesområdet, dels ved at udveksle god uddannelsespraksis og dels ved at analysere forslag fra Kommissionen«.

Fællesskabets nuværende programmer inden for uddannelse og erhvervsuddannelse (anden fase af Socrates og Leonardo) er hjørnestenen i arbejdet med at fremme den europæiske dimension på uddannelsesområdet, og ministerkonferencen den 17.-18. marts i Lissabon, hvor den nye generation af programmer skal igangsættes, vil understrege disses betydning for mobilitet og samarbejde inden for EU (og også i de associerede lande) med sigte på unionsborgerskabet og en fælles holdning til fælles problemer. Formandskabet tilrettelægger således også en række konferencer om en vifte af uddannelses- og erhvervsuddannelsesemner lige fra udvikling af læseplaner til livslang uddannelse, som alle har et stort indhold af europæisk dimension, og hvori den enkelte medlemsstat har en vigtig rolle at spille, nemlig i forbindelse med udveksling af god praksis.

På Det Europæiske Råds ekstraordinære møde om beskæftigelse (den 22.-23. marts i Lissabon) agter formandskabet at gøre opmærksom på uddannelsens og erhvervsuddannelsens rolle, som det fremgår af dets forberedende dokument »Beskæftigelse, økonomiske reformer og social samhørighed — på vej mod et Europa præget af innovation og viden«⁽¹⁾, som omhandler ikke blot uddannelsens bidrag til beskæftigelsespolitikken, men også muligheden for at fastlægge en »europæisk pagt om grundlæggende kompetence«.

Foruden ovenstående overvejelser minder formandskabet om, at meget af Rådets — og Parlamentets — nuværende arbejde i høj grad tager sigte på at fremme den europæiske dimension på uddannelsesområdet, som f.eks. forslaget om Det Europæiske Sprogår 2001 og forslagene til henstillinger vedrørende mobilitet og kvalitetsevaluering i skolerne. Formandskabet vil også gerne påpege, at dets program er helt på linje med og viderefører det arbejde, der blev påbegyndt under det finske formandskab, idet det prioriterer uddannelse og beskæftigelse, kvalitet i uddannelse og erhvervsuddannelse og fremme af mobilitet, der er udpeget som prioriterede emner i Rådets resolution af 17. december 1999⁽²⁾ om udvikling af nye arbejdsmetoder for europæisk samarbejde inden for uddannelse og erhvervsuddannelse »Ind i det nye årtusind«.

Afslutningsvis skal det påpeges, at det ikke tilkommer formandskabet at foregribe Kommissionens rolle, hvis beføjelser er fastlagt i traktaterne. Alle spørgsmål om Kommissionens rolle i arbejdet med at fremme den europæiske dimension på uddannelsesområdet bør rettes til Kommissionen.

(¹) Dok. 5256/00.

(²) EFT C 8 af 12.1.2000, s. 6.

(2000/C 303 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0270/00

af Paulo Casaca (PSE) til Rådet

(8. februar 2000)

Om: Det indre markeds funktion mellem EU og Schweiz hvad angår arbejdsmarkedet

EU-borgeren Kosta Parlavanzas har forsynet mig med omfattende dokumentation, hvoraf det fremgår, at Schweiz fører en bevidst og systematisk politik med henblik på at begrænse beskæftigelsesmulighederne for udenlandske arbejdstagere i 20-30 års alderen og siden udvise disse udlændinge til deres hjemlande uden at sikre, at de kan få overført deres pensionsydelse.

Mener Rådet, at det er muligt og ønskværdigt at fortsætte og udbygge forbindelserne mellem EU og Schweiz, især inden for rammerne af det europæiske økonomiske område, uden at sikre, at Schweiz respekterer minimumsreglerne for det indre marked på arbejdsmarkedsområdet?

Svar

(10./11. april 2000)

1. Selv om Schweiz deltog i forhandlingerne om aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, deltager det ikke i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), idet et flertal af den schweiziske befolkning ved en folkeafstemning i december 1992 stemte imod aftalen. Derfor har Schweiz ikke kunnet ratificere aftalen og blive medlem af EØS, og reglerne for det indre marked finder således ikke anvendelse i Schweiz.

2. Den vigtigste del af forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Schweiz foregår på nuværende tidspunkt inden for rammerne af frihandelsaftalen af 1972 (¹). Denne aftale, der blev indgået i forbindelse med Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs første udvidelse, sigter udelukkende mod at konsolidere og udvide de eksisterende økonomiske forbindelser mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Schweiz, samt at sikre en harmonisk udvikling af deres handel.

Schweiz har dog indgået flere konventioner med flere af Den Europæiske Unions medlemsstater, der bilateralt fastsætter regler for visse sektorbestemte aspekter af den frie bevægelighed for personer, herunder navnlig koordinering af de sociale sikringsordninger.

3. Det er Rådets opfattelse, at den bedste måde at undgå situationer som den, det ærede medlem nævner, netop er at bevare og styrke forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Schweiz. I denne sammenhæng har Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Schweiz på den anden side den 21. juni 1999 undertegnet en aftale om fri bevægelighed for personer.

4. Rådet anser det for helt klart, at en yderligere styrkelse af forbindelserne mellem Schweiz og Det Europæiske Fællesskab som tilsigtet med de undertegnede aftaler i væsentlig grad vil forbedre situationen for Fællesskabets statsborgere i Schweiz, idet aftalen om fri bevægelighed for personer udgør et væsentligt aspekt ved de fremtidige nye forbindelser med Schweiz.

5. Rådet for Den Europæiske Union håber, at denne aftale sammen med de seks øvrige aftaler, der blev undertegnet med Schweiz samme dag, kan træde i kraft så hurtigt som muligt.

(¹) EFT L 300 af 31.12.1972, s. 189.

(2000/C 303 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0275/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(7. februar 2000)

Om: Sanktionering af ukorrekt anvendelse af KKP i Fællesskabets retstekster

Kommissionen bekræfter i sit svar af 21. december 1999 på min forespørgsel E-2218/99⁽¹⁾ at købekraftspariteter er blevet anvendt i Fællesskabets retstekster, uden at der findes noget retsgrundlag herfor.

Et af de forskellige argumenter, som Kommissionen fremfører for at underbygge lovligheden af denne praksis, var, at Portugal (som de øvrige medlemsstater) »altid har godkendt de årlige resultater«.

Kan Kommissionen fra et eller andet møde, som har fundet sted på et tidspunkt i de senere år, forelægge en protokol, hvoraf det fremgår, at det portugisiske nationale institut for statistik har godkendt de resultater af KKP, som af Eurostat er blevet offentliggjort for Portugal?

Er Kommissionen ikke klar over, at de portugisiske statistiske myndigheder gentagne gange gennem skrivelser og erklæringer har sat spørgsmålstegn ved gyldigheden af KKP, herunder især disses anvendelse i fællesskabsforordninger?

⁽¹⁾ EFT C 219 af 1.8.2000, s. 124.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(28. marts 2000)

Kommissionen er omhyggelig med ikke at offentliggøre resultater, som en af medlemsstaterne udtrykkeligt har givet udtryk for, at den ikke er enig i. Den giver altid medlemsstaterne mulighed for at reagere på resultaterne, før de offentliggøres.

Hvad angår Eurostats seneste publikation (»Purchasing power parities and related economic indicators — results for 1997«, 1999-udgaven) skal det bemærkes, at der under mødet i arbejdsgruppen om købekraftspariteter (KKP), som blev afholdt i Luxembourg den 21. og 22. juni 1999, blev drøftet et arbejdsdokument (PPP-99/P1/10 af 20. juni 1999: Item 4 — The European Comparison Programme: Detailed results for 1997). Deri står der, at de resultater, der er indeholdt i dette dokument, betragtes som foreløbige af Eurostat... En endelig beregning ville blive foretaget i begyndelsen af juli under hensyntagen til de bemærkninger, man havde modtaget inden den 30. juni. Denne endelige beregning ville blive sendt til alle de deltagende lande til endelig godkendelse på den sædvanlige måde.

Hverken på dette møde i Luxembourg eller efter mødet blev der fremsat bemærkninger (eller klager) af den portugisiske delegation om gyldigheden af KKP og disses anvendelse i fællesskabsforordninger.

Den 21. oktober 1999 sendte en embedsmand i Kommissionen en e-post til alle de nationale statistiske kontorer, herunder også Instituto Nacional de Estadísticas, hvori der stod, at der sammen med e-posten blev fremsendt et forord (reference dok.PPP-99/P1/18) med en beskrivelse af det omfattende arbejde, der var udført for at afslutte resultaterne for 1997, samt forskellige bilag.

I dette dokument (»The European Comparison Programme: Detailed results for 1997«) stod der på s. 3: »Næste skridt for at lægge sidste hånd på resultaterne: resultaterne på aggregatniveau og på undersøgelsesniveau i dette dokument betragtes nu som endelige. Eurostat har til hensigt at offentliggøre resultaterne på aggregatniveau i november 1999 i »Detailed Tables«-serien, og vil begynde at offentliggøre resultaterne på undersøgelsesniveau i »Statistics in Focus«-serien.

Hvis det portugisiske statistiske kontor havde haft nogen bemærkninger eller var uenig, havde det adskillige uger til at reagere på dette dokument. Kommissionen modtog ingen negative reaktioner fra noget nationalt statistisk kontor, hvilket implicit betyder, at Instituto Nacional de Estadísticas var tilfreds med de KKP-statistikker, som var udarbejdet af Eurostat.

(2000/C 303 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0276/00**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(7. februar 2000)

Om: Manglende pålidelighed af KKP-oplysninger fra Eurostat

Forbundsrepublikkens nationale statistiske kontor, Statistisches Bundesamt, i Wiesbaden har i mindst 25 år offentliggjort sammenlignende statistikker over priserne i Portugal og Tyskland, som i hvert fald i de senere år har omfattet månedlige oplysninger (Preise, Fachserie 17, Reihe 10, Internationaler Vergleich der Preise für die Lebenshaltung, Statistisches Bundesamt, forskellige måneder).

De af Statistisches Bundesamt i Tyskland offentliggjorte oplysninger viser systematisk et relativt prisniveau for Portugal, som ligger langt højere end det, der fremgår af Eurostat's oplysninger. For eksempel var de portugisiske priser for forbrugerne ifølge Eurostat 41,4% lavere end de tyske priser (purchasing power parities and related economic indicators, results for 1995 and 1996, Eurostat), hvorimod Statistisches Bundesamt i ovennævnte publikation fra 1995 var nået frem til en forskel på kun 6,3% for den samme indikator.

Fra 1998 viste de af Eurostat forelagte oplysninger (implicit angivet i statistikker over BNP, idet resultaterne med hensyn til købekraftspariteter endnu ikke var offentliggjort) fortsat, at de portugisiske priser lå langt lavere end de tyske priser, hvorimod Statistisches Bundesamt med hensyn til forbrugerpriserne nåede frem til den konklusion, at escudoen var overvurderet.

Mener Kommissionen, at anvendelsen af en indikator, der viser helt forskellige eller endog totalt modstridende værdier, når den offentliggøres af forskellige statistiske tjenester, kan betragtes som helt korrekt og i overensstemmelse med den gængse praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(28. marts 2000)

De statistikker, der offentliggøres af Statistisches Bundesamt, og som det ærede parlamentsmedlem henviser til, udarbejdes ikke efter samme metodologi og med samme mål for øje som dem, der udarbejdes af Kommissionen i forbindelse med beregninger af købekraftspariteter (KKP).

Tre væsentlige forskelle fører til forskellige resultater i de to publikationer. Eurostats resultat omfatter hele forbruget, hvad angår det samlede bruttonationalprodukt (BNP), dvs. ikke blot udgifterne til de private husholdningers forbrug, men også de offentlige myndigheders udgifter samt de faste bruttoinvesteringer. Det resultat, den tyske publikation når frem til, omfatter kun udgifterne til de private husholdningers forbrug, og endda kun en del heraf, eftersom huslejer, biler og forsikringer ikke er medregnet. Men f.eks. er prisindekset for huslejer, som i 1995 udgjorde 17,4% af det private forbrug i Tyskland mod 4,7% i Portugal, 78% lavere i Portugal end i Tyskland. Ligeledes er prisindekset for de offentlige myndigheders samlede forbrug, som i 1995 udgjorde 12% af BNP i Tyskland og endda 18,1% i Portugal, 68% lavere i Portugal end i Tyskland.

Vægtningen af produkter og tjenesteydelser er ikke den samme, eftersom Eurostat tager udgangspunkt i den indenlandske struktur af husholdningernes forbrug i hvert enkelt medlemsstat (den tyske struktur for Tyskland, den portugisiske struktur for Portugal), mens Statistisches Bundesamt i Wiesbaden tager strukturen af husholdningernes forbrug i Tyskland som udgangspunkt for alle de lande, det undersøger.

Endelig er formålet med de to undersøgelser ikke det samme: for Eurostat drejer det sig om at fastlægge købekraftspariteterne, således at der kan foretages en generel sammenligning mellem alle de undersøgte europæiske lande (multilaterale sammenligninger) mens resultaterne af Statistisches Bundesamts undersøgelse kun har til formål at sammenligne de undersøgte lande bilateralt med Tyskland. I modsætning til Eurostat, som udarbejder og offentliggør sine KKP-statistikker med et internationalt mål for øje, producerer Statistisches Bundesamt sine statistikker til indenlandske formål.

Da metodologien og målsætningerne er forskellige, er det ikke muligt at sammenligne de resultater, der er anført i de forskellige publikationer, med hinanden. Resultaterne er derfor heller ikke modstridende, men supplerer hinanden.

(2000/C 303 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0278/00

af Ewa Hedkvist Petersen (PSE) til Kommissionen

(7. februar 2000)

Om: Import af fugle og vildt fra Rusland

EU har endnu ikke givet tilladelse til, at der importeres vildt fra Rusland, da der ved flere lejligheder er konstateret mund- og klovsyge og hønsepest i visse dele af landet. Disse sygdomme forekommer imidlertid ikke og er ifølge oplysningerne heller ikke tidligere konstateret i landets nordlige regioner, som har betydning for bl.a. vildtimportørerne i Norden. Veterinærindberetningen i Rusland fungerer dog dårligt og det har givet anledning til forsinkelse i bedømmelse af de forskellige regioner. Evalueringen af situationen i det nordlige Rusland har nu strakt sig over flere år og der foreligger ingen klare svar.

Hvilke oplysninger kan Kommissionen give om situationen i denne sag, således at bl.a. vildtimportørerne i Norden kan få klarhed om de betingelser, der gælder for import af vildt fra det nordlige Rusland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. marts 2000)

Kommissionens beslutning 97/217/EF af 28. februar 1997 fastsætter grupper af tredjelande, eller dele heraf, der har tilladelse til at benytte sundheds- og hygiejnecertifikaterne i forbindelse med indførsel af kød af vildtlevende vildt, kød af opdrættet vildt og kaninkød fra tredjelande ⁽¹⁾.

Fællesskabet har foretaget et veterinærkontrolbesøg i den russiske region Murmansk for at vurdere dyre- og folkesundhedssituationen med henblik på en eventuel indførsel af kød af vildtlevende klovbærende dyr med undtagelse af vildsvinekød. Resultaterne af kontrolbesøget var opmuntrende, og de garantier, der blev givet af de nationale myndigheder, var tilfredsstillende.

Det gav Kommissionen mulighed for ved beslutning 2000/161/EF af 14. februar 2000 ⁽²⁾ at ændre ovennævnte beslutning for at tillade indførsel af kød af opdrættede rensdyr fra den russiske region Murmansk.

Som følge heraf og efter vedtagelsen af listen over russiske virksomheder, hvorfra medlemsstaterne tillader indførsel af kød af opdrættet vildt, vil Rusland i henhold til Kommissionens beslutning 00/161/EF af 14. februar 2000 om ændring af beslutning 97/217/EF2 være i stand til at eksportere kød af opdrættet vildt til Fællesskabet fra de godkendte virksomheder i Murmansk-regionen.

⁽¹⁾ EFT L 88 af 3.4.1997.

⁽²⁾ EFT L 51 af 24.2.2000.

(2000/C 303 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0284/00

af Hans-Peter Mayer (PPE-DE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Lighedsprincippet i forbindelse med kriterierne for tildeling af britisk statsborgerskab

Kriterierne for tildeling af britisk statsborgerskab indebærer, at børn af en britisk moder og en udenlandsk fader, som er født før den 1. januar 1983, ikke har ret til britisk statsborgerskab, da statsborgerskabet indtil dette tidspunkt kun fulgte faderen.

Er denne bestemmelse i strid med lighedsprincippet, således som det implicit er forankret i fællesskabsretten?

Ville eventuelle fællesskabsretlige skridt til ændring af bestemmelserne være mulige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(16. marts 2000)

Reglerne om erhvervelse og tab af statsborgerskab henhører udelukkende under hver medlemsstats egen lovgivning.

Det fremgår klart af erklæring nr. 2, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union, at »... afgøres spørgsmålet om, hvorvidt en person har denne nationalitet, udelukkende under henvisning til den pågældende medlemsstats egen lovgivning«.

(2000/C 303 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0285/00

af Claude Desama (PSE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Foreslået sammenlægning af Worldcom og Sprint

Den foreslåede sammenlægning af Sprint og MCI Worldcom udgør en trussel mod markedet for Internetbackbone-forbindelser i Europa. Tilsammen vil de to operatører indtage en dominerende stilling i USA, som vil gøre det muligt for dem at anvende højere takster over for både operatører og brugere. Det nye fusionerede selskab ville være i stand til at udnytte sin kontrol over afgørende netknudepunkter til at opnå fordele, når det gælder kommutering af Internettrafikken i verden.

Hvorledes agter Kommissionen at reagere på denne situationen, som er skadelig for konkurrencereglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(7. marts 2000)

Den 11. januar 2000 blev den anmeldte fusion mellem MCI WorldCom og Sprint anmeldt til Kommissionen, så det kunne undersøges, om den var forenelig med fællesmarkedet. I lighed med den undersøgelse, som Kommissionen foretog i 1998 af fusionen mellem MCI og WorldCom, vil virkningerne af sammenlægningen af henholdsvis Sprint og MCI WorldCom's virksomhed på markedet for Internetbackbone-forbindelser blive undersøgt nøje. Hvis det skulle vise sig, at sammenlægningen vil skabe eller styrke en dominerende stilling på markedet, skal parterne stille passende forslag til at undgå konkurrenceproblemer.

(2000/C 303 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0291/00

af Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Phare-programmet for Kroatien

Er Kommissionen i lyset af det positive resultat af valget i Kroatien den 3. januar 2000 villig til at genoverveje indefrysningen af Phare-programmet for Kroatien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. marts 2000)

Som følge af den seneste tids politiske udvikling i Kroatien har Kommissionen taget en række skridt for tydeligt at give udtryk for sin tilskyndelse og støtte til processen frem mod en fuldstændig demokratisering af Kroatien, der vil markere en ny æra i forbindelserne mellem Kroatien og Unionen.

Der har fundet besøg sted på højt niveau mellem formanden for Kommissionen og en række tjenestemænd ved Kommissionen med ansvar for de eksterne forbindelser på den ene side og de nye kroatiske ledere på den anden side. Det første møde i den rådgivende task force mellem Unionen og Kroatien, der blev nedsat af Rådet (almindelige anliggender, CAG) den 24. januar 2000, blev afholdt den 15. februar 2000. Kommissionen blev af CAG den 14. februar 2000 opfordret til at udarbejde en forundersøgelserapport med henblik på indledning af forhandlinger om indgåelse af en stabiliserings- og associeringsaftale.

Kommissionen vil i forbindelse med en tjenesterejse til Kroatien i begyndelsen af marts måned foretage de indledende vurderinger med hensyn til behov og prioriteter, så den kan gå i gang med at planlægge Fællesskabets bistand til Kroatien for året 2000.

Specielt hvad angår ydelse af PHARE-bistand til Kroatien, bør det anføres, at Kommissionen agter at fremlægge et nyt program til foråret, der kommer til at omfatte hele den vestlige Balkanregion. Derfor vil PHARE-programmet blive helt og holdent centreret om ansøgerlandene, medens det nye program fuldstændigt erstatter PHARE- og OBNOVA-programmerne for Balkanlandenes vedkommende, herunder Kroatien, der, så snart programmet træder i kraft, vil kunne drage fordel af det.

(2000/C 303 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0310/00**af Lutz Goepel (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. februar 2000)

Om: Undersøgelser gennemført af Institut for Økonomisk Ret og Forbrugerret i Berlin for Kommissionen

Kan Kommissionen forelægge en oversigt over de undersøgelser, Institut for Økonomisk Ret og Forbrugerret i Berlin gennemførte for Kommissionen i perioden 1991-1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. marts 2000)

I perioden 1991-1999 bestilte Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse tre undersøgelser hos Institut for Økonomisk Ret og Forbrugerret.

Den første undersøgelse vedrørte indsamlingen og analyseringen af oplysninger om retspraksis i Tyskland for så vidt angår urimelige vilkår i aftaler, der indgås med forbrugere. Kontrakten blev indgået i 1995 og beløb sig til 81 000 €. Den anden undersøgelse vedrørte dørsalg, pyramidesalg og multilevel-salg. Kontrakten blev indgået i 1998 og beløb sig til 67 900 €. Den tredje undersøgelse vedrørte mulighederne for at skabe generelle retlige rammer for fair trade. Kontrakten blev indgået i 1999 og beløb sig til 78 400 €.

(2000/C 303 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0317/00**af Anna Karamanou (PSE) og Minerva Malliori (PSE) til Kommissionen**

(11. februar 2000)

Om: Effektiv bekæmpelse af aids

95 % af de mennesker, der er angrebet af aids, lever i udviklingslandene på det afrikanske eller det asiatiske kontinent, og denne sygdom er ansvarlig for et ud af fem dødsfald i Afrika, og den forventede gennemsnitslevetid er faldet drastisk på grund af de enorme dimensioner, som denne epidemi har antaget, og de syges manglende evne til at betale de høje økonomiske omkostninger, der er forbundet med medicin og behandling af sygdommen; endvidere har lederen af Verdenssundhedsorganisationen, Gro Harlem Brundtland, i en appel til samtlige industrilande, understreget, at medicinen befinder sig i den nordlige del af verden og sygdommen i den sydlige, idet hun opfordrede til, at der blev gjort en ende på denne ulighed og sørget for lige adgang til forebyggelse og behandling af aids.

Eftersom der for nylig er ydet støtte på 150 millioner dollars fra USA og 50 millioner dollars fra Canada, bedes Kommissionen besvare følgende: Hvordan og med hvilke særlige programmer agter EU at komme udviklingslandene til undsætning med henblik på såvel forebyggelse som behandling, så de sygdomsramte kan få mulighed for medicinsk behandling, og antallet af dødsfald kan nedbringes drastisk, sådan som det også er sket i udviklingslandene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(30. marts 2000)

Kommissionen er helt klar over udviklingslandenes stigende vanskeligheder med at bekæmpe hiv/aids-epidemien. I kraft af de seneste års terapeutiske fremskridt har det været muligt at opnå betydelig bedre resultater i de industrialiserede lande for så vidt angår behandlingen af patienterne og deres overlevelsesmuligheder, medens de allerfattigste lande ikke har samme adgang til at nyde godt af disse fremskridt.

I Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet⁽¹⁾ med titlen: »Om øget solidaritet med henblik på bekæmpelse af aids i udviklingslande« bekræftes Kommissionens ønske om et øget samarbejde med hele det internationale samfund, og det understreges, at en sådan solidarisk indsats bør indbefatte samtlige aktive instanser, såvel offentlige som private. Med henblik herpå arbejder Kommissionen tæt sammen med De Forenede Nationers organisation ONU-SIDA, med Verdenssundhedsorganisationen, men også med lægemiddelindustrien med det sigte at udvikle mekanismer, der kan gøre det lettere for patienter at få adgang til behandling, og samtidig at finde frem til nye former for finansiel solidaritet.

Kommissionen er helt på det rene med, at behandlingen af de syge ikke er gennemførlig, uden at der samtidig udvikles en række sundhedssystemer, og at man bør satse på en international sygdomsbekæmpelsesolidaritet, der skal være særdeles godt struktureret, for at man kan nå det langsigtede mål, der går ud på at mindske sygeligheden og dødeligheden i forbindelse med hiv/aids. Det bør erindres, at anvendelsen af de nye virusbekæmpelsesterapier er yderst ubehagelige for patienten, at den kræver meget veluddannet personale og en nøjagtigt gennemført overvågningsteknik. Hvis de foreskrevne regler for behandlingen ikke overholdes meget strengt, er det selve effektiviteten af denne behandling, der på lang sigt og i et meget stort omfang sættes på spil.

Derfor er Kommissionens strategi på dette område såvel baseret på specifikke og målrettede foranstaltninger ved hjælp af den særlige budgetpost for hiv/aids-bekæmpelse som på en bredere indsats til fordel for udvikling af sundhedssystemerne i de berørte lande.

Gennem de sidste 10 år har Kommissionen brugt over 200 mio. EUR fra denne særlige budgetpost for at støtte nationale og regionale programmer i de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande, der er hårdest ramt af epidemien. I disse programmer lægges der særlig vægt på en forebyggende indsats, men de støtter også en bedre behandling af patienterne, især med hensyn til en række infektionssygdomme, som kun kræver ret simple og effektive indgreb.

De specifikke foranstaltninger suppleres med mere omfattende samarbejdsprogrammer, der tager sigte på en forbedring af sundhedssystemerne, for kun således kan man sikre, at indsatsen giver et mere langtrækkende resultat.

For år 2000 er der 23 mio. EUR til rådighed på den særlige budgetpost, hvis formål er at støtte forskning og de nyskabende foranstaltninger, der kan bidrage til en mere effektiv og holdbar politik på

dette område. Foranstaltningerne tager først og fremmest sigte på forebyggelse af overførslen af hiv/aids fra mor til barn, udvikling af kvalitetsprægede og holdbare patientbehandlingssystemer, undersøgelse af de økonomiske mekanismer og offentlige sundhedsforhold, der øver indflydelse på evnen til at udvikle hensigtsmæssige vacciner, og bevidsthedsarbejde af de private eller offentlige aktører vedrørende nødvendigheden af at udvikle bakteriedræbende produkter, som alle kan få adgang til.

Endvidere har Kommissionen for nylig sammen med AVS-staterne undertegnet en finansieringsaftale til et beløb af 20 mio. EUR, der tages af midlerne fra den 8. EUF, til fordel for samtlige AVS-stater. I henhold til denne aftale foreslås der gennemført en række foranstaltninger vedrørende anvendt forskning samt undervisning og uddannelse, med det formål at udvide den institutionelle kapacitet og iværksættelsen af forebyggelsesstrategier, især på regionalt plan.

(¹) KOM(98) 407 endelig udg.

(2000/C 303 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0327/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Sundhedsmæssige risici fra telekommunikationsmaster for mobiltelefoni

Den anarkistiske opstilling af telekommunikationsmaster for mobiltelefoni, som mobiltelefonfirmaer, der opererer på det nationale territorium i dag foretager i visse spanske regioner uden hensyntagen til miljøbestemmelser, æstetik og landskab, sikkerhed og den offentlige sundhed, unddrager sig enhver specifik beskyttelse med hensyn til betingelserne for opstilling af infrastruktur for denne form for relæ (der findes rent faktisk bestemmelser om mobiltelefoni med administrative krav om opførelse af infrastruktur i almenvellets interesse, for sikkerhed og miljø); i mange tilfælde træffes afgørelsen om opstillingen på arbitrær måde af en ansvarlig for de lokale myndigheder på det pågældende sted for opstillingen, uden at der er foretaget nogen som helst forudgående undersøgelse af indvirkningerne på miljøet og for den offentlige sundhed samt meget ofte uden nogen form for tilladelse til opstillingen.

På baggrund af Kommissionens svar på skriftlige forespørgsler 0274/95 (¹) 3142/95 (²) 0737/96 (³) og 2304/96 (⁴) om telekommunikationsmaster for mobiltelefoni og de skadelige indvirkninger af ikke-ioniserende strålingsemissioner fra sådanne master for den menneskelige sundhed, har Kommissionen forpligtet sig til på fællesskabsplan at foretage en ekspertundersøgelse af dette spørgsmål. De skadelige indvirkninger for sundheden af sådanne master er allerede blevet analyseret af Verdenssundhedsorganisationen. Agter Kommissionen at tage initiativ til på fællesskabsplan at regulere spørgsmålet om opstilling af centrale telekommunikationsmaster for mobiltelefoni under det globale mobiltelefonsystem GSM? Vil Kommissionen af den spanske stat kræve, at den foretager undersøgelser om indvirkningen på miljøet og for den offentlige sundhed af opstillingen af mobile telefonnet?

(¹) EFT C 179 af 13.7.1995, s. 11.

(²) EFT C 137 af 8.5.1996, s. 3.

(³) EFT C 217 af 26.7.1996, s. 13.

(⁴) EFT C 60 af 25.1.1997, s. 140.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. marts 2000)

Den 12. juli 1999 vedtog Rådet efter forslag fra Kommissionen henstilling 1999/519/EF om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz – 300 GHz) (¹). Dette dokument bidrager til opnåelse af det højest mulige niveau for beskyttelsen af alle europæiske borgeres sundhed. Ordlyden i henstillingen henviser ikke til konkret apparatur. Alle kilder til ikke-ioniserende strålingsemission er omfattet, også mobiltelefonsystemer.

Rådet og Parlamentet har desuden vedtaget et direktiv om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (²). Heri fastsættes de krav, som radiosendere skal opfylde for at kunne markedsføres og tages i brug, dvs. krav om, at produkterne skal være sikre og ikke sundhedsfarlige, når de anvendes efter hensigten. Ifølge direktivet kan medlemsstaterne af sundhedsmæssige årsager begrænse brugen, f.eks. ved at fastlægge bestemte minimumsafstande mellem senderne og offentligheden.

Direktivet fastsætter ikke krav med hensyn til indvirkningen på miljøet af opstillingen af basisstationer for mobiltelefoner, idet dette hører under medlemsstaternes ansvarsområde.

Med henblik på at fremme anvendelsen af lavspændingsdirektivet 73/23/EØF⁽³⁾ og direktivet om radio- og teleterminaludstyr giver Kommissionen de europæiske standardiseringsorganer (Den Europæiske standardiseringsorganisation (CEN), Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CENELEC) og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI)) mandat til at opstille europæiske harmoniserede standarder, der omfatter de sikkerhedsmæssige aspekter af elektromagnetiske felter (0 hertz (HZ) – 300 gigahertz (GHz)) skabt af produkter, i overensstemmelse med basisrestriktioner og referenceniveauer i henstilling 1999/519/EF om beskyttelsen af menneskers sundhed. Disse standarder skal senere omsættes til nationale standarder, og nationale standarder i uoverensstemmelse med disse trækkes tilbage.

Dette giver mulighed for at gennemføre miljømålinger, som, hvis de viser, at befolkningen udsættes for værdier, der er højere end de anbefalede, vil give anledning til tekniske tilpasningsforanstaltninger for at undgå en negativ indvirkning af denne ikke-ioniserende strålingsemissionskilde på folkesundheden og miljøet.

(¹) EFT L 199 af 30.7.1999.

(²) Direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (EFT L 91 af 7.4.1999).

(³) Rådets direktiv 73/23/EØF af 19. februar 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (EFT L 77 af 26.3.1973), som ændret.

(2000/C 303 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0328/00
af Georges Berthu (UEN) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Courtoisietitler tildelt EU-tjenestemænd af tredjelande

I svaret på skriftlig forespørgsel P-0224/99⁽¹⁾ om titlen som »ambassadør«, som flere af Kommissionens delegationsledere smykker sig med, udtaler Kommissionen, at det er »kutyme, at de akkrediterende lande (som følge af disse delegationers diplomatiske privilegier og immuniteter) giver delegationscheferne rang og titel af ambassadør«.

Kan Kommissionen præcisere, om den finder det normalt, at fremmede lande og ikke EU-medlemsstaterne giver EU-tjenestemænd titler? Hvilke forholdsregler agter den at træffe for at undgå, at tjenestemænd bruger titler – herunder også courtoisietitler – tildelt af tredjelande officielt i forbindelse med udøvelsen af deres embede?

(¹) EFT C 289 af 11.10.1999, s. 143.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(17. marts 2000)

Det er diplomatisk praksis, at det land, der akkrediterer en diplomat, anmoder værtslandet om at tildele den pågældende diplomat en vis rang. Det er i den forstand det akkrediterende land, der giver tjenestemanden rang.

Denne regel finder også anvendelse på Kommissionens delegationer, repræsentationer eller kontorer, som akkrediteres på statsoverhovedniveau. Kommissionen underretter medlemsstaterne om, at den har til hensigt at udnævne en delegationsleder, og om hvilken rang og courtoisietitel den vil anmode om i akkreditationslandet.

Lederne af Kommissionens missioner får retningslinjer for, hvornår det er passende at anvende courtoisietitlen.

(2000/C 303 E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0331/00
af Karla Peijs (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. februar 2000)

Om: Franske vognmænds blokader

De franske vognmænds blokader den 10. januar har haft store konsekvenser for varetransporten til og via Frankrig. Omkring 50 blokader ved større og mindre grænseovergange til Belgien, Spanien, Italien, Tyskland, Schweiz og Luxembourg samt i en række havne hindrede den frie bevægelighed for varer i Unionen.

Disse blokader ødelagde mange transportvirksomheders planlægning. Desuden lod mange vognmænd for en sikkerheds skyld deres lastbiler blive i garagen.

Det er en af institutionernes opgaver at sikre den frie bevægelighed for varer. Ifølge forordning (EF) nr. 2679/98 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne har medlemsstaterne fem dage til at underrette Kommissionen om de nødvendige foranstaltninger iværksat til afhjælpning af hindringer.

Mener Kommissionen ikke, at denne tidsfrist på fem dage til at gribe ind er for lang, eftersom den økonomiske skadevirkning er kolossal allerede fra den første dag, hvor en »hindring« forekommer?

Hvordan påtænker Kommissionen for fremtiden at kunne handle hurtigere og mere formålstjenligt ved en sådan »hindring« af den frie bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne?

Denne blokades samlede økonomiske skadevirkning for ikke-franske transportvirksomheder anslås til 30 mio. euro. Hidtil er kun skadevirkninger indtruffet på fransk område blevet erstattet. Ifølge de foreliggende oplysninger indtraf skadevirkningerne ved blokaden imidlertid uden for fransk område.

Hvad agter Kommissionen at gøre ved det?

Hvordan kan de indtrufne skadevirkninger erstattes?

Har Kommissionen overvejet at ændre forordning (EF) nr. 2679/98, således at tidsfristen for indgreb nedsættes betydeligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. marts 2000)

Det ærede parlamentsmedlem henleder Kommissionens opmærksomhed på de omfattende økonomiske konsekvenser, de franske vognmænds blokader ved grænserne — navnlig i de seneste uger — vil få for mange virksomheder i EU, samt på de muligheder for indgreb, Kommissionen råder over inden for rammerne af forordning (EF) nr. 2679/98 (!).

Kommissionen skal først og fremmest minde om, at det i henhold til fællesskabsretten er op til medlemsstaterne at træffe alle fornødne og relevante foranstaltninger for at genoprette den frie bevægelighed for varer på deres territorium, når sådanne begivenheder finder sted.

I medfør af artikel 5 i forordning (EF) nr. 2679/98 kan Kommissionen rette henvendelse til den medlemsstat, i hvilken hindringen forekommer, og anmode den om at genoprette den frie bevægelighed. I denne henvendelse fastsættes den frist, inden for hvilken medlemsstaten skal efterkomme sine forpligtelser efter fællesskabsretten. Denne frist fastsættes af Kommissionen under hensyn til, hvor hastende sagen er (art. 5, stk. 1), og kan være kortere end fem dage. Til gengæld fastsættes der i art. 5, stk. 4, i forordningen en fast frist på fem hverdage for det tidspunkt, inden for hvilket den pågældende medlemsstats officielle svar skal foreligge i Kommissionen.

Kommissionen mener i betragtning af resultaterne af den udveksling af oplysninger (art. 3 i forordning (EF) nr. 2679/98), som fandt sted med de franske myndigheder under konflikterne i januar og februar 2000, at iværksættelsen af forordning (EF) nr. 2679/98 i høj grad medvirkede til, at blokaderne ved grænserne blev ophævet inden for meget korte frister. Det påtænkes derfor ikke at foretage nogen ændringer af forordningen på nuværende tidspunkt.

Hvad angår erstatning for de indtrufne skadevirkninger, skal Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at de franske myndigheder under den førnævnte udveksling af oplysninger har meddelt, at de har til hensigt at træffe de nødvendige foranstaltninger for at eventuelle erstatningssager kan blive undersøgt på et senere tidspunkt i medfør af artikel L.2216-3 i de almindelige lovforskrifter for lokale myndigheder.

Kommissionen skal i den forbindelse henlede det ærede medlems opmærksomhed på det forhold, at det i overensstemmelse med Domstolens retspraksis er op til medlemsstaterne at erstatte den skade, økonomiske operatører har lidt som følge af de pågældende medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten. Kommissionen mener endvidere, at denne ret til erstatning ikke kan være begrænset til de økonomiske tab, der er indtruffet på fransk territorium, uden at der sættes spørgsmålstegn ved grundlaget for medlemsstaternes ansvar for overtrædelse af fællesskabsretten, dvs. fællesskabsnormernes effektivitet og en effektiv beskyttelse af de anerkendte rettigheder.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne, EFT L 337 af 12.12.1998.

(2000/C 303 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0339/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Overtrædelse af bestemmelser i direktiv 89/391/EØF om foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet

I artikel 4, stk. 2, i direktiv 89/391/EØF(¹) om forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet hedder det, at medlemsstaterne navnlig skal »påse, at der sikres fyldestgørende kontrol og tilsyn«. Eftersom der har været fremsat mange klager over, at medlemsstaterne ikke udøver nogen væsentlig kontrol med gennemførelsen af det ovennævnte direktiv, sådan som dette direktiv pålægger dem, bedes Kommissionen besvare følgende: Hvilke foranstaltninger har Kommissionen mulighed for at træffe for at sikre, at direktivet overholdes hvad angår medlemsstaternes forpligtelser til at føre fyldestgørende kontrol og tilsyn? Hvilke oplysninger råder Kommissionen over med hensyn til denne kontrol og de sanktioner, der eventuelt af de nationale myndigheder er blevet pålagt selskaber, som overtræder bestemmelser i direktiv 89/391/EØF?

(¹) EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. marts 2000)

Kommissionen deler det ærede medlems holdning, som tillægger det stor betydning, at de nationale bestemmelser, der gennemfører Rådets rammedirektiv 89/391/EØF af 12. juni om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, anvendes på effektiv vis i alle medlemsstater.

På baggrund heraf og i henhold til artikel 4, stk. 2, i rammedirektiv 89/391/EØF bør ethvert konkret tilfælde, hvor der kan være tale om en overtrædelse af de nationale bestemmelser, som gennemfører ovennævnte direktiv, meddeles de nationale myndigheder, som derefter arrangerer og gennemfører de nødvendige kontrol- og tilsynsforanstaltninger med henblik på en tilfredsstillende anvendelse af disse foranstaltninger.

Såfremt Kommissionen fik kendskab til konkrete oplysninger, som påviser, at de nationale myndigheder ikke lever op til deres forpligtelser i denne henseende, ville den træffe de nødvendige foranstaltninger og, hvis resultaterne af en undersøgelse af den konkrete sag krævede dette, indlede en overtrædelsesprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169).

Hvad angår omfanget af kontrol og sanktioner, der af de nationale myndigheder er pålagt virksomheder, som overtræder bestemmelserne i direktiv 89/391/EØF, er Kommissionen netop ved at indsamle oplysninger fra de nationale arbejdstilsyn. Så snart disse oplysninger foreligger, vil Kommissionen sende dem direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

(2000/C 303 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0345/00**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Sundhed og et europæisk agentur for fødevarerikkerhed

Den 12. januar i år foreslog Kommissionen, at der oprettes et europæisk agentur for fødevarerikkerhed i løbet af to år på baggrund af situationen på EU's fødevareremarked inden for det sidste år og den mistillid, der skyldes sagerne med kogalskab og dioxin.

Hvordan vil Kommissionen sikre, at dette organ kan fungere uafhængigt, hvis det reduceres til blot at være rådgivende?

Hvilke ordninger påtænker Kommissionen at indføre for i løbet af to år at garantere fødevarerikkerheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. marts 2000)

Vedrørende den første del af spørgsmålet henviser Kommissionen det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel E-0231/00 af Nicole Thomas-Mauro⁽¹⁾.

Hvad spørgsmålets anden del angår, minder Kommissionen om, at ordningen for tilvejebringelse af videnskabelig rådgivning er blevet fuldstændig omorganiseret siden 1997. Der lægges stor vægt på den videnskabelige rådgivnings ekspertise, uafhængighed og åbenhed. Disse principper er stadig gældende og sikrer en god beskyttelse af forbrugernes sundhed. Kommissionen har i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽²⁾ tilkendegivet, at den i løbet af de næste to år, såfremt de fornødne ressourcer er til rådighed, vil vurdere muligheden for at foretage en yderligere forbedring af de gældende strukturer for videnskabelig støtte og rådgivning som optakt til oprettelsen af denne myndighed.

⁽¹⁾ Se side 164.

⁽²⁾ KOM(1999) 719 endel.

(2000/C 303 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0348/00**af Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Ekspert, som af Kommissionen har fået til opgave at vurdere den offentlige støtte til elsektoren i Spanien

Ifølge oplysninger i Spanien sætter den uafhængige ekspert, som af Kommissionen har fået til opgave at vurdere omkostningerne i forbindelse med overgangen til fri konkurrence, spørgsmålstejn ved nogle af de beregninger, som de spanske myndigheder har foretaget for at kunne fastslå omkostningernes størrelse.

Hvad går indsigelserne ud på, og hvordan påvirker de de spanske myndigheders beregninger? Hvilke konklusioner er eksperthen nået frem til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(16. marts 2000)

Konsulentfirmaets opgave bestod i at kontrollere, om de formodninger, som de spanske myndigheder lagde til grund for beregningen af »omkostningerne i forbindelse med overgangen til fri konkurrence« (CTC), var i overensstemmelse med de internationalt anerkendte standarder. Kommissionen er i gang med at analysere resultaterne af ovennævnte undersøgelse og har anmodet de spanske myndigheder om at fremlægge supplerende oplysninger. Det er endnu for tidligt at vurdere disse faktorerers virkning på CTC-niveaueet.

(2000/C 303 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0349/00**af Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Offentlig støtte og styrkelse af dominerende stilling på det spanske elmarked

Hvordan vil Kommissionen i betragtning af det dobbeltmonopol, som behersker det spanske elmarked i sagen om offentlig støtte ved overgangen til fri konkurrence, anvende sit knæsatte princip om, at offentlig støtte under ingen omstændigheder må benyttes til at sikre en dominerende stilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. marts 2000)

Kommissionens kontrol med statsstøtte indebærer, at man undersøger, i hvilket omfang den konkurrenceforvridning, statsstøtte nødvendigvis medfører, opvejes af støttens bidrag til den fælles interesse i et EU-perspektiv. I forbindelse med gennemgangen af sager om statsstøtte til strandede omkostninger vil Kommissionen anvende en metode, som medlemsstaterne allerede i juni 1999 diskuterede et forslag til. Denne metode tager bl.a. højde for den eksisterende konkurrence på det berørte marked. Formålet med støtten er således at kompensere for støtteberettigede strandede omkostninger, der er klart afgrænsede og individualiserede, og udbetalingen af støtte skal gøre det muligt at tage højde for den faktiske fremtidige konkurrenceudvikling, der måles ved kvantificerbare faktorer.

(2000/C 303 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0351/00**af Rosa Díez González (PSE), Fernando Pérez Royo (PSE)
og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Forbrugerinteresser i sagen om den spanske elsektor — undersøgelse af statsstøtte

Det er i de spanske medier blevet oplyst, at Kommissionen i sagen om støtte i forbindelse med overgangen til fri konkurrence vil stille den uafhængige rapport til rådighed for den spanske regering, så denne kan gøre indsigelse.

I denne sag repræsenterer den spanske regering ikke almenhedens interesser, men derimod elselskabernes interesser. Vil rapporten også blive stillet til rådighed for de spanske forbrugere? Er Kommissionen sig bevidst, at den i modsat fald overtræder princippet om et fælles udgangspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. marts 2000)

I overensstemmelse med Kommissionens afgørelse 94/90/EKSF/EF/Euratom af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter⁽¹⁾ kan den pågældende rapport ikke offentliggøres, da det ville indebære offentliggørelse af forretningshemmeligheder. Den bygger endvidere i vid udstrækning på data, der er leveret af den spanske regering, og som denne ikke ønsker offentliggjort. Kommissionen påtænker derfor ikke at udlevere konsulentens rapport til repræsentanterne for de spanske forbrugere.

Kommissionen mener desuden, at den på denne måde handler rigtigt, da den beslutning, som vil blive vedtaget, kun er rettet til Spanien. Når der er tale om statsstøtte, er det kun den berørte medlemsstat, der har aktindsigt.

(¹) EFT L 46 af 18.2.1994.

(2000/C 303 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0352/00**af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Italiensk økonomisk initiativ i Serbien

Lørdagsudgaven af det italienske dagblad »La Stampa« indeholdt den 22. januar 2000 følgende nyhed: »Italienske virksomheder bryder NATO-embargoen mod serberne — handelsplads for »Made in Italy« i Beograd — siden begyndelsen af februar har udbuddet omfattet telekommunikation, metallurgi, fødevarer og møbler« ... »Consorzio Europeo Italia omfatter italienske virksomheder samt en fransk repræsentant: Paladini, Bigelli marmi, Santo Galeazzi Pagassus, Bulbarelli, Atb, Elf Aquitaine, Cacciamali, Samco, Inside International, Il Ponte, Ato Findley og Fineca. Sektorerne går lige fra fødevarer til metallurgi og fra telekommunikation til møbler ...«.

Mener Kommissionen ikke, at ovennævnte økonomiske initiativ er i modstrid med de afgørelser, der er truffet inden for Den Europæiske Union, og som blev bekræftet på ny på mødet mandag den 24. januar 2000, hvor Den Europæiske Unions udenrigsministre vedtog uden nogen indrømmelser at fastholde de økonomiske sanktioner mod regimet i Beograd? Hvad agter Europa-Kommissionens formand og kommissæren for konkurrence at gøre fra deres side for at modsætte sig ethvert initiativ, som går ud på at bryde embargoen over for Milosevic-regimet og samtidig beskytte markedet og konkurrencen mod økonomiske og handelsmæssige »trekant-operationer«, som er i modstrid med fællesskabsbestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(16. marts 2000)

Rådets forordning (EF) nr. 1294/1999 af 15. juni 1999 om indefrysning af midler og forbud mod investeringer i forbindelse med Forbundsrepublikken Jugoslavien og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1295/98 og (EF) nr. 1607/98⁽¹⁾ vedrører et forbud mod at stille midler til rådighed for regeringerne i Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Serbiske Republik.

Consorzio Europeo Italias initiativ siges at have det sigte at fremme slaget af italienske varer og andre fællesskabsvarer i en afgiftsfri zone tæt ved Beograd, primært til kunder fra Rusland, Ukraine og Belarus, der ville have behov for visum til Italien, men ikke til Jugoslavien.

Kommissionen og de italienske myndigheder er for øjeblikket ved at undersøge, om ovennævnte initiativ, som tilsyneladende endnu ikke er gennemført i praksis, vil føre til investeringer i Den Serbiske Republik af midler, der stilles til rådighed af ovennævnte regeringer, og de vil holde nøje øje med sagen.

⁽¹⁾ EFT L 153 af 19.6.1999.

(2000/C 303 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0353/00**af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Foreneligheden mellem et rumænsk lovforslag om bestemmelser for udlændinge og fællesskabslovgivningen

Det rumænske deputeretkammers udvalg om forsvar og retsudvalg vedtog den 25. januar 2000 et lovforslag vedrørende bestemmelserne for udlændinge, hvori det blev fastsat, at udlændinges oprettelse på rumænsk territorium af et politisk parti eller en udlændings tiltrædelse af et politisk parti kunne gøres til

genstand for en straf på mellem 3 måneder og 2 års fængsel eller en bøde. Parlamentsmedlemmerne har desuden vedtaget, at ansættelsen af en udlænding i en institution, der udøver aktiviteter vedrørende forsvar eller national sikkerhed, kan straffes med fængsling af mellem 6 måneders og 5 års varighed.

Hvilke initiativer har Kommissionen allerede truffet eller agter at træffe for at tilskynde Rumænien til at overholde sine forpligtelser som ansøgerland og dermed undlade vedtagelsen af love, som er i modstrid med Unionens lovgivning? Har Kommissionen allerede, også gennem sin repræsentant i Rumænien, udtrykt sin holdning til dette ømfindtlige spørgsmål? I bekræftende fald, hvilke eventuelle svar har de rumænske myndigheder givet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(20. marts 2000)

Lovforslaget om bestemmelser for udlændinge i Rumænien, som blev vedtaget af senatet den 10. september 1998, er endnu ikke blevet vedtaget af deputeretkammeret. Efter at lovforslaget var blevet drøftet i kammeret, blev det omarbejdet, og der blev foretaget adskillige ændringer af forslaget. Den nugældende lovgivning om samme emne findes i lov nr. 25/1969 om bestemmelser for udlændinge.

Det ærede medlem henviser i den første del af spørgsmålet til de bestemmelser i lovforslaget, der indeholder begrænsninger af den politiske aktivitet for udlændinge, der er bosat i Rumænien. Kommissionen henviser her til sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2624/99 ⁽¹⁾.

I den anden del af det ærede medlems spørgsmål henviser medlemmet til de bestemmelser i lovforslaget, der rummer forbud mod ansættelse af udlændinge i institutioner, der udøver aktiviteter vedrørende forsvaret eller den nationale sikkerhed.

Som ansøgerland er Rumænien forpligtet til at gennemføre Fællesskabets regelværk og tilpasse sin nationale lovgivning hertil inden tiltrædelsen. Det bestemmes i EF-traktatens artikel 39 (tidligere artikel 48), at princippet om ligebehandling og forbuddet mod enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling også finder anvendelse på beskæftigelse i den offentlige sektor. Dog giver artikel 39, stk. 4, mulighed for at indføre visse begrænsninger. Medlemsstaterne kan forbeholde visse stillinger deres egne statsborgere, men disse stillinger skal have at gøre med udøvelse af offentlig myndighed eller indebære ansvar for sikring af statens eller de lokale myndigheders almene interesser.

Forsvarsudvalget ændrede artikel 2, stk. 2, i det indledende lovforslag med henblik på at indsnævre muligheden for at pålægge begrænsninger af offentlig ansættelse, der har indvirkning på den offentlige orden eller den nationale sikkerhed. Imidlertid findes der i lovforslaget også begrænsninger for ansættelse inden for den private sektor. I artikel 39 ⁽²⁾ i lovforslaget fastsættes det, at udlændinge kan ansættes af økonomiske beslutningstagere eller institutioner, hvis aktiviteter er af betydning for forsvaret eller den nationale sikkerhed. Denne ret kan kun begrænses i ganske særlige tilfælde ved hjælp af regeringsbeslutninger. I henhold til EF-traktatens artikel 39, stk. 3, kan begrænsninger af arbejdskraftens frie bevægelighed også retfærdiggøres af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed. Disse begrænsninger finder også anvendelse på stillinger i den civile sektor.

I henhold til lovforslaget i dets nuværende form straffes overtrædelse af reglerne om begrænsninger af politiske aktiviteter og om begrænsninger af ansættelsen af udlændinge, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, med fængsel mellem tre måneder og to år eller med bøde. Overtrædelser af artikel 39 kan straffes med mellem seks måneders og fem års fængsel.

Bestemmelserne om ansættelse af udlændinge i den foreliggende version af lovforslaget forekommer ikke ved den første vurdering at være i modstrid med fællesskabsretten. Kommissionen vil dog videreføre sin analyse og følge lovforslagets udvikling på nært hold.

⁽¹⁾ EFT C 280 E af 3.10.2000, s. 87.

⁽²⁾ Artikel 40 i forsvarsudvalgets forslag.

(2000/C 303 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0357/00**af Elisa Damião (PSE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

Den drastiske forringelse af kvinders og mænds fertilitet og konstateringen af problemer i forbindelse med graviditet (spontane aborter, for tidlige fødsler, overførelse af sygdomme og et øget antal patologier) som sagkundskaben sætter i forbindelse med leve- og arbejdsmiljøet, er undervurderet og fremgår ikke af statistikkerne over erhvervs sygdomme, ligesom der ikke advares tilstrækkeligt mod dem. På denne måde svækkes retten til at få børn, hvad der har alvorlige konsekvenser for balancen i de europæiske samfund. Kommissionen bedes derfor forelægge al den dokumentation om emnet, som findes på europæisk og nationalt niveau.

Svar fra Diamantopoulou på Kommissionens vegne

(23. marts 2000)

Kommissionen følger på meget nært hold undersøgelser og oplysninger om de problemer, som visse agenser på bestemte arbejdspladser kan forårsage for kvinders og mænds fertilitet og forplantningsevne.

På videnskabeligt niveau er der hverken enighed om eller entydige beviser på en eventuel nedadgående global tendens, hvad angår den menneskelige fertilitet, som skyldes eksponering for disse agenser i arbejdsmiljøet.

Kommissionen anmodede i 1998 et anerkendt videnskabeligt institut om at udføre endnu en specifik undersøgelse af infertilitet og erhvervsmæssige faktorer. Denne undersøgelse analyserer indvirkningen på fertiliteten af de hyppigst forekommende agenser i arbejdsmiljøet og indeholder en meget nyttig oversigt over de forskellige undersøgelser, der er udført på området. Et eksemplar af den endelige rapport er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

På den anden side har de videnskabelige kredse i løbet af de sidste år vist særlig interesse for de eventuelle indvirkninger på menneskets sundhed — og navnlig de reproduktive aspekter — af »hormonsystemforstyrrende kemikalier« — kemiske stoffer, der kan ændre eller forstyrre hormonsystemet.

I 1999 vedtog og forelagde det videnskabelige udvalg for »toksicitet, økotoksicitet og miljøet« en henstilling om de hormonsystemforstyrrende kemikaliers påvirkning af sundheden hos mennesker og hos vilde dyr og planter. Det videnskabelige udvalg mener bl.a., at »det på trods af de eksisterende forbindelser mellem visse sundhedsmæssige problemer og de hormonsystemforstyrrende kemikalier ikke kan dokumenteres, at visse sygdomme er årsagsforbundet med disse produkter«. Endvidere har »en metaanalyse af 61 undersøgelser påvist et generelt fald i koncentrationen af sædceller og sædmængde i perioden 1938 — 1990. Adskillige senere analyser af de samme data har imidlertid peget på eventuelle forvrængninger og fejl i metaanalysen og har, alt efter metode, uddraget andre konklusioner med hensyn til sædkvaliteten«. Et eksemplar af denne henstilling er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

Under alle omstændigheder følger Kommissionen fortsat på systematisk vis disse spørgsmål med henblik på en eventuel vedtagelse af initiativer på fællesskabsniveau til forebyggelse af fertilitetsproblemer, der hidrører fra erhvervsmæssig eksponering for visse agenser.

(2000/C 303 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0358/00**af Elisa Damião (PSE) til Kommissionen**

(14. februar 2000)

Om: Europæisk standardisering af maskiner og udstyr

Kommissionen har på grundlag af nogle undersøgelser foretaget af Institutet for Kræftsygdomme konstateret en ny risiko forbundet med træstøv, som fremkalder genetiske ændringer og kræft. Hvilke løsninger blev der krævet af CEN-CENELEC med henblik på at undgå sådanne risici i forbindelse med det eksisterende udstyr og de forhåndenværende installationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. marts 2000)

Den 28. april 1999 vedtog Rådet efter forslag fra Kommissionen direktiv 1999/38/EF⁽¹⁾ om anden ændring af direktiv 90/394/EØF⁽²⁾ om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer og om udvidelse heraf til også at omfatte mutagener.

Dette direktiv tilføjer »arbejde, som indebærer udsættelse for træstøv fra løvtræ«, til de i bilag I omhandlede processer. Alle forebyggende foranstaltninger og beskyttelsesforanstaltninger i henhold til direktiv 90/394/EØF skal derfor også anvendes for arbejdstagere, der er udsat for ovennævnte træstøv.

Desuden fastslår bilag I, punkt 2.5, andet afsnit, i direktiv 89/655/EØF som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december 1995 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, direktiv 89/391/EØF)⁽³⁾, at »Arbejdsudstyr, der frembyder farer på grund af gas-, damp-, væske eller støvudslip, skal være forsynet med passende opfangnings- og/eller udsugningsanordninger i nærheden af farekilderne«. Det påhviler medlemsstaterne at fastsætte de praktiske gennemførelsesbestemmelser.

I betragtning af, at Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) og Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CENELEC) hovedsagelig har til opgave at standardisere nyt udstyr, er der i denne forbindelse ikke rettet nogen krav til disse organisationer.

⁽¹⁾ EFT L 138 af 1.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 196 af 26.7.1990.

⁽³⁾ EFT L 335 af 30.12.1995.

(2000/C 303 E/209)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0361/00
af Florence Kuntz (UEN) til Kommissionen**

(4. februar 2000)

Om: Godtgørelse af moms på biler

Et luxembourgsk firma foreslår et fransk firma at leje biler, i hvilken forbindelse regningen vil blive udstedt kvartalsvis uden skat, men med luxembourgsk moms. Det luxembourgsk firma hævder, at det danske firma kan få momsen godtgjort i Luxembourg. I kontrakten nævnes der ikke noget om, hvor meget det danske firma skal betale ved overtagelse af bilerne. Ved kontraktens udløb leveres bilerne tilbage til det luxembourgsk firma, som ønsker at sælge dem til et brugtvognsfirma i Gibraltar, der så kan sælge dem videre efter eget ønske, eventuelt i Frankrig.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Kan et danske firma få godtgjort moms i Luxembourg?
2. Kan en franskmand køre rundt i en bil, der er indregistreret i Luxembourg?
3. Kan et luxembourgsk firma få godtgjort moms på privatbiler?
4. Skal et firma i Gibraltar, der sælger en bil, som er mindst 6 måneder gammel, betale moms i Frankrig eller Gibraltar? Beregnes momsen i bekræftende fald på grundlag af salgssummen eller på grundlag af fortjenesten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. marts 2000)

1. I henhold til artikel 9, stk. 1, i det 6. momsdirektiv⁽¹⁾ er tjenesteydelser i form af udlejning af køretøjer momsplichtige i den medlemsstat, hvor den, der yder tjenesten, har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed. I det foreliggende tilfælde skal momsen derfor erlægges i Luxembourg. I den udstrækning, hvor det i Frankrig etablerede selskab anvender disse køretøjer til erhvervsmæssige aktiviteter, kan selskabet — i medfør af 8. momsdirektiv — få godtgjort den i Luxembourg erlagte moms.

2. Der findes ikke nogen fiskale EF-bestemmelser, der forbyder, at en person med fast bopæl i en medlemsstat på denne medlemsstats område anvender et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat. I henhold til direktiv 83/182/EØF⁽²⁾ medfører den kendsgerning, at en person anvender et køretøj, der er indregistreret i en anden medlemsstat, i sin egen bopælsmedlemsstat, i princippet, at de afgifter, der pålægges vedkommende i bopælsmedlemsstaten, og som direktivet indrømmer fritagelse for i forbindelse med midlertidig indførsel, i så fald skal erlægges (det drejer sig f.eks. om vægtafgift).

3. Det i Luxembourg etablerede selskab, der erhverver turistkøretøjer med henblik på at benytte dem i forbindelse med dets afgiftspligtige virksomhed (udlejning af køretøjer), kan fratække moms på disse indkøb. Faktisk er fradragsretten et grundlæggende princip i momslovgivningen, hvis hovedformål er at undgå enhver afgiftskumulering og dermed at sikre denne afgifts neutralitet.

4. Ved fastlæggelsen af det sted, hvor leveringerne af goderne skal momses, fastholder det fælles momssystem det princip, at afgiftspligten følger disse goderes konkrete bevægelser. Stedet for beskatning af leveringen af goder, f.eks. ved salg af køretøjer, afhænger af, på hvilket sted goderne befinder sig på tidspunktet for leveringen. Alt efter det enkelte tilfælde er det medlemsstaten, hvor transporten af varen påbegyndes eller hvor den afsluttes, der skal tages i betragtning. Den bestemmelse, der finder anvendelse, afhænger også af køberens beskaffenhed (hvorvidt den pågældende er momspligtig eller ej). Til gengæld udgør det sted, hvor hhv. sælger og køber er etableret, ikke en faktor, der skal tages hensyn til. Momsningen af salgsprisen eller fortjenstmargenen afhænger ligeledes af en konkrete situation. Derfor er det på baggrund af de til rådighed stående oplysninger ikke muligt at besvare dette spørgsmål.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977.

(²) Rådets direktiv 83/182/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler (EFT L 105 af 23.4.1983).

(2000/C 303 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0364/00

af **Mary Banotti (PPE-DE)** til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Frankrigs anerkendelse af kvalifikationer inden for medicin

Der opstår problemer for medicinske kandidater, navnlig fra Spanien, der ønsker at videreudanne sig i Frankrig. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen på denne baggrund træffe for at sikre, at de franske myndigheder tager de nødvendige skridt til at overholde og gennemføre allerede eksisterende EU-lovgivning, og sætte en stopper for de franske undervisningsmyndigheders nuværende obstruktion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af **Viviane Reding**

(3. marts 2000)

Hvis spørgsmålet drejer sig om akademisk anerkendelse af eksamensbeviser, vil Kommissionen gerne påpege, at dette henhører under medlemsstaternes kompetence. Fællesskabets bestemmelser dækker ikke på nuværende tidspunkt denne form for anerkendelse. Som tingene står i øjeblikket, er hver medlemsstat alene ansvarlig i henhold til EF-traktaten for undervisningens indhold på det nationale plan og for tilrettelæggelsen af landets egen uddannelsesordning.

De pågældende myndigheder har ret til at gøre indtegnning på et uddannelseskursus afhængig af en forudgående akademisk anerkendelse af kvalifikationer erhvervet i en anden medlemsstat. Det står dem også frit for at fastlægge reglerne for denne type af procedurer, eftersom der ikke findes fællesskabsregler om, at en medlemsstat skal anerkende eksamensbeviser erhvervet i en anden medlemsstat til akademiske formål. I spørgsmålet om adgangsbetinger for erhvervsmaessig uddannelse skal medlemsstaterne dog afholde sig fra enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet i henhold til artikel 12 i EF-traktaten (tidligere artikel 6).

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler. De informationer, det ærede medlem forelægger, tillader ikke en tilbundsående undersøgelse af situationen. På dette stadium er der således ikke ført bevis for en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Kommissionen er dog villig til at behandle spørgsmålet, hvis der kan tilvejebringes yderligere oplysninger.

(2000/C 303 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0377/00

af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(14. februar 2000)

Om: Skattefritagelse for små virksomheder

Kan Kommissionen oplyse, om den er ved at forberede lovgivningsforslag, som vil indebære, at små virksomheder vil være fritaget for kravet om Kommissionens godkendelse af statsstøtte? I bekræftende fald bedes oplyst, om dette inkluderer skattefritagelser? Hvornår forventes disse forslag at være færdigbehandlede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. marts 2000)

Ved Rådets forordning (EF) nr. 994/98 af 7. maj 1998 om anvendelse af artikel 92 og 93 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu artikel 87 og 88) på visse former for horisontal statsstøtte⁽¹⁾ blev Kommissionen bemyndiget til, at den ved forordning kan fritage visse typer horisontale støtteforanstaltninger fra kravet om anmeldelse. De kategorier, som denne forordning dækker, omfatter også støtte til små og mellemstore virksomheder.

Den 28. juli 1999 vedtog Kommissionen et udkast til fritagelsesforordning vedrørende støtte til små og mellemstore virksomheder, der snart vil blive offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Kommissionen agter at vedtage forordningen inden juli 2000.

Forordningen vil fastsætte, inden for hvilke intensitetsgrænser støtten til små og mellemstore virksomheder er fritaget for kravet om anmeldelse. Intensiteterne gælder uden hensyn til, i hvilken form støtten ydes, og finder derfor også anvendelse på skattnedsættelser eller skattefritagelser for små og mellemstore virksomheder.

⁽¹⁾ EFT L 142 af 14.5.1998.

(2000/C 303 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0386/00

af Vasco Graça Moura (PPE-DE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: Betaling til den europæiske sammenslutning for uddannelse af journalister (AEF)

Hvad er årsagerne til, at generaldirektoratet for uddannelse og kultur endnu ikke — i modstrid med de indgæede forpligtelser — har betalt 50 % af de udgifter, der er forbundet med projekterne i 1998 og 1999, til den europæiske sammenslutning for uddannelse af journalister (AEF)?

Hvornår agter Kommissionen at foretage de pågældende udbetalinger?

Hvilken form for støtte til AEF overvejer Kommissionen for indeværende år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(30. marts 2000)

Kommissionen har gode forbindelser til den europæiske sammenslutning for uddannelse af journalister (AEFJ) og værdsætter dens program for uddannelse af kommende europæiske journalister. Kommissionen har i de sidste ti år ydet økonomisk støtte til en række »Euroreporter«-projekter med et årligt beløb på omkring 200.000 €. Forsinkelserne i udbetalingerne fra Kommissionen skyldes hovedsagelig den sene fremsendelse af de endelige rapporter fra AEFJ's sekretariat, uden hvilke der ikke kan træffes bindende dispositioner i forbindelse med nye ansøgninger.

AEFJ's endelige rapport for 1997 og ansøgningen for 1998 indløb for sent til, at der kunne gives økonomisk tilskud fra Kommissionen for 1998. Kommissionen har ikke mulighed for at støtte projekter med tilbagevirkende kraft.

Med hensyn til »Euroreporter« 1999 er de første 50 % af støtten allerede udbetalt, og det resterende beløb vil blive udbetalt, så snart Kommissionen modtager de endelige regnskaber for 1999 fra AEFJ.

AEFJ har endnu ikke fremsendt en formel ansøgning til Kommissionen vedrørende år 2000.

(2000/C 303 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0389/00**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Rådet**

(16. februar 2000)

Om: Genetisk analyse af indvandrere i Schweiz

I programmet »Mise au Point« på det schweiziske tv's franske program, TSR, omtales søndag et lovforslag, der allerede er forelagt et medlem af Forbundsrådet, Ruth Metzler.

Ifølge ovennævnte program fremgår det af det pågældende lovforslag, at potentielle indvandrere, der påberåber sig retten til familiesammenføring, fremover vil blive underkastet en genetisk analyse, som skal fastslå, om deres påstande om familietilhørsforhold er sandfærdige.

Under henvisning til aftalen mellem Den Europæiske Union og Schweiz bedes Rådet besvare følgende:

1. Hvorledes agter Den Europæiske Union at dæmme op for disse foruroligende tegn på fremmedhad, der i den foreliggende sag leder tanken hen på nazistiske metoder?
2. Hvad agter Rådets portugisiske formandskab at gøre i lyset af, at der i Schweiz bor og arbejder talrige udlændinge, heriblandt statsborgere fra forskellige medlemsstater?

Svar

(13. april 2000)

Rådet behøver ikke tage stilling til de udsendelser, der har været på det tv-program, som det ærede medlem henviser til.

(2000/C 303 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0390/00**af Liam Hyland (UEN) til Kommissionen**

(8. februar 2000)

Om: Israels nægtelse af adgangsvisa til EU-borgere

Den 10. oktober 1999 fik 25 medlemmer af en katolsk velgørenhedsforening fra Co Wexford, Irland, nægtet adgang til Israel, blev dårligt behandlet af politiet og smædet i medierne. Efter intervention på højt plan af den irske regering og katolske kirkeledere foreslår Israel, at gruppen får tilladelse til at rejse ind i

landet efter 31. marts 2000 for højst 30 dage og på visse andre betingelser, som det irske udenrigsministerium anser for uacceptable.

Kan Kommissionen oplyse, om den som hastesag vil undersøge de israelske myndigheders aktioner og forpligte sig til at intervenere på vegne af disse EU-borgere for at sikre, at de får adgang til Israel på betingelser, hvorefter de ikke behandles som en trussel for den nationale sikkerhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(24. februar 2000)

Kommissionen har nøje kendskab til de begivenheder, der opstod i forbindelse med, at den katolske velgørenhedsforening fra Co Wexford ville aflægge besøg i Israel. Kommissionen har modtaget udførlige og detaljerede oplysninger både fra medlemmer af Parlamentet og fra Israels mission i Bruxelles. Heraf fremgår det, hvorledes et sammentræf af uheldige omstændigheder førte til den beklagelige situation.

Kommissionen deler de irske myndigheders bekymring, men har tiltro til, at der i meget nær fremtid vil blive fundet en tilfredsstillende løsning. Den kan oplyse, at det irske udenrigsministerium står i nær kontakt med den israelske regering om at finde en hurtig løsning på problemet.

Spørgsmål om konsulær beskyttelse og adgang til tredjelande falder uden for Kommissionens beføjelser, men den stiller gerne sin bistand til rådighed for de irske myndigheder, hvis de ønsker det.

(2000/C 303 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0396/00

af Doris Pack (PPE-DE) til Kommissionen

(15. februar 2000)

Om: F.I.B.T.'s fjernsynsrettigheder

Det internationale bobslåde- og kælkesportsforbund F.I.B.T. (Fédération Internationale de Bobsleigh et de Tobogganing) med hovedsæde i Milano i Italien gennemfører hvert år en World Cup-løbsserie for to- og firemands bobslådere og afholder desuden Europa- og verdensmesterskaberne.

F.I.B.T. overdrager afviklingen af disse arrangementer til de enkelte nationale forbund og de ansvarlige for bobslådebanernes drift gennem en arrangørkontrakt, som de af F.I.B.T. udvalgte ansøgere må acceptere.

Ifølge pkt. 1.13.4. i F.I.B.T.'s »internationale reglement« er F.I.B.T. enejer af samtlige fjernsyns-, film-, video-, radio- og nye medierettigheder, herunder også — uden ansvar for fuldstændigheden — CD-rom- og Internetrettigheder for alle F.I.B.T.-arrangementer.

F.I.B.T. har under henvisning til denne bestemmelse i det internationale reglement indgået en langtidskontrakt med Eurosport. De lokale arrangører og nationale forbund, som bærer den samlede økonomiske risiko ved arrangementerne, forbydes at foretage en selvstændig markedsføring af senderettighederne. De lokale arrangører og forbund, der er medlem af F.I.B.T., og som arrangerer bobslådeløbene, mister dermed adgangen til økonomiske midler til den fremtidige finansiering af bobslådebanerne.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Er F.I.B.T.-reglerne og arrangørkontrakterne i strid med udviklingen i Fællesskabets retspraksis på sportsområdet?
2. Lægger F.I.B.T.-bestemmelserne hindringer i vejen for den frie udveksling af tjenesteydelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. marts 2000)

I henhold til Domstolens retspraksis skal sport og sportsrelaterede aktiviteter såsom tilrettelæggelse og transmission af sportsarrangementer overholde fællesskabsretten, for så vidt som de udgør en økonomisk virksomhed i den i traktatens artikel 2 anvendte betydning⁽¹⁾.

Fællesskabets konkurrenceregler gælder således i princippet for de tilfælde, hvor sportsforbund foretager et samlet salg af fjernsynsrettighederne til de begivenheder, der arrangeres i disses regi.

Det kan imidlertid ikke uden en forudgående grundig undersøgelse af de konkrete kendsgerninger og omstændigheder afgøres, hvorvidt et samlet salg af fjernsynsrettighederne til bobsældearrangementer er i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrencelovgivning. I denne forbindelse bør det undersøges, om denne fremgangsmåde påvirker samhandelen mellem medlemsstater og begrænser konkurrencen på det pågældende marked i mærkbart omfang, hvilket højst sandsynligt er tilfældet, i hvert fald når det samlede salg vedrører senderrettigheder til større arrangementer med et stort publikum, som sælges til en høj pris.

Hvad angår den frie udveksling af tjenesteydelser, gælder principperne om fri bevægelighed inden for det indre marked også for regler, hvis formål er at give kollektive bestemmelser for lønarbejde, men som ikke hidrører fra en myndighed.

Kommissionen har ikke modtaget nogen klager over eller anmeldelse af overtrædelser af principperne om fri bevægelighed (især fri bevægelighed for tjenesteydelser) i forbindelse med bobsældearrangementer eller et samlet salg af fjernsynsrettigheder hertil. Da Kommissionen i øjeblikket behandler samlet salg af fjernsynsrettigheder til andre sportsarrangementer, og resultatet af denne behandling også vil være af interesse for det samlede salg af fjernsynsrettigheder til bobsældearrangementer, agter den ikke på nuværende tidspunkt at undersøge dette spørgsmål nærmere.

⁽¹⁾ Jf. sag nr. 36/74 (Walrave) af 12/12/1974 og sag C-415/93 (Bosman) af 15/12/1995.

(2000/C 303 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0405/00
af Pasqualina Napoletano (PSE) til Kommissionen

(9. februar 2000)

Om: Den EU-finansierede task force for toldreformen i Albanien

Natalina Cea, der er leder af den EU-finansierede task force for toldreformen i Albanien, har for nylig meddelt, at hun agter at ophøre med det arbejde, som hun med stor faglig kunnen har udført i tre år, hvor hun engageret og modigt har udøvet sine funktioner.

Denne task force har opnået positive resultater, har atter fået det albanske toldsystem til at fungere og på den måde øget denne stats indtægter enormt, samtidig med at den har ydet en afgørende assistance ved revisionen af den albanske toldlovgivning.

Natalina Cea har imidlertid berettet om, at der under udførelsen af hendes arbejde har hersket en ubehagelig atmosfære præget af trusler og problemer.

Det italienske toldvæsen, hvorfra Natalina Cea er udsendt, har hele tiden aktivt støttet task force-lederens arbejde og værdsat det og har efter at have modtaget hendes anmodning om at blive udskiftet foreslået Kommissionen at erstatte hende og har således bekræftet, at det virkelig ønsker at videreføre den vanskelige igangværende indsats med det mål for øje at modvirke ulovlighederne og intensivere kampen mod kriminaliteten.

Vil Kommissionen på den baggrund oplyse,

1. hvorledes den bedømmer situationen i Albanien på dette særlige og ømtålelige samarbejdsområde?
2. om ikke den mener, at denne task force bør udvides yderligere og støttes aktivt, også på baggrund af de hindringer, der hidtil er blevet lagt i vejen for den?

3. om ikke den i betragtning af det italienske toldvæsens indsats og specifikke indhøstede erfaringer på dette område mener, at det for at sikre denne task forces fortsatte effektivitet ville være hensigtsmæssigt at holde nær kontakt med det italienske toldvæsen og i første række tage den kandidat i betragtning, som dette allerede har bakket op som efterfølger for Natalina Cea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. marts 2000)

1. Som følge af krisen i 1997 blev der i juni samme år oprettet en taskforce med henblik på at støtte en gennemgribende reform af det albanske toldvæsen, der var ved at gå fuldstændig i opløsning, og sikre, at der blev rettet op på indtægtssiden i det albanske statsbudget (2/3 af budgetindtægterne hidrører fra told). Dette mål blev hurtigt nået, og opkrævningen af toldindtægterne har siden været på et tilfredsstillende niveau. Der er foretaget en række gennemgribende reformer, bl.a. indførelsen af en ny toldkodeks i 1999 og udarbejdelsen af en handlingsplan for toldvæsenet. Den person, som det ærede medlem omtaler, har ledet denne taskforce.

Generaldirektøren for det italienske finansministeriums tjeneste for told og indirekte skatter har meddelt Kommissionen, at han ønsker, at den pågældende person genoptager sin funktion i ministeriet.

2. Kommissionen finder, at reformarbejdet bør fortsættes og tilpasses de albanske myndigheders fremtidige behov. Oprettelsen af en stabil toldadministrationsstruktur er en forudsætning for Albanien's deltagelse i EU's stabiliserings- og associeringsproces.

3. En af betingelserne for, at en taskforce kan arbejde effektivt, er, at der stilles kompetente medarbejdere til rådighed. Taskforcens nye leder vil blive udvalgt på grundlag af faglige kvalifikationer og evnen til at arbejde under de særlige forhold, der i øjeblikket hersker i Albanien.

(2000/C 303 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0412/00

af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(9. februar 2000)

Om: EU-traktatens artikel 6 og 7

Mener Kommissionen ikke, at den snarest muligt må klarlægge hvordan, hvornår og efter hvilke kriterier den anvender og vil anvende EU-traktatens artikel 6 og 7, for at undgå politisk misbrug af traktatens bestemmelser og utidig indblanding i det politiske liv i nogle medlemsstater, der ikke gør sig skyldige i de menneskerettighedskrænkelser, som rent faktisk er dokumenteret i andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(23. marts 2000)

I artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union anføres de principper, som Unionen bygger på, og artikel 6 kræver ingen gennemførelsesforanstaltning fra Fællesskabets side.

Kriterierne for at udløse den mekanisme, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, er defineret sådan, at det skal fastslås, at en medlemsstat »groft og vedvarende« overtræder principper i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på det forhold, at dens rolle i denne procedure ikke kan sammenlignes med den rolle, den spiller i forbindelse med en klassisk traktatbrudssag.

Endelig er det efter Kommissionens opfattelse ikke muligt på forhånd at præcisere de nærmere omstændigheder og de kriterier, som kan danne grundlag for at aktivere fremgangsmåden i artikel 7.

(2000/C 303 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0415/00**af Torben Lund (PSE) til Kommissionen**

(23. februar 2000)

Om: Kunstnerisk ophavsret

I henhold til Bernerkonventionen og EU's direktiv 93/98⁽¹⁾ der omhandler harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder ønskes følgende spørgsmål besvaret.

1. I hvilket omfang har lovlig mangfoldiggørelse af et original værk, uanset metoden til mangfoldiggørelse, indflydelse på den beskyttelsestid, der ifølge EU-reglerne skal være værket til del?
2. Kan lovlig mangfoldiggørelse af et værk, uanset metoden, medføre, at anden mangfoldiggørelse kan ske mod ophavsmandens interesser før udløbet af den beskyttelsesperiode, der ifølge EU-reglerne skal være værket til del?

(¹) EFT L 290 af 24.11.1993, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(10. april 2000)

I Rådets direktiv 93/98/EØF om harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder fastsættes både beskyttelsestiden inden for Fællesskabet for hver kategori af beskyttede værker og andre genstande og det tidspunkt, fra hvilket beskyttelsestiden beregnes i hvert enkelt tilfælde. For at sikre et velfungerende indre marked, inden for hvilket de varer og tjenesteydelser, som er beskyttet af den intellektuelle ejendomsret, kan drage fordel af den frie bevægelighed, er den harmonisering, der er foretaget, fuldstændig, og den tager hensyn til alle de faktorer, der kan indvirke på beskyttelsestiden.

Lovlig mangfoldiggørelse af et værk udgør en normal metode til udnyttelse af et værk og har ingen indflydelse på beskyttelsestiden. Det er vanskeligt at forestille sig en situation, hvor en lovlig mangfoldiggørelse ville kunne medføre andre former for mangfoldiggørelse til skade for ophavsmandens interesser, da disse også skal godkendes af ophavsmanden eller være omfattet af et af de tilfælde af udnyttelse af værket, der er tilladt efter lovgivningen. Under alle omstændigheder indvirker en sådan situation ikke på beskyttelsestiden.

(2000/C 303 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0428/00**af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen**

(11. februar 2000)

Om: Placering af et symbol på medicinpakninger, der kan vise, hvilke medikamenter indeholder forbudte dopingstoffer

Sport spiller en vigtig rolle i samfundet og kan nu betragtes som en integreret del af kulturen i samtlige fællesskabslande.

- Den har en uddannelsesmæssig, kulturel og rekreativ funktion, der anerkendes i Amsterdam-traktaten,
- og er vigtig med henblik på at beskytte de sportsfolks sundhed, som dyrker de forskellige former for sport.
- Det er påvist, at medicinmisbrug har alvorlige indvirkninger på kort og lang sigt på folks sundhed og fysiske integritet, også for sportsfolk.
- De alvorlige skadevirkninger varierer alt efter den kategori medicin, der anvendes, samt andre variable faktorer som f.eks. dosis, behandlingens varighed, den kombinerede indvirkning af forskellige former for medicin og tilstedeværelsen af sygdomme, som kan forværre de toksiske virkninger.
- Generelt undervurderes de risici, der er forbundet med at indtage sådanne medikamenter,

- og en ung atlet er måske det sidste led i en kæde af misbrug og ulovlige,
- ja, selv kriminelle fremgangsmåder,
- som ofte anvendes upåagtede og ustraffede.

I betragtning af, at de fleste sportsfolk ikke ved nok om de enkelte lægemidlers specifikke egenskaber, og at Unionen bør være forrest i kampen mod doping, kan Kommissionen da oplyse, om den, i overensstemmelse med EF-direktiverne og den europæiske lægemiddellovgivning, agter at tvinge medicinalindustrien til at placere et symbol på pakningerne for nylancerede lægemidler samt klare advarsler i den vedlagte brugsanvisning, der oplyser både læger og sportsfolk om, hvilke lægemidler der indeholder stoffer, der er på dopinglisten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. marts 2000)

Som nævnt i »Fællesskabsplanen til bekæmpelse af doping inden for sporten«⁽¹⁾ finder Kommissionen, at en udvidelse af oplysningerne i forbindelse med lægemidler er af væsentlig betydning i kampen mod doping inden for sporten.

Rådets direktiv 92/27/EØF af 31. marts 1992 om etikettering af og indlægssedler til humanlægemidler⁽²⁾ fastsætter i artikel 12, at Kommissionen om nødvendigt udarbejder retningslinjer bl.a. vedrørende særlige behov for information over for visse former for lægemidler. Desuden fastsættes det i artikel 2 i samme direktiv, at lægemidlers ydre emballage kan være forsynet med tegn eller piktogrammer til forklaring af visse oplysninger vedrørende lægemidlet og at disse kan være sundhedsoplysende med udelukkelse af ethvert element, der kan have karakter af reklame.

For at styrke informationen om lægemidler, der indeholder aktive stoffer, der er klassificeret som dopingstoffer, har Kommissionen opført dette emne på dagsordenen for det kommende møde i Lægemiddeludvalget, som finder sted den 22. og 23. marts 2000. Medlemsstaterne samt Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering vil være repræsenteret på mødet. Kommissionen har udarbejdet et spørgeskema, der gør det muligt at få en oversigt over, hvad der allerede er indført af bestemmelser på nationalt plan i visse medlemsstater. Formålet er at fremsætte forslag til harmoniserede betegnelser, der skal anvendes både i etikettering og i indlægssedlen, som skal give patienterne oplysninger, og i produktresumeeet, som skal informere folk inden for sundhedsprofessionerne.

⁽¹⁾ KOM(1999) 643 endelig udg. — Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget, 1. december 1999.

⁽²⁾ EFT L 113 af 30.4.1992.

(2000/C 303 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0437/00

af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Parlamentets retlige muligheder for at gradere eller afvise politisk kontakt med en medlemsstat.

Under henvisning til mit ændringsforslag til beslutning B5-0101/2000 om den nuværende situation i Østrig, kan Kommissionen oplyse mig om, hvilke muligheder Europa-Parlamentet har i overensstemmelse med dets forpligtelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Union for at gradere eller fuldstændig afvise kontakt på politisk niveau med en EU-medlemsstat?

Kan Kommissionen behandle dette spørgsmål separat og specifikt på grundlag af følgende: adgang til Europa-Parlamentets bygninger, diplomatiske og protokollære kontakter mellem formanden og de andre medlemmer i en repræsentativ egenskab på Europa-Parlamentets vegne, deltagelse i samrådsproceduren, repræsentation ved en medlemsstats politiske repræsentanter under den pågældende stats formandskab for Den Europæiske Union, deltagelse af politiske repræsentanter fra en medlemsstat, der ikke har formand-

skabet, i Europa-Parlamentets høringer, udvalg og delegationer, muligheden for at Parlamentets delegationer eller udsendinge i en medlemsstat nægter at møde politiske repræsentanter for dennes regering, lukning af Europa-Parlamentets kontorer i en medlemsstat samt muligheden for at gradere eller afvise kontakter i forbindelse med eventuelle andre af Europa-Parlamentets aktiviteter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(24. marts 2000)

Der henvises til, at det portugisiske formandskab i samråd med stats- og regeringscheferne i de 14 medlemsstater besluttede, at der skulle træffes en række politiske foranstaltninger over for en østrigsk regering med deltagelse af medlemmer af FPÖ. Den østrigske kansler blev underrettet herom den 31. januar 2000.

Kommissionen udsendte som bekendt en erklæring den 1. februar 2000, ifølge hvilken den fortsat vil varetage sin opgave som garant for de bestemmelser og værdier, der er fastlagt i traktaterne. I henhold til disse bygger Unionen på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, jf. især artikel 6 og 7 i traktaten om Den Europæiske Union. Kommissionen understregede endvidere, at de europæiske institutioners funktion ikke på dette stadium er berørt, og at arbejdsforholdet til de østrigske myndigheder derfor opretholdes samtidig med, at man nøje holder øje med udviklingen.

Selv om Europa-Parlamentet er involveret i den procedure, der er fastlagt i EU-traktatens artikel 7, mener Kommissionen, at det er op til Parlamentet at fastlægge sin egen holdning i dette spørgsmål. Det skal dog understreges, at de institutionelle procedurer fortsat skal fungere tilfredsstillende.

(2000/C 303 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0438/00

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(11. februar 2000)

Om: Virkningerne for det indre marked af et britisk forbud mod pelsdyravl

Det Forenede Kongerige planlægger at forbyde pelsdyravl i England og Wales. Ifølge forslaget skal dyrehold udelukkende af hensyn til dyrenes pels forbydes fra 2003. Underhuset behandlede den 25. februar 1999 et lovforslag om forbud mod avl af pelsdyr. Forslaget blev andenbehandlet den 5. marts 1999. Forslaget blev forelagt Underhuset den 22.11.1999. I øjeblikket ser Kommissionen nærmere på dette forslag til ny retsakt.

Ifølge Landbrugsministeriets parlamentariske statssekretær, Elliot Morley, mener regeringen, at det er forkert, at dyr slagtes udelukkende på grund af deres pels. Han konstaterer, at dette ikke er foreneligt med værdien af og respekten for dyrs liv. Forbuddet mod pelsindustri i Storbritannien er ifølge Elliot Morley baseret på »etiske årsager«, da »pelsdyravl ikke er etisk acceptabel i UK«. Ifølge denne argumentation er det ikke etisk tvivlsomt at slagte en ko for læderets skyld, men at dræbe en mink for pelsens skyld er etisk forkasteligt.

Har Kommissionen overvejet følgerne af dette planlagte forbud mod pelsdyravl — ikke blot for den britiske pelsindustri, men også for Den Europæiske Unions indre marked? Vil forbuddet være i overensstemmelse med handelsbestemmelserne, eller kan det efter Kommissionens mening, direkte eller indirekte, faktisk eller potentielt, hindre den interne handel?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, hvis dette forbud gennemføres? Har Kommissionen overvejet det forhold, at et forbud mod pelsdyravl i Europa blot vil medføre, at denne industri flytter væk fra Europa og derved unddrager sig kontrol fra Den Europæiske Unions og medlemsstaternes myndigheder?

Svar af givet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. marts 2000)

Kommissionen er bekendt med lovforslaget fra Det Forenede Kongerige om at forbyde opdræt af dyr, der skal slagtes udelukkende for pelsens skyld. Kommissionen er blevet underrettet om lovforslaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾.

Ifølge direktivets bestemmelser er en status-quo periode på tre måneder gyldig fra den dag, hvor Kommissionen underrettes af medlemsstaten om det pågældende lovforslag. Denne periode udløber den 13. marts 2000.

Kommissionen undersøger i øjeblikket de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har underrettet Kommissionen om, på baggrund af de gældende fællesskabsbestemmelser, herunder også de bestemmelser, som det ærede medlem henviser til.

Hvis Kommissionen efter endt undersøgelse måtte konkludere, at lovforslaget fra Det Forenede Kongerige ikke er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, meddeler den medlemsstaten sine bemærkninger i den forbindelse i overensstemmelse med proceduren i direktiv 98/34/EF.

Kommissionen vil holde det ærede medlem underrettet om sin holdning til dette emne, så snart den har truffet en endelig afgørelse i henhold til ovennævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

(2000/C 303 E/222)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0441/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. februar 2000)

Om: Udkast til nye fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse

Kommissionens tjenestegrene drøfter for øjeblikket efter aftale med medlemsstaterne et vigtigt dokument: Fællesskabsrammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse, som skal træde i kraft i juli 2000. Bestemmelserne er vigtige for forvaltningen af statsstøtten på miljøområdet, eksempelvis medlemsstaternes støtte til vedvarende energi.

1. Efter hvilke hovedkriterier bedømmer Kommissionen statsstøtte til miljøbeskyttelse?
2. Hvilket synspunkt ligger til grund for de bestemmelser, efter hvilke der ydes støtte til vedvarende energi?
3. Hvad vil Kommissionen gøre for at vejlede Europa-Parlamentet og miljøorganisationerne, inden den træffer afgørelse i dette vigtige spørgsmål?
4. Hvordan vil den transparens og det samarbejde med Europa-Parlamentet, som Kommissionens formand, Romano Prodi, har givet tilsagn om, blive sikret, inden bestemmelserne vedtages?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. marts 2000)

1. I overensstemmelse med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 6 (tidligere artikel 3c) skal Kommissionen sørge for, at miljøbeskyttelseskrav integreres i udformningen af og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktioner. For at sikre en bedre miljøbeskyttelse på lang sigt er det i den forbindelse Kommissionens opfattelse, at EF's politik skal bygge på princippet om, at forureneren betaler. Anvendelsen af dette princip er den bedste måde, hvorpå man kan motivere alle borgere til at bidrage til miljøbeskyttelsen. Ydelse af statsstøtte er generelt i modstrid med dette princip, idet man fritager virksomhederne for at afholde de omkostninger, de pådrager sig i miljømæssig henseende. Kommissionen finder, at ydelse af

statsstøtte i en miljøsammenhæng kan virke mod hensigten på lang sigt. Støtten skal således begrænses til situationer, hvor den virkelig bidrager til en mærkbar forbedring af miljøet, og hvor den gør det muligt for virksomhederne at tilpasse sig nye forhold, især af skattemæssig art. Disse bestemmelser vil blive udmøntet i de nye rammebestemmelser for statsstøtte til miljøbeskyttelse, som er ved at blive udarbejdet, og som skulle kunne anvendes fra den 1. januar 2000.

2. Kommissionen opmuntrer til anvendelse og udvikling af vedvarende energi. Kommissionen er klar over, at denne form for energi stadig i visse tilfælde er ugunstigt stillet på grund af de højere produktionsomkostninger i forhold til traditionel energi. Kommissionen finder derfor, at midlertidig støtte til denne form for energi kan forsvares. Støtten må imidlertid ikke være permanent. Virksomhederne skal gradvis tilpasse sig markedsvilkårene.

3. og 4. Kommissionen er ved at udarbejde et udkast til nye EF-rammebestemmelser for miljøstøtte. Dette udkast vil blive gennemgået af medlemsstaternes eksperter på møder i et rådgivende udvalg, hvorefter det vil blive vedtaget af Kommissionen. Kommissionen konsulterer ikke direkte miljøorganisationerne, men de konsulteres normalt uformelt af repræsentanterne for medlemsstaterne, som deltager i det rådgivende udvalg, og som skal give en udtalelse til Kommissionen. Miljøorganisationernes synspunkt kommer derfor indirekte til Kommissionens kendskab.

Hvad Parlamentet angår er der i proceduren ikke forudset nogen konsultation forud for vedtagelsen af EF-rammebestemmelserne for statsstøtte. Det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for konkurrencespørgsmål, tillægger det imidlertid stor betydning, at Parlamentet jævnligt holdes underrettet om Kommissionens arbejde. Dette spørgsmål bør derfor tages op på et kommende møde.

(2000/C 303 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0444/00

af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Støtte til aviser

Mange tak for Kommissionens svar (E-1876/99⁽¹⁾) af 5. januar 2000 på min forespørgsel. Med hensyn til de udvælgelseskriterier for støtte til aviser, som De anfører, henviser jeg til, at nogle spørgsmål stadig står åbne eller senere er dukket op.

1. Efter hvilke objektive kriterier kontrolleres et medies »troværdighed«, når det modtager økonomisk støtte fra Kommissionens repræsentation?
2. Foreligger der allerede statistikker over Kommissionens udgifter til østrigske medier for 1999?
3. Hvor stort et beløb til økonomisk støtte til østrigske medier har Kommissionen fastsat for 2000?
4. På hvilket grundlag beregnes denne støtte, og kan Kommissionen allerede nu oplyse, hvilke østrigske medier der i 2000 kan nyde godt af økonomisk støtte?

⁽¹⁾ EFT C 203 af 18.7.2000, s. 78.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(24. marts 2000)

1. Et medies troværdighed kontrolleres ved, at man gennem en årrække løbende holder øje med, hvor troværdig dets nyhedsformidling om EU-forhold er.

2. I 1999 modtog avisen »Der Standard« et tilskud på højst 23 982 EUR (efter regning) til en artikelserie i fem dele om Agenda 2000 og EU's fremtidige udvikling. Der blev fra Kommissionens repræsentation i Østrig ikke givet andre tilskud til aviser og tidsskrifter.
3. Indtil videre påregner Kommissionens repræsentation i Østrig ikke at yde økonomisk støtte i 2000.
4. Økonomisk støtte til trykte medier beregnes på grundlag af deres dokumenterede ekstraudgifter til særlig nyhedsformidling om EU-forhold og udgør efter reglerne 50 % af disse udgifter.

(2000/C 303 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0461/00

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. februar 2000)

Om: Tilbageholdelse af støtte fra ESF

Ca. 7000 græske arbejdsløse har deltaget i seminarer inden for rammerne af programmerne for erhvervsuddannelse, først og fremmest i regionerne Kreta og Attika. De pågældende har imidlertid ikke modtaget støtte, selvom det er otte måneder siden, programmet blev gennemført.

Da disse programmer for størstedelens vedkommende finansieres af Den Europæiske Socialfond, bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Hvorfor har den endnu ikke udbetalt de beløb, som Den Europæiske Socialfond skylder Grækenland?
2. Hvorledes vil Kommissionen sikre, at de arbejdsløse bliver betalt så hurtigt som muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. marts 2000)

I forbindelse med Den Europæiske Socialfonds (EFS) finansiering af udgifter indgår Kommissionen hvert år finansielle forpligtelser, og foretager derefter udbetalinger i henhold til den gældende finansieringsplan for hvert operationelt program.

Med hensyn til regionerne Kreta og Attika kan Kommissionen sige følgende:

Med hensyn til det regionale operationelle program for Kreta indgik Kommissionen finansielle forpligtelser, lige så snart medlemsstaten havde indsendt de dokumenter, der kræves i henhold til lovgivningen, og den udbetalte et første forskud i 1999. Kommissionen modtog anmodningen om udbetaling af det andet forskud fra Grækenland i slutningen af 1999, hvor FSE's betalingsbevillinger var opbrugt. Følgelig blev denne udbetaling foretaget i februar 2000.

I Attika-regionen var ændringerne af de finansielle opstillinger for det operationelle program som i mange andre græske regioner meget forsinkede. Endvidere blev der i Attika-regionen planlagt specifikke foranstaltninger til fordel for de katastroferamte ofre for jordskælvet i september 1999, hvilket medførte en yderligere forsinkelse af denne beslutningsprocedure. Da de nye finansieringsplaner blev godkendt i slutningen af 1999, var bevillingerne, som det var tilfældet for Kreta, opbrugt. Udbetalingen af det første forskud vil således ske, så snart bevillingerne er tilgængelige.

(2000/C 303 E/225)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0473/00
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen**

(24. februar 2000)

Om: Albansk medlemskab af WTO

Medlem af Kommissionen, Lamy, giver i sit svar 2526/99⁽¹⁾ om albansk medlemskab af WTO undvigende oplysninger om de fremskridt, der er gjort med hensyn til indførelse af WTO-harmonerende bestemmelser, og bekræfter, at Albaniens medlemskab af WTO er gået ind i sidste forberedelsesfase.

Lamy har imidlertid undladt at besvare det vigtigste spørgsmål til Kommissionen, nemlig om den kan bekræfte — eller afvise — forlydender om, at Albaniens medlemskab af WTO skulle være blevet et stridsspørgsmål i en tvist mellem Frankrig og et andet af WTO's medlemslande, en tvist, som intet skulle have at gøre med selve spørgsmålet om Albaniens medlemskab af WTO?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen i bekræftende fald truffet eller har den til hensigt at træffe, for at Albanien, i overensstemmelse med den afgørelse, Unionen har truffet, hurtigt kan blive fuldgældigt medlem af WTO?

⁽¹⁾ EFT C 219 af 1.8.2000, s. 177.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(20. marts 2000)

Kommissionen beklager, hvis det ærede medlem mener, at det tidligere svar var undvigende. Forholdet er, at EU ikke var i stand til at acceptere de forpligtelser, der var foreslået af Albanien for så vidt angår audiovisuelle tjenesteydelser. Disse forpligtelser ville, hvis de blev opfyldt, hæmme udviklingen i Albaniens fremtidige forbindelser med EU med hensyn til politikken på det audiovisuelle område, med risiko for at Albanien blev udelukket fra at deltage i de forskellige EU-programmer som f.eks. Media.

Forpligtelserne blev foreslået på et tidspunkt, hvor alle de bilaterale forhandlinger om Albaniens tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) var afsluttet, og det skete efter anmodning fra USA. I betragtning af den amerikanske industris begrænsede markedsinteresser i Albanien, var der risiko for, at de amerikanske anmodninger ville virke mod hensigten, da de yderligere vil kunne forsinke Albaniens integrering i Europa, som er kernen i EU's strategi for Balkanlandene.

Kommissionen er derfor aktivt involveret i forhandlinger med de interesserede parter, så Albaniens tiltrædelse af WTO, som EU går stærkt ind for, kan ske så hurtigt som muligt.

(2000/C 303 E/226)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0486/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. februar 2000)

Om: Aflønning af personalet ved den Den Europæiske Investeringsbank (EIB)

I Den Europæiske Investeringsbanks budget er der afsat ca. ecu 129 mio til dækning af lønninger til de ca. 1000 ansatte (998 for at være helt korrekt). Dette antal omfatter ikke blot de øverste ledere, hvis lønninger beløber sig til ca. ecu 260.000 om året, men også det almindelige administrative personale.

1. Hvordan er EIB's forvaltningsorganer sammensat?
2. Vil Kommissionen give oplysninger om lønninger og beskatning (brutto- og nettolønninger inklusive andre ydelser)?
3. Hvor stor er den samlede gennemsnitlige løn for de øverste ledere (EIB-ansatte)?

4. Er det rigtigt, at udgifterne til bankens 1000 ansatte – beregnet på grundlag af gennemsnitslønnen på hvert niveau inklusive løn og ydelser, der betales af institutionen – beløber sig til ca. 130 mio euro pr. år, dvs. det dobbelte af den europæiske gennemsnitsløn for bankansatte, som svarer til under euro 52.000 om året?
5. Er det sandt, at medlemmerne af bankens bestyrelse samlet modtager over 50 mio lire netto om måneden?
6. Er det sandt, at generaldirektørerne tjener 40 mio lire netto om måneden?
7. Er det sandt, at kun lønningerne op til afdelingschefniveau offentliggøres?
8. Er det sandt, at EIB betaler visse ledere i forskellige stillinger lønninger på euro 500.000 om året?
9. Mener Kommissionen, at der bør foretages en 30 % nedskæring i ovennævnte lønninger med virkning fra 1. januar 2000?
10. Hvor meget har samtlige ledere og samtlige ansatte i EIB fået udbetalt i løn i 1998?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(13. marts 2000)

På grund af det ærede medlems meget specifikke spørgsmål sendte Kommissionen dem til Den Europæiske Investeringsbank (EIB), der svarede som følger:

EIB's ledelsesorganer består af 1) Styrelsesrådet bestående af en minister pr. medlemsstat, normalt ministeren med ansvar for økonomi og finans eller skatteministeren, 2) Bestyrelsen, der består af 25 medlemmer og 13 suppleanter, 3) Direktionen, EIB's udøvende organ, som består af Bankens formand og 7 næstformænd og 4) Revisionsudvalget, EIB's eksterne revisionsorgan, som består af 4 personer, der er udvalgt blandt de kredse, der foretager ekstern kontrol af offentlige eller private finanser inden for Den Europæiske Union.

Medlemmerne af de under 2)-4) anførte instanser udnævnes af Styrelsesrådet. Der gøres rede for sammensætningen af og ansvarsfordelingen mellem EIB's ledende organer i Bankens årsberetning, som det ærede medlem henvises til.

... EIB anvender 126,359 mio. EUR til sine personaleudgifter, som det i øvrigt fremgår af Bankens årsberetning⁽¹⁾. Disse omkostninger vedrører Bankens personale (998 stillinger) samt de 8 medlemmer af Direktionen. Det skal nævnes, at kun 70 % af dette beløb – svarende til 88,5 mio. EUR – anvendes til lønomkostninger, og at restbeløbet (37,589 mio.) anvendes til dækning af udgifter af social karakter. Til forskel fra Unionens andre institutioner dækker EIB nemlig selv direkte udgifter til sygekasse, pensioner, vuggestue og børnehave samt til støtte til kantine for personalet.

Med hensyn til aflønningen af Bankens øverste ledere skal det understreges, at Direktionens medlemmer i henhold til Styrelsesrådets afgørelse aflønnes som Kommissionens formand og næstformænd. I samme ånd har EIB's generaldirektører en løn, der svarer til deres kollegers i de øvrige EU-institutioner. Dette betyder, at det tal, det ærede medlem nævner som nettoløn på 40 mio. ITL pr. måned (eller 20 658,28 EUR) for EIB's generaldirektører ligger mere end 35 % over de faktisk udbetalte lønninger.

Bestyrelsens medlemmer, der træder sammen 11 gange om året, aflønnes ikke af Banken; de modtager blot et fast beløb på 50 EUR til dækning af omkostningerne i forbindelse med deres faktiske deltagelse i et bestyrelsesmøde. Dette beløb er fortsat det samme som i 1958. Styrelsesrådets medlemmer modtager fra Banken hverken løn eller mødegodtgørelse.

Strukturen i grundlønningerne for EIB's personale afspejler i det store og hele grundlønningerne til tjenestemænd og øvrige ansatte i EU; de fordeler sig som følger:

EIB-grundløn (1998)

(i EUR)

Ansættelseskategori	Minimum	Maksimum
Gennemførelsespersonale	1 891,48	4 950,88
Planlægningspersonale	3 715,03	10 651,64
Ledende personale	7 466,13	14 610,10

Det fremgår af disse tal, at forholdet mellem den teoretisk laveste og den teoretisk højeste løn er på 1:7,7, hvilket er langt mindre end normen inden for det europæiske bankvæsen. Endvidere skal det understreges, at der hidtil ikke er nogen medlemmer af EIB's ledende personale, der aflønnes på højeste løntrin i henhold til tabellen. Der opkræves EU-skat af alle disse lønninger; den højeste sats er på 45 %, og provenuet tilfalder EU's budget.

Det ærede medlem gøres opmærksom på visse specifikke forhold for EIB, der må tages med i betragtning ved en vurdering af ovennævnte tal:

- Til forskel fra de øvrige EU-institutioner er EIB i henhold til sine vedtægter selvfinansierende og dækker sine driftsudgifter ved hjælp af indtægterne af sin udlånsvirksomhed. EIB klarer således sig selv og ligger ikke hverken EU's eller medlemsstaternes budget til last.
- Til forskel fra de øvrige institutioner gælder det endvidere, at der mellem Banken og dens ansatte består et kontraktmæssigt og ikke et vedtægtsmæssigt ansættelsesforhold; i øvrigt har Banken fastholdt en ugentlig arbejdstid på 40 timer. Begge disse faktorer kombineret med EIB's bank-specifikke virksomhed, der afspejles i det forhold, at planlægningspersonalet og det ledende personale tilsammen udgør 55 % af personalet, må tages i betragtning ved en vurdering af det gennemsnitlige lønniveau for Bankens ansatte.
- Endelig skal det bemærkes, at lønningerne til EIB's ansatte i henhold til sædvanlig bankpraksis fastsættes individuelt og er et led i ansættelsesforholdet mellem arbejdstager og arbejdsgiver. Dog ved alle Bankens ansatte, hvor meget den laveste og den højeste løn inden for den pågældendes kategori udgør.

Afslutningsvis skal det understreges, at det beløb, der rent faktisk anvendes til aflønning af Bankens ansatte (88,5 mio. EUR ud af de 126,359 mio. EUR til personaleomkostninger), ligger 30 % under det tal, det ærede medlem oplyste.

Endelig skal Kommissionen også henvise til, at EIB er en uafhængig institution, der ejes direkte af medlemsstaterne og arbejder efter retningslinjer fastsat af Bankens styrelsesråd. Yderligere oplysninger med hensyn til aflønning af Bankens ansatte fås ved direkte henvendelse til Bankens styrelsesråd eller til Banken.

(¹) »Tabs- og vindingskonto«, EIB's årsberetning 1998, s. 74. Eftersom de oplysninger, det ærede medlem henviser til, vedrører 1998, henviser tallene i nærværende svar også til dette regnskabsår, det sidste, hvor der blev foretaget revisionspåtegning.

(2000/C 303 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0498/00**af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen**

(17. februar 2000)

Om: Foranstaltninger for personer, der lider af neurodegenerative sygdomme

I takt med den stigende levealder sker der også en stigning i de aldersbetingede sygdomstilfælde. Et selvstændigt liv længst muligt for de ældre bl.a. gennem forebyggende pleje, forskellige støttestrukturer og sygdomsinformation er en vigtig målsætning for EU's socialpolitik.

5 % af EU's borgere over 65 år lider imidlertid af Alzheimers sygdom, hvis degenererende virkning der endnu ikke findes nogen effektiv behandling imod.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke procedurer den agter fastlægge, og hvilke kriterier den vil følge for anvendelsen af bevillingerne under den nye budgetpost B3-4307N, der er oprettet til forbedring af livskvaliteten for personer, der er ramt af en neurodegenerativ sygdom som f.eks. Alzheimers sygdom eller hermed beslægtede sygdomme, og for personer, der yder bistand på et ikke-fagligt grundlag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. marts 2000)

Kommissionen er klar over de konsekvenser, som demografiske faktorer, og navnlig de europæiske borgeres stigende levealder, vil få for samfundet som helhed og for sundhedssystemerne i særdeleshed. Den understregede disse konsekvenser i sin meddelelse om udviklingen i folkesundhedspolitikken i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾, og de behandles endvidere i dens kommende meddelelse og forslag til et handlingsprogram inden for folkesundhed. Endvidere er udviklingen af strategier, der sigter mod at forbedre de ældres sundhed, blevet prioriteret i forbindelse med det nuværende fællesskabshandlingsprogram om fremme af sundhed, information, undervisning og uddannelse.

Som følge af befolkningens stigende levealder vil antallet af mennesker, der rammes af Alzheimers helt sikkert stige i fremtiden, og Kommissionen er fuldt ud klar over de store lidelser, denne sygdom medfører ikke blot for patienterne, men også for deres pårørende. Det forværrer situationen, at det ikke er muligt hverken at behandle eller effektivt at forebygge Alzheimers sygdom, og det begrænser samtidig mulighederne for at gennemføre en indsats både på nationalt plan og på fællesskabsplan.

Budgetpost B3-4307 er afsat til foranstaltninger, der sigter mod at forbedre livskvaliteten for patienter med neurodegenerative sygdomme såsom Alzheimers og for de mennesker, der på frivillig basis tager sig af Alzheimer-patienter. Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge virkningerne af gennemførelsen af denne budgetpost, herunder virkningerne på udgifterne til andre fællesskabsforanstaltninger inden for folkesundhed. Når denne undersøgelse er fuldført, vil Kommissionen sende resultatet af undersøgelsen direkte til det ærede parlamentsmedlem.

⁽¹⁾ KOM(98) 230 endelig udgave.

(2000/C 303 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0499/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(17. februar 2000)

Om: Prisforskelle på biler

Er det Kommissionens opfattelse, at de væsentligt højere priser på biler i Det Forenede Kongerige er resultatet af samordnet praksis fra bilproducenternes og/eller forhandlernes side og følgelig bør afstedkomme en fremskyndet revision af den samlede undtagelse fra konkurrencereglerne i henhold til de gældende bestemmelser, og hvis Kommissionen ikke mener dette er tilfældet, hvordan forklarer den da de væsentlige og vedvarende prisforskelle på nye biler, som langt overstiger det tal, der anførtes i det notat, Kommissionen offentliggjorde i forbindelse med forordning EØF nr. 123/85⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EFT L 15 af 18.1.1985, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. marts 2000)

Ifølge artikel 11 i gruppefritagelsesforordningen vedrørende salg af motorkøretøjer (Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/95 af 28. juni 1995 om anvendelse af EF-traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer)⁽¹⁾, som udløber den 30. september 2002, skal Kommissionen med regelmæssige mellemrum foretage en vurdering af anvendelsen af denne forordning, især hvad angår prisforskellen på de omhandlede varer mellem de forskellige medlemsstater og kvaliteten af den service, der ydes de endelige forbrugere. Kommissionen har i denne forbindelse siden 1993 overvåget prisforskellene på motorkøretøjer i Fællesskabet i sin halvårslige oversigt over bilpriserne⁽²⁾. I henhold til artikel 11 skal Kommissionen også udarbejde en rapport om virkningerne af denne forordning senest 31. december 2000.

Det er korrekt, at Kommissionen siden 1997 har konstateret høje prisforskelle mellem Det Forenede Kongerige og de øvrige medlemsstater. Det skyldes til dels det britiske pounds styrke, men også i et vist omfang, at motorkøretøjerne i Det Forenede Kongerige er konstrueret til højrekørsel. Det er også konstateret, at medlemsstater med høje afgifter på bilkøb har lave priser inden skat. Denne situation kan bidrage til kunstigt høje prisforskelle mellem de pågældende lande og lande, hvor der ikke findes sådanne afgifter, som f.eks. i Det Forenede Kongerige.

Kommissionen tror, at den øgede gennemsigtighed på prisområdet, der fremmes af oversigten over bilpriserne og euroens indførelse, vil bevirke, at britiske kunder i stigende grad vil købe deres biler i de øvrige medlemsstater. Denne udvikling er en vigtig markedsrelateret faktor, som vil bidrage til bedre harmonisering af priserne i hele Fællesskabet. Kommissionen har taget en række initiativer (indledt ex officio-sager mod visse bilproducenter, fremsat krav om, at der etableres telefonhjælpelinjer for at bistå kunder, hvilket er accepteret af branchen) for at sikre kunderne denne frihed. For eksempel idømte Kommissionen den 28. januar 1998 Volkswagen en bøde på 102 mio. EUR for konkurrencebegrænsende praksis med det formål at forbyde sine forhandlere at sælge biler til eksport til kunder fra andre medlemsstater. Tilsvarende sager vedrørende andre bilproducenter undersøges i øjeblikket.

I Kommissionens meddelelse vedrørende forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af EF-traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer⁽³⁾, som nævnes af det ærede medlem, præciseres de tilfælde, hvor Kommissionen kan inddrage gruppefritagelsen. Der henvises bl.a. til betydelige prisforskelle mellem medlemsstaterne over en længere periode, og det kræves i sådanne tilfælde, at Kommissionen påviser, at disse prisforskelle hovedsagelig skyldes gruppefritagelsen i forbindelse med salg af motorkøretøjer. En stor prisforskel, der overstiger tallet i meddelelsen, er derfor ikke i sig selv tilstrækkelig dokumentation for den eventuel inddragelse.

Det forventes, at rapporten om virkningerne af forordningen vil give flere oplysninger om årsagerne til prisforskellene samt om, hvilken indvirkning fritagelsessystemet har på bilpriserne. Det britiske konkurrenceråd er endvidere i færd med at lægge sidste hånd på en rapport, som forventes at indeholde detaljerede oplysninger om det specielle spørgsmål vedrørende prisforskellene på det britiske marked. Kommissionen vil på baggrund af resultaterne af denne rapport og sin egen rapport tage stilling til, om der skal træffes nye foranstaltninger. Rapporten om anvendelse af forordning (EF) nr. 1475/95 vil danne et vigtigt grundlag for den kommende drøftelse af den fremtidige retlige ramme for salg af motorkøretøjer efter den nuværende forordnings udløb.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 29.6.1995.

⁽²⁾ Seneste oversigt, se IP/00/121 af 7. februar 2000.

⁽³⁾ EFT C 17 af 18.1.1985.

(2000/C 303 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0531/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Eventuelle bidrag til de italienske faglige landsorganisationer CGIL, CISL og UIL

Kan Kommissionen oplyse, om der nogensinde er udbetalt fællesskabsstøtte til de italienske faglige landsorganisationer CGIL, CISL og UIL eller til foreninger eller forbund, der på en eller anden måde har tilknytning hertil, og, i bekræftende fald, i hvilket omfang og med hvilken begrundelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. marts 2000)

CGIL, CISL og UIL kan i deres egenskab af arbejdstagerorganisationer modtage samfinansiering fra Fællesskabet over budgetpost B3-4000 (Industrielle relationer og den sociale dialog), B3-4002 (Fagforeningers oplysnings- og uddannelsesvirksomhed) og B3-4003 (Information, høring og deltagelse af virksomhedsrepræsentanter) til gennemførelse af støtteberettigede foranstaltninger, hovedsageligt tilrettelæggelse af tværnationale møder og seminarer, herunder inden for rammerne af gennemførelsen af resultaterne af den sociale dialog på europæisk plan. Indkaldelser af forslag, der opfylder kriterierne for støtteberettigelse og betingelserne for at modtage samfinansiering, er offentliggjort på Europa-serveren (<http://europa.eu.int/comm/dg05/soc-dial/social/index-en.htm>). I de seneste tre år har disse tre faglige landsorganisationer haft omkring 30 muligheder for at modtage samfinansiering fra Fællesskabet over disse budgetposter.

(2000/C 303 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0535/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Europa 2000-programmet

Hvilke 55 projekter har Kommissionen udvalgt til Europa 2000-programmet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. april 2000)

I mangel af oplysninger, der ville gøre det muligt at foretage de nødvendige efterforskninger vedrørende spørgsmålet, må Kommissionen beklage, at den ikke i øjeblikket kan besvare forespørgslen. Den skal herefter anmode det ærede medlem om at præcisere sit spørgsmål.

(2000/C 303 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0536/00
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(28. februar 2000)

Om: Pleje på alderdomshjem

Er der et europæisk harmoniseret regelsæt, der finder anvendelse på området for pleje på alderdomshjem?

Påtænker Kommissionen at foretage en undersøgelse, der kan bidrage til at give de ældre på aldersoms-hjemmene en roligere og sikrere situation? Er der udarbejdet en oversigt over de alvorligste episoder (bl.a. dødsfald), der inden for de seneste år har fundet sted med angivelse af årsag og eventuelle huller i lovgivningen samt konstaterede tilfælde af forsømmelighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulous

(20. marts 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2474/99 af Mr Pérez Alvarez. ⁽¹⁾

Kommissionen har ingen planer om at iværksætte undersøgelser på dette område.

⁽¹⁾ EFT C 203 af 18.7.2000, s. 174.

(2000/C 303 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0555/00

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Forskelsbehandling af en medlemsstats egne borgere

Den danske regering har fremsat et lovforslag til ændring af den danske ferielov. Forslaget giver ansatte med kollektiv overenskomst mulighed for overførsel af feriedage udover 20 dage til det efterfølgende ferieår. Den nye regel finder ikke anvendelse for arbejdstagere uden overenskomst.

Lovforslaget bevirker, at danske borgere vil blive behandlet forskelligt med hensyn til overførsel af feriedage til det efterfølgende ferieår. Afgørende er, om man er medlem af en kollektiv overenskomst eller ej.

Finder Kommissionen det i overensstemmelse med traktaten, at et medlemsland forskelsbehandler egne borgere inden for egne grænser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. marts 2000)

Det hedder i artikel 7 i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ⁽¹⁾, at »Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle arbejdstagere får en årlig betalt ferie af mindst fire ugers varighed, i overensstemmelse med de kriterier for opnåelse og tildeling heraf, som er fastsat i national lovgivning og/eller praksis.«

Forudsat at det sikres, at dansk lovgivning efter en eventuel ændring overholder artikel 7 i Rådets direktiv 93/104/EF, hører spørgsmålet ind under de danske myndigheders kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

(2000/C 303 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0574/00

af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(23. februar 2000)

Om: Udformningen af traktatens artikel 158, hvad angår øer

I december 1999 stillede jeg skriftlig forespørgsel P-2579/99 ⁽¹⁾ til Kommissionen om dens fortolkning af de forskellige udformninger af artikel 158 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) om Unionens øer. Kommissionens formand, Prodi, nævnte i sit svar af 18. januar 2000 på Kommissionens vegne, at

eventuelle forskelle mellem dokument CONF 400/97 og traktaten skyldtes juridiske ændringer og den endelige tilpasning af teksterne for at opnå overensstemmelse mellem alle de sprog, den er udarbejdet på.

Det er meget tydeligt, at forskellene mellem nogle af de forskellige sprogudgaver ikke blot skyldes de forklaringer, Prodi har givet i sit svar. Til belysning heraf kan nævnes, at den franske version i sin endelige udformning er væsentligt forskellig fra den oprindelige udformning, hvilket fremgår af en sammenligning mellem de to udgaver. Den endelige udformning af den franske version er ikke blot væsentlig anderledes, men også betydelig mere restriktiv. Dette er ikke tilfældet med de endelige udgaver på bl.a. italiensk, engelsk og svensk, som ikke blot giver en bredere fortolkning, men som også, hvilket er vigtigere, respekterer ordlyden i den oprindelige version på det nævnte sprog.

Unionens institutioner må ikke gennem deres afgørelser fra dag til dag give indtryk af vedvarende omskiftelser, særlig inden for spørgsmål, der berører fortolkningen af EU-traktaten og de 26 øregioner i EU.

Jeg frygter, at disse problemers alvorlige karakter gør det nødvendigt at indgive sagen for Unionens domstole, for at de kan løse den konflikt, som formanden Prodi i sit tidligere nævnte svar kalder ændringer af juridisk art og endelig tilpasning af teksterne for at opnå overensstemmelse mellem de sprog, de er udarbejdet på. Jeg anser det derfor for at være af den største politiske betydning for ø-områderne, at man gør alt, hvad der er nødvendigt, for at finde en tilfredsstillende løsning, inden sagen bliver bragt for Domstolen. Den sag, der allerede er indgivet af øen Wright i Det Forenede Kongerige, som i øjeblikket behandles i retskredse, er en dårlig præcedens, hvis en sag af denne eller lignende art bliver udstrakt til alle de 26 øregioner i Unionen.

Kan Kommissionen derfor oplyse, om den betragter den oprindelige eller den endelige udgave af den franske version for gyldig? Eller sagt med andre ord: Hvilken udgave anser Kommissionen for at være i overensstemmelse med det, der blev vedtaget i Amsterdam i juni 1997, udgaverne på spansk og fransk eller udgaverne på bl.a. engelsk, italiensk og svensk, som absolut ikke er indbyrdes overensstemmende?

(¹) EFT C 203 af 18.7.2000, s. 175.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(24. marts 2000)

Teksten i artikel 158, stk. 2, i EF-traktaten er den, der fremgår af Amsterdam-traktaten, der blev undertegnet den 2. oktober 1997, og som alle medlemsstater har ratificeret. Amsterdam-traktaten er affattet på tolv sprog, og alle sprogversioner er retsgyldige (jf. artikel 15 i Amsterdam-traktaten.).

(2000/C 303 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0598/00

af Hervé Novelli (PPE-DE) til Kommissionen

(29. februar 2000)

Om: Den franske stats afslag på at udbetale boligydelse til en studerende med den begrundelse, at hendes bopæl skal være på fransk område

Den franske stat afslår at betale en boligydelse til en studerende, der er fransk statsborger og studerende i Belgien, udelukkende med den begrundelse, at hun skulle have bopæl på fransk område for at kunne modtage den.

Denne bestemmelse, som skaber en betydelig diskriminering mellem studerende af samme nationalitet alt efter om de studerer i Frankrig eller i et andet EU-land, er bestemt ikke gunstig for gennemførelsen af et forenet Europa!

Kan Kommissionen oplyse, om sådanne bestemmelser ikke er i modstrid med de forskellige traktater og efterfølgende tekster, som har skabt Europa og bestemmer Europas funktion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. april 2000)

På nuværende tidspunkt har medlemsstaterne i henhold til EF-retten ret til frit og på eget initiativ at beslutte, om statsborgere i deres land, der ønsker at studere i en anden medlemsstat, fortsat skal modtage stipendier eller anden støtte i værtslandet. De har ligeledes ret til frit at træffe beslutning om at yde støtte og stipendier specifikt for at fremme de studerendes mobilitet. Denne beslutning henhører udelukkende under medlemsstaternes beføjelser.

De bestemmelser i fransk ret, som det ærede parlamentsmedlem nævner, udgør bestemt en hindring for de studerendes mobilitet, men til trods herfor udgør de ikke en overtrædelse af EF-retten.

(2000/C 303 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0609/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(3. marts 2000)

Om: Prioritering af Den Europæiske Skole for Restaurering i Fællesskabet

Den Europæiske Unions deltagelse i det projekt, der har gjort det muligt at få etableret en Europæisk Skole for Restaurering i Albaicín i Granada, har medvirket til, at det pågældende kvarter i Granada er ved at få sin egen identitet i en periode med et nyt økonomisk opsving, som vil bidrage til at bringe området ud af den markante økonomiske nedgangsperiode.

Det forekommer logisk at forestille sig, at Kommissionen efter at have skabt grundlag for ovennævnte projekt med sin støtte ikke blot satser på økonomisk hjælp, men at den ligeledes anvender sin fremragende kulturelle infrastruktur til at gøre det pågældende center i Granada kendt i relevante kredse i hele Europa.

Vil Kommissionen oplyse, hvorledes den forholder sig over for centret i Granada, som den har bidraget til at realisere, og hvorledes den agter at bidrage til at øge kendskabet til det pågældende center i relevante europæiske kulturkredse for dermed at gøre sine investeringer i Den Europæiske Skole for Restaurering i Granada rentable?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(13. april 2000)

Etableringen af den europæiske skole for restaurering i Albaicín-kvarteret i Granada indgår som en del af foranstaltningerne og underforanstaltningerne i forbindelse med bypilotprojektet »Albaicín«⁽¹⁾, der har til formål at sikre kvarterets økonomiske genopblomstring.

Bypilotprojekterne har pr. definition en katalysatorfunktion, der dog tidsmæssigt er begrænset. Når projektet er afsluttet, er det ikke muligt systematisk at fortsætte støtten fra strukturfondene.

Desuden kan Kommissionen ikke sikre rentabiliteten ved de projekter, den finansierer. Det er op til modtagerne af fællesskabsstøtten, som således skal sikre, at projektet kører videre.

Med hensyn til navnlig kultursektoren skal det ærede parlamentsmedlem være opmærksomhed, at Kommissionen eventuelt kan bevilge støtte til initiativer af interesse for denne sektor, men kun inden for rammerne af og under overholdelse af kriterierne i det nye program »Kultur 2000«, for hvilket den første indkaldelse af ansøgninger blev iværksat i marts 2000.

⁽¹⁾ Beslutning EFRU nr. 97.11.29.001.

(2000/C 303 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0617/00
af William Newton Dunn (PPE-DE) til Rådet

(24. februar 2000)

Om: EU's hurtige indsætningsstyrke som omhandlet i konklusionerne fra topmødet i Helsinki

I bilag I til bilag IV til formandskabets konklusioner fra topmødet i Helsinki beskrives den hurtige indsætningsstyrke som følger: »medlemsstaterne [skal] hurtigt ... kunne udsende og opretholde styrker i operationer op til armékorpsniveau (op til 15 brigader eller 50 000-60 000 mand). ... De skal kunne opretholde disse styrker i mindst et år. Dette vil kræve en ekstra pulje af enheder (og støtteelementer), der kan være klar med lidt længere varsel til afløsning af de første styrker«.

I første led i punkt 28 i formandskabets konklusioner står der imidlertid kun, at medlemsstaterne skal »være i stand til inden for en frist på 60 dage at udsende og i mindst et år opretholde militære styrker på op til 50 000 – 60 000 mand, der kan påtage sig at løse samtlige Petersberg-opgaver«.

Rådet bedes oplyse om beslutningen i Helsinki vedrørte maksimalt 5 brigader, der kan opretholdes i et år, eller de 15 brigader, der er omhandlet i bilag I?

Svar

(13. april 2000)

Der blev i Helsingfors truffet den beslutning, at medlemsstaterne hurtigt skal kunne udsende og opretholde styrker, der er i stand til at gennemføre alle Petersberg-opgaverne, også de mest krævende, i operationer op til armékorpsniveau (op til 15 brigader eller 50 000-60 000 mand).

(2000/C 303 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0674/00
af Marit Paulsen (ELDR) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Fri bevægelighed for arbejdstagere

I Sverige sker tilbagebetalingen af statslige studielån efter bestemmelserne i studiestøtteleven (1973:349) og i studiestøtteforordningen (1973:418).

For personer med bopæl i Sverige tilbagebetales studielånet med et årligt beløb, som udgør fire procent af den sammenlagte indkomst fra arbejde, erhvervsvirksomhed og kapital. Personer, der er bosiddende i udlandet, dvs. også i et andet EU-land, skal derimod tilbagebetale et årligt beløb på en tyvendedel af gælden.

Disse regler gælder rigtignok for alle uanset nationalitet, men i realiteten medfører de, at en person med en mellemlang uddannelse (fire til fem år), som befinder sig i lav- eller mellemindkomstgruppen eller har deltidsarbejde, ikke har råd til at bo og arbejde i et andet medlemsland, da tilbagebetalingskravene bliver væsentlig højere, end hvis han/hun bliver i Sverige (for personer med høj indkomst kan situationen naturligvis blive den modsatte). Person A har en studiegæld på omkring 300.000 kroner (normal studie-gæld for en fire- til femårig uddannelse) og en årsindkomst på 168.000 kroner (14.000 kroner om måneden). Det beløb, A skal tilbage, hvis han/hun bor og arbejder i Sverige, er 6.720 kroner om året. Kommer A derimod til at bo og arbejde i Frankrig, bliver det årlige beløb over dobbelt så højt, nemlig 15.000 kroner. De svenske tilbagebetalingsregler begunstiger således personer med høj indkomst, medens personer i lav- og mellemindkomstgruppen eller med deltidsarbejde ikke har råd til at udnytte den fri bevægelighed og bo og arbejde i en anden medlemsstat (jf. EF-Domstolens dom, Kraus, C-19/92).

Er disse tilbagebetalingsbestemmelser i strid med den grundlæggende ret til at søge arbejde og bo og arbejde i en anden medlemsstat (EF-traktatens artikel 39)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. april 2000)

Kommissionen er i færd med at undersøge de nævnte forhold i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.

(2000/C 303 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0706/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(3. marts 2000)

Om: Ændring af Nederlandenes almindelige lov om særlige sygdomsudgifter (AWBZ)

I Nederlandene er alle omfattet af ydelserne efter den almindelige lov om særlige sygdomsudgifter (AWBZ). Fra 1. januar 2000 er nederlandske statsborgere, der bor i udlandet og ikke er forsikret i en sygekasse, udelukket fra AWBZ-lovens ydelser. Nederlandske statsborgere, som bor i Belgien, kan imidlertid ikke tilslutte sig en sygekasse, da dette ifølge den belgiske socialsikringslovgivning er uforeneligt med de nederlandske AWBZ-ydelser.

Der er tydeligvis tale om en såkaldt catch 22-situation, hvor årsag og virkning afstedkommer et uløseligt problem: nederlandske statsborgere med bopæl i Belgien skal tilslutte sig en sygekasse for at have ret til AWBZ-ydelser, men de belgiske sygekasser vil ikke optage dem, fordi de har ret til AWBZ-ydelser.

1. Er det i strid med EU-retten og bl.a. borgeres og patienters mulighed for at bosætte sig og modtage behandling i andre EU-medlemsstater (jf. Domstolens dom af 28. april 1998 i sag C-158/96), når den nederlandske regering har bestemt, at nederlandske statsborgere, der bor i udlandet og ikke er forsikret i en sygekasse, fra 1. januar 2000 er udelukket fra AWBZ-lovens ydelser? a) Hvilke skridt vil Kommissionen i bekræftende fald tage for at sikre, at denne situation bringes til ophør? b) Finder Kommissionen i benægtende fald, at den nederlandske lovændring ikke er i strid med EU-retten og bl.a. borgeres og patienters mulighed for at bosætte sig og modtage behandling i andre EU-medlemsstater (jf. Domstolens dom af 28. april 1998 i sag 158/96)?

2. Er de nederlandske myndigheders afgørelse i strid med princippet om berettiget forventning, eftersom de pågældende personer i god tro har bosat sig i udlandet i forventning om at kunne bevare en fuldstændig dækning af sygdomsudgifter i henhold til AWBZ-loven? Finder Kommissionen i benægtende fald, at den nederlandske afgørelse ikke er i strid med ovennævnte princip?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. april 2000)

Det fremgår af Kommissionens oplysninger, at personer, der er berettiget til ydelser fra den nederlandske socialsikringsordning (WAO, AOW), og som er bosat i en anden medlemsstat igennem en længere periode og ikke er omfattet af den obligatoriske sygesikringsordning, men er privat forsikret, fra den 1. januar 2000 ikke længere har ret til at få dækket særlige sygdomsudgifter (AWBZ), ligesom de ikke længere er forpligtet til at betale de dermed forbundne sociale bidrag. I forbindelse med indførelsen af denne bopælsklausul blev der fastsat en overgangsordning, som giver personer, der frivilligt har tilmeldt sig inden 1. januar 2000, mulighed for at bevare retten til godtgørelse for udgifter i forbindelse med visse former for igangværende hospitalsbehandlinger, så længe disse behandlinger er nødvendige.

I den anledning har Kommissionen ligeledes modtaget mange klager fra personer, der er berørt af den nederlandske reform.

Kommissionen gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på eksistensen af fællesskabsbestemmelser, der vedrører samordningen af de nationale socialsikringsordninger, navnlig forordningerne (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, der har til formål at samordne medlemsstaternes lovbestemte socialsikringsordninger (seneste konsoliderede affattelse: forordning (EF) nr. 118/97) (1).

I betragtning af, at de pågældende personer er omfattet af lovgivningen om særlige sygdomsudgifter på privat grundlag, kan den beskyttelse, der er garanteret af ovennævnte forordning (EF) nr. 1408/71 ikke påberåbes i denne sag.

I øvrigt begrænser fællesskabsretten ikke medlemsstaternes kompetence til at udforme deres socialsikringsordninger. I mangel af en harmonisering på fællesskabsniveau inden for socialsikringsområdet fastsætter den enkelte medlemsstat i lovgivningen dels vilkårene for retten eller forpligtelsen til at blive tilsluttet en social sikringsordning dels de betingelser, som en person skal opfylde for at være berettiget til ydelser. Disse principper følger af Domstolens faste retspraksis, som der blandt andet henvises til i punkt 17 og 18 i dom af 28. april 1998, C-158/96.

Det fremgår af ovenstående, at det ikke er i strid med fællesskabsretten, at Nederlandene — hvor socialsikringsordningen er baseret på et bopælskriterium — lader retten til at være omfattet af deres lovgivning om særlige sygdomsudgifter være underlagt betingelsen om fast bopæl i landet.

Med hensyn til princippet om berettiget forventning kan dette ikke fortolkes således, at det udelukker lovændringer, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

(¹) EFT L 28 af 30.1.1997.

(2000/C 303 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0782/00
af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(16. marts 2000)

Om: Forbrugeroplysning om en række fødevarers særlige sundhedsværdi

Den gældende lovgivning vedrørende konsum af fødevarer giver ikke mulighed for at oplyse forbrugerne om en række fødevarers særlige sundhedsværdi. Den mangelfulde oplysning af nutidens forbrugere kan resultere i en vitaminfattig diæt.

Påtænker Kommissionen — på baggrund af nødvendigheden af at kunne reducere risikoen for at pådrage sig visse sygdomme ved indtagelse af bestemte fødevarer, samt at kunne købe fødevarer uden sundhedsrisici — at ændre den gældende lovgivning vedrørende forbrugeroplysning på fødevarerområdet for at gøre forbrugerne bekendt med visse fødevarers særlige sundhedsværdi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. april 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0232/00 fra Nicole THOMAS-MAURO (¹).

(¹) Se side 164.

(2000/C 303 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0787/00
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Finansiering inden for Socrates af projekter til fremme af mindre udbredte sprog

Kommissionen bedes oplyse, hvilke midler der står til rådighed, og under hvilke budgetposter og programmer, til fremme af produktionen af irske undertekster til fjernsynsprogrammer?

Formålet med disse undertekster er navnlig at hjælpe døve.

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Viviane Reding

(7. april 2000)

Der findes ikke under Socrates-programmet nogen bestemt linje til gennemførelse af tekstning af fjernsynsudsendelser til irsk.

Inden for rammerne af de aktioner, der udvikles under MEDIA II-programmet (1996-2000) til fordel for den europæiske audiovisuelle programindustri, er der rettet særlig opmærksomhed mod støtte til flersprogede programmer og gennemførelsen af synkroniserede og tekstede udgaver af europæiske kvalitetsprogrammer, herunder på mindre udbredte sprog, med henblik på at formidle dem til et bredt publikum.

Bistanden til synkronisering og tekstning ydes i form af støtte (til forskel fra de fleste andre former for programstøtte, der tager form af lån, som skal tilbagebetales på bestemte vilkår) inden for rammerne af de eksisterende støttesystemer, navnlig for distribution.

Aktionslinjerne for MEDIA-programmet, som er defineret i Rådets afgørelse 95/563/EF og 95/564/EF⁽¹⁾, omfatter ikke direkte økonomisk støtte til tv-stationer til gennemførelse af synkroniserede eller tekstede europæiske udsendelser.

En af programmets aktioner vedrører imidlertid støtte til samproduktion mellem flere europæiske partnere af uafhængige udsendelser (fiktion, dokumentarudsendelser, tegnefilm osv.), som skal sendes af flere europæiske tv-stationer. Under denne aktionslinje er der ydet støtte til flere projekter med irske partnere (producenter eller tv-stationer). Blandt andet kan nævnes serien »Ros Na Run«, som er produceret af produktionsselskabet EO Teilifís, tv-filmen »Le Dernier Mot«, en fransk-irsk samproduktion af selskabet Cinétévé samt to dokumentarserier produceret af selskabet Concordia Cyf, »Celtic Radicals« og »The Gloy Game — Football's conquering Celts«. I forbindelse med disse projekter er der tildelt økonomisk støtte til udarbejdelsen af synkroniserede eller tekstede versioner på irsk, som skal sendes på tv-stationen TnaG.

⁽¹⁾ EFT L 321 af 30.1.1995.

(2000/C 303 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0797/00**af Lousewies van der Laan (ELDR) til Kommissionen**

(16. marts 2000)

Om: Krav til nederlandske statsborgere om tilbagevenden til Nederlandene i forbindelse med pludselige krav om ydelser fra visse typer af kollektive forsikringer

1. Er Kommissionen bekendt med de praktiske virkninger, som kongelig anordning nr. 746 har for nederlandske statsborgere, idet det kræves af dem, at de flytter tilbage til Nederlandene, såfremt de fortsat ønsker ydelser fra visse typer af kollektive forsikringer?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at dette udgør en de facto-begrænsning i den frie bevægelighed for personer i Den Europæiske Union?
3. Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at sikre, at nederlandske statsborgere fortsat kan bo et sted i Den Europæiske Union efter eget valg uden at blive påført urimelige og uforudsete omkostninger som følge af ny lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(13. april 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-0706/00 fra Bart Staes⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 207.

(2000/C 303 E/242)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0805/00
af Othmar Karas (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. marts 2000)

Om: Midler til Prince-programmet – oplysningskampagne om euroen

I de sidste to år er de økonomiske midler, som er til rådighed til oplysning af borgerne, ikke udnyttet fuldt ud. I budgettet for 1999 var der opført forpligtelsesbevillinger på 38 mio. euro, men kun 35,1 mio. euro blev forpligtet. På baggrund af borgernes særdeles utilfredsstillende kendskab til euroen er denne manglende udnyttelse af midlerne helt uforståelig og beklagelig og giver anledning til en række spørgsmål:

Hvorfor blev de midler, som var afsat i artikel B3-306, ikke udnyttet til trods for, at statistikkerne fra Eurobarometer viser, at både virksomheder og den brede offentlighed – især ugunstigt stillede grupper – endnu langt fra er parate til omstillingen? Hvilke områder blev berørt af nedskæringerne: samfinansieringen af de nationale kampagner eller den kampagne, som Kommissionen skal gennemføre i EU-landene? Hvilken slags udgifter blev ikke gennemført? Hvilke argumenter anvendes som begrundelse for, at midlerne ikke blev udnyttet?

Har nogle lande ikke udnyttet de midler, som er stillet til rådighed for dem? I bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. april 2000)

I budgettet for 1999 var der afsat i alt €38 millioner til to prioriterede aktioner, nærmere bestemt €35,1 millioner til programmet: »EUROEN, Europas fælles mønt« og €2,9 millioner til Agenda 2000.

Hvad euroen angår, har Kommissionen gennemført sit forehavende som oprindelig planlagt. I denne forbindelse er der blevet brugt 98,6 % af de midler, der var afsat for 1999, og i 1998 blev der brugt 99,9 %.

Hvad Agenda 2000 angår, har medlemsstaterne med undtagelse af Frankrig og i mindre grad Nederlandene og Irland ikke ønsket at indgå aftaler med Kommissionen. Derfor er de oprindeligt forpligtede midler ikke blevet udnyttet fuldt ud.

Inden for rammerne af sit program »EUROEN – Europas fælles mønt« har Kommissionen indgået bilaterale partnerskaber med tretten medlemsstater. Det Forenede Kongerige og Danmark har af interne årsager ikke ønsket at deltage.

(2000/C 303 E/243)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0949/00
af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen**

(29. marts 2000)

Om: Kollektiv afskedigelse inden for ABB-Alstom-gruppen

Kan Kommissionen undersøge, om de afskedigelser, der er planlagt inden for ABB-Alstom-Power-gruppen i flere lande i Unionen ikke strider mod fællesskabsretten og kan den gribe ind for at undgå disse afskedigelser?

Ikke blot er de fleste af disse arbejdspladsnedlæggelser ikke reelt baseret på tvingende forhold inden for industrien og giver anledning til enorme sociale problemer, men disse beslutninger er truffet uden dialog og forhandling med fagforeningsorganisationer og de europæiske samarbejdsudvalg.

Det ser rent faktisk ud til, at det europæiske direktiv om europæiske samarbejdsudvalg ikke er tilpasset til tilfælde af fusion mellem to virksomheder, navnlig når den sker med lige stor deltagelse, og ikke garanterer en høring af medarbejderne om afskedigelser som følge af en fusion.

Under alle omstændigheder burde dette direktiv forbedres for at råde bod på denne mangel, hvis den skulle vise sig at være rigtig. Agter Kommissionen således at foreslå en ajourføring og en forbedring af direktivet om oprettelse af europæiske samarbejdsudvalg, når det drejer sig om virksomhedsfusioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(17. april 2000)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems mundtlige forespørgsel H-0238/00 i spørgetiden under Parlamentets møde den marts I 00 (¹).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (marts I 00).

(2000/C 303 E/244)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1110/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(4. april 2000)

Om: Fri bevægelighed i Italien for personer, der ikke kan identificeres

Den 6. marts i år udsendte indenrigsministeriet et cirkulære til samtlige politistationer i Italien, hvori det henstilles, at der ikke længere sker pågribelse af statsborgere fra tredjelande, der tilhører nationaliteter eller etniske grupper, som det »på grundlag af erfaringerne har vist sig at være vanskeligt at repatriere, bl.a. på grund af den manglende vilje til samarbejde hos de diplomatiske repræsentationer for de lande, de pågældende formodes at have oprindelse i, inden for det tidsrum, de kan tilbageholdes i de centre« for midlertidigt ophold, som er indrettet med henblik på modtagelse af ulovligt indvandrede personer (illegalt indvandrede, personer uden legitimation eller personer, som venter på hjemsendelse). Bestemmelserne skulle navnlig omhandle jugoslaviske, algeriske, ecuadorianske, irakiske og tyrkiske statsborgere eller kurdere. Sagt med andre ord opnår personer, der er indvandret ulovligt, eller som ikke kan identificeres, med dette cirkulære fri bevægelighed. Dette er blandt andet i strid med Napolitano-Turco-loven om indvandring. Konsekvensen vil være, at der i Italien sker en de facto-ankendelse af princippet om fri bevægelighed for indvandrede, som ikke kan fremvise nogen legitimation eller ikke vil oplyse deres identitet.

1. Har Kommissionen kendskab til de nævnte bestemmelsers indhold?
2. Har Kommissionen vurderet konsekvenserne af deres anvendelse — også for de medlemsstater, som har grænser fælles med Italien og/eller har underskrevet Schengen-aftalen?
3. Mener Kommissionen, at disse forslag er i overensstemmelse med Schengen-aftalen?
4. Hvorfor stiller Kommissionen i benægtende fald ikke forslag om at suspendere Italien fra deltagelse i denne aftale for at sikre medlemsstaternes rettigheder med hensyn til kontrol med indvandringen på deres område?
5. Mener Kommissionen ikke, at sådanne ufornuftige bestemmelser bidrager til at skabe fremmedhad i befolkningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(19. april 2000)

Kommissionen har ikke haft kendskab til de nævnte forhold. Den har nu indledt en undersøgelse i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.